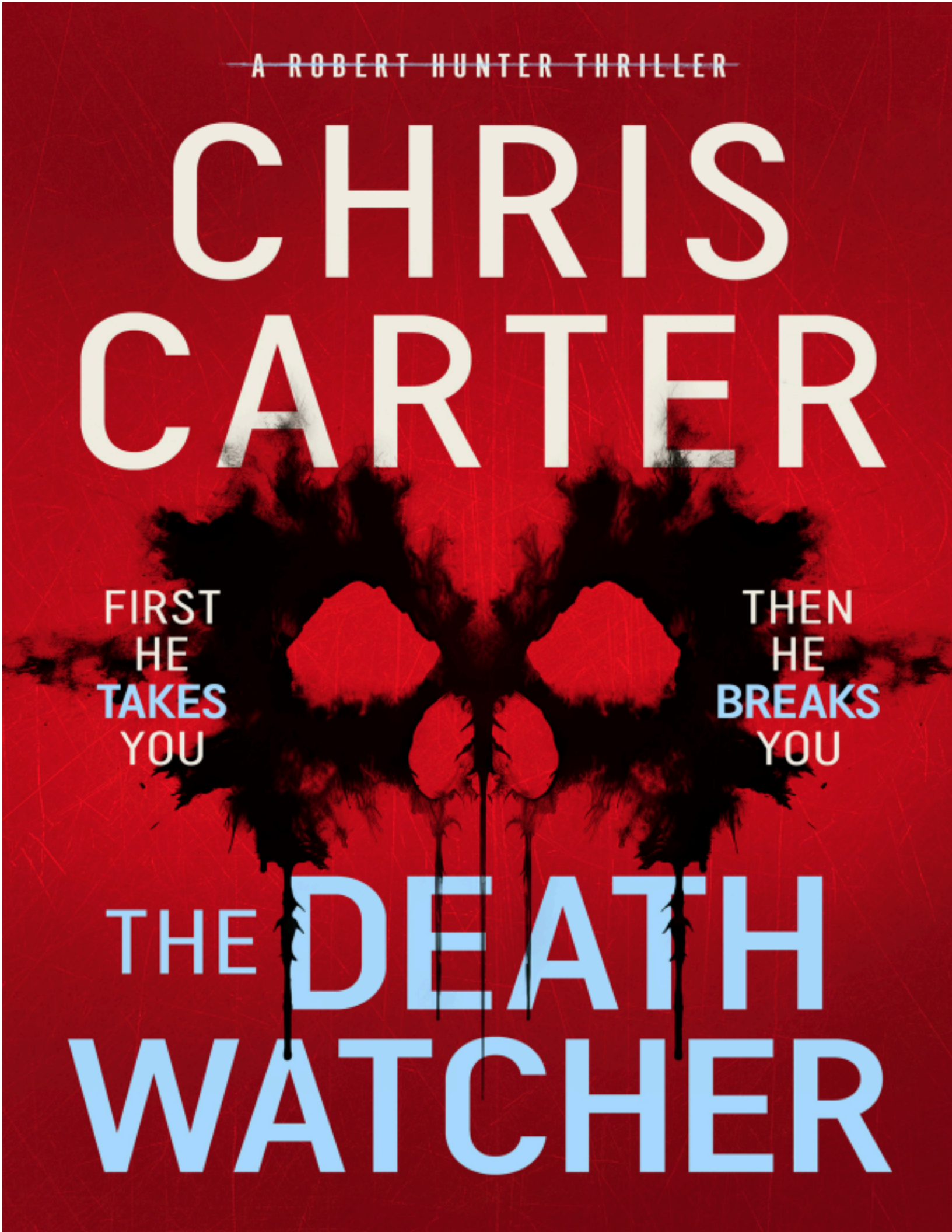
A ROBERT HUNTER THRILLER

CHRIS CARTER

THE DEATH WATCHER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHRIS CARTER

THE DEATH WATCHER

SIMON & SCHUSTER

London · New York · Sydney · Toronto · New Delhi

Adanmışlık

Bu romanı, son on beş yıldır bana en inanılmaz desteği ve sevgiyi gösteren tüm okuyuculara ithaf etmek istiyorum. Kariyerim boyunca birçoğunuzla tanışacak kadar ayrıcalıklı oldum ve hepinizin ne kadar harika, nazik ve sabırlı olduğunu görmek beni

her zaman utandırdı.

Yaptığım şeyi yapmamın nedeni sensin. Hala burada olmamın sebebi sensin. Beni ve hayalimi canlı tuttuğunuz için hepinize kalbimin derinliklerinden çok teşekkür ederim.

Yakında bir kitap turunda görüşmek üzere.

Bir

Bilinç istikrarsız dalgalar halinde Shaun Daniels'a geri döndü. Önce göz kapaklarında ağır bir hareketlenme oldu, hemen ardından umutsuz, nefes nefese bir nefes geldi. İçine çekmeyi başardığı küçük hava, tam olarak tanımlayamadığı tuhaf bir koku karışımıyla birlikte küflü, kurşuni bir his veriyordu. Bezlerinin üretebildiği birkaç damla tükürüğü yuttu ama bunu yaparken sanki kırık camlarla süslenmiş bir kase ezilmiş kırmızı biberi yutmuş gibi boğazının kazındığını ve yandığını hissetti. Acı onu ürküttü ve birkaç saniye nefesini tuttu. Kaybolan ve odak dışı olan gözleri içgüdüsel olarak sağa sola hareket etti.

Hiç bir şey.

Shaun karanlıktan başka bir şey göremiyordu.

'Ne oluyor?' Sözcükler uykudayken kurumuş dudaklarından dökülüyordu, göz kapakları tamamen açılamayacak kadar yorgundu. *İçkiyle dolu bir gecenin ardından yine bayıldım mı?*

Bu düşünce onu şaşırtmadı ve kafatasının içinde patlayan baş ağrısı kesinlikle akşamdan kalmalığın anası gibi geliyordu. "Ufh," diye homurdandı, bir kez daha bayat havayı ciğerlerine çekerken. Biraz daha tükürük yutmaya çalıştı ama bunun yerine öksürmeye başladı, bu da boğazındaki yakıcı ağrının baş ağrısıyla birleşmesine ve tüm yüzünün zonklamasına neden oldu.

"Siktir," diye fısıldadı Shaun, uykulu bir nefes daha verirken. 'Dün gece ne içtim... benzin?'

İşte o zaman pek de rahat olmayan bir yüzeye sırtüstü yattığını fark etti. Burası kesinlikle onun yatağı değildi.

Hangi cehennemdeyim ben? Mutfak zemini mi? Bu düşünce başka bir yorgun nefesle geldi. *Sanırım kalksam iyi olur. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.* Ancak Shaun hareket etmeye çalıştığında hiçbir şey olmadı.

'Ne oluyor?'

Tekrar hareket etmeyi denedi.

Kesinlikle hiçbir şey; ayak parmakları, ayakları, bacakları, kolları, elleri,

parmakları, boynu... hiçbir şey hareket etmedi.

'Neler oluyor?'

Tam o sırada Shaun sağından bir yerden tuhaf bir ses geldiğini duydu. Sanki birisi ağırlığını sandalyeye aktarıyormuş gibi bir ses çıktı. Shaun'un gözleri hemen o yöne kaydı ama onun göreceği hiçbir şey yoktu.

'Merhaba? Kim var orada?' diye seslenmeye çalıştı ama boğazı çok kuruydu... ses telleri fısıltıdan daha yüksek bir ses çıkaramayacak kadar zayıftı. Yine de devam etti. 'Lütfen bana yardım edebilir misin? Hareket edemiyorum.'

Shaun'dan yanıt gelmedi.

Tekrar denedi. 'Orada kimse var mı?'

Sessizlik.

Neler oluyor? Bu bir rüya mı? Neden hareket edemiyorum? Shaun gözlerini kırpıştırarak tekrar açmadan önce mümkün olduğu kadar sıkı kapattı. Rüya gibi gelmiyordu. Her şey hâlâ oradaydı; karanlık, zonklayan baş ağrısı, yanan boğaz, bayat hava... ve hâlâ hareket edemiyordu. Çaresizliğin hızla yerleştiğini hissetti.

'İyi. Uyanıksın."

Shaun'un duyduğu düz ve dumanlı erkek sesi sağından geliyordu. Başını o yöne çevirmek için elinden geleni yaptı ama boyun kasları tepki vermedi. Öte yandan gözleri olabildiğince sağa doğru hareket ediyordu.

"Kim var orada?" diye sordu Shaun, sözleri boğulmuş gibi geliyordu. 'Bana yardım edebilir misin lütfen? Ne olduğundan emin değilim ama hareket edemiyorum.'

'Evet. Biliyorum," diye sakince yanıtladı adam, elektrik düğmesini açarken. Shaun'un hemen üzerinde, ağır hizmet tipi metal kafesli bir kutunun içindeki bir ampul devreye girmeden önce birkaç kez titredi, odayı o kadar parlak hale getirdi ki Shaun'un retinalarını yaktı. İçgüdüsel olarak gözlerini bir kez daha sımsıkı kapattı, ama başının arkası yattığı rahatsız yüzeyin üzerinde düz olduğundan ve boynunu hareket ettiremediği için, gerçek anlamda hareket etme imkanı yoktu. Ona enayi bir yumruk gibi çarpan parlak bakışlardan kaçıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen ışık hâlâ göz kapaklarının yanından geçerek optik sinirlerden geçerek zaten dayanılmaz olan baş ağrısıyla çarpışacak kadar güçlüydü. Tam o sırada beyni sanki erimek üzereymiş gibi hissetti.

"Ufh," diye inledi, nefesi boğazında takılıp kalıyordu. 'Bu çok parlak.'

Adam sakin bir ses tonuyla, "Bir dakika ver" dedi. "Gözlerin alışacak." "Neler oluyor?" diye sordu Shaun, ses tonu umutsuz bir hal almıştı. 'Ben neredeyim? Neden hareket edemiyorum? Sen kimsin?'

Adam, "Benim ameliyathanemdesin" diye yanıtladı. 'Ameliyat masamda.' 'Ameliyat masasında mı?' Shaun karşılık verdi, gözlerini kısarak önce bir anlığına gözlerini kırpıştırdı, ışık hâlâ gözlerini tamamen açamayacak kadar güçlüydü. 'Burası bir hastane mi? Ben bir çeşit..." sesi imalara karşı tizdi, '...kaza mı? Aman

Tanrım, ne oldu? Lütfen bana felçli olmadığımı söyle... lütfen."

Adam ne diyeceğini düşünür gibi duraksadı. Cevap yerine soru sormaya karar verdi. "Hatırladığınız son şey nedir Bay Daniels?"

Shaun adamın ayak seslerinin etrafından diğer tarafa doğru gittiğini duydu. 'Hımm...' Düşünmeye çalıştı ama baş ağrısı hafızasının etrafına bir kale inşa etmiş gibiydi. 'Ben... gerçekten hatırlamıyorum. Başım o kadar çok zonkluyor ki, sanki patlayacakmış gibi."

Adam, "Acele etmeyin" dedi, sesi artık Shaun'un solundan geliyordu. 'Sana sakinleştirici verildi. Baş ağrısı, boğaz kuruluğu, uyuşukluk, bulanık hafıza... bunların hepsi oldukça normal.'

Tam o sırada Shaun yeni bir ses duydu; metalin metale çarpmasına benzer bir ses. Nefes aldı ve yeniden gözlerini kırpıştırdı, gözleri nihayet onları yarı açabilecek kadar parlaklığa kavuştu. Bunu yapar yapmaz hemen sağdan sola hareket ederek ellerinden geldiğince fazlasını almaya çalıştılar.

Boynunu çevirememesi ve başının pozisyonu (arkası ameliyat masasına yaslı) nedeniyle Shaun fazla bir şey göremiyordu. Tavan tamamen beyaza boyanmıştı. Duvarlar da beyaz fayanslarla kaplıydı ve Shaun'un görebildiği kadarıyla tertemiz görünüyorlardı. O kokular

Daha önce tam olarak tanımlayamadığım o zamanlar biraz daha mantıklı gelmeye başladı - temizlik maddeleri, antiseptikler, dezenfektanlar... genellikle her hastanede bulunan tipik tuhaf koku kombinasyonları.

'Hımm...' Shaun gözlerini kapattı ve hafızasını yeniden zorlamaya çalıştı. Baş ağrısının çok değerli bir rakip olduğu ortaya çıkıyordu. 'Başım karmakarışık... ve fena halde acıyor. Acı için bir şeyler alabilir miyim?'

Adam, "Bu pek iyi bir fikir olmaz," diye yanıtladı. 'Ağrı kesiciler sana verilen sakinleştiricinin yanında pek işe yaramıyor. Lütfen elinizden gelenin en iyisini yapın.'

Ne yaptığımı sanıyorsun? Shaun gözleri sola dönerek düşündü. *Kafamda 'Mambo Number 5' şarkısını mı söylüyorsunuz? Burada elimden geleni yapıyorum dostum.* Derin bir nefes aldı ve aklına bir şeyler gelmeye başlayıncaya kadar baş ağrısıyla mücadele etti ama bunlar pek bir şey ifade etmiyordu.

Parlak ışıkta bir kez daha gözlerini kırpıştırarak, "Hafızam bir meth fahişesi kadar bulanık" dedi. "Ama ben... birkaç içki içmek için yerel bara gittiğimi hatırlıyorum."

Adam, "Orası nerede?" diye sordu. 'Barın adını hatırlıyor musun? Nerede yaşadığınızı hatırlıyor musunuz?'

Shaun bir anlığına tereddüt etti, hafızası eski bir motor gibi yanıyordu.

'Hımm... Güney Los Angeles'ta yaşıyorum.'

Adam bekledi ama Shaun başka bir şey teklif etmedi.

Adam, "Biraz daha spesifik olabilir misin?" diye ısrar etti. 'Güney Los

Angeles'ta yaşadığınız mahalleyi hatırlıyor musunuz?'

Bir saniyelik duraklama.

Shaun, "Evet" diye yanıtladı ve sonunda her şey kafasında şekillenmeye başladı. "Lomita'da yaşıyorum; Eshelman Bulvarı ile 250. Cadde'nin köşesinde." "Bu çok iyi Bay Daniels," dedi adam, sonunda Shaun'un onu ilk kez görebileceği kadar yaklaştı.

Adam ameliyat masasının üzerinde yükseliyordu ama yatar pozisyondayken ve ışık doğrudan gözlerine doğru parladığında Shaun'un gerçekte ne kadar uzun olduğunu tahmin etmesi bile imkansızdı. Adamın saçı, eğer varsa, tamamen deniz mavisi renkli bir kesenin altına sıkıştırılmıştı. Burnu, ağzı ve çenesi ayrıca standart bir cerrahi maskenin arkasına gizlenmişti. Shaun'un gerçekten görebildiği tek şey adamın gözleriydi; bir çift ameliyat gözlüğünün ardındaki koyu ve derin. "Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?"

Shaun hafızasını biraz daha zorladı.

'Hımm... Sanırım biriyle sohbet ediyordum. Ama kim olduğunu hatırlamıyorum."

"Barda mı?"

"Öyle düşünüyorum, evet."

'İyi. Başka bir şey hatırlıyor musun?'

Shaun denedi ama hafızası sadece bir çamur birikintisinden ibaretti.

"Hayır, hiçbir şey" diye yanıtladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. 'Lütfen söyle bana, bana ne oldu? Nasıl oldu da buradayım? Neden hareket edemiyorum? Nasıl oluyor da hiçbir şeyi zar zor hatırlayabiliyorum?'

Adam ameliyat masasından bir adım geri çekildi ve bir anlığına Shaun'un görüş alanından kayboldu.

"Bu kesinlikle sorun değil, Bay Daniels. Endişelenmeye gerek yok. Dürüst olmak gerekirse anılara tam olarak güvenilemez, bunu biliyor muydunuz? Özellikle travmatik bir olayın hemen ardından oluşanlar. Çarpılıyorlar, paramparça oluyorlar ve sonra biz hatırlamaya çalıştıkça, anılar orijinaline hiç benzemeyecek şekilde yeniden bir araya geliyor. İşte sorunlar asıl o zaman başlıyor. İnsanlar, hatırladıklarına o kadar çok güveniyorlar ki, bunların olup bitenlerin birebir kaydı olduğunu düşünüyorlar. Ancak durum nadiren böyledir. Anılarımızda boşlukların olduğu yerde beyin en iyi tahmini yapar ve bu boşlukları uygun olduğunu düşündüğü şeylerle doldurur. Hatırlanamayan önemli detayların yerini hayal gücü alıyor. Bunun ne kadar sorunlu olabileceğini görebiliyor musun?'

Shaun bunu bilmiyordu.

Adam, "Pek çok insan anıları gerçek sanıyor" diye devam etti. 'Ama onlar bu şekilde çalışmıyorlar. Bunlar gerçek gerçeklikten çok, ne olduğuna dair bir algıdır.'

“Yani...” Shaun tereddüt etti, alt göz kapaklarında yaşlar birikiyordu. “Bana ne olduğunu asla hatırlamayabileceğimi mi söylüyorsun?”

'Hayır, hiç de değil. Size bu kadarını söyleyebilirim. Yerel barınıza içki içmeye gittiniz Bay Daniels ve bunu yaparken de başınız belaya girdi.'

Shaun bir kez daha metalin metale çarpma sesini duydu. Ağır bir ses değil; daha çok metal bir tepsiye yerleştirilen enstrümanlara benziyor. “Sorun mu var?” diye sordu Shaun, ses tonu hem tereddütlü hem de endişeliydi. 'Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sorun?' Yüzünün kenarından bir gözyaşı aktı. Adam Shaun'un görüş alanına doğru bir adım attı. Bu sefer yanında bir alet arabası getirdi.

"Barda biriyle sohbet ediyordunuz Bay Daniels" diye yanıtladı. 'Ve o birisi sorun yarattı.'

“Ne?” diye sordu Shaun, sert ışığa bir kez daha gözlerini kısıp hatırlamaya çalışarak.

Acaba kavga mı etmişti? Bıçaklanmış mıydı... yoksa vurulmuş muydu? Barda sohbet ettiği bu kişi bir şekilde omurgasına zarar mı vermişti? Hareket edememesinin nedeni bu muydu? Doktorun ona söylemeye çalıştığı şey bu muydu?

Tüm bu soruların arasında Shaun'u rahatsız eden yeni bir düşünce yığının en üstüne çıktı. Adamın yüzüne odaklanmaya çalıştı.

'Anlamıyorum. Barda konuştuğum kişinin baş belası olduğunu nereden biliyorsun?'

Adam birkaç saniye daha şüpheyi sürdürerek kıkırdadı. ‘Çünkü o adam bendim.’

Shaun ona kaşlarını çattı. 'Ne?'

Adam sağındaki alet tepsisinden bir şeye uzandı. ‘Sana bir sorum var... *Shaun*.'

Adamın Shaun'a hitap şeklindeki değişiklik açıkça kasıtlıydı. Alet tepsisinden küçük bir çekiç ve sivri uçlu yerine kalın, yuvarlak uçlu keskiye benzeyen bir şey çıkardı.

'Kemik kırmak için' diye sordu adam, 'bu tür bir keskinin işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz, yoksa biraz daha ağır... belki daha keskin bir şey mi tercih etmeliyim?' *Ne?* Shaun'un gözleri bir saniyeliğine çekiç ve keskiye kaydı, ardından yeniden adamın yüzüne odaklandı.

Adam, "Cildimi kırmak istemiyorum" diye açıkladı. 'Kemiği kırmak istiyorum ama deride veya ette herhangi bir kesik yapmak istemiyorum.' Omuz silkti. 'Hematomlar ve morluklar elbette iyi. Herhangi bir morarma olmadan kemikleri kırmak zor değil mi?'

Shaun'un kalbi kekeledi. 'Ben... anlamıyorum.'

"Ah, üzgünüm," dedi adam hem çekici hem de keskiyi alet tepsisine geri

koyarken. 'Lütfen açıklamama izin verin. Dün gece barda içkine ilaç kattım.'

Bu sefer Shaun şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerini kısarak ona baktı.

Adam, "Saat on biri çeyrek geçiyordu" diye devam etti. 'İşte o zaman bana gitmen gerektiğini söylemiştin. Bize yol için bir tur daha almayı teklif ettim, anlıyor musun? Bir viskiye daha hayır demeyeceğini biliyordum, o yüzden sen işemeye giderken ben de içkine ilaç verdim.'

'Bu... bu bir şaka mı?'

Adam bulundukları odayı açıkça işaret etti. 'Açıkçası hayır.' Shaun gözlerini kırpıştırdı ve yüzünün yanından yeni bir gözyaşı aktı.

Adam, "İçki katma" olayını daha önce de pek çok kez yapmıştım, diye devam etti. 'Tekniğimi ve zamanlamamı mükemmele indirdiğimi söyleyebilirim. Uyuşturucu etkisini göstermeye başladığında içkilerimizi çoktan bitirmiştik ve bardan yeni çıkıyorduk. Seni bilinçsiz hale getirdiğinde arabanın yanındaydık. Tanık yok. Seni içeri almak çocuk oyuncağıydı."

'Ben... anlamıyorum.' Korku açıkça Shaun'un ses tonunu ele geçirmişti. 'Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

Adam, "Kısa cevap mı?" diye yanıtladı. 'Çünkü seni inciteceğim Shaun. Çok." Sesinde hiçbir oynama yoktu.

Shaun tekrar hareket etmeyi denedi ama vücudundaki hiçbir kas yanıt vermedi. Adam, "Ve içinde bulunduğun durumun en güzel yanı da bu, Shaun," diye açıkladı. 'Sana ne yaparsam yapayım - kemiklerini kırarım, ayak tırnaklarını sökerim, testislerinden birini ezerim, her neyse... hiçbir şey hissetmeyeceksin.' Kasıtlı bir duraklama oldu. "Şimdilik... ama seni boyundan aşağısını felç eden nöromüsküler bloke edici ilacın etkisi zamanla geçecek..." Adam saatine baktı. 'Yaklaşık bir saat on beş dakika. Daha sonra acı *irade* sinir sisteminiz yavaş yavaş duyarlılığını yeniden kazandıkça, ilk başta hafif gelir. Muhtemelen kas ağrılarıyla başlayacak ve giderek spazmlara dönüşecektir. Daha sonra eklemleriniz sökülüp yerine kırık cam parçaları konmuş gibi hissedeceksiniz.'

Shaun'un taşlaşmış gözleri bir kez daha ameliyat masasının üzerinde yükselen adamdaydı.

'Sonraki...' Adamın işinin bitmediği belliydi. 'Miden safrayla dolacak ve kusacaksın. Bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok, ancak kusma, birisinin yemek borunuzdan aşağıya yanan bir yumruk indirdiğini, duvarlarını yaktığını ve yırttığını, boğazınızın arkasından aşağıya kan damladığını, sizi boğup tıkadığını ve kendinizi kötü hissetmenize neden olduğunu hissedecektir. sanki boğuluyormuşsun gibi. Sinir sisteminiz ne kadar uyanırsa beyninize o kadar çok ağrı sinyali gönderecektir... Beyniniz ne kadar çok ağrı sinyali alırsa o kadar çok kusarsınız çünkü ağrı dayanılmaz olacaktır, bundan emin olacağım. Ama senin durumunda, büyük final için gerçekten harika bir sürprizim var.'

Shaun etrafındaki havanın ağırlaştığını, nefes almanın zorlaştığını hissetti. Adam bir kez daha alet arabasındaki çekiç ve keskiye uzandı. Her ne kadar burnu ve ağzı ameliyat maskesiyle kapalı olsa da Shaun yüzünde bir gülümseme olduğunu görebiliyordu.

Adam, “Bunu şimdiye kadar anlamış olduğunuza eminim” dedi. 'Ama aslında hastanede değilsin. Ve ben aslında doktor değilim ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.' Döndü ve alet arabasının üzerindeki bir kağıt parçasına baktı. 'Tamam, başlayalım mı?'

Lütfen... Shaun yalvardı, sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu. 'Ne yapmayı düşünüyorsan... lütfen yapma. Çok fazla param yok ama sahip olduğum her şeyi alabilirsin. Lütfen bunu yapmayın. Lütfen... bırak gideyim.”

Adam keskiyi Shaun'un sağ uyluğuna yerleştirirken ve çekicini havaya kaldırırken, "Şşşt," diye nefes verdi. “Gözlerini kapatma.” Başını salladı. 'Şunu izle.'

İki

Otuz iki gün sonra

LA Şehir Merkezindeki ünlü Polis İdaresi Binasının beşinci katında bulunan LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi ofisi, Soygun Cinayet Bölümü katının en ucunda bulunuyordu. Bir 'birim' olarak adlandırılsa da Ultra Şiddetli Suçlar yalnızca iki dedektiften oluşuyordu: birimin başkanı Robert Hunter ve ortağı Carlos Garcia. Bölüm kaptanı Barbara Blake kapılarında belirdiğinde ikisi de tam ofislerinden çıkmak üzereydiler.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu. Uzun simsiyah saçları zarif bir şekilde topuz haline getirilmiş ve bir çift metal çubukla sabitlenmişti. İyi kesimli lacivert kalem eteğinin içine soktuğu ipek beyazı bir bluz giyiyordu. Düz topuklu ayakkabıları siyah ve parlaktı, ucunda gümüş rengi bir detay vardı.

Garcia içgüdüsel olarak saatine bakarak, "Öğle yemeği almaya gitmek üzereyim," diye yanıtladı. Öğleden sonra saat ikiyi çeyrek geçiyordu. ‘Neden Kaptan? Ne haber?' diye sordu, Kaptan Blake'in yanında bulunan sarı dosyayı hemen fark etti. Genellikle UVC Birimi'ne atanan araştırmalar siyah veya koyu gri bir klasörde gelirdi.

Kaptan ofise girip kapıyı arkasından kapatarak, "İkinizin de benim için bir şeye hızlıca göz atmanızı istedim," diye yanıtladı. "Elbette," dedi Hunter onu karşılamak için ayağa kalkarken. 'Nedir?'

Yüzbaşı Blake, raporun bir kopyasını her dedektife verirken, "Bu bir otopsi

raporu" diye açıkladı.

"Hangi davayla bağlantılı?" diye sordu Hunter.

Kaptan, "Şu anda bir trafik kazası var" diye yanıtladı.

Hunter ve Garcia ona kaşlarını çatarak baktılar.

Yüzbaşı Blake, "Yaklaşık kırk beş dakika önce Dr. Hove'dan bir telefon aldım" diye açıkladı. Kırk altı yaşında ve Lomita'da yaşayan Shaun Daniels'ın otopsi incelemesini yeni bitirmişti. Cesedi Sierra Pelona Dağları'ndaki Lake Hughes Yolu kenarında, bariz bir vur-kaç olayının kurbanı olarak bulundu.'

Garcia raporu açarak, "Vur-kaç mı?" diye sordu. Avcı da aynısını yaptı. 'Bir *belirgin* vur-kaç.' Yüzbaşı Blake ellerindeki dosyalara başını sallayarak bu sözcüğü yeniden vurguladı. 'Sadece bir göz atın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin.'

"Eh," dedi Garcia, dosyayı okumaya başlamadan önce bile. 'Eğer LA İlçe Baş Tıbbi Muayenecisi LAPD Soygun Cinayet Bölümü'nün kaptanını bir *belirgin* vur-kaç, otopside bir şeylerin ona uymadığı açık.'

Yüzbaşı Blake teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi, bir göz atın ve ne düşündüğünüzü bana bildirin." Hunter'ın masasının önüne bir sandalye çekip oturdu.

Garcia'nın gözleri ona doğru büyüdü. 'Ne yani şu an mı?'

Sessizlik.

'Ama öğle yemeği...'

Yüzbaşı Blake sandalyesine yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve Garcia'ya dik dik bakmadan önce sakince ellerini dizlerinin üzerine koydu. '...kesinlikle bekleyebilir.' Cümlesini masasının kenarına yaslanarak tamamladı. Sesinde hiçbir coşku yoktu.

Hunter, LAPD Valley Trafik Bölümü'nden gelen bir olay raporuyla başlayan dosyayı okumaya başlamıştı bile.

Ceset, dört gün önce, sabahın erken saatlerinde, Marcus Stamford ve oğlu Julian tarafından, Castaic Gölü'ndeki en sevdikleri balık tutma yeri yönünde Hughes Gölü Yolu'ndan giderken bulunmuştu. Sabah saat 5:10 civarında, cemaat kilisesinin girişinin yaklaşık 150 metre ilerisinde, kuzeye doğru ilerlerken, hem baba hem de oğul, yol kenarında bir cesede benzeyen, hayvana benzemeyen bir şey gördüler. Endişelenen Bay Stamford arabayı durdurdu ve kontrol etmeye gitti. İşte o zaman cansızı keşfetti
Üzerinden bir araç geçmiş gibi görünen yetişkin bir erkeğin cesedi. Bay Stamford daha sonra 911'i aramaya başladı.

Olay yerine ilk olarak LA County Şerif Departmanı geldi, hemen ardından bir ambulans ve LAPD Valley Trafik Bölümünden Dedektif William Sharp geldi.

Hunter raporun bir sayfasını çevirdi ve olay yeri fotoğraflarını inceledi. Toplamda yirmi altı kişi vardı. İlk sekizi vücudun tamamının çeşitli açılardan çekilmiş haliydi. Sonraki on iki çekim, vücudun aldığı yaraların ciddiyetini

detaylandıran yakın çekimlerdi. Sağ bilekte ve sağ kaval kemiğinde açık bir kırık vardı, hatta kemiğin siyah pantolonunun kumaşından dışarı çıktığı yer. Sol omzu ve köprücük kemiği gözle görülür şekilde yerinden çıkmış ve kırılmıştı ve yüzünde, kafasında, kollarında, bacaklarında ve ellerinde derinin yer yer sıyrılmasıyla birlikte yırtıklar vardı.

Son altı fotoğraf yolu gösteriyordu ve esas olarak asfaltta açıkça görülebilen lastik patinaj izlerine odaklanıyordu. Dört kişiydiler ve dördü de aynı derecede belirgin bir şekilde görünüyordu. Bu, ön ve arka patinaj izleri arasındaki boşlukla birlikte Shaun Daniels'a çarpan aracın neredeyse kesinlikle dört tekerlekten çekişli bir kamyonet olduğunu gösteriyordu. Fotoğraflardan biri patinaj izlerine karşı yapılan ölçümleri gösteriyordu; ön tekerlekler tarafından oluşturulanların her ikisi de yaklaşık bir buçuk fit uzunluğundaydı, arkadakiler ise sadece birkaç inç daha kısaydı.

Dedektif Sharp'a göre, vücudun konumu ve kayma izlerine olan mesafesi, kurbanın saatte kırk ila elli mil arasında bir hızla giden bir aracın çarptığı vur-kaç kazasıyla tutarlıydı. Frenler ölümcül çarpışmadan sadece saniyenin çok küçük bir kısmı önce devreye girmiş gibi görünüyordu, bu da araç sürücüsünün çok geç olana kadar yayayı görmediğini gösteriyordu. Çarpmanın ardından kazazede aracın kaputunun üzerine fırladı, ön camla temas etti ve öne ve sağa fırlayarak tekrar yola indi.

Garcia, raporun üzerinde bir an ileri geri gezinerek, "Buradaki ilk sorum şu," dedi. 'Sabahın o saatinde kurbanın dağlarda ne işi vardı?'

"Balıkçılığa olabilir mi?" diye tahminde bulundu Kaptan Blake. 'Doğa yürüyüşü?'

"Öyle düşünmüştün, değil mi?" Garcia geri geldi. "Fakat yol kenarında bulunan herhangi bir şeyden bahsedilmiyor ya da fotoğraf yok; sırt çantası yok, çanta yok, çanta yok, olta yok... hiçbir şey yok." Omuz silkti. 'Evet, cesedin bulunduğu yerde, piknik alanının yakınında pek çok balık tutma yeri var. Ama orada yürüyüş yapıyor, balık tutuyor ya da karanlıkta tek başına piknik yapıyor olsa bile, yolu en tepeden geçerken ne yapıyordu? Demek istediğim şu; piknik alanları ve balık tutma yerleri Lake Hughes Yolu'ndan oldukça uzakta.'

"Güzel soru," diye onayladı Kaptan Blake.

Raporu okuyarak Hunter, "Station vagonu cesedin bulunduğu yerden çok da uzak olmayan bir toprak yolda park edilmiş halde bulundu" dedi. "Piknik sepeti, çanta, sırt çantası, olta hakkında hiçbir şey yazmıyor... hiçbir şey." "Cep telefonu bulundu mu?" diye sordu Garcia.

Hunter bir an rapor üzerinde ileri geri gezindi. 'Bundan bahsedilmiyor, dolayısıyla muhtemelen yoktur.'

"Peki buradaki teori ne olabilir?" diye sordu Garcia. 'Oraya gidiyor, arabasını park ediyor, yürüyüşe çıkıyor ve bir kamyonun altında kalıyor, sonra da olay yerinden kaçıyor öyle mi?' Kaşları Yüzbaşı Blake'e doğru kalktı.

“İntihar mı?” diye sordu ama ses tonu ikna edici değildi.

Hayır. Garcia başını salladı; Hunter da buna karşılık verdi. "Lomita'da yaşıyordu, Kaptan." Eğer plan karşıdan gelen trafiğin önüne geçerek kendini öldürmekse, o zaman çok yoğun Pasifik Sahil Otoyolu hemen kapısının önündeyken neden Sierra Pelona Dağları'ndaki sakin bir yola kadar araba kullansın ki? Bu intihar değildi; eğer öyleyse planlı bir şey değildi orası kesin.”

Yüzbaşı Blake başını sallayarak onayladı. 'Sadece mümkün olduğu kadar çok olasılığı değerlendirdiğimizden emin olmak istedim...'

Hunter, kaptanın nereye gideceğini tahmin ederek, "Cinayeti önermeden önce," dedi.

Mükemmel bir şekilde çizilmiş kaşları dedektiflerine doğru kıvrılırken kaptan başını hafifçe sola doğru eğdi. 'Lütfen okumaya devam edin.'

Hunter ve Garcia otopsi raporuna geçtiler. Dr. Hove, vücuttaki yaralanmaların çoğunun, özellikle de açıkta kalan kırıkların,
Sağ bilekte ve sağ bacağın alt kısmındaki izler, hızla hareket eden bir aracın yayanın çarpmasıyla tutarlıydı.

Hunter bir an duraksadı ve hızla cesedin fotoğraflarına geri döndü. Bunlardan biri, cesedin ve dört kayma izinin de görülebildiği bir mesafeden çekilmişti. Bu görüntüdeki bir şey beynindeki dişlilerin biraz daha hızlı dönmesine neden oldu, ancak ölüm nedenini kontrol etmek için doğrudan raporun son sayfasına atlayan Garcia'nın düşünce süreci hızla kesintiye uğradı.

'Ne? Bu doğru mu?'

Gözleri Yüzbaşı Blake'e kaydı.

"COD?" diye sordu.

Garcia başını salladı.

'Dr. Hove yüzde yüz emindi,” diye doğruladı kaptan. Hunter son sayfayı çevirdi ve durakladı. '*Hipotermi mi?*' Kelime dudaklarından çıkarken şüphe kapladı. “Bana bu adamın donarak öldüğünü mü söylüyorsun?”

"Ben değilim" diye yanıtladı Yüzbaşı Blake. 'Rapor öyle.'

“Kaliforniya'da mı?” diye sordu Garcia. 'Haziran'da mı? Dışarısı yetmiş üç derece civarında.”

Kaptan, Hunter'ın gözlerinde bir ışıltının parladığını gördü. Ortağına baktı.

Garcia bu görünüşü yeterince iyi biliyordu. Hunter'a omuz silkti. 'Ben gizeme bayılırım, bunu biliyorsun.'

Kaptan Blake tek kelime etmeden ayağa kalktı ve UVC Biriminin ofisinden ayrıldı.

Dosyaları toplamadı.

Üç

Yüzbaşı Blake'in ofisinden ayrılmasından birkaç saniye sonra Hunter, LA İlçesi Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Carolyn Hove'u aradı. Görüşme sırasında Dr. Hove yeni bir otopsi incelemesine başlamak üzereydi, ancak yaklaşık bir saat sonra konuşmakta özgür olacağını açıkladı, bu nedenle öğle yemeğinden hemen sonra Hunter ve Garcia hızlı bir yolculuğa çıktılar. North Mission Road'daki Adli Tıp Departmanı'na.

Morga dönüştürülmüş etkileyici eski hastanenin ana girişine giden cömert basamakları çıktıktan sonra lobiye girdiler ve resepsiyon bankosuna yaklaştılar. Ellili yaşlarının ortasında, iyi yüzlü, Afro-Amerikalı bir kadın olan görevli, onları çok iyi prova edilmiş, nazik bir gülümsemeyle karşıladı.

"İyi günler, Dedektifler."

Hunter ve Garcia aynı anda, "İyi günler Sandra," diye yanıtladılar ve ikisi de gülümsemeye karşılık verdi.

Sandra on üç yılı aşkın bir süredir Tıbbi Muayene Departmanında çalışıyordu.

Hunter, “Bugün nasılsın?” diye sordu.

'İyiyim, teşekkür ederim.'

Hunter sorunun yanıtlanmayacağını biliyordu. Bölüm resepsiyonistlerinin hiçbiri morga giren kimseye nasıl olduğunu sormadı. *Onlar* kim olursa olsun bunu yapıyorlardı.

Sandra bilgisayar ekranını kontrol ederek, "Dr. Hove'u görmeye mi geldin?" diye sordu. Hunter hızla saatine bakarak, "Doğru," diye yanıtladı. “Bize bu sıralarda muhtemelen serbest olacağını söyledi.”

Sandra her iki dedektife de yenilenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi. ‘Mükemmel zamanlama. Yaklaşık beş dakika önce otopsiyi bitirdi. Senin için ona haber vereceğim.'

Sandra telefonda on saniyelik hızlı bir konuşma yaparken Hunter ve Garcia beklediler.

'Dr. Hove sizinle Otopsi Tiyatrosu Dört'te buluşacak,' dedi, içgüdüsel olarak resepsiyon bankosunun sağındaki çift kanatlı kapıyı işaret ederken.

Hunter ve Garcia ona teşekkür ettiler, kapılardan içeri girdiler ve uzun, gıcırtılı temiz beyaz koridorda ilerlemeye devam ettiler. Sonunda sağa döndüler ve iki boş sedyenin sol duvara doğru itildiği daha kısa bir koridora girdiler.

Hunter burnunu kaşıyormuş gibi yaptı ama koridorların kokusu her seferinde burnuna geldiğinden aslında yaptığı şey elini kaşımaktı. Gizli etkisi olan bir koku gibiydi ve bu gizli etki ciddi bir güç taşıyordu. Hunter yıllar önce ilk

başta buna aldırış etmemişti ama morgu ziyaret ettikçe bunu daha çok fark etti... ve fark ettikçe bu onu daha çok rahatsız etti çünkü ne olursa olsun, bu koku ancak tek bir şeyle ilişkilendirilir: ölüm.

Sedyelerin yanından geçerken tekrar sağa döndüler. Otopsi Tiyatrosu Dört, sağdaki ilk çift kapılı gruptu. Hunter kapıları iterek açtı ve Garcia ile birlikte konfor seviyesinin birkaç derece altına kadar soğutulmuş bir odaya girdiler. Burası bir, iki ve üç numaralı salonlarla karşılaştırıldığında küçük bir otopsi salonuydu ve doğu duvarı boyunca uzanan uzun bir tezgâhın içinden çıkan tek bir paslanmaz çelik muayene masası vardı. Tavanda, muayene masasının tam üstünde, odayı sıcak bir parlaklığa boğan, zaten açık olan büyük, dairesel bir ameliyat lambası vardı. Batı duvarı tamamen soğuk metal depo mahzenlerinden yapılmıştı ve bunlar her şeyden çok iri kulplu büyük dosya dolaplarına benziyordu. İlginç olan, koridorlardan gelen güçlü kokunun otopsi salonunda biraz daha az rahatsız edici olmasıydı.

Uzun boylu ve ince, delici yeşil gözleri ve geleneksel uzun beyaz laboratuvar önlüğüyle Dr. Hove boş muayene masasının diğer tarafında duruyordu. Uzun kestane rengi saçları basit bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı.

“Robert, Carlos.” Her dedektifi hafif bir baş sallamayla selamladı. "Sanırım bugün Barbara'ya erkenden gönderdiğim dosya için buradasın, değil mi?" Erkek kurban Sierra Pelona Dağları'nda mı bulundu?'

Garcia dudaklarında ilginç bir gülümsemeyle, "Yüzbaşı Blake'in o dosyayla bize geleceğini biliyordun, değil mi Doktor?" diye sordu.

Dr. Hove kaşlarını kaldırarak cevap verdi. 'Bu kurbanın tam olarak aşırı şiddet içeren suçlar kategorisine girmediğini kabul ediyorum, ama bu kesinlikle çok ilgi çekici bir vaka ve ikinizin de 'ilgi çekici'yi sevdiğinizi biliyorum, bu yüzden evet, Barbara'nın bunu yaptığından oldukça emindim. Dosyayı önce sana götüreceğim.'

"Eh," dedi Garcia, Hunter'la birlikte otopsi masasına yaklaşırken. ‘COD kesinlikle farklı bir şeydi.’

"Evet, öyleydi" diye onayladı Dr. Hove. 'Bu ve pek de yerine oturmayan birkaç küçük ayrıntı, biliyor musun?'

“Gerçekten mi?” diye sordu Hunter. 'Başka ne gibi?'

"Burada," dedi, başı metal mahzenlere doğru eğilerek. 'Sana göstereyim.'

Hunter ve Garcia, Dr. Hove'u tiyatronun batı duvarına kadar takip ettiler ve onun içinde saklanan cesedi dışarı çıkarmadan önce 3C bölmesinin kapısını açmasını beklediler. Beyaz, plastik bir ceset torbasının içinde yatıyordu. Dr. Hove fermuarı tepeden tırnağa çekti ve çantayı açarak cesedi bütünüyle ortaya çıkardı. Shaun Daniels ortalama boyda bir adamdı ama kilosu biraz zayıftı.

Canlı ve yakından bakıldığında yüzündeki kesikler, Hunter ve Garcia'nın bir saat kadar önce baktıkları resimlerden çok daha şok ediciydi. Vücudun sol göz

yuvası sağ göz yuvasıyla aynı hizada değilmiş gibi görünüyordu; biraz daha derin ve kesinlikle kırıktı. Tamamen bükülmüş ve kazınmış burnu da açıkça kırılmıştı. Cesedi günler önce bulunmasına rağmen yüzünde, ellerinde ve ayaklarında hâlâ şişlik izleri görülüyordu. Derisi lastiksi ve gözenekli görünüyordu ama hayalet gibi beyaz yerine garip bir mor tonu almıştı, bu da vücudunun çoğunu süsleyen çok sayıda morluğun görülmesini zorlaştırıyordu.

Dr. Hove, "Bu otopside ME olmamam gerekiyordu," diye açıkladı. Vur-kaç, kafaya kurşun sıkma, intihar vb. gibi görünürde belirgin olan COD'ler her zaman UCLA adli patoloji dereceleriyle birlikte yürüttüğümüz çeşitli ileri sınıflardan birine atanır. Bu tür cesetler genellikle öğrencilere gidiyor, ancak üniversitedeki bazı evrak hataları nedeniyle buraya geldi. Bugün bütün sabah toplantıda olmam gerekiyordu.
ancak toplantı iptal edildi. Birikmiş otopsi yığınına yardımcı olmak için bu sabah birkaç tane yaptım." Başıyla tabutun üzerindeki cesedi işaret etti. 'Bu ikinciydi.'

Dr. Hove bir süre sessiz kaldı ve her iki dedektifin de önlerindeki cesedi hızla incelemesine izin verdi. Tuhaf bir şeyin farkına varan ilk kişi Hunter oldu.

Ona gülümseyen doktora kaşlarını çatarak, "Sol ayağındaki dört ayak tırnağı eksik" dedi.

"Aferin sana Robert," dedi başını sallayarak. 'Bu vur-kaç olayında bir şeylerin pek doğru gelmediğinin ipuçlarından biriydi.'

Hâlâ kurbanın yüzündeki yaraları incelemekte olan Garcia, dikkatini hızla cesedin ayaklarına çevirdi. 'Ne oluyor be?'

Hunter, kendisinin ve Garcia'nın ofislerinde incelediği fotoğrafları düşündü. Hatırlaması sadece bir saniyesini aldı.

"Spor ayakkabı giyiyordu" dedi, bakışları Dr. Hove'a odaklanmıştı. 'Bize gönderdiğiniz dosyadaki fotoğraflarda doktor, spor ayakkabı giyiyordu.'

Dr. Hove sessizce başını salladı.

'Onlar sende mi?'

"Depo odasında" diye doğruladı. 'Eğer bu yüzden soruyorsan tırnakları onun içinde değildi.'

"Bu bir arabanın çarpmasının sonucu olamaz Robert." Garcia başını salladı.

Hunter, "Biliyorum," diye kabul etti. 'Bunu sormamın nedeni, sol ayağında ayak tırnakları olmadan spor ayakkabıyla dolaşmasının mümkün olmamasıydı. Çok acı verici."

"Öyle değildi," diye doğruladı Dr. Hove. 'Bulunduğu yere ulaşamadan ölmüştü.'

Hunter çenesini kaşıdı. 'Ne kadar zaman önce? Ölüm zamanı kaç?" Doktor hızla notlarına uzandı. 'Trafik olay raporuna göre cesedi 16 Haziran Pazar günü saat 05.10 sıralarında yol kenarında bulundu. Bu dört gün önceydi."

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı.

"Eh," diye devam etti Dr. Hove. 'O zamandan en az altı ila sekiz saat önce ölmüştü, ancak on sekizden fazla değildi.'

'Yani cumartesi öğleden sonra/akşam öldü,' diye sordu Garcia, 'Pazar sabahı değil mi?'

'Bu doğru.'

Doktorun açıklamasını birkaç sessiz saniye takip etti.

"Fakat LAPD Trafik Bölümü'ne göre," Garcia yine, "*Ve* Otopsi raporunuzda, yaraları bir yayanın hızla arabanın altında kalmasıyla tutarlı.'

“Gerçekten de öyleler.” Doktor dedektiflere başıyla selam verdi.

"'Tamam," diye karşı çıktı Garcia. 'Fakat Cumartesi akşamı bir arabanın ona çarpması ve Pazar sabahı saat 05.10'a kadar cesedin yol kenarında orada yatmasını kimsenin görmemesi mümkün değil. Lake Hughes Yolu en işlek yol olmayabilir ama yeterince meşgul. Santa Clarita'yı Sierra Pelona Dağları üzerinden Lancaster'a bağlar. Trafik gece geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde azalabilir, ancak yine de her birkaç dakikada bir arabaların üzerinden geçmeye devam edersiniz.'

"Dediğim gibi," diye ısrar etti Dr. Hove. "Bileşik kırıklar, tüm morluklar, kafatasındaki hasar, sıyrılmış deri ve yırtık giysiler ona hızlı bir arabanın çarpmasıyla tutarlı, ama..." Kaşları yeniden havaya kalktı.

“Fakat kaza, cesedin içinde bulunduğu durumu maskelemek için düzenlenmiş olabilir.” Hunter yarım kalan cümlesini tamamladı. 'Ve 'aşamalı' derken kastettiğim, hiçbir kaza olmadı. Fail, kamyonunu kullanarak yolda kolayca kayma izleri oluşturup cesedi orada bırakmış olabilir.'

"Çok öyle" diye onayladı Dr. Hove. 'Burada bir vur-kaç kazası olduğu varsayımı tamamen tesadüfiydi; ceset yolda, asfaltta oldukça sert fren izleri gösteren bir yerde bulundu. Ceset ile kayma izleri arasındaki mesafe, saatte yaklaşık elli mil hızla giden bir aracın yayaya çarpmasıyla tutarlıydı...'

‘Ama bu kolayca hesaplanabilir.’ Garcia, bu sefer.

'Yine doğru,' diye onayladı doktor. 'Olay yerinde faul yapıldığını gösteren hiçbir şey yoktu, bu nedenle anlaşılır bir şekilde kimse iki kere düşünmezdi Yoldaki cesedin bir çarpıp kaçma kazası sonucu orada olduğunu varsaymadan önce.'

Hunter dikkatini tekrar cesedin ayaklarına çevirdi. 'Eksik ayak tırnaklarının olduğunu söylemiştin. *bir* Bu vur-kaçla ilgili bir şeyin doğru gelmediğine dair ipuçları. Diğerleri neydi? Ten rengi?'

Doktor, "Elbette bu da başka bir şeydi" diye yanıtladı. 'Cildinin aldığı bu mor renk bir dizi farklı faktörden kaynaklanabilir; vücut ısısının kaybı da bunlardan biridir. Yüzünde, ellerinde ve ayaklarında da şişlik belirtileri görülüyor ama bu bir kırığın sonucu değil ki bu da tuhaf.' Başı cesede doğru eğildi. “Fakat buradaki ana ipuçları parçalanmış açık kırıklardır; her ikisi de.”

Hunter ve Garcia birkaç saniye boyunca kırıkları incelediler.

"Ekimoz eksikliği var." İlk konuşan Hunter oldu.

"Parayı patlat," diye onayladı Dr. Hove. 'Hiç morarma yok... doğrudan yaranın çevresinde hematom yok, kan damarlarının bu kadar şiddetli travma nedeniyle kesildiği açıkça görülüyor. Eğer kırıkların meydana geldiği sırada kan dolaşımı normal olsaydı, yaranın her yerinde, ayak parmaklarındaki tırnak plakalarının çevresinde görebileceğiniz gibi ekimoz görülürdü.'

"Yani burada asıl söylemek istediğin şu," diye karşılık verdi ilk önce Garcia, "ayak tırnaklarını kaybettiğinde hayattaydı ama bileğini ve bacağını kırdığında zaten ölmüştü?"

Doktor, "Otopsinin kanıtları bize bunu gösteriyor, evet" diye onayladı. “Bu da Robert'ın önerdiği gibi failin sadece yolda lastik patinaj izleri yaratmadığını ve cesedi orada bırakmadığını gösteriyor.”

Hunter, "Aslında onu ezdi," diye düzeltti. “Bileşik kırıklara neden oluyor... ama bu o öldükten çok sonra oldu.” Dr. Hove başını salladı. ‘Ekimoz eksikliğinin nedeni bu. Ama hepsi bu değil. Ayrıca üç kaburga kemiği kırılmış, her iki elinde üçer tane olmak üzere altı kırık parmağı ve sol göz çukurunda da kırık var. Ancak bunlar o hayattayken meydana geldi.”

Hunter ellerine geçmeden önce bir kez daha kurbanın ayaklarını inceledi. Başparmakları da dahil olmak üzere tüm parmaklarındaki tırnakların çoğu ya yontulmuş ya da kırılmıştı. Kurbanın derisinin aldığı mor renk tonuna rağmen Hunter

ayak parmaklarında veya parmaklarında herhangi bir donma belirtisi görmedi, ancak aynı zamanda donmanın hipotermi için bir ön koşul olmadığını da biliyordu; hipotermi, dikkate alınmayan sıcaklıklarda da meydana gelebilir. *acı bir şekilde* soğuk. Bunun nedeni genellikle kişinin ıslak, terli olması, soğuk suda mahsur kalması, herhangi bir doğal olmayan vücut ısı yalıtımının (giysi) bulunmaması veya bunların bir kombinasyonuydu. Shaun Daniels'ın vücut yağının düşük olması gerçeği de hipotermik süreci biraz hızlandırabilirdi. Sonuçta, hipoterminin bazı göstergeleri vardı ama Hunter, Dr. Hove'un bulgularını doğrulamak için çok daha somut bir şeye ihtiyacı olacağını biliyordu.

"Peki, nihai ölüm nedeninin hipotermi olduğu sonucuna varmanıza ne sebep oldu doktor?" diye sordu.

Doktor, "Güzel soru Robert," diye yanıtladı, başı hafifçe sola dönüktü. ‘Çünkü işlerin biraz daha çetrefilleştiği yer orasıydı.’

“Neden?” Garcia, bu sefer.

“Adli patoloji alanında hipoterminin KOİ olarak tanımlanması her zaman biraz problemli olmuştur. Çoğu durumda, hipotermiye dair en büyük göstergemiz ikinci dereceden kanıtlardan gelir; kişinin karda bulunması veya dondurucu suya batmış olması vb. Beni farklı olasılıklar aramaya iten şey

kesinlikle kanıt eksikliğiydi. Yüzün, ellerin ve ayakların şişmesiyle birlikte derinin morarması aslında hipotermiden kaynaklanabilir, ama aynı zamanda şu nedenlerden de kaynaklanabilir:'

'Zehirlenme.' Hunter onu yumrukla dövdü.

"Kesinlikle," diye onayladı doktor, işaret parmağı onu işaret ederek. 'Kaliforniya'da olduğumuzu ve yazın başında olduğumuzu düşünürsek bu, COD için çok daha makul bir alternatif gibi geldi.'

Garcia, "Zehirlenme kulağa adil geliyor" yorumunu yaptı.

"Aradığım şey buydu," diye devam etti Dr. Hove. 'Mide mukozasında çok sayıda siyah nokta keşfettiğimde zehirlenme belirtileri ortaya çıktı.' 'Wischnewski lekelerinden mi bahsediyorsunuz?' diye sordu Hunter.

'Tek ve aynı.'

Garcia kıkırdadı. 'Birinin mide mukozasındaki siyah noktalara ne dediklerini bilmene bile şaşırmadım, aklımı karıştıran şey aslında bunu nasıl telaffuz edeceğini bilmen.'

Hunter omuz silkti. 'Çok okudum.'

"İşte burada," Garcia'nın eli "ne yapabilirsin?" işaretiyle kalktı. Dr. Hove şöyle devam etti: "Wischnewski noktaları hipotermiyi tanımlamada en güvenilir ve önemli özelliklerden biri olarak kabul ediliyor." 'Bunları bulduğumda çok şaşırdım, bu da beni ölümcül hipotermiye (sinovyal membrandaki kanamalar, dizdeki sinovyal sıvının kanlı renginin değişmesi... ve diğer ayrıntılar) destekleyici bağlantılar aramaya yöneltti.'Ve bunların hepsi mevcut muydu?' Avcı sordu.

'Hepsi.' Cevap sert bir baş sallamayla geldi ve o bir kez daha cesedi işaret etti. 'Sonunda kalbi pes etti ama kalp yetmezliğinin ardındaki nedenin hipotermi olduğuna hiç şüphem yok.' Dr. Hove lateks eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna attı. 'Yani evet, kulağa ne kadar çılgınca gelse de, bu adam donarak öldü... Los Angeles'ta... haziran ortasında.'

Dört

Dışarıda sıcaklık 65°F'ye ulaşmıştı; güneş parlak mavi ve tamamen bulutsuz bir gökyüzünde yükseliyordu. Los Angeles'ta iki haftadan fazla bir süredir yağmur yağmamıştı ve bu durum zaten herkesi insanların yanlışlıkla orman yangını başlatma riskleri konusunda uyaran bir dizi TV, radyo ve internet reklamına yol açmıştı - bu maalesef Melekler Şehri'ni neredeyse vurma eğiliminde olan bir şeydi. Her yıl yaz aylarında büyük yıkımlara, ölümlere ve kayıplara neden oluyor.

Hunter ve Garcia resepsiyon lobisinin dışına çıktıklarında güneş gözlüklerine uzandılar. Garcia'nın gölgeleri kare şeklindeyken Hunter'ınkiler klasik

havacılardı.

Garcia, Hunter'ı tepeden tırnağa süzerek, "Bir FBI ajanına benziyorsun" dedi. “Gerçekten mi?” Hunter hızla kıyafetini yeniden kontrol ederken ona gülümsedi. “Sana bu izlenimi veren eski tişört mü, solmuş siyah kot pantolon mu yoksa motorcu çizmeleri mi?” Cevap beklemedi. Bunun yerine güneş gözlüğünü çıkardı ve işaret parmağını sağ gözünü işaret etmek için kullandı. ‘Gözümün içine bak.’ Bu sözler aşırı derin bir ses tonuyla söylendi.

“Bu da neydi?” diye sordu Garcia. Sesinde hiçbir oynama yoktu. 'Bir FBI ajanı gibi konuşuyorum.'

'Ciddi misin?'

'Evet. Eski bir filmden bir replik.”

Garcia'nın ağzı açık kaldı. Şaka yapıyorsun değil mi? Bu satır nereden *Uzaylılar*, Robert. Kesinlikle FBI ile alakası yok. Ve çavuş gözünü işaret etmek için işaret parmağını değil, orta parmağını kullanıyor. Başka bir deyişle, kuşu denizciye fırlatıyor. Böyle.' Sağ alt göz kapağını hafifçe aşağı çekmek için orta parmağını kullandı. 'Gözümün içine bak.'

Hunter ona kaşlarını çattı. 'Bunun nereden geldiğinden emin misin? *Uzaylılar*?'

'Evet eminim. Sen *öyle* umutsuz, bunu biliyor musun?'

‘Çok fazla film izlemiyorum.’

'Söylemiyorsun.'

Garcia'nın arabasına gittiler.

Garcia kapısının kilidini açtı ve direksiyonun arkasına geçti. 'Tüm bunların her geçen dakika daha tuhaf gelmeye başladığını itiraf etmeliyim.'

Hunter yolcu koltuğuna oturdu ama sessiz kaldı, yüzündeki ifade dalgındı. "Şu anki spekülasyonlar bir kurbanın olduğu yönünde," diye devam etti Garcia, başparmağını omzunun üzerinden arkalarındaki binayı işaret ederek, "başka bir yerde ölmüş, muhtemelen öldürülmüş ama birisi, potansiyel olarak katil ya da katiller onu götürmüş." sırf bir kamyonun altında kalmış gibi görünmesi için dağlara kadar tırmandı.'

"Bu her şeyi özetliyor, evet," diye onayladı Hunter.

Garcia koltuğuna yaslanıp kıkırdadı. 'Şu anda sorulardan ibaretim.'

'Tamam, ısıracağım. Aklınıza gelen ilk soru nedir? Hemen şimdi.' Garcia'nın gölgeleri ardındaki gözleri partnerine kısıldı.

Hunter, "Düşünme," diye dürttü. 'Sadece sor. Aklına ilk ne geliyor?' Hızla elini Garcia'ya kaldırdı. 'Açık 'neden öldürüldü' sorusuna itibar etmeyin. Şimdilik bunu geçelim.'

Tamam, dedi Garcia, Hunter'a tek omuz silkerek. 'Neden işkence gördü?'

Hunter bunun iyi bir başlangıç olduğunu kabul ederek başını salladı.

'Çünkü ölmeden önce gerçekte olan buydu. İşkence gördü Robert. Ne kadar süreliğine hiçbir fikrimiz yok ama kesinlikle işkence gördü. Birisi ayak tırnaklarını

teker teker kopardı. Birisi onu dondurucuya koymadan önce altı parmağını, üç kaburga kemiğini ve sol göz yuvasını kırdı... hâlâ hayattayken... çünkü Los Angeles'ta Haziran ortasında nasıl donarak öldüğüne dair başka makul bir açıklama yok. Peki hiç bağ izi olmadığını fark ettiniz mi?'

Hunter başını salladı. 'Bileklerinde ya da ayak bileklerinde değil.'

"Kesinlikle," diye onayladı Garcia. 'Hiç kısıtlanmış gibi görünmüyor. Tırnaklarının tamamı kırılmış ve kırılmıştı. Parmak uçları bok gibi kaşındı çünkü bir yerden - muhtemelen dondurucudan - çıkmaya çalıştığı açıktı.
Kilitli olduğunu söyledi. Şimdi... birine onu kısıtlamadan nasıl işkence yaparsın?'

'Basit. Onları sakinleştiriyorsun.'

Garcia parmaklarıyla direksiyona vuruyordu. "İşkenceyi yapan kişinin önce kurbanı sakinleştirmesi ne kadar berbat bir işkence bu?" "Oldukça korkunç bir tür. Bir düşünün; kurban ilk başta hiçbir şey hissetmiyor. Belki de bilinçlidirler ve zarar veren faili görebilirler - ayak tırnaklarını söküyor, parmaklarını şıklatıyor, hepsi - acı yok ama sedasyon eninde sonunda geçiyor... ve işte o zaman ağrı başlıyor... yavaş yavaş... yavaş yavaş... ve her yerden – ayaklardan, ellerden, kollardan, bacaklardan, yüzden, baştan, gövdeden – gelmeye devam ediyor ve her geçen saniye daha da güçleniyor. Fail, ona tek seferde ya da tamamına birden işkence yaparak yaralayabilir. Acı vermenin korkunç bir yolu bu." "Bu gerçekten delilik." Garcia başını salladı. 'Bu da beni soruma geri getiriyor; neden ona bu şekilde işkence yapıldı?'

Hunter gölgeliklerini başına kadar kaldırdı. 'Birinin neden işkence gördüğüne dair ders kitabı cevabı.' Saymak için parmaklarını kullandı. 'Bilgi almak için; mağduru, yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak; bir şeyin karşılığı olarak; bir şeyin cezası olarak; para çıkarmak için; ya da saf ve basit sadizm - katilin acı verme yönündeki hastalıklı arzusunu tatmin etmek için. Bazı katiller bundan hoşlanırlar.'

"Bilmiyor muyum?" Garcia, gözlüğünün üzerinden Hunter'a bakmak için çenesini eğdi. 'Ama bu tür saçmalıklara bulaşanlar kendilerini asla tek bir kurbanla sınırlandıramazlar, değil mi? Hepsi sonunda seri katile dönüşüyor çünkü kendilerini durduramıyorlar. Kaç kişiyi öldürürlerse öldürsünler asla tam olarak tatmin olmazlar.'

Avcı sessiz kaldı.

'Ama burada durumun böyle olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yok.
Yapıyor musun? Bu bir seri katilin işi gibi gelmiyor."

'Hayır, öyle değil.'

Garcia, "Fakat bahsettiğiniz diğer tüm seçenekler gerçek bir olasılık" diye devam etti. 'Shaun Daniels'ın gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Uyuşturucu satıcısı, tefeci, hırsız, işletme sahibi... her neyse olabilirdi." Omuz silkti. 'Ya da tam tersi; yanlış kişiye borcu olmuş olabilir, yanlış

kişinin karısıyla yatmış ya da yanlış bir şey söylemiş olabilir.
kişi... bilirsin – bunun gibi şeyler kolayca işkence görmene ve ölmene neden olabilir, özellikle de Los Angeles gibi bir şehirde.'

Hunter ona "Araştırmalar zaten onun hakkında toplayabildiği her şeyi topluyor" dedi. "Bay Daniels hakkında bu geceye kadar, en geç yarın sabaha kadar, kredi kartı hareketleri ve telefon kayıtları da dahil olmak üzere bir tür dosya elimizde olur."

Garcia, "Başka bir şey daha var" dedi. 'Trafik kazası raporunu okuduğumdan beri canımı sıkan bir şey var.'

Hunter birkaç saniye Garcia'nın ifadesini inceledi. 'Arabası nasıl orada bulundu?'

Garcia'nın işaret parmağı ortağını işaret etti. 'Açık olarak. Onu oraya kadar sürmedi, orası kesin. Vurulmuş olsaydı, dövülmüş olsaydı, boğulmuş falan olsaydı... hatta gerçekten bir kamyonun altında kalsaydı, oraya kadar gelmiş olması bir olasılık olurdu.'

Hunter, yolcu kapısına yaslanarak, "Ama kurban hipotermiden öldü," dedi.

Garcia, "İşte anahtar bu," diye aynı fikirdeydi. 'Bulunmadan saatler önce donarak öldü, bu da demek oluyor ki bu olay Sierra Pelona Dağları'nda olmadı. Oraya bir sevgilisiyle ya da uyuşturucu anlaşması ya da başka bir şey için gitmedi ve bir şeyler ters gitti. Orada da pusuya düşmedi... ve Lake Hughes Yolu'nda yürürken kıçının donarak ölmediğine de eminim.'

'Ama yine de' yorumunu yaptı Hunter, 'arabası oraya park edilmişti.'

"Bu da onu oraya başka birisinin sürdüğü anlamına geliyor." Muhtemelen katil... ya da katiller, ama öyle olmasa bile, kim olursa olsun onunla biraz konuşmak isterdim.' Hunter, güneş gözlüklerini burnunun yukarısına kaydırırken başını salladı. 'Evet, ben de.'

Beş

Hunter ve Garcia'ya göre bu düşünce basit ve mantıklıydı; Shaun Daniels arabasını Sierra Pelona Dağları'na kadar sürüp toprak bir yola park etmiş olamazdı çünkü o o zamana kadar çoktan ölmüştü, bu yüzden başka birinin ölmesi gerekiyordu. Bir başkası kolaylıkla bir tür adli tıp kanıtını arkasında bırakmış olabilir; koltuğun üzerinde, direksiyonun üzerinde, halıların üzerinde, kapı kollarının üzerinde, vites kolunun üzerinde... bir yerlerde. Sadece onu bulmaları gerekiyordu.

Hunter, LA İlçesi Adli Tıp Departmanı'nın dışından LAPD Valley Trafik Bölümünden Dedektif Sharp'ı aradı ve Sharp ona Shaun Daniels'ın arabasının

depolanmak üzere San Fernando Valley Polisi otoparkına çekildiğini söyledi. Sorun şuydu ki Dedektif Sharp dört gün önce 'kaza' mahallini incelerken herhangi bir kötü olaydan şüphelenmediğinden Shaun Daniels'ın aracı delil ya da potansiyel bir merkez olarak görülmüyordu. Çekici kamyon şoförü ve polis otoparkındaki araba görevlileri muhtemelen aracı tamamen kirletmişlerdi ve Hunter ile Garcia'nın bu konuda en iyisini ummaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu... ama en iyisi tam olarak ne olduğu değildi. aldılar.

Garcia'nın Hollywood Hills'in diğer tarafına ve San Fernando Vadisi'ne ulaşması bir saatten biraz az sürdü. LAPD depo garajında, ön kapıdaki memurlardan biriyle konuştular. Memur, "kaza" yerinde Shaun Daniels'ın pantolon cebinde bulunan arabanın anahtarlarını Hunter'a verdi ve onları aracın park edildiği otoparka yönlendirdi.

Hunter, büyük otoparkın doğu kanadında bir VW Golf'ün yanına park etmiş beyaz bir Volvo VX70'i işaret ederek, "İşte orada" dedi.

Garcia plaka numarasını kontrol ederek, "İşte bu," diye onayladı. O ve Hunter eldivenlerini taktılar, araca yaklaştılar ve sürücünün camından hızlıca bir göz attılar.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın!” dedi Garcia, yüzü neredeyse bir soru işaretine dönüşmüştü. 'Bu adam kaç yaşındaydı? Altı?'

'Lanet etmek!'

O arabanın içinde bir bomba patlamış gibi görünüyordu ama bomba patlayıcı yerine çöple doluydu. Her yerde bir şeyler vardı; yolcu koltuğunda, yerde, ön panelde, vites kolunun yanında, kapı ceplerine tıkıştırılmıştı... her yerde – ambalaj kağıtları, boş meşrubat ve enerji içeceği kutuları, plastik şişeler, kağıt bardaklar, kutular, boş sigaralar paketler... tam bir karmaşaydı.

Garcia, arka camdan bakmak için aracın etrafında dönerken, "Bu arabanın hiç temizlendiğini sanmıyorum" dedi.

Hunter, "Haklı olabilirsin," diye onayladı.

Daha fazla taşıma alanı yaratmak için arka koltuk aşağıya katlanmıştı ve burası bir merdiven, PVC ve bakır borular, rulo halinde beyaz sızdırmazlık bandı, konektörler, teller, bir alet kutusu, kovalar ve daha fazlasıyla doluydu.

Garcia, “Tesisatçı mıydı?” diye sordu. 'Burada arka tarafta bir sürü tesisat malzemesi var... aletler falan.'

"Belki," diye yanıtladı Hunter başını sallayarak.

'Biri neden bir tesisatçıya, kendisine yapılan işkencenin aynısını yapmak istesin ki? Kötü boru tesisatı mı?'

'Milyon dolarlık soru bu.'

"Dediğim gibi," diye nefes verdi Garcia. “Bu vaka her geçen dakika daha da tuhaflaşmaya devam ediyor.” Durdu ve vücudunu doğrulttu. Adli tıpları arayıp rahatsız etmemelerini söyleyelim mi? Bütün bu saçmalıkları işleme koymalarına

imkan yok. Bu onların haftalar sürecek ve hiç şüphesiz zaman kaybı olduğu ortaya çıkacak. Muhtemelen şehirdeki her abur cubur lokantasından bir ambalaj vardır orada."

Oraya giderken Hunter, Garcia'nın arabasından Kaliforniya'nın sunduğu en iyi adli tıp ajanlarından biri olan Dr. Susan Slater'ı aramıştı. Kendisi ve ekibi daha önce sayısız vaka üzerinde UVC Birimi ile birlikte çalışmıştı. Görüşmede Hunter, Dr. Slater'a Shaun Daniels'ın arabasını incelemek için San Fernando Vadisi'ndeki polis garajına birkaç ajan gönderip gönderemeyeceğini sormadan önce şu ana kadar neler yaptıklarını anlattı. Sabaha kadar kimsenin müsait olmayacağını ancak bunu yarın öğle yemeğine kadar halledeceğini söylemişti.

"Haklısın" dedi Hunter. 'Oradaki çöpler bize hiçbir şey kazandırmayacak ama burada onlara ihtiyacımız var.' Yolcu tarafına geçti. 'Çabalarını iç ve dış kapı kolları, direksiyon simidi, vites değiştirme, bagaj kolu ve orta konsol kontrolleri (radyo, klima ve diğer şeyler) üzerinde yoğunlaştırabilirler. Kim bilir? Şansımız yaver gidebilir.' Hunter kapıların kilidini açmak için anahtarlıktaki düğmeye bastı.

Garcia bir adım geri çekildi. 'Sen cesur bir adamsın. Oradaki zemin Amazon yağmur ormanlarındaki zemin gibi olmalı, anlıyor musun? Henüz insanoğlunun bilmediği böcek türlerinin üreme alanı; dişleri olan sivrisinekler falan gibi.'

'Gerçekten içeri girmiyorum.'

Hunter yolcu kapısını çekti ve koltuk ile kapı arasına sıkışan çöplerin bir kısmı yere düştü.

Garcia, Hunter'ın yanına geldi ve hemen elini burnunun üzerine götürdü. 'İsa! Sanırım sıcak, orada en az beş yıl önce kalan yiyeceklerin bir kısmını pişirmiş. Kusmuk ve sigara kokuyor."

Hunter da sol elini burnunun üstüne götürdü ve sağ elini kullanarak torpido gözünü açtı; daha fazla çöp, bir tornavida seti ve aracın kullanım kılavuzu. Çöplerin bir kısmını yoldan çekti ve bazen ambalaj kağıtlarından bazılarını daha yakından incelemek için durakladı.

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?" diye sordu Garcia.

Hunter, "Her türlü uyuşturucu malzemesi," diye yanıtladı. 'Yanmış alüminyum folyo, iğneler, cam borular, kesilmiş su şişeleri ve buna benzer şeyler.' Yolcu koltuğundaki çöplerin bir kısmını kaldırdı, sonra da yerdeki çöplere aynısını yaptı.

Morgda Dr. Hove onlara, Shaun Daniels'ın kollarında hiçbir iz bulamadığını söylemişti ama çoğu bağımlı, vücutlarının etrafındaki farklı damarları kullanarak iz izlerini gizleme konusunda uzmandı. vücudundaki çok sayıda morluk sayesinde kolayca gizlendi.

Hunter, Shaun Daniels'ın kullanıcı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadı. Eski bir reçete şişesi bile yok. Orta konsoldaki bölmeyi denedi: bir paket sigara,

iki paket açılmamış sakız ve bir anahtar seti.

Hunter anahtarlara uzandı.

Garcia ortağının omzunun üzerinden baktı.

'Evin anahtarları mı?'

"Sanırım öyle, evet."

Garcia başını sola eğerek, "Ev adresi dosyada var" dedi. “Arabada.” Hunter başını salladı ve saatine baktı: 17:38. 'Umarım evi, arabasınınkiyle aynı türden bir tren kazası değildir.'

Altı

Shaun Daniels, Los Angeles Metropolitan Bölgesi'nin bir parçası olan Lomita'da, Eshelman Bulvarı ile 250. Cadde'nin tam köşesinde, iki katlı bir binanın ikinci katındaki küçük, tek yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Binanın kendisi, avokado yeşiline boyanmış, bakıma muhtaç bir ön bahçesi olan, harap, dikdörtgen bir yapıdan başka bir şey değildi. Binanın her iki ucunda birer tane olmak üzere iki beton merdiven, tüm güverte boyunca uzanan paslı, dikey, demir çubuklu bir rayın bulunduğu açıkta kalan üst güverteye çıkıyordu. Dürüst olmak gerekirse bina bir konut binasından çok şu ucuz, eski, yol kenarındaki motellerden birine benziyordu.

Akşam 6.31'de cadde pek kalabalık değildi, bu da Garcia'nın doğrudan yolun karşısına park etmesine olanak sağladı.

Hiçbiri on iki yaşından büyük üç çocuk sokağın köşesindeki kaldırımda takılıyordu. İkisi izledi, üçüncüsü ise yıpranmış bir kaykay üzerinde tekme atmaya çalışırken başarısız oldu.

O ve Hunter arabadan inerken Garcia üst güvertedeki bebek mavisi kapıyı işaret etti. Binanın sol ucundaki merdiveni kullanırlarsa ilk kapı. "Yirmi birinci daire."

“Evet, görüyorum.” Hunter başını salladı.

Yolun karşısına geçip merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Kapının sağındaki her iki pencerenin perdeleri kapatılmıştı. Hunter, Shaun'un arabasında bulduğu anahtarları kullanmadan önce her iki dedektif de eldivenlerini taktı; önce metal güvenlik ızgarası kapısında, sonra da çok fazla olmayan bir dirençle ve menteşelerden tiz bir gıcırtıyla açılan gerçek apartman kapısı üzerinde. .

Hunter kapıyı araladığında, o ve Garcia ağır, sıcak ve bayat bir havayla karşılandı. Binanın batıya baktığı ve bu nedenle güneşin dairenin ön kapısına ve pencerelerine vurduğu göz önüne alındığında pek de şaşırtıcı değil.
tüm öğleden sonra boyunca. Rahatsız edici olan şey, o sıcak nefese eşlik eden

kokuydu. Sanki Shaun'un arabasından aldıkları koku, gözleri yaşartan, mideye inen, yeni, aşırı güçlü bir türe dönüşmüş gibiydi.

"Tanrım!" dedi Garcia, elini cebine atıp deniz mavisi renginde iki ameliyat maskesi çıkardı. 'Garajdan sonra bunlara ihtiyacımız olacağını hissettim.'

Hunter maskeyi Garcia'dan aldı ve kapıyı tamamen açmadan önce taktı.

Güneş hâlâ gökyüzünde olmasına rağmen daire kasvetli bir şekilde karanlık görünüyordu. Hunter soldaki duvardaki ışık düğmesine uzandı ve onu açtı. Ön kapı doğrudan Shaun'un ölçülü ve seyrek bir şekilde dekore edilmiş oturma odası/mutfak alanına açılıyordu. Oturma odasında eski bir kanepe, uyumsuz bir koltuk ve duvarlardan birine yaslanmış ahşap bir TV modülü vardı. Sağdaki duvardaki geniş bir açıklıktan ulaşılan mutfak alanında eski bir buzdolabı, ocak ünitesi, tezgahın üzerinde duran mikrodalga fırın ve güney köşesinde küçük bir Formica masası vardı. Lavabo kirli bulaşıklarla doluydu.

Dairenin içindeki hava, küf ve bozulan yiyecek kokusuyla doymuştu. O kadar ağırdı ki, Hunter ve Garcia maskeleri takılıyken bile daireye adım attıklarında sindiler.

Hunter kapının arkasını kontrol etti. Hafif direnişin nedeni küçük bir açılmamış posta yığınıydı.

Hunter yerdeki postayı alırken, "Görünüşe bakılırsa dört ya da beş günden fazla bir süredir evde değil" dedi.

Garcia oturma odasına bakmak için onun yanından geçti.

Yerde, koltuğun yanında birkaç boş bira şişesi, birkaç kupa ve uzun süredir porselenin üzerinde sertleşmiş yemek artıklarıyla dolu üç tabak vardı. Birkaç sinek, artıklarla beslenmek için yoğun bir şekilde çalışıyordu ama onlar bile bununla mücadele ediyor gibi görünüyordu. Formica masasında, mikrodalgaya uygun yemek kutuları ve paket yemek kaplarından (çoğunlukla Çin yemeği ve pizza) oluşan küçük bir dağ yığını vardı ve her şeyin etrafında daha da fazla sinek vızıldıyordu.

Garcia masadan oldukça uzak durarak, "Birisi nasıl bu kadar pasaklı olabilir?" diye sordu. "Aslında o buzdolabını ve çöp kutusunu açmaktan korkuyorum." Mutfağı işaret etti.

Hunter hâlâ postalara bakıyordu.

Garcia, "Belli ki evli değildi" diye devam etti. 'Ya da bir kız arkadaşı, bir partneri vardı... her neyse. En azından içinde yaşayan biri değil.'

"Elimizdeki dosyaya göre," diye sordu Hunter, "cesedi dört gün önce bulundu, değil mi - 16 Haziran'da?"

"Bu doğru," diye doğruladı Garcia, Hunter'a dönerek. 'Neden? Elinde ne var?'

Hunter, "Sadece faturalar ve önemsiz postalar" diye açıkladı. "Gerçekten ilgi çekici bir şey yok ama posta puluna göre bunlardan en erken olanı elektrik

faturası. 18 Mayıs tarihli."

Garcia kaşlarını çattı. 'Bugün 20 Haziran. Yani neredeyse bir aydır kayıp mı?'

Hunter, "Onun gibi bir şey," diye onayladı. 'Bu faturanın teslim edilmesinden bu yana dört haftadan fazla zaman geçti. Gaz ve elektrik faturaları genellikle gönderildikten sonraki gün teslim edilir. Bundan daha uzun süredir kayıp olabilirdi." Zarflardan birini seçip yırtıp açtı.

"Bu nedir?" diye sordu Garcia.

"Cep telefonu faturası." Hunter hemen zarfın ön yüzünü kontrol etti. 'Geçen ayın sonunda, 31 Mayıs'ta kendisine postalanmıştı.'

'Ve?'

"Ve cep telefonunu kullanarak yaptığı son iletişim de 18 Mayıs'ta gerçekleşti." Hunter, Garcia'nın bakışıyla karşılaştı. 'İşte bu. Bundan sonra kesinlikle hiçbir şey olmadı; arama yok, mesaj yok.'

'Yani o *sahip olmak* Yaklaşık bir aydır kayıp."

Hunter, "Öyle görünüyor, evet," diye onayladı.

"Peki kimse onun kaybolduğunu bildirmedi mi?" Garcia'nın başı bir yana eğildi. 'Bir arkadaş mı? Patronu mu? Komşu mu? Hiç kimse?'

Hunter, elindeki zarf yığınını geriye doğru çevirerek, "Bir patronu olduğunu sanmıyorum" dedi. 'Bunlardan birkaçı 'Daniels Plumbing Ltd' adına yazılmış. Kendisi için çalışıyordu." Kaşlarını Garcia'ya kaldırdı. 'Fakat kayıp olarak bildirilip bildirilmediğini bilmiyoruz. Henüz kontrol etmedik."

"Daha fazla konuşma" dedi Garcia, cep telefonuna uzanıp bir süreliğine dairenin dışına çıktı.

Hunter zarf yığınını yere koydu ve bir süre oturma odasının geri kalanına baktı.

Garcia, daireye yeniden girerken Hunter'a, "Hayır," diye bilgi verdi. 'Shaun Daniels'ın kaybolduğu bildirilmedi.'

Hunter, "Evet," dedi ve gözleri odayı taradı. 'Pek şaşırmadım. O yalnız biriydi. Muhtemelen ailesiyle de pek irtibatı yoktur." "Bunu nereden biliyorsun?"

Hunter, "Etrafınıza bakın," diye yanıtladı. 'Görünürde ne bir fotoğraf çerçevesi ne de bir fotoğraf var. Burada oturma odasında hiçbir şey yok, gerçi TV modülünde bir sürü yer var...' Mutfağı işaret etti. "Ve buzdolabına da hiçbir şey yapışmadı. Henüz dairenin geri kalanını kontrol etmedim, ancak herhangi bir fotoğraf bulamayacağımıza bahse girerim; ne yalnız ona ait, ne de ailesiyle, ailesiyle, partneriyle ya da herhangi bir şeyle çekilmiş bir fotoğraf. . Yalnız yaşıyordu. Tek başına çalışıyordu." Masanın üzerindeki paket servisi ve mikrodalgada pişirilebilen yemek kutularını işaret etti. 'Yalnız yemek yiyordu. Muhtemelen o da tek başına dışarı çıktı."

Garcia, "Eh, dairenizde aslında hiç fotoğraf sergilenmiyor," diye karşılık verdi. 'Siz ve babanız hariç.'

Hunter ona basitçe şunu söyleyen bir bakışla baktı: '*Bir düşün*.' 'Tamam.' Garcia teslim olurcasına ellerini kaldırdı. 'Nokta alındı. Sen *öyle* yalnız biri ama senin iyi, sağlam arkadaşların var; ben, Anna, Kaptan Blake." Omuz silkti. 'Birimiz kaybolduğunu bildirmeden önce birkaç günden fazla kaybolmazsın.'

'Bahsettiğiniz yakın ve sağlam arkadaşların hepsini, yalnız bir iş olmayan işim sayesinde edindim.' Hunter başını salladı. 'Bu Shaun Daniels için geçerli değil. Kendisi için çalışan bir tesisatçıydı. Benim tahminime göre çoğu zaman daha küçük, tek kişilik işleri üstlenme eğilimindeydi. Eminim arkadaşları vardı... hatta belki de etrafta ailesi vardı ama görünüşe bakılırsa kimseye yakınmış gibi görünmüyor.'

Garcia TV modülünün çekmecelerini kontrol etti; birkaç yerel paket menüden, Daniels Plumbing Ltd. adına kayıtlı bir vergi fatura defterinden, bir çakmaktan ve bir sürü eski makbuzdan başka bir şey yoktu. 'Bu çok berbat bir şey Robert.' 'Nedir?'

Garcia, ortağına bakmak için duraksayarak, "Neredeyse bir aydır kayıp olduğu gerçeği" diye yanıtladı. "Çünkü mantığı kullanırsak, buradaki en olası olaylar dizisini varsaymamız gerekir; yani onun 18 Mayıs civarında, tüm cep telefonu iletişimlerinin kesildiği sırada kaçırıldığını varsaymalıyız, değil mi?"

Hunter başını salladı.

"Fakat Dr. Hove'a göre," diye devam etti Garcia, "bulunmasından en az altı ila sekiz saat önce hipotermiden öldü, bu da yalnızca dört gün önce, 16 Haziran Pazar gününün çok erken saatlerinde gerçekleşti - yani o cumartesi günü öldü. Mantıklı sonuç, muhtemelen neredeyse bir ay boyunca işkenceye maruz kaldığıdır, Robert." Geniş bir şekilde tüm oturma odasını işaret etti. 'Buraya bak. Bu bir karmaşa. Adam bir salaktı. O bir tesisatçıydı. Uyuşturucu satıcısı değil, milyoner değil, casus değil, muhteşem bir keşfin eşiğinde olan bir bilim adamı değil... ve onun büyük bir hükümet sırrının koruyucusu olmadığından da oldukça eminim; o halde neden ona bu şekilde işkence edesiniz ki? Ne *yaptım* öyle mi?'

"Gerçekten bilmiyorum, Carlos." Hunter endişeli bir nefes verdi. 'Ama bu bize failimiz hakkında çok spesifik bir şey söylüyor.'

Garcia boynunun arkasına masaj yaptı. 'O bir seri katil olmayabilir ama kesinlikle bir psikopattır; yalnızca başka bir insanı yaklaşık otuz gün boyunca hapsetmekle kalmayıp, aynı zamanda kurbanına kasıtlı olarak muazzam acı çektirme yeteneğine sahip biri... her gün, her gün. '

Hunter, "Bu da Bay Daniels'a duyulan öfkeyi gösteriyor," diye ekledi. "Çok fazla." "Yani onun tanıdığı birinden bahsediyoruz," diye bitirdi Garcia. "Bu onun bir barda falan aptalca tartışabileceği biri değildi... gece tanıştığı biri. Bu, ondan gerçekten nefret eden biriydi."

Kokmuş yemek kokusunun yeni, küflü bir boyut kazandığı mutfağa giren

Hunter'dan bir baş selamı daha.

Garcia onu takip etti.

“Vay canına!” dedi, elini burun maskesinin üzerine götürürken yüzünü buruşturarak. 'Burada kesinlikle çok tuhaf bir şeyler var. Muhtemelen o ekmek.” Tezgahın en ucunda, günler önce küflenmiş bir somun ekmeği işaret etti. “O şeyin artık sakalı var.” Hunter geriye çekilirken Hunter hızlıca etrafına baktı.

Birkaç tabak, bardak, kupa ve az miktarda konserve yiyecek dışında duvar dolaplarının çoğu boştu. Lavabonun altındakilerde birkaç temizlik ürünü, bir kova, birkaç tava ve başka pek bir şey yoktu. Hunter çekmecelerde az sayıda çatal bıçak takımı, birkaç kibrit, birkaç yerel paket menü ve Shaun'un tesisat işinin reklamını yapan birkaç broşür buldu. Sloganı şuydu: *Hiçbir iş çok küçük değil*.

Hunter buzdolabının kulpuna uzandığında Garcia bir adım daha geri çekildi. 'Dikkatli ol' dedi. “İçeriden bir şey fırlayabilir.” Hunter kapıyı çekti.

Hiçbir şey dışarı fırlamadı, çünkü buzdolabında hemen hemen hiçbir şey yoktu: birkaç şişe bira, bir fıçı tereyağı, yarı boş bir su kabı, dört yumurta ve açılmış bir süt kutusu. Hunter'ın sütün kesilip kesilmediğini kontrol etmesine gerek yoktu.

Oturma odasında, dairenin ön kapısının hemen karşısında, sağdaki banyoya giden çok kısa bir koridor vardı. Küçüktü ve tamamen beyaz fayanslarla kaplıydı. Aynalı dolabın içinde, jilet ve tıraş kremi dışında Hunter ve Garcia, yarı dolu bir şişe Percocet buldu; opioid oksikodon ile parasetamol kombinasyonunun satıldığı markalardan biri. Orta ve şiddetli ağrıları tedavi etmek için kullanıldı.

Garcia dudaklarını yana doğru bükerken bakışları Hunter'a kaydı. Hunter başını salladı. 'HAYIR. Hiç kimse Percocet yüzünden hayatı tehdit eden bir borca giremez.'

Banyodan çıkıp kısa koridorun sonuna ulaştılar. Hunter dairedeki tek yatak odasının kapısını ittiğinde içeriden gelen koku kafalarına bir beyzbol vuruşu gibi çarptı ve her iki dedektifin de sanki yüzlerini savunurmuş gibi ellerini kaldırmasına neden oldu.

“Kahretsin!” Garcia sindi. Koku o kadar güçlüydü ki sol gözünün biraz sulanmasına neden oldu. 'Bu iyi olamaz.'

Hunter ışıklara çarptı.

Hiç bir şey.

Anahtarı kapatıp tekrar açtı. Bu sefer ışıklar odayı selüloit turuncuya boyamadan önce bir kez titredi.

Hunter ve Garcia bunu aynı anda gördüler.

'Ah, kahretsin!'

Yedi

Terry Wilford, kahverengi saçlı, iyi yapılı ve şık giyimli adamın Los Angeles Şehir Merkezindeki en ünlü konuşkanlık temalı kokteyl salonlarından biri olan The Varnish'e girip barda oturmasını izledi. Adam otururken gözlüğünü çıkardı, gözlerini kapattı, her iki dirseğini de bar tezgahına dayadı ve parmaklarının uçlarını kullanarak göz kapaklarına yavaşça masaj yaptı.

Yedinci masaya birkaç kokteyl hazırlamaya yeni başlayan Terry, parmağını adama doğru kaldırdı. 'Yanınızda olacağım efendim.'

O perşembe gecesi Terry barda tek başına çalışıyordu.

"Aceleye gerek yok" diye yanıtladı adam, hâlâ göz kapaklarına masaj yaparken. Sesi yorgun ve kaba geliyordu. 'Acele etmeyin. Bir süre hiçbir yere gitmeyeceğim.'

Terry dört yılı aşkın bir süredir The Varnish'te barmen olarak çalışıyordu. Bu süre zarfında, payına düşenden daha fazla benzer görünüşlü müşteri görmüştü: bakımlı tırnaklı, el değmemiş saç kesimi, mükemmel bir şekilde giyinmiş, aşırı pahalı takımlar, pahalı kolonya kokan ve sanki dünya onlara boyun eğmek üzereymiş gibi görünüyordu. .

Terry adamın bu kadar perişan görünmesine pek şaşırmamıştı. Varnish, Los Angeles Finans Bölgesi'nin tam ortasındaydı ve kapılarını ilk kez 2009'da açtığından beri, tüm finans sektörü için Los Angeles'ın en sevilen içki mekanlarından biri haline gelmişti. Terry, 10.000 dolarlık şampanya şişelerinin sanki şarap soğutucularıymış gibi dağıtıldığı ve kokainin sanki bir torba Skittles'mış gibi ortalıkta dolaştırıldığı en cömert kutlamaların bazılarında barın arkasındaydı. Diğer yandan, Terry şimdiye kadar gördüğü en moral bozucu ve utanç verici sahnelerden bazılarına da tanık olmuştu: dizlerinin üstüne çökmüş, gözlerini haykıran, patronlarından af dileyen çaresiz yetişkin adamlar. Bir keresinde Terry, barın diğer ucunda boş bir adam gördü.
ağzına bir şişe uyku hapı attı ve bir bardak viskiyi yudumladı. Terry'nin keskin gözleri ve adamın karnını kusana kadar anında sıkıştıran hızlı tepkisi olmasaydı, o adam muhtemelen orada, The Varnish'te hayatına son verirdi ve bu, iş açısından asla iyi bir şey değildi.

Terry iki geleneksel Sidecar kokteylini karıştırmayı bitirdi, onları garsonun tepsisine koydu ve barda oturan adama yaklaştı. Adamın yüzündeki sıkıntılı ifadeye ve başını hafifçe onaylamaz bir şekilde sallama şekline bakılırsa Terry, onun o öğleden sonra hatırı sayılır miktarda para kaybettiğini tahmin etti.

"İyi akşamlar efendim," dedi Terry, adamın önündeki bara bir bardak altlığı koyarken. 'Bu akşam sana ne alabilirim?'

Adam sonunda gözlerine masaj yapmayı bıraktı ve gözlüğüne uzandı. 'Sizin için en güçlü kokteylin hangisi olduğunu söylersiniz...' Adam durakladı, kararsız

gözleri Terry'nin üzerindeydi. ‘Seni bir yerden tanımıyor muyum?’

Terry'nin müşterilerinden çok azını ismen tanımasının ana nedeni, The Varnish'teki günlük müşteri akışının gerçekten çok yoğun olmasıydı, ancak yine de geri dönen müşterilerin çoğunu yalnızca görünüşlerinden tanıyabiliyordu ve Terry, daha önce hiç tanımadığından çok emindi. O adamı daha önce görmüştüm.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Terry, başını hafifçe sallayarak. Adamın gözleri kısılarak birkaç saniye daha Terry'nin yüzünü inceledi. 'Emin misin? Oldukça tanıdık görünüyorsun. Hiç Santa Monica İskelesi'nde ya da gezinti yerindeki barlardan herhangi birinde çalıştınız mı? Oraya sık sık giderdim.” “Hayır, asla,” diye yalan söyledi Terry. “Şimdiye kadar çalıştığım tüm barlar burada... Şehir Merkezindeydi.” Sessizliğin daha fazla uzamasına izin vermedi. 'Ama insanlar benim de bu yüzlerden birine sahip olduğumu söylüyor.'

Kırk üç yaşındaki Terry fiziksel olarak zayıf bir adamdı. Bir buçuk santimin altında, ince, münzevi bir vücuda sahip, günlük egzersiz rutini ve gizliden gizliye hayran olduğu tatlıları ve dondurmaları yemesini engelleyen bir diyetin yardımıyla. Uzun siyah saçları dağınık bir manbun şeklinde toplanmıştı ve saat üç yönündeki gölgesi oldukça ortalama bir çene hattını şekillendiriyordu.

Adam, “Bu yüzlerden biri mi?” diye sordu.

Terry, "Sade, ortalama görünümlü bir yüz" diye açıkladı. "Bir milyon başka yüze benzeyen." Adama tek omuz silkti. ‘Ara sıra
sonra uzaktan bana gözlerini kısarak bakan, yüzüm belli belirsiz tanıdık geldiği için beni eski bir hatıranın karşısına yerleştirmeye çalışan insanları görüyorum.' Saçını işaret etti. "Manbunla bile."

'Evet... belki' diye kabul etti adam. “Fakat eğer her zaman bunun gibi kalabalık barlarda ve salonlarda çalıştıysanız muhtemelen *sahip olmak* seni daha önce bir yerde görmüştüm. Bu yüzden Santa Monica'yı sordum.”

'Evet, bu doğru.'

Barda önünde oturan adamı hızla inceleme sırası Terry'ye gelmişti. Koyu kahverengi gözlerinin üzerine düşen dağınık kahverengi saçlarıyla otuzlu yaşlarının başlarında ya da ortalarında görünüyordu. Sakalı çenesini kapatacak kadar uzundu. İnceydi ama zayıf değildi ve vücuduna bol miktarda güç katacak kadar kasları vardı. Yüzündeki kemikler narindi ve bu da ona çekici bir görünüm katmaktan başka bir işe yaramıyordu. Eğer Terry onu daha önce görmüş olsaydı hatırlayacağından emindi.

"Yani," dedi Terry, asıl sorusuna dönerek. 'Bu gece sana ne alabilirim?'

Adam ifadesi ciddileşmeden önce derin bir nefes aldı. 'Yapabileceğin en güçlü içecek ne söylersin?'

Terry, "Duruma göre değişir" diye yanıtladı ve adama bir kokteyl menüsü uzattı. ‘O kadar güçlü...?’

Adam, kıs kıs gülmeden önce, "Beyin hücrelerini yok etmek gibi" diye yanıtladı. 'Zaten bende o kadar çok şey kalmamış gibi görünüyor.'

“O kadar da kötü bir gün değil mi?” diye sordu Terry.

Adam bir kez daha gözlüğünü çıkardı ama bu kez tezgahın üzerine koymadı, sanki arkasında gizlenmiş olan baş ağrısını durdurmaya çalışıyormuşçasına sadece başparmağı ve işaret parmağını kullanarak burun kemiğini sıktı. göz kapakları. Adam birkaç saniye sonra "Ben Liam" dedi ve elini uzattı.

‘Terry.’ Barmen onu salladı.

“Eh, Terry... birden ona kadar bir ölçekte - on olabilecek en kötü gün - bugünün yedi virgül beş milyon olduğunu söyleyebilirim.”

Terry neredeyse boğuluyordu.

Adam gözlüğü tekrar yüzüne götürdüğünde barmen ona iri gözlerle bakıyordu.

"Bu çok kötü bir şey," dedi Terry, çenesi öne doğru eğilerek başını salladı.

"Söylemiyorsun," diye kabul etti Liam, sesi de göründüğü kadar mağlup çıkıyordu. “Yani... eğer o barın arkasında herhangi bir zehir varsa, Terry, sen dök, ben de içerim. Düzenli. Buz yok.”

"Zehir yok," diye yanıtladı Terry alaycı, hayal kırıklığına uğramış bir bakışla. ‘Ama sana ağır siklet şampiyonu gibi vuracak bir şey hazırlayabilirim.’

Liam küçük ve gergin bir gülümsemeyle gülümsedi... ve uzun sürmedi. "Görünüşe göre tam da ihtiyacım olan şey bu... hatta bir sürü."

Terry başını salladı. “Uzak durmam gereken herhangi bir içecek ya da tat var mı?” Liam kıkırdamaya çalıştı ama bu daha çok öksürüğe benziyordu. ‘Arkadaşım, şimdi şeytanın fıçısından kirli su içeceğim... Pek umurumda değil. Sadece dökün.”

Eğer bir günde yedi buçuk milyon dolar kaybetseydim, Terry kokteyl çalkalayıcısına uzanırken düşündü: *Ne içtiğim de pek umurumda değildi.* Terry, uzun bir bardağa birkaç küp buz koyarken, "Ağır siklet şampiyon nakavtı yaklaşıyor dostum," diye duyurdu.

Liam, Terry'nin miksere hangi içkileri döktüğüne bakmadı. Bunun yerine döndü ve bakışlarının sıcak bir şekilde aydınlatılmış içki salonunda dolaşmasına izin verdi.

21.55'te. Perşembe akşamı The Varnish meşguldü ve daha da yoğunlaşıyordu. Seksi sekreter kıyafetleri giymiş çok çekici iki garson, barın zeminine dağılmış eski moda yemek kabinlerinde oturan müşterilerden sipariş alıyordu. Liam garsonlardan birini izlerken, yine pahalı görünümlü ince çizgili bir takım elbise giymiş, orta boylu, kısa saçlı bir adam The Varnish'e girdi, bara doğru yürüdü ve Liam'ın sağındaki tabureyi işaret etti.

“Bu koltuk dolu mu dostum?” diye sordu.

Liam'ın bakışları ona yöneldi ama o sessiz kaldı.

Adamın kaşları meraklı bir tavırla kalktı.

“Hayır,” diye yanıtladı Liam sonunda. 'Öyle düşünmüyorum.'

Terry, içinde koyu renkli bir kokteyl bulunan bardağı Liam'ın önündeki bara koyarken adam gülümsedi ve koltuğa oturdu.

Yeni gelen, başını sallayarak, "Merhaba, Terry," dedi.

Terry de bu jeste karşılık verdi. ‘Hey Ken, bu akşam sana ne alabilirim?’ Ken, Liam'ın bardağına baktı. “Bu nedir?” Terry'ye kaşlarını çattı.

"Ben buna Amnezi diyorum" dedi Terry. Gülümsemesi Ken'den çok Liam'a yönelikti. ‘Bir süreliğine bazı şeyleri unutmana neden oluyor... pek çok şeyi.’

İlginç, dedi Ken başını salladı. 'İçinde ne var?'

Liam, Terry'ye elini kaldırdı. 'Aslında bilmek istemiyorum.'

Terry'nin dikkati Ken'e kaydı. 'Sen de öyle Ken. İnanın bana.” Liam bardağa uzandı ve sağlıklı bir yudum aldı. İçecek boğazını temizleyip midesine doğru ilerlerken yanakları havayla şişti ve gözleri sanki yüzünde erimek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kahretsin," dedi Liam, derin bir nefes alırken. ‘Bu şey motorların yağını giderebilir.’

Terry başıyla onayladı. 'Ve sonra biraz.'

Evet, dedi Ken, elleri havada. ‘Geçeceğim.’ Bir saniye daha düşündü. "En azından şimdilik."

"Ken," dedi Terry bardaki iki adamı tanıştırırken. “Ben Liam.” Liam ve Ken el sıkıştı.

Ken, tezgâhın üzerine yüz dolarlık bir banknot koyarken, "Ben bir kovalayıcıyla bira içerim, lütfen Terry," dedi. ‘Ve onların gelmesini sağla, olur mu?’ Terry, Ken'in siparişini getirmek için arkasını döndüğünde Ken, Liam'la yüzleşmek için döndü. 'Motor yağ çözücü içmeyi seçtiysen özellikle kötü bir gün olmuş olmalı.' Liam kokteylinden bir yudum daha aldı... ya da en azından öyleymiş gibi yaptı. 'Sanırım bunu söyleyebilirsin.'

“Finans bölümünde misiniz?” diye sordu Ken.

Liam bir kez başını salladı. 'Herkes burada değil mi?'

"Çoğu, evet," diye yanıtladı Ken, önce sola, sonra sağa bakarak. 'Ve endişelenmeyin, ara sıra hepimiz benzer kötü günler yaşıyoruz. Bu işimizin doğasıdır. Eminim bunu biliyorsundur, ama iyi olan şu ki, asla *bizim* kaybettiğimiz para.” Ken, Liam'a göz kırptı. 'Peki kimin umurunda, değil mi?'

Liam, Ken'in parlak İtalyan deri ayakkabılarına baktı. Bara girmeden birkaç saniye önce cilalanmış gibi görünüyorlardı.

Liam, "Müşteriler umursuyor," diye yanıtladı ve içkisine geri döndü. "Aslında çok fazla."

Ken, Liam'ın beklediğinden biraz daha sert güldü. 'Yatırım, borsa, finans... bunların hepsi riskli işler dostum. Müşteriler bunu biliyor. Yatırım yapmaya karar vermeden önce bunu biliyorlardı. Bu konuda kendini hırpalama."

Terry, Ken'in önündeki bara bir şişe bira ve viski koyarken Liam, "Çok geç," diye fısıldadı.

"Teşekkürler, Terry." Ken şuta uzandı ve onu Liam'a kaldırdı. 'Daha iyi günlere dostum. Daha iyi günlere."

Liam bardağını dudaklarına götürürken başını salladı ama bir kez daha sadece bir yudum alıyormuş gibi yaptı. Gerçekten sarhoş olmak için orada değildi.

Sekiz

Varnish kapılarını her sabah saat 01.00'de kapatırdı. Kapanıştan sonra, garsonlar tüm bardakları toplayıp masaları temizlerken, Terry barı silip zeminini parlayana kadar paspaslamadan önce parayı topluyor ve stok kontrolü yapıyordu. Bütün bunlar yapıldıktan sonra Terry, garsonlar ve yönetim bazen barda birlikte bir bira içer ve sonunda eve dönmeden önce bir süre esintiyi çekerlerdi. Ancak o gece, yalnızca o perşembe katta çalışan iki kokteyl garsonundan biri olan Terry ve Sabrina bira içme havasındaydı.

Terry, Los Angeles kadar büyük bir şehirde 'hemen köşede' olarak kabul edilen Downtown'dan yaklaşık yedi mil uzakta, Doğu Los Angeles'ta küçük, tek yatak odalı bir dairede yalnız yaşıyordu. Sabahın o saatinde eve arabayla varması yirmi dakikadan az zaman alırdı. Ancak Terry henüz bu geceyi sonlandırmaya tam olarak hazır değildi.

The Varnish'e döndüğümüzde Terry ve Sabrina birer şişe Bud ve birer Chaser içerken banyoda birkaç satır kokain paylaştılar. Terry ve Sabrina bir çift değillerdi ama daha önce pek çok kez birlikte yatmışlardı, özellikle de hem sarhoşken hem de sarhoşken. Sadece biraz kafaları karıştığında seks yaptıkları gerçeği ikisini de hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Gündelik, sarhoş ve boşa giden seks Los Angeles'ta bir şeydi. Ancak o gece, ikinci kola kolalarını paylaşırken Terry bir hamle yapmış olsa da Sabrina, sabah dişçi randevusu olduğunu söyleyerek kibarca reddetti ki bu aslında doğruydu.

"Bir süreliğine gelemeyeceğime emin misin?" Terry, Sabrina ile Varnish'ten çıkarken tekrar denedi. 'Çabuk olacağım. Söz veriyorum." Dudaklarında şeytani bir gülümseme.

Sabrina ona doğru yürüdü, vücudunu parmak uçlarına kaldırdı ve dudaklarını dostane bir şekilde öptü. ''Hızlı'nın senin için hiçbir zaman geçerli olmadığını biliyorsun, Terry."

Terry kıkırdadı. ‘Bunun kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.’ ‘Kesinlikle hayır.’ Düztaban pozisyonuna geri döndüğünde, Sabrina kasıtlı olarak elinin Terry'nin kasıklarına hafifçe değmesine izin verdi. “Vay canına!” Terry'ninkinden çok daha şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi. Gözleri elinin olduğu yere kaydı. “Gelmeyi gerçekten ne kadar istediğini hissedebiliyor ve görebiliyorum.” “Hı-hı.” Terry başını salladı. 'Bunun doğru olduğunu biliyorsun bebeğim.'

Sabrina geri adım atmadan önce bir saniye daha elini olduğu yerde tuttu. Kaşları içe ve aşağıya doğru kıvrılmış, üzgün bir ifade yaratıyordu. ‘Ne yazık ki bu gece benim için gerçekten bir “hayır-hayır”.'

‘Ohhh, burası çok soğuk.’ Terry pantolonundaki sese baktı. “Beni gerçekten mavi topları olan bir köpek gibi burada asılı mı bırakacaksın?” “Eminim bunu kendi başına halledebilirsin,” dedi Sabrina, Terry'ye veda ederken. 'Ellerin çok büyük, koca oğlan.'

'Lanet olsun kızım, burası dondurucu soğuk. Hiçbir şey almıyor muyum?'

“Yarın izinlisin, değil mi?” diye sordu Sabrina.

'Bu doğru. Bütün gece parti yapabiliriz.”

'Hayır, iyiyim. Cumartesi günü görüşürüz.'

“Bine binmek istemiyor musun?” Terry son bir kez daha denedi. 'Arabada eğlenebiliriz.'

'Hayır, iyiyim. Bisikletim var.”

Sabrina'nın onu öylece orada bıraktığına hâlâ tam olarak inanmayan Terry, onun köşede gözden kaybolmasını izledi.

'Lanet olsun!' diye fısıldadı kendi kendine, arabasının anahtarlarını almak için cebine uzandı. 'Ve şimdi azgınım.'

Cebinde parmak uçları, kendisinin ve Sabrina'nın birkaç dakika önce paylaştıkları kokain dolu küçük selofan poşete dokundu. 'Hımm...' Terry bir an bunu düşünürken alt dudağını ısırdı. Hafta sonları, vardiyasından sonra doğrudan eve gitmek yerine, Terry bazen bir yeraltı kulübüne giderdi; akşama kadar açık kalan türde bir kulüp.

Şafak vakti... Kolayca heyecanlanabileceği türden bir şeydi ve Los Angeles'ta hafta sonu Çarşamba günü başlıyordu.

Terry yolun karşısına geçti ve arabasının park ettiği yere gitmek için köşeyi döndü. Mavi Chevy Cruze ve soluna park edilmiş koyu renkli bir kamyonet dışında sokak neredeyse boştu. Kamyonun yan tarafına yaslanmış, ters yöne bakan uzun boylu bir adam sigara içiyordu. Terry ancak arabasından yaklaşık bir buçuk metre uzaklaştığında adamın kim olduğunu anladı.

“Liam?” Terry kaşlarını çattı, şoför kapısının yanında durdu.

Liam ayak parmaklarının üzerinde döndü. “Selam, Terry.” Sigarasından geriye kalanları kamyonun diğer tarafına atmadan önce başını salladı. 'İşinizi yeni mi bitirdiniz?'

‘Hımm... evet.’ Terry sanki kısa bir uykudan uyanmaya çalışıyormuş gibi hafifçe başını salladı. 'Burada ne yapıyorsun?'

'Sigara içiyordum.'

Terry yine kaşlarını çattı. Bu sefer biraz daha zor. Hayır... yani... şimdiye evde olacağını sanıyordum. Yaklaşık bir saat önce ayrıldın.”

Liam, Terry'ye biraz daha yaklaşmak için kamyonun etrafında dönerken, "Yaptım," diye onayladı. ‘Biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı.’

"Hiç şaşırmadım" dedi Terry, etkilenmiş gibi görünüyordu. "O Amnesia kokteyllerinden ikisini içmeyi başardın." O yavrular güçlüydü dostum. Biliyorum. Onları karıştırdım.'

Liam dikkatsiz bir omuz silkmeyle bu başarıyı görmezden geldi. Bar kalabalıklaşmaya başlayınca, içkisinin bir kısmını barda bırakılan bardaklara kimse fark etmeden dökmeye devam etmek onun için kolay olmuştu.

“Bu senin kamyonun mu?” diye sordu Terry.

Liam başını salladı. 'Evet.'

'Araba sürmeye uygun olduğundan emin misin? Sana taksi çağırmamı ister misin?” “Hayır, iyiyim,” diye yanıtladı Liam, sol elini ceketinin cebine sokarak. “Ama sakıncası yoksa sana biraz şok edici bir şey göstermek istedim.” Terry'ye bir kol mesafesi yakınlığında olmak için iki adım öne çıktı. ‘Şok edici.’ Terry boynunu öne doğru uzattı. 'Nedir?'

Liam gülümsedi ve çok hızlı bir hareketle cebinden şok tabancasını çıkarıp Terry'nin boynuna götürdü. Tetiğe zahmetsiz bir tıklamayla barmenin vücuduna elli bin volt boşaldı ve anında nöromüsküler yetersizliğe neden oldu. Terry'nin gözleri kafasının içinde kaybolurken tüm vücudu yaklaşık üç saniye boyunca kontrolsüz bir şekilde sarsıldı ve ardından bacakları dayanamadı ve yere yığıldı. Liam buna hazırdı ve Terry'nin kafası yere çarpmadan onu yakaladı.

Liam, kamyonunun bagaj kapısını indirip baygın Terry'yi kamyonun kargo kasasına sürüklerken, "Sana biraz şok edici bir şey göstermek istedim" diye kendi kendine kıkırdadı. 'Ne harika bir şaka.'

Dokuz

Sabah, Hunter ve Garcia yarım saatten az bir süredir masalarındayken Kaptan Blake kapılarında belirdi.

“Peki dün ne oldu?” diye sordu. Kaptan Blake işin içinden çıkılacak biri değildi. 'Elimizde ne var?'

Garcia, ofislerinin güney duvarına yaslanan resim panosunu gösterdi. O ve Hunter, Shaun Daniels'ın dairesinde ve steyşın vagonunda çektikleri birkaç

fotoğrafı otopsi fotoğraflarıyla birlikte zaten iliştirmişlerdi.

'Çok değil' diye yanıtladı başını sallayarak. 'Zaten bildiğimizi doğrulamamız dışında.'

Kaptan Blake tahtaya yaklaşarak, "Yaya/araç trafik kazasında ölmediğini" söyledi.

Garcia, "Bunun şansı yok," diye onayladı. 'Kaza planlıydı.' Kendisi ve Hunter'ın önceki gün Dr. Hove'dan öğrendiklerini açıklamaya yeni başlamıştı ki kaptan onu bir el hareketiyle durdurdu.

'Vay be! Bir saniye bekle." Bakışları tahtadaki belirli bir fotoğrafa odaklanmıştı. 'Bu da ne böyle?'

Hunter masasından kalkarken, "Onun dairesine vardığımızda," dedi. 'Son cep telefonu faturası da dahil olmak üzere postalarını kontrol edebildik. Buradan Bay Daniels'ın cesedinin beş gün önce bulunmasından önce neredeyse otuz gün boyunca kayıp olduğuna inanmak için nedenlerimiz var.'

Yüzbaşı Blake onunla yüzleşmek için döndü. 'Otuz gün mü? Kayıp Kişiler Raporu var mı?'

'Hayır.' Garcia, bu sefer. 'Kontrol ettik. MPR yok.'

'Bay. Hunter, Daniels'ın Lomita'da tek yatak odalı bir dairede yalnız yaşadığını söyledi. 'Ortak olduğuna dair bir belirti yok. O gittikten sonra daire tamamen boş kaldı.' Kaptan Blake'in birkaç dakika önce baktığı fotoğrafın aynısını işaret etti. 'Hiçbir şeyle ilgilenecek kimse yok.' 'Kahretsin!' kaptan bu kelimeyi ağzından çıkardı. Dikkati tahtaya ve Hunter'ın işaret ettiği fotoğrafa döndü. Büyük bir kuş kafesinin içindeki üç ölü kuşu gösteriyordu. Vücutları zaten çürümenin çok ileri safhalarındaydı, kurtçuklar hastalıklı ziyafetlerinin neredeyse yarısına gelmişti. 'Zavallıların bir ay boyunca yiyecek ve suyu yok muydu?' diye sordu. Hunter, "Hayır, tam olarak değil" diye açıkladı. 'Muhtemelen yiyecek ve suları yalnızca bir hafta önce bitti. Bir gün ver ya da al.'

Kaptanın gözleri kısıldı.

Hunter, "Kuşların çok hızlı bir metabolizması var" diye açıkladı. 'Özellikle küçük kuşlar. Neredeyse hiç yağ depolamazlar. Bu yüzden sürekli besleniyor ve nemleniyorlar. Yiyecekleri ve suları tamamen biterse, yağ rezervleri düşük olduğundan, eğer şanslılarsa dört beş günden fazla dayanamazlar. Öldüklerinde süreç insan vücudununkine oldukça benzer; sinek sinekleri... yumurtalar... kurtçuklar... vücut yenir. Fotoğrafı bir kez daha göstererek, bunun gibi küçük bedenlerin yirmi dört saatten daha kısa sürede yok olup gideceğini söyledi. Eğer o kuşlar Bay Daniels'ın kaybolmasından hemen sonra, yaklaşık bir ay önce ölmüş olsaydı, geriye kemiklerden başka bir şey kalmazdı.'

'Çok şanssızdık.' Garcia görevi devraldı. 'Bu kuşlar yalnızca bir veya iki gün önce öldüler.'

"Yani kurban kaybolduktan sonra birinin onları beslediğini mi

söylüyorsunuz?" Yüzbaşı Blake itti.

Garcia, "Bu olasılık var" diye yanıtladı. 'Fakat dairesinde bizden başka birinin orada olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadık. En olası açıklama Bay Daniels'ın kuşlarına birkaç gün yetecek kadar tohum ve su bırakmış olmasıdır.'

Kaptan bir milisaniye boyunca bunu düşündü. "Yani kaçırılacağını bildiğini mi düşünüyorsun?"

'Bildiğini sanmıyorum.' Cevap Hunter'dan geldi. 'Eğer tehlikede olduğundan, özellikle de ölümcül tehlikede olduğundan şüpheleniyorsa neden kaçmadı? Bilirsin... ortadan kaybolmak. Kuşların metabolizmaları gerçekten çok hızlıdır Kaptan, ama aynı zamanda aşırı yemezler veya içmezler. Birçok kuş sahibi yemliklerini aşırı dolduruyor
kolaylık. Bay Daniels yalnız yaşıyordu ve kendi sıhhi tesisat işini tek kişilik olarak yürütüyordu; bu da açıkça düzensiz çalışma saatleri anlamına geliyordu. Kuş besleyicilerini aşırı doldurmak her zaman yaptığı bir şey olabilir.'

Bakışları sonraki birkaç fotoğrafa kayarken kaptan, "Zavallı küçük şeyler" yorumunu yaptı. "Yani öyle mi diyorsun?" diye sordu ve Garcia bir kez daha en baştan başlayarak Dr. Hove'dan öğrendiklerini açıkladı. Her iki dedektif gibi Yüzbaşı Blake de Garcia'ya kurbanın günlerce işkence gördüğünü söylediğinde çok şaşırmıştı.

"Günler mi?" diye sordu, bakışları Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a döndü.

'Dr. Hove, üzerinden bir kamyon geçtiği için," dedi Hunter, "yaralanmaları için kesin bir zaman diliminin neredeyse imkansız olduğunu, ancak bulduğu tüm gizli yaralanmaların günlerce süren bir süre boyunca devam ettiğinden emindi" , saatler değil.'

Garcia, "Bu da onun neden kaybolduktan yalnızca yirmi dokuz gün sonra bulunduğunu açıklıyor," diye ekledi. 'Sahte vur-kaç kazası, işkence yaralarını maskelemek için kullanıldı.'

Yüzbaşı Blake bir süre tahtadaki yaralanma fotoğraflarını inceledi. 'Peki kim *öyle* bu adam mı? Ve neden biri ona bu şekilde işkence etmek istesin ki?" "Bugün erken saatlerde Araştırma'dan dosyasını aldığımızdan beri kendimize bunu soruyoruz," diye yanıtladı Garcia, masasının üzerindeki çıktıyı alırken. 'Tam adı – Shaun Frederic Daniels, kırk altı yaşında. Robert'ın dediği gibi, Bay Daniels bir tesisatçıydı ve Lomita'daki dairesinden Daniels Plumbing Ltd adında kendi küçük işletmesini yürütüyordu. Seattle'da doğdu ama dokuz yaşındayken annesiyle birlikte Los Angeles'a taşındı. ebeveynler boşandı. Bay Daniels ve annesi, Bay Daniels'ın hem ilkokul hem de lisede okula gittiği El Segundo'da yaşıyordu. Hiç üniversiteye gitmedi. Liseden mezun olduktan sonra, sıhhi tesisat konusunda uzmanlaşmadan önce birkaç yıl inşaatta çalışmaya başladı. Yaklaşık dokuz yıl önce kendi işini kurdu." "Ebeveynler mi?" diye sordu Yüzbaşı Blake.

'İkisi de öldü.'

'Evli miydi?'

"Hayır" diye yanıtladı Garcia. 'Hiç evlenmedim... çocuğum da yok.'

Yüzbaşı Blake, Hunter'la yüzleşti. "Ve onun kız arkadaşı... erkek arkadaşı... hiçbir şeyi olmadığını mı söyledin?"

Hunter omuz silkerken başı yana eğildi. 'Dairesinde kimseyle çıktığına dair hiçbir belirti bulamadık. Sorduğumuz herkes onu hiç kimseyle görmediklerini söyledi.'

'Herkes kimi seviyor?'

'Komşular.'

"Tamam." Yüzbaşı Blake, Garcia'ya başını salladı. 'Yadda'yı şimdilik geçelim, yadda. Ona haftalarca işkence görmesine neden olabilecek herhangi bir şeyle bilinen herhangi bir bağlantısı var mı? Uyuşturucu, çeteler, suç... herhangi bir şey var mı?'

Tam olarak değil, diye yanıtladı Garcia. 'Bir kaydı vardı. Üç kez düzensiz davranıştan, iki kez de alkollü araç kullanma suçundan tutuklandım.'

'Hiç yaptı mı?'

Garcia çıktıyı araştırdı. 'HAYIR. Sadece birkaç para cezası ve altı ay kamu hizmeti.'

Yüzbaşı Blake, Hunter'a hitap etmeden önce başını salladı. "Komşularla konuştuğunu söylemiştin, değil mi?"

Hunter, "Dün gece," diye onayladı.

'Bay Daniels'ın kimseyle çıkmadığı dışında söyleyecek başka bir şeyi olan var mıydı?'

'Şey...' Yanıt Garcia'dan geldi. 'Neredeyse altı yıldır aynı adreste ikamet etmesine rağmen, hiç kimse Bay Daniels'ı karakteri hakkında fikir beyan edebilecek kadar iyi tanımıyor gibiydi. Komşuların çoğu, ara sıra onu sabah erkenden evinden çıkarken, akşam geri dönerken gördüklerini söyledi... bazen akşam geç saatlerde ama aslında sıra dışı bir şey değildi. Hepsi, yolları her kesiştiğinde onun her zaman yeterince kibar olduğunu söyledi - günaydın, iyi akşamlar, iyi geceler, bu tür bir kibarlık - ama hepsi bu. Çok fazla konuşmuyordu ve hiç kimse onunla uzun bir sohbete katılmamış gibi görünüyordu. Konuştuğumuz herkese göre, ki buna ev sahibi de dahil, Bay Daniels iyi ve sessiz bir sakindi; yüksek sesli müzik yok, parti yok, gürültü yok... hiçbir şey yok. Ve hiç kimse dairesine herhangi bir ziyaretçinin gelip gittiğini hatırlamıyor.'

Kaptan Blake, "Sizin mükemmel, göze çarpmayan sakininiz" yorumunu yaptı.

"Oldukça fazla," diye onayladı Garcia. "Bu da onu dikkat çekici kılıyor."

"Kendisinin hemen altındaki dairede yaşayan bayan," diye ekledi Hunter, "Bayan. Cross, Bay Daniels'ın nazik bir adam olduğunu söyledi.'

'Nazik mi?'

‘Banyodaki birkaç sızıntıyı onardı ve mutfağının su tesisatını ücretsiz halletti.’

Kaptan Blake, "Bu çok hoş bir davranış," yorumunu yaptı. 'Belki birlikte uyuyorlardı? Bu bir etken olabilir mi?'

Hayır. Hunter ve Garcia aynı anda başlarını salladılar.

'Bayan. Hunter, Cross seksen bir yaşında, diye açıkladı. “Ona annesini hatırlattığını söylediğini söyledi.”

Yüzbaşı Blake dedektiflerini durdurmak için iki elini kaldırdı. “Yani, dosyasına göre; uyuşturucu yok, hırsızlık yok, kumar yok... şurada burada birkaç kavga ve alkollüyken araba kullanmak dışında hiçbir şey yok mu?”

Garcia başını salladı.

'Peki ya çete bağlantıları? Belki hayatının daha önceki dönemlerine ait bir şey?” “Dosyada hiçbir şey yok,” diye yanıtladı Hunter.

Kaptan Blake bir kez daha resim panosuna baktı. "Onun az bakım gerektiren bir kumarbaz ya da ara sıra uyuşturucu kullanan biri olma ihtimali var mı - bilirsin, gözden kaçan bir şey?" Kaşlarını Hunter'a kaldırdı. 'Çünkü hepimiz biliyoruz ki Amerika'da, özellikle Los Angeles'ta insanlar, tıpkı milyonlarca borcu olduğu gibi, yüz dolar borçlu oldukları için de cezalandırılacaklardır.'

"Belki de öyledir," diye onayladı Hunter. “Fakat o sadece öldürülmedi, Kaptan. Bir ay boyunca işkence gördü. İnsanlar küçük borçlar için bu kadar çaba sarf etmiyorlar.'

'Bu doğru.'

“Ya da belki tamamen başka bir şey olabilir.” Garcia atladı.

“Başka ne gibi?” diye itti kaptan.

‘Kara para aklama. İnsanlar kara para aklama nedeniyle kesinlikle saldırıya uğrayabilirler.'

Hunter başını salladı. 'Bu olasılık var.'

Garcia, "Özel Suçlar'a şirketinin defterlerine ve banka hesaplarına göz attırıyoruz" diye devam etti. 'Bu 'tek adam şirketlerinin' çoğu şu amaçla kullanılıyor:

küçük suçlular için kara para aklama. "Tek adam" şirketi, aslında hiç de büyük olmayan büyük bir işi üstleniyor, fazla ücret alıyor, güzel bir pay alıyor ve geri kalanını başka bir sahte işlem yoluyla müşteriye iade ediyor.'

Yüzbaşı Blake tahtadaki fotoğraflara son bir kez bakmak için döndü. "Pekala, eğer onun bir çeşit organize suça karıştığı, kara para aklamanın bir kısmını onlar adına yaptığı ortaya çıkarsa, bunu göz açıp kapayıncaya kadar FBI'ya havale ederiz." Bu bizim kavgamız değil. Eğer onun uyuşturucuyla bağlantısı olduğunu ve başına gelenlerin, ne kadar küçük olursa olsun, uyuşturucu borcundan kaynaklanan bir tür intikam olduğunu öğrenirsen...' Yüzbaşı Blake omuz silkti. 'Ayrıca bizim kavgamız da değil. Dosyası doğrudan DEA'ye gidiyor. Başka

kurumların soruşturmalarını üstlenmiyoruz.'

Dedektiflerden hiçbiri Yüzbaşı Blake'in kararına itiraz etmedi.

“Ama o zamana kadar,” diye devam etti. 'Neye devam etmemiz gerekiyor?'

Hunter, "Fazla değil," diye bilgilendirdi onu. 'Fakat son kredi kartı işlemi 18 Mayıs akşamına kadar uzanıyor; son cep telefonu görüşmesiyle aynı tarih.'

'Peki nerede işaretlendi?'

Hunter, "Lomita'da O'Hearn's Bar and Grill adında bir içki mekanı" diye yanıtladı. 'Dairesinden o kadar uzakta değil. Son işlemi akşam 22.41'de gerçekleşti' Hunter masasına döndü ve Shaun Daniels'ın kredi kartı ekstresinin bir kopyasını aldı. 'Burada iyi olan şey, Bay Daniels'ın o hafta boyunca ve ondan önceki neredeyse her hafta aynı barda birkaç kez tekrar eden işlemler yapmış olması.'

Kaptan Blake, "Demek burası onun yerel ıslak deliğiydi" diye bitirdi.

"Öyle görünüyor, evet," diye onayladı Hunter. "Bu da barmenlerin... hatta belki diğer müşterilerin gizemli Bay Daniels hakkında biraz daha fazla şey bilebilecekleri anlamına geliyor."

Kaptan Blake "Bu bir başlangıç" diye onayladı.

Hunter içgüdüsel olarak saatine bakarak, "Öğleden sonra açılıyorlar" dedi - sabah 9:33. "Öğleden sonra uğrayıp başka bir şey bulabilecek miyiz bakalım."
"Dün gece cep telefonu kayıtlarını da talep ettik." "diye ekledi Garcia. ‘Umarım yarına kadar elimizde bir şeyler olur.’

“Pekala.” Kaptan kapıya doğru giderken başını salladı. 'Ne olursa olsun beni haberdar edin, çünkü burada çok şüpheli bir şeyler var. Hepimiz
Biri onun borç yüzünden ölmesini isterse, onu başından vurup yoluna devam edeceğini bilecek kadar uzun süredir bu oyunun içindeydim. Birisi onun cezalandırılmasını isteseydi onu döver, bacaklarını kırar ve çekip giderdi ama bunun yerine birileri ona işkence yapmak için büyük çaba harcadı ve *sahne* şu ana kadar kağıt üzerinde oldukça ortalama bir adamın ölümü. Bu sadece filmlerde olur, gerçek hayatta olmaz.'

Kaptan Blake kapıyı arkasından kapatırken Hunter ve Garcia yüzlerini tahtaya çevirdiler. Her ikisi de onun haklı olduğunu biliyordu; senaryonun tamamında kesinlikle çok yanlış bir şeyler vardı.

On

San Andreas Fay hattı, yaklaşık 800 mil uzunluğunda, gezegendeki en uzun fay hatlarından biriydi. Aslında Kaliforniya'yı ikiye böldü. Güney ucunda, hat San Gabriel Dağları'nın kuzey tarafı boyunca Los Angeles County'yi geçiyordu ve

sekiz büyüklüğünde depremlere neden olma potansiyeline sahipti. Los Angeles Metro hattının bu kadar sınırlı olmasının ve bu kadar büyük bir şehrin yalnızca çok küçük bir kısmına hizmet vermesinin ana nedeni bu fay hattıydı. Los Angeles'ta yer altı kazma son derece kısıtlıydı ve çok sayıda kural ve yönergeye uymak zorundaydı çünkü bir deprem olursa, ki her an olabilir, yeraltı tünelleri bir rüzgar türbininin önündeki iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev gibi çökerdi ve can kaybı felaket olabilir.

Los Angeles'ta yer altı otoparkı neredeyse yok denecek kadar azdı ve Kaliforniya'nın tamamında çok az sayıda evin bodrumu veya kileri vardı. Ama Hollywood Hills'te bulunan bu sefer başardı.

Ev, The Varnish'te kendisine Liam diyen adama aitti. Ailesi onu 1980'lerin başında satın almıştı ve onu çok ucuza almıştı. Ev, 1970'lerde kalp-damar cerrahı olan Todd Meier'in eski eviydi ve o dönem için oldukça görkemli bir şekilde gözden düşmüştü.

Yetenekli bir doktor olmasına rağmen Meier, Hollywood Bulvarı'nda birkaç popüler gece kulübünün de sahibiydi ve kulüplerinde alkol satışının yanı sıra reçeteli ilaç kaçakçılığı da yapıyordu.

1960'lı ve 70'li yıllarda LSD, meskalin, psilosibin ve PCP gibi halüsinojenler ve opioid bazlı ağrı kesiciler son derece popüler hale geldi. Dr. Meier LAPD'yi iyi yağladı ve sadece birkaç yıl içinde yan işi onu çok zengin bir adam yaptı, ta ki hayatının ortasında bir ara bütün hayatı paramparça olana kadar.
70'li yıllarda, kendi haplarından fazlasını almaya başladı. Bir sabah, içki ve uyuşturucuyla dolu yoğun bir gecenin hemen ardından, Dr. Meier yanlış arteri kestikten sonra ameliyat masasında bir hastayı öldürdü. Bunu takip eden uzun soruşturma, bir dizi kazara ölüm davasına ve en sonunda da cezai suçlamalara yol açtı, ancak Dr. Meier hiçbir zaman hapse girmedi. Duruşmasının başlamasına bir hafta kala intihar etmeyi seçti.

Kaliforniya'da emlakçılar yasa gereği yalnızca geçmişi değil, aynı zamanda bir mülkte meydana gelmiş olabilecek ve alıcıyı şu veya bu yönde potansiyel olarak etkileyebilecek ilgili olayları da açıklamakla yükümlüdür.

Ne yazık ki Dr. Meier, kendi oturma odasındaki tapınağa ateş ederek hayatına son vermeyi seçmişti. Bu bilgi ortaya çıktığında neredeyse yedi yıl boyunca büyük bir satış caydırıcısı olarak hizmet etti, ta ki Liam'ın önceki sahibinin kim olduğunu umursayan ebeveynleri nihayet 1984 yazında büyük, iki katlı evi satın alana kadar. – Liam'ın doğmasından beş yıl önce.

Evin kileri - ya da daha iyisi gizli kiler - evin kat planında hiç görünmüyordu çünkü Dr. Todd Meier ve onu inşa etmek için kullandığı birkaç kişi dışında hiç kimse bunu bilmiyordu. Bu sır, Liam'ın babasının mutfaktaki o eski, tıknaz ve çirkin dolaplardan nihayet kurtulmanın zamanının geldiğine karar verdiği 1988 yılına kadar devam etti. Ama Liam'ın babası erkeksi bir adamdı. Kendisinin

yapabileceği bir işi yapması için asla bir şirkete ya da başka birine başvurmazdı.

Tam işin ilk gününde Liam'ın babası mutfağın güney duvarındaki beş dolaptan ilkini çıkarmaya çalışırken dolabın arkasındaki sahte panelin arkasına gizlenmiş gizli bir kolla karşılaştı. Kolu çevirmeden önce bir an tereddüt etti. Bunu yaparken arkasında bir yerden bir ses geldiğini duydu. Sesin mutfak lavabosunun altındaki başka bir dolaptan geldiğini anlaması birkaç dakikasını aldı. Orada başka bir sahte panel açılarak yuvarlak, metal bir düğmeyi ortaya çıkardı. Bu sefer tereddüt yoktu. Liam'ın babası hemen düğmeye uzandı ve bastı. Daha sonra duyduğu şey döşeme tahtalarının altında açılan bir kilidin takırtısıydı.

Liam'ın ebeveynleri, dört yıl önce evi ilk ziyaretlerinde İtalyan tarzı Nero Marquina ve Bianco Carrara mermerinden hemen etkilenmişlerdi.
Büyük mutfakta replika döşeme. Farklı olan şey, siyah-beyaz damalı zemindeki karelerin çeşitli boyutlarda ve yönlerde olması, biraz rahatsız edici, herkesin zevkine hitap etmeyecek bir psikedelik etki yaratmasıydı; ama Liam'ın ailesi tuhaf ve alışılmamış şeyleri seviyordu.

Liam'ın babası az önce duyduğu gümbürtüye doğru baktığında sonunda saykodelik zemin tasarımının nedenini anladı; Mevcut bir odaya kusursuz bir şekilde uyum sağlayacak şekilde tasarlanmış gizli bir kapı olan Murphy kapısını mükemmel bir şekilde sakladı. Gizli düğmeye basılmadığı sürece onu görmek imkansızdı.

Kapı, bir giriş lobisi, rahat bir yemek odasına bağlanan geniş bir oturma odası, geniş bir çalışma odası ve bitişik çamaşır odasıyla birlikte geniş bir mutfaktan oluşan - mülkün zemin katının tamamı kadar geniş - muazzam bir gizli alana açılıyordu. fazlasıyla depolama alanı sunuyordu.

Bu gizli bodrumun bir kısmı 1970'lerin tarzında bir adli tıp muayenehanesi gibi döşenmişti. Her ikisi de drenajlı iki adet paslanmaz çelik muayene masası, cam kapılı beyaz metal dolaplar, tavanda ameliyat lambaları ve iki adet tam donanımlı alet arabası vardı. Zemin ve duvarlar kolay temizlenebilmesi için tamamen beyaz fayanslarla kaplanmıştı. Uzatılabilir hortum musluğuna sahip büyük bir lavabo duvarlardan birini sarıyordu. Açıkça Dr. Meier ilaç zulasını orada tutuyordu ama muayene masaları ve alet arabaları bir sürprizdi.

Dr. Meier başka nelerle ilgilenmişti?

Liam'ın babası hem şaşırmış hem de şok olmuştu ama tam o anda, tamamen şans eseri, mükemmel evi bulduğunu anladı. Liam gizli bodrumu küçüklüğünden beri biliyordu, babası ona bunu göstermişti. Ailesi gittikten sonra mülk Liam'a miras kaldı ve gizli mahzenini yenilemesi gerektiğine karar verdi. Kaliforniya'daki tüm yeraltı çalışma kısıtlamaları nedeniyle Liam, bulabildiği her boş dakikayı kullanarak tek başına çalışmaya karar verdi. Adli tabibin odasını olduğu gibi tuttu ama onu çevreleyen fazladan alanı çok daha iyi

kullandı. Ve ondan bir sürü vardı. Nasıl tuğla döşeneceğini, nasıl ahşap kesileceğini, duvarları ve kapıları nasıl güçlendireceğini, duvarları, zeminleri ve tavanları nasıl tellerle döşeyeceğini, sesin dışarı veya içeri girmemesi için bir odanın profesyonelce nasıl ses geçirmez hale getirileceğini öğrendi... ne gerekiyorsa yaptı. başarmak için yola çıktığı şeyi başarmayı öğrenir.
İşin tamamlanması beş yıldan fazla zaman aldı ama sonunda Liam mükemmel bir mahzene sahip oldu. Mükemmel gizli yeraltı hapishanesi, işkence odası ve ameliyat odası, hepsi bir arada. Kimsenin kaçamayacağı bir yer.

Ve Terry Wilford, The Varnish kokteyl barının önünde şoka maruz kaldıktan sadece birkaç saat sonra, tam da bu gizli yer altı hapishanesinde uyandı. Sağlam bir duvara yaslanmış eski püskü bir şiltenin üzerinde yatıyordu. Yatak kusmuk, kan, ter ve idrar kokuyordu ama şaşırtıcı bir şekilde Terry zincirlenmemişti, bağlanmamıştı ya da ağzı tıkanmamıştı, buna rağmen sanki bir grup çete tarafından kum torbası olarak kullanılmış gibi tüm vücudu ağrıyordu. ağır sıkletler.

Terry'nin tutulduğu oda karanlıktı. O kadar karanlıktı ki sanki kendi kalbinin çılgınca atışının ötesinde hiçbir ses, hiçbir ışık, hiçbir gerçeklik yoktu.

Yavaşça ve acının etkisiyle kendini oturma pozisyonuna itti ve etrafı yoklamak için elini kullandı. Yatağın ötesinde hissedebildiği tek şey beton zeminin soğukluğuydu.

Ağzı kurudu... o kadar kuruydu ki, öksürdüğünde kuru bir toz bulutunun havaya uçacağına neredeyse inanıyordu.

Bir bardak suya çok ihtiyacı vardı.

“Merhaba?” diye seslenmeyi denedi ama ses telleri o kadar zayıftı, o kadar kurumuştu ki duyduğu tek şey zayıf bir fısıltıydı.

Bir kez daha etrafı yoklamayı denedi. Hiç bir şey. Su yok. Yiyecek yok. Terry iki elini de yüzüne götürdü. Dudakları yontulmuş ve çatlamıştı... cildi kuru ve pürüzlüydü... gözleri dokunulduğunda hassastı. 'Neler oluyor?' diye fısıldadı kendi kendine, ellerinin ölü ağırlıklar gibi kalçalarına düşmesine izin verdi. 'Neredeyim ben?' İşte o zaman korku gerçekten hakim oldu, vücudunun boşluklarına doğru ilerledi ve organlarının, kemiklerinin, omurgasının içinde titrediğini hissedene kadar dışarı doğru baskı yaptı.

Terry sorusuna bir cevap beklemiyordu. *Hangi cehennemdeyim ben?* – ama aldığı cevap tam olarak buydu çünkü o odada yalnız değildi. Hemen arkasındaki karanlıktan gelen gırtlaktan bir ses bu sözleri fısıldadı.

'Cehennemde!'

Onbir

Lomita'da, O'Hearn's Bar and Grill, Kaliforniya'nın en uzun eyalet yolu olan ve eyaletin Pasifik kıyı şeridinin çoğu boyunca uzanan Pacific Coast Highway'in tam üzerinde bulunuyordu. Devlet karayolu üzerinde yer aldığından, İrlanda temalı barın pek çok indirimin bulunduğu küçük bir alışveriş merkezinin hemen bitişiğinde yer alması olmasaydı, park etmenin yalnızca imkansız değil, aynı zamanda yasa dışı olduğu da ortaya çıkacaktı. - her iki kuruluşun da konaklaması için sokak park yerleri.

Garcia, öğleden sonra 3.36'da arabasını otoparkın güney köşesine, yabani kirazlı Mustang Mach 1'in hemen yanına park etti. Honda Civic'inden dışarı adım atarken bir saniye durakladı.

Hunter'a "Bunlardan birini almalısın" dedi, Mustang'i işaret ederek. 'Araba dediğiniz tekerlekli küveti kullanımdan kaldırmanız gerekiyor ve bu onun yerine mükemmel bir alternatif olacaktır.'

Hunter kıkırdadı. “Gerçekten mi?” O da Garcia'nın arabasının yanına park etmiş arabaya baktı. ‘Bunlardan birinin ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?’

"Oldukça fazla sanırım" diye yanıtladı Garcia omuz silkerek.

Hunter, "Peki, cevabınıza bir etiket sonu ekleyeyim," diye geri geldi. ‘Biraz... *karşılayabileceğimden daha fazlası*.'

Garcia sanki ortağına gerçekten inanmıyormuş gibi Hunter'a baktı.

“Ne?” diye meydan okudu Hunter. 'Böyle bir arabaya paran yetiyor mu?'

'Muhtemelen hayır.'

Hunter da gülümsedi. 'Davamı dinlendiriyorum.'

O'Hearn's'in içi, bir spor barı atmosferi yaratmak için eklenen birkaç özellik ile tipik bir İrlanda pubını andırıyordu.

Öğleden sonra o saatlerde mekan pek kalabalık değildi. Ana kattaki on beş masadan yalnızca üçü doluydu. Büyük barda

Giriş kapısının karşısında yer alan taburelerde üç adam tek başına oturuyordu, her birinin arasında boş bir koltuk vardı. Adamlardan ikisi cep telefonlarıyla meşguldü ve üçüncüsü arka duvarın üstündeki dört büyük düz ekran televizyondan birinde bir basketbol maçının tekrarını izliyordu.

Tek bir barmen vardı; gür keçi sakallı, LA Lakers şapkalı, uzun boylu, sıska bir adam. Barın en sağ ucunda durmuş, bulaşık beziyle bardakları parlatıyordu.

Hunter ve Garcia ona yaklaştı.

Barmen bulaşık bezini bıraktı ve iki yeni gelenle yüzleşmek için döndü.

İki elini de bar tezgâhına koyup hafifçe öne doğru eğilerek, "İkinize de iyi sabahlar" dedi. İrlanda aksanı çok belirgindi. 'Sana ne verebilirim dostum...' Durakladı ve bakışları Hunter'dan Garcia'ya dönerken sol gözü bir dokunuşla kısıldı. Bardan geriye yaslandı, ifadesi bir saniye öncesine göre çok daha az rahattı. 'Yer beş-o, değil mi?'

Amerikan argosu İrlanda aksanıyla kulağa tuhaf geliyordu.

Garcia kendisinin ve Hunter'ın kıyafetlerine bakarak, “Bu kadar belli mi?” diye sordu. “Evet.” Barmen Garcia'nın beline doğru başını salladı. 'Silahın göründüğü zamandır.'

Garcia ceketini beline düzelten Hunter'a baktı. 'Benim hatam.' Hunter, barmenin sesini diğer müşterilerin duyamayacağı kadar kısık tuttuğunu hemen fark etti. Bu açıkça bunun barmenin ilk rodeosu olmadığını gösteriyordu. Hunter, barmene hızlıca kimlik bilgilerini göstermeden önce ustaca sırtı barda oturan üç müşteriye dönük olacak şekilde pozisyon aldı.

'Ben Dedektif Hunter'ım ve bu da Dedektif Garcia - LAPD Soygun Cinayet Masası.'

Garcia da onu takip etti.

Barmen başıyla onayladı. 'Ben Conor'ım. Senin için ne yapabilirim?' 'Biz de bu adamı daha önce görüp görmediğini merak ediyorduk.' Hunter ceketinin cebine uzandı ve Shaun Daniels'ın bir fotoğrafını alıp barmenin önündeki tezgâhın üzerine koydu.

Conor'ın gözleri Hunter'a dönmeden önce bir saniyeliğine ona kaydı.

'Bunu söylemek zor' diye yanıtladı. 'Birçok insan bira içmek için buraya geliyor. Biz meşgul bir barız, biliyor musun?'

Garcia dönüp hemen arkalarındaki boş masalara baktı. Hiçbir şey söylemedi ama barmene baktığında sanki İrlandalı kelimeleri okuyabiliyormuş gibiydi: *beni burada kandırabilirdin* – dedektifin alnında yazılı.

'Geceler gündüzlere göre çok daha yoğun' dedi ve bir açıklama yaptı. Barmen tezgahtaki fotoğrafa baktığında Hunter gözlerini ondan ayırmamıştı. 'Söylemesi zor' cevabı çok hızlı gelmişti. İnsan bilinçli zihninin herhangi bir ayrıntıyı anlayıp bunları bir anıyla eşleştirmesi için yeterli zaman yok; ama Hunter pek şaşırmamıştı. O ve Garcia bu tür yanıtlara çok alışkınlardı.*Emin değilim... söylemesi zor... pek bir şey çağrıştırmıyor...*' ve benzeri. Bunun nedeni genellikle çok sayıda sivilin polis rozetleriyle karşılaştıklarında şüphe kabuğuna çekilmeleri ve ardından fotoğraftaki bir kişiyi sormalarıydı. Genellikle bunu tam olarak saklayacak bir şeyleri olduğu için ya da yardım etmek istemedikleri için değil, fotoğraftaki kişiyi tanıdıkları ve o kişinin ne tür bir belanın içinde olduğunu bilmedikleri için yapıyorlardı. Tanıdıkları birini o kadar iyi tanımasalar bile ispiyonlamak istemezler.

Hunter, işaret parmağıyla fotoğrafa dokunarak, "Lütfen bir kez daha bakın,"

diye ısrar etti. Sesi sakindi ve tehditkar değildi. 'Bu barın müdavimlerindendi; haftada en az iki ya da üç gece.'

Conor'ın gözleri fotoğrafa döndü. Bu sefer birkaç saniye üzerinde kaldı.

"Evet," diye sonunda kabul etti ve fotoğrafa doğru başını salladı. 'Sanırım onu birkaç kez buralarda gördüm.'

Hunter bir kez daha barmenin ifadesini ve göz hareketlerini incelemişti. Cevabı yine insan beyninin tamamen yabancı birini tanımlayıp yerleştiremeyeceği kadar hızlıydı. İnsan beyninin birini bu kadar hızlı tanıyabilmesinin tek yolu, beynin çok fazla arama yapması gerekmemesiydi. Bu, Shaun Daniels'ın Conor'a pek de yabancı olmadığı anlamına geliyordu.

Hunter'ın onunla aynı seviyeye gelmesi gerekiyordu.

"Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur," dedi barmenin bakışlarıyla karşılaşarak. 'Ama onun adı Shaun Daniels.'

Conor neredeyse fark edilmeyen bir baş sallamayla cevap verdi. "Evet."

"En son buraya, O'Hearn's'e geldiğinde," diye devam etti Hunter, "bir ay önce, 18 Mayıs'taydı." Son kredi kartı işlemi akşam 22.41'de gerçekleşti. o gece bu bara kaydoldum.'

Hunter barmenin önce gözlerini kırpıştırdığını, sonra kaşlarını çattığını gördü.

'Son *durmadan* kredi kartı işlemi? Ne demek istiyorsun?'

Garcia başını salladı. 'Bay. Daniels kaçırıldı. Büyük ihtimalle aynı gece, buradan ayrıldıktan sonra."

Conor'ın başı hafifçe geriye doğru çekildi. 'Kaçırıldı mı?'

Garcia'dan bir onay işareti.

'Beni kandırıyorsun, değil mi?'

Garcia'nın kaşları barmene doğru kalktı. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden tam olarak emin değilim ama seni "şarkılamadığımdan" oldukça eminim.' Conor, Hunter'a baktı, o da ona hafifçe başını salladı.

Garcia, "Bay Daniels'ın 18 Mayıs gecesi barınızdan ayrıldıktan hemen sonra kaçırıldığına inanıyoruz" diye devam etti. "Bu da O'Hearn'ü Bay Daniels'ın takip edilebilecek son yeri yapıyor." Durdu ve Conor'a sözlerinin ciddiyetini kavraması için birkaç saniye verdi. "Peki, asıl merak ettiğimiz şu; Bay Daniels O'Hearn's'e geldiği gecelerde başka biriyle içki içer miydi?" Hiç bira arkadaşı var mıydı... müdavimlerinden konuşabileceğimiz biri var mıydı? 18 Mayıs gecesi onu burada gördüğünü hatırlayan var mı? O gece misafiri var mıydı? Bay Daniels'ın bu barı terk ettikten sonra başına neler gelmiş olabileceğini bir araya getirmemize yardımcı olabilecek herhangi bir şey.'

Conor sol başparmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını sıkıştırdı. İfadesi bir an düşünceli bir hal aldı. Shaun'u bir süredir burada göremememin tuhaf olduğunu düşündüm. Özellikle cumartesi günleri. Cumartesi günleri hep buradaydı." Başını salladı. "Yani Shaun bir aydır kayıp mı?"

Hunter ve Garcia birbirlerine düşünceli bir şekilde baktılar.

Hunter, "Kayıp değil" dedi.

Conor'ın bakışları bir kez daha her iki dedektifin arasında gidip geldi, bu sefer birkaç tereddütlü saniye boyunca. 'Ne... ne diyorsun?'

Garcia barmene "Cesedi beş gün önce bulundu" diye bilgi verdi. 'O öldürüldü.'

Conor gözleri sonuna kadar açık bir şekilde bir adım geri çekildi.

Hunter ve Garcia ona biraz zaman tanıdılar.

Hunter sonunda "Arkadaş mıydınız?" diye sordu.

Conor omuz silkti. 'Tam olarak değil. Arkadaş falan değildik ama senin de söylediğin gibi buraya çok sık gelirdi. Çoğu gece çalışıyorum, bu yüzden arada sırada sohbet ederiz, biliyor musun? Çoğunlukla sporla ilgili falan." "18 Mayıs gecesi çalışıyor muydunuz?" diye sordu Garcia.

'Aklımdan söyleyemem ama öyle olabileceğime dair bir his var içimde. Söylediğim gibi çoğu gece çalışıyorum." Conor arka cebinden cep telefonunu çıkarırken iki dedektife de parmağını kaldırdı. 'Ama bize bir saniye verirseniz, öğreneceğim.'

Barmen takvim uygulamasında gezinmeden önce birkaç ekrana dokunurken Hunter ve Garcia beklediler.

"Evet," dedi Conor kesin bir tavırla başını sallayarak. '18 Mayıs - cumartesi gibiydi. Barda çalışıyordum."

Hunter, "Bunun büyük bir soru olduğunu biliyorum," dedi; insan hafızasının, özellikle de pek unutulmaz olmayan bir olayı hatırlamaya çalışırken gerçekte ne kadar güvenilmez olduğunu biliyordu. 'Ama o gece Shaun Daniels'ı burada gördüğünüzü hatırlıyor musunuz? Sana hiç farklı göründü mü? Gergin? Telaşlı mı? Endişeli? Sıra dışı bir şey var mı? Hatırlayabildiğin bir şey var mı?'

Conor bir kez daha alt dudağını sıkıştırdı. Yere bakarken gözleri uzun bir süre kısıldı.

"Ayın 18'i olup olmadığından emin olamıyorum" diye başladı. 'Ama öyle de olabilir çünkü Shaun'u burada son gördüğümü hatırlıyorum. Yoğun bir geceydi. Hafızam beni yanıltmıyorsa Lakers oynuyordu. Tam şuradaki masada oturuyorlardı." Conor yerdeki boş masalardan birini işaret etti.

"Onlar mı?" diye sordu Garcia.

Conor başını salladı. "Evet." O gece bir arkadaşıyla birlikte buradaydı. Hatırlıyorum çünkü genellikle tek başına gelirdi. O sessiz bir tip, biliyor musun? Genellikle
Burada, barın sonunda oturmayı tercih ediyor." Hunter ile Garcia'nın arasındaki tabureyi işaret etti.

Hunter, O'Hearn'ün içindeki üç CCTV kamerasını çoktan izlemişti; biri giriş kapısında, ikisi bar duvarında, düz ekran televizyonların hemen arasında.

Televizyonların arasındakileri işaret etti. 'Bunlar işe yarıyor mu?'

Conor kıkırdadı. “Evet ama bir ay öncesinden bir kayıt alacağımızı sanıyorsan hiç şansın yok. Onları sadece birkaç gün saklıyoruz. Eğer kasalar düzgün bir şekilde para ödüyorsa ve burada bir sorun yoksa onları kurtarmanın hiçbir anlamı yok.'

Bu cevap her iki dedektifi de şaşırtmadı.

Garcia, "Bu onun arkadaşı," diye sordu. 'Müdavimlerden biri mi? Onu daha önce burada gördün mü?'

“Hayır, onun gibisini daha önce veya o zamandan beri gördüğümü hatırlamıyorum.” “O gece birlikte mi geldiler?” diye sordu Hunter.

‘Hatırlıyor musun?’ Barmen birkaç saniye düşündü, dili sol yanağının içi. ‘Hayır, öyle olup olmadıklarını hatırlamıyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen öyledir.’

“Peki neden böyle düşünüyorsun?” Garcia ısrar etti.

'Dediğim gibi, daha önce burada eşi gibi birini görmemiştim ve Shaun oldukça sessiz bir tipti. Bırakın bir yabancıyı, pek çok insanla sohbet başlatan kişi bile o olmazdı, bu yüzden evet, muhtemelen birbirlerini önceden tanıyorlardı ve muhtemelen o gece bir araya gelmişlerdir.'

Barın diğer ucunda oturan müşteri, barmene yeni bir litre Guinness vermesi için işaret verdi.

Conor, müşteriye yepyeni bir litre siyah içki doldururken, "Bir dakikadan sonra gelmeyeceğim" dedi.

Conor barın sonuna döndüğünde Hunter, "Bay Daniels'ı burada bir arkadaşıyla gördüğünüz başka bir zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordu. Barmen tekrar durakladı ve dudak sıkışması yeniden başladı. "Hayır," dedi nihayet birkaç uzun saniyenin ardından. 'Aslında onu burada bir arkadaşımla gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Gerçekten sessiz ve yalnız bir tipti.”

“Yalnız mı?” diye dürttü Hunter.

“Evet.” Conor'ın başıyla onaylaması kesindi. 'Genellikle içeri gelir, barda oturur, birkaç bira içerdi... bazen birkaç kadeh viski içerdi, sonra da yoluna devam ederdi. Her zaman tek başına. Arkadaş yok. Bayan yok. Hiç bir şey. Tabii,' barmen dedektiflere dikkatsiz bir şekilde omuz silkti, 'bazen telaşlanırdı, hepimiz öyle, ama o zaman bile yaygara çıkaracak biri değildi. Sadece sendeleyerek dışarı çıkardı ve hepsi bu.'

Hunter, "Bu Bay Daniels'ın arkadaşı," diye sordu. “Nasıl giyinmişti?” Conor kaşlarını çatarak dedektife baktı.

Hunter, "Demek istediğim şu," diye açıkladı. "Bay. Daniels bir tesisatçıydı. Bu arkadaşı da tesisatçıya mı benziyordu? Veya bir inşaatçı veya onun gibi bir şey mi? İş gününün sonunda bir içki içmeye gelmeden önce birlikte bir işte çalışmış olabilirler mi?'

“Hımm...” Conor bir kez daha durakladı. 'Emin olmamın hiçbir yolu yok. Burada bir ay öncesinden bahsediyoruz ama dürüst olmak gerekirse ikisinin de iş kıyafetleri giydiğini sanmıyorum.'

Garcia, "Bay Daniels'ın içki içen partnerinin neye benzediğini anlatabileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Barmen başını sallamakta gecikmedi. 'Hayır, adama zar zor baktım. Söylediğim gibi, bunu gerçekten hatırlıyorum çünkü Shaun asla bir arkadaşıyla birlikte gelmez ve asla masaya oturmaz. Her zaman barda oturuyor.'

Garcia, “Tartışıyor gibi görünüp görünmediklerini hatırlıyor musun?” diye sordu. “Gerçekten söyleyemem ama eğer öyleyse ciddi ya da gürültülü bir şey değildi.” “Sanırım birlikte gittiler?” Hunter, bu sefer.

‘Kesin olarak söyleyemem ama muhtemelen. Bu adama tek başına hizmet ettiğimi ya da onu burada tek başına gördüğümü hatırlamıyorum.'

Garcia hızla Hunter'a tuhaf bir şekilde baktı. Görünüm neredeyse koddu *Sanırım burada işimiz bitti*.

Hunter cebinden bir kart çıkardı ve Conor'a uzattı. 'Başka bir şey hatırlarsanız ya da şans eseri o gece Bay Daniels'ın yanında oturan kişiyi burada ya da başka bir yerde görürseniz, lütfen hemen benimle iletişime geçin. Zamanın önemi yok. Bu kişi muhtemelen Bay Daniels'ı ortadan kaybolmadan önce gören son kişidir... muhtemelen onu canlı gören de son kişidir. Onu bulmamız lazım.”

Barmen kartı alırken "Evet, zahmet etmeyin" dedi. ‘Onu tekrar görürsem iletişime geçeceğim.’

Hunter ve Garcia ayrılmak üzereyken Conor onları durdurdu.

'Bir gece falan oldu. Bir şey söyledi... tuhaf.”

Her iki dedektif de bara dönmeden önce kısa bir bakış attılar. Barmen, "Bunun tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim" diye söze başladı. 'Fakat Shaun'u burada son görüşümün üzerinden çok fazla zaman geçmediğine eminim. Aynı zamanda oldukça kemikleştiği gecelerden biriydi.”

Garcia, “Nasıl bir şeyi var?” diye sordu.

Conor devam etmeden önce “Hımm... oldukça sarhoş,” diye yanıtladı. 'O gece burada, barda sohbet ettik. Yavaş bir hafta içi gecesiydi. Televizyonda oyun yok ya da hiçbir şey yok.” Arkasındaki duvarda yüksekte bulunan televizyonları işaret etmek için başparmağını omzunun üzerinden attı. “Yani muhtemelen Pazartesi ya da Salı olduğunu tahmin ediyorum.” Omuz silkti. ‘Her neyse, şu ya da bu konuda konuşuyoruz ve konuşma bir şekilde “berbatlığa” dönüştü.'

Garcia'nın gözleri kısıldı. 'Ne demek istiyorsun?'

'Biliyorsun, hayat berbattı; hayatımı daha iyi idare etmeliydim ama berbat ettim ve her şey ters gitti. Ne demek istediğimi biliyorsun, değil mi?'

Hunter, "Evet, elbette" diye yanıtladı. "Peki ne oldu?"

“Şey...” Conor dudaklarını birbirine bastırdı ve hafifçe başını salladı. “Berbat bir durum olduğundan ve tüm hayatının berbat olduğundan bahseden kişinin Shaun olduğunu düşünüyorum. Ben de şöyle bir şey söyledim: Hepimiz hayatta bir kere çuvalladık, biliyorsun... sadece devam etmeliyiz... önemli olan bu. Ben de kendiminkini berbat ettim, dedim ona.'

“Tamam...?” Garcia onu başıyla onayladı.

'Bunu söylediğimde,' diye açıkladı Conor, 'Shaun bana gözlerinde korkunç derecede üzgün bir bakışla baktı, birasını bitirdi, bir shot viski içti ve gitmeden hemen önce şöyle dedi - ve bunlar onundu' kelimeler – “Benim yaptığım gibi değil, Conor. Benim yaptığım şekilde değil.”

On iki

Hunter masasında sessizce oturuyordu, gözleri kapalıydı, zihni o ana kadar olan biteni düşünüyordu, hangi olaylar dizisinin Shaun Daniels'ın öldürülmeden önce günlerce işkence görmesine yol açmış olabileceğini anlamaya çalışıyordu ama çok fazla eksik parça vardı. ... herhangi bir uygulanabilir görüntünün hayata geçirilmesi için çok fazla cevaplanmamış soru var.

O'Hearn's Bar and Grill'de Hunter, barmene Shaun'a hayatında çuvalladığını söylerken aslında ne demek istediğini sorup sormadığını sormuştu. Conor bunu asla yapmadığını söyledi. Deneyimlerinden Shaun'unki gibi yorumların kendi haline bırakılmasının daha iyi olacağını bildiğini söyledi. Ne kadar çok dürtüklersen, o kadar çok kokardı.

Hunter bu mantığa gerçekten karşı çıkamazdı. Conor, Shaun Daniels'ın tam olarak en iyi arkadaşı ya da analisti değildi. O sadece Shaun'un yerel barında bir barmendi. Shaun'un özel hayatına burnunu sokması için hiçbir neden yoktu.

Tam o sırada Hunter'ın masasındaki bilgisayardan yeni bir e-postanın geldiğini bildiren bir 'ping' geldi. Gözleri kırpışarak açıldı ve dikkati ekranına kaydı. E-posta Dr. Slater'dandı ve ekibinin Shaun'un arabasında yaptığı analizin bazı adli tıp sonuçlarını içeriyordu. Rapor çok uzun değildi. Ekip, dört kapının tamamındaki dış ve iç kapı kollarından, direksiyon simidinden, ön panelden ve arabanın bagaj kapağından çok sayıda tam ve birkaç kısmi parmak izi almayı başardı. Ayrıca sürücü ve yolcu koltuklarından da birkaç tel saç çıkarmışlardı.

Şans yok.

Alınan tüm parmak izleri, kurtarılan tüm saç telleriyle birlikte ya Shaun Daniels'a ya da San Fernando Vadisi'ndeki polis otoparkındaki araba görevlilerinden birine aitti.

Bu sonuç Hunter'ı pek şaşırtmadı. Aslında mantıklıydı. Birisi Shaun Daniels'ı

kaçırma, işkence etme ve dondurarak öldürme zahmetine katlanıp sahte bir çarpıp kaç kazası sahneleyerek her şeyi örtbas etmeye çalışsaydı, bunu unutmak gibi aptalca bir hata yapan kişi olmazdı. Shaun'un arabasını sürerken eldiven ve bir tür saç filesi takmak.

Hunter ayağa kalkıp resim panosuna yaklaşmadan önce raporu okumayı bitirdi ama dikkati hiçbir fotoğrafa gitmedi. Tahtanın sağ üst köşesine sabitlediği Sierra Pelona Dağları haritasına taşındı.

Garcia, "Özel bir şey mi arıyorsunuz?" diye sordu. O da aracın adli tıp raporunu okumayı yeni bitirmişti.

Hunter, Tam olarak değil, diye yanıtladı. 'Sadece dağlara giden ve dağlardan çıkan yollara bir göz atıyorum.'

Garcia yönetim kurulu tarafından Hunter'a katıldı. 'Shaun'un arabası oraya nasıl geldi değil mi?' Tahtadaki bir fotoğrafı işaret etti.

Hunter başını salladı.

Garcia, haritada Shaun'un cesedinin bulunduğu bölgeyi işaret ederek, "Ben de tam olarak aynı şeyi merak ediyordum," diye söze başladı. 'Ve seçenekler şu: Katil ya yardım almış ya da gidiş-dönüş yolculuğu yapmış çünkü bir vur-kaç kazası düzenlemek için orada iki arabaya ihtiyacı varmış.'

Hunter'dan bir selam daha. Sahte vur-kaç olayına gerçekçilik katmak için toprak yola park edilmiş Shaun'un steyşın vagonu ve güya Shaun'u ezen kamyonet. Yolda fren izlerini yaratan kamyonetin aynısı."

"Kesinlikle," diye onayladı Garcia. 'Yardımla bu kolay bir yolculuk; katil bir arabayı kullanıyor, yardım da diğerini sürüyor. Shaun'un steyşın vagonunu toprak yola park ediyorlar, sahte vur-kaç hareketleri yapıyorlar, sonra ikisi de tekrar kamyona atlıyorlar ve *lazanya bile arkadaşlar*Garcia, Hunter'a alaycı bir selam verdi.

Hunter haritayı incelemeye devam etti.

"Ama eğer katil tek başına hareket ettiyse," diye devam etti Garcia, ortağına başını sallayarak, "o zaman o dağlarda en azından birkaç inip çıkmadan bahsediyoruz."

Hunter haritayı işaret ederek, "İlk araba kalksın" dedi. 'Parks, sonra geri iniyor, ikinci arabayı (muhtemelen cesedi taşıyan arabayı) alıp dağa çıkıyor, vur-kaç hareketini gerçekleştiriyor ve sonunda tekrar aşağı iniyor.'

"Kolaylıkla yapılabilir" dedi Garcia. 'Ama çok riskli, zaman alıcı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve..." Hunter'a parmağını kaldırdı. "İlk arabayı yukarı sürdükten sonra nasıl geri indiğini düşünüyorsun?" Haritayı işaret etti. 'Hughes Gölü Yolu'nun dibine kadar en az iki, iki buçuk mil olmalı. Bu da ikinci arabanın orada bir yere park edildiğini varsayıyor ki muhtemelen öyle değil. Peki ne yaptı? İkinci arabanın park edildiği yere kadar tüm yolu yürüdünüz mü? Taksi mi çağırdın? Otobüsü mü beklediniz? Ne?'

Hunter'ın dikkati birkaç saniye daha haritada kaldı. 'Ne yapardın?'

Garcia omuz silkti. Cesedi atmak için farklı bir yer seçtim. Ben de bunu yapardım.'

"Belki," diye kabul etti Hunter. 'Ama bu bir seçenek değil. Elimizde olan bu." Çenesi haritaya doğru hareket etti. 'Peki, bu iki araçlık iniş-çıkış yolculuğunu tek başınıza yapmak zorunda kalsaydınız, bunu nasıl yapardınız?'

Garcia, "Mümkün olan en az zamanı mı düşünmem gerekiyor, yoksa ne?" diye sordu. "Önemli olduğunu düşünmüyorum ama yolculuğun yapıldığı gün önemli." Cevap Garcia'yı şaşırttı.

Paranın düşmesi bir dakika sürdü.

Hunter'ın düşünce tarzını anladığından emin olarak, "Cesedi bir pazar sabahının erken saatlerinde bulundu" dedi. 'Balıkçılık noktaları ve piknik alanlarıyla dolu bir bölgede.'

Hunter başını salladı.

Garcia kıkırdayarak, "Akıllıca sikiş," dedi. 'Balığa giden birçok insan gece boyunca kamp yapma eğilimindedir. Bütün hafta sonunu orada geçirecekler. Katil önceki gün Cumartesi günü Shaun'un steyşın vagonunu dağlara sürmüş olabilir.'

"Herhangi bir zamanda," diye kabul etti Hunter. 'Sabah oraya park edebilir, piknik yapabilir ve sonra da aşağı inmek için zaman ayırabilirdi. Aşağıya inebilir, otobüse binebilir, otostop çekebilirdi... fark etmez çünkü görülüp görülmemesi umrunda değil. Yanlış bir şey yapmıyordu."

Garcia at kuyruğunu yeniden sıkmadan önce iki elinin avuçlarını geriye çekilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. 'Bu sorunun cevabını veriyor değil mi? Ceset neden bu kadar garip bir yere atıldı?'

"Başlangıçta" diye açıkladı Hunter. "Bunun Lake Hughes Yolu üzerindeki o noktanın ne kadar izole olmasından kaynaklandığını düşündüm." Bir kez daha haritada işaret etti. 'Bütün bu bölgenin hiçbir yerinde kamera yok ve bu yüzden burası genç çiftler ve arabalarında biraz mahremiyet arayan herkes arasında çok popüler bir yer. Bir sürü ağaç ve toprak yol, bir sürü küçük saklanma yeri... ama eğer katilin tek başına hareket etmesinden bahsediyorsak, o zaman o noktanın seçilmesinin asıl sebebinin bu olduğunu düşünmüyorum. Bu, katile planını hayata geçirmesi için tüm hafta sonunu verdiği için seçildi. Acele etmeye gerek yok. Gece boyunca oraya park edilmiş ilk arabayı fark edecek biri hakkında endişelenmenize gerek yok. Kimsenin onu fark etmesi konusunda da endişelenmenize gerek yok. Mükemmel bir yer."

Garcia yavaşça nefes almadan önce yanaklarını şişirdi.

Hunter hemen şunu ekledi: "Fakat henüz hiçbir olasılığı göz ardı etmiyoruz." "Bu katilin yardım almış olma ihtimali listede hâlâ çok yüksek." "İyi," dedi Garcia, masasının kenarına yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturarak.

“Belki de bu tuhaf konumun nedenini anladık ama beni rahatsız etmeye devam eden şey kurban Robert. Şimdilik "tek katil" teorisine sadık kalalım, tamam mı? Diyelim ki hiçbir yardımı olmadı. Diyelim ki, Pazar sabahı erken saatlerde vur-kaç olayını sahnelemek için geri dönmeden önce Cumartesi günü ilk arabayı o dağa doğru sürdü.'

Hunter ortağının nereye gittiğini zaten biliyordu. ‘Neden bu kadar çaba harcıyorsunuz, değil mi?’

Garcia omuz silkerek onayladı. 'Şu ana kadar özel biri gibi görünmeyen birinin cinayetini gizlemek için. O sadece bir tesisatçıydı Robert. Bu hiç mantıklı değil. Kabul ediyorum, mali kayıtlarını hâlâ kontrol etmedik. Kim bilir? Belki de tüm parası Bahamalar'da saklanmıştır.' Cümle aşırı alaycı bir bakışla söylendi. 'Ama arabasını gördük, dairesine gittik... Eğer Shaun Daniels para akladıysa ya da pay alması gereken herhangi bir yasa dışı mali işleme bulaşmışsa, dolandırılıyordu. O adam lüks bir hayat yaşamadı. Hatta istikrarlı bir mali hayatı varmış gibi görünmüyor.”

Hunter, "Hayır, öyle değil" diye onayladı.

“Yani bu parayla ilgili olamaz Robert. İkimiz de bunu daha önce birçok kez gördük. Eğer bu Shaun Daniels'ın herhangi bir şekilde birini soyması ile ilgili olsaydı, suratından vurulurdu ya da parçalara ayrılırdı ve hepsi bu. Bu vur-kaç sahneleme saçmalığının hiçbiri olmayacaktı. Tefeciler, gangsterler, çete üyeleri, uyuşturucu tacirleri, her kim... onlar bir insana on kuruş karşılığında işkence etmeyecekler, bunu biliyorsun. Büyük bir soyguna uğramış olmalılar, birine işkence yaptıklarında bile... Garcia, Hunter'a umutsuzca başını salladı. 'Bunu örnek teşkil etmek için yapıyorlar... bir mesaj göndermek için. Başkalarının bunu kendilerinin yaptığını bilmesini isterler, böylece başka hiç kimse daha komik fikirlere kapılmasın. Sahte bir kazayla hiçbir şeyi örtbas etmeye çalışmazlardı.”

Hunter karşılık vermedi çünkü o da tamamen aynı duyguyu taşıyordu; Shaun Daniels, O'Hearn's'teki barmene işi berbat ettiğini söylerken ne demek istediyse, bunun parayla ilgili olamazdı.

On üç

Terry Wilford'un kaçırılmasından on gün sonra

1 Temmuz Pazartesi

Tarihte Porciúncula Nehri olarak bilinen dünyaca ünlü Los Angeles Nehri'nin suları, yaklaşık 51 millik yolculuğuna Canoga Park'ta başladı. Oradan, San Fernando Vadisi boyunca güneye ve Melekler Şehri'ne gittikten sonra Long

Beach'e giden yolu buldular ve sonunda San Pedro Körfezi'ne aktılar. Çoğu doğal nehrin aksine, Los Angeles Şehir Merkezinden geçerken, LA Nehri, ancak yirminci yüzyılın başlarında Los Angeles'ı vuran bir dizi yıkıcı selden sonra inşa edilen, insan yapımı beton bir kanaldan sabit bir rota üzerinde akıyordu. Ancak dünya çapındaki ünü, sularından ve geçen yüzyıldaki yıkıcı sellerden çok daha derinlere uzanıyordu. Aslında insan yapımı beton kanala kadar indi.

Kış ve ilkbahar aylarında nehir esas olarak yağmur suyu ve eriyen karlarla besleniyordu, ancak yaz ve sonbahar aylarında, Güney Kaliforniya'da sıcaklıklar 80°F'a kadar çıkabildiğinde ve tüm eyalet aylar boyunca bir damla bile yağmur yağmadığında, uzun nehirler meydana geldi. nehrin beton kanalı neredeyse kuruyacaktı ve LA Nehri'nin bu kadar ünlü olmasının nedeni de buydu.

Su kuruduğunda, insan yapımı beton kanal aslında bir otoyol haline geldi. Örneğin, İkinci Dünya Savaşı sırasında, kamyonlar bir sürü mühimmat ve savaş malzemesini taş döşeli nehirden limana taşıdı - ancak savaş, Los Angeles Nehri'ne şöhret getirmedi... Hollywood, çekilen en ikonik sahnelerden bazıları sayesinde şöhret getirmedi. gibi gişe rekorları kıran filmler için beton otoyolda *Grease, Kara Şövalye Yükseliyor, Terminatör 2, Drive, Point Blank, Batı Cephesinde Her Şey Sessiz* Ve *Los Angeles'ta Yaşamak ve Ölmek*.

Şöhretine rağmen LA Nehri otoyolunun büyük bir dezavantajı vardı. Yaz aylarında yağmur yağmadığında otoyol kuru kalmıyordu. Belirli belirli noktalarda, üç ayrı arıtma tesisinden (Burbank, Glendale ve Los Angeles Şehri) boşaltılan atık su beslendi. Bu ne zaman olursa olsun, beton kanalın temizlenmesi gerekiyordu ve bu iş LA Sanitasyon ve Çevre Bölümü'ne (LASAN) düşüyordu ve LASAN çalışanları Luis Toledo ve Randy Douglas'ın LA Nehri otoyolunu temizlemek ve sterilize etmek kadar nefret ettiği bir iş yoktu. . Ne yazık ki o Pazartesi akşamından itibaren tüm hafta boyunca gece vardiyası boyunca Los Angeles Nehri temizlik görevine atanmışlardı.

Luis, kendisinin ve Randy'nin baktığı atık su miktarını işaret ederek, "Şu saçmalıklara bakın" dedi. Meksika aksanı hafifti ama yine de açıkça fark ediliyordu.

Randy, "Gerçekten" diye yanıtladı ve tek kullanımlık P3 maskesinin kanatlarını kulaklarının arkasına takıp birini Luis'e vermeden önce burnunu kırıştırdı.

İkisi de LASAN vakumlu süpürme kamyonunun kabininde oturuyorlardı. Pencereler kapalıyken bile atık suyun kokusu burun deliklerinin içini kaşındıracak kadar güçlüydü.

Luis, sürücü koltuğuna yaslanmadan önce maskesini takarak, "Bu tüm gecemizi alacak... her gece" dedi.

Randy, "Eh, bunu daha önce yapmamışız gibi değil" yorumunu yaptı, ağzı maskesinin arkasında kalmıştı.

“Demek istediğim tam olarak buydu.” Luis ses tonundaki rahatsızlığı gizleyecek hiçbir şey yapmadı. ‘Yani – geceye görevlendirildik*bok* Son yedi yıldır her lanet yılda bir görev. Bu yıl bize biraz ara verebilirlerdi. Başkasına izin ver *çikolata* Bir kereliğine temizle.”

Randy, Luis'e "Son yediden yalnızca dördünü yaptım" diye hatırlattı. 'Ama haklısın, bu saçmalığı bu yıl farklı bir ekibe verebilirlerdi.' Luis elektrikli süpürge kamyonunu doğrudan Doğu 7. Cadde Köprüsü'nün altına, bir nevi geçiş sağlayan 136 köprüden birinin altına park etmişti. Los Angeles Nehri. Derin bir nefes almadan önce saatine baktı. Saat akşam sekizi biraz geçiyordu ve vardiyaları akşam 8'den itibaren sürüyordu. Luis, Randy'ye başını sallayarak, "Sanırım başlasak iyi olur," dedi ve ardından duraklayıp kamyonlarının önündeki beton yığınını hızla inceledi. ‘Doğru
tarafı atık sudan daha ağır görünüyor ama geçen seneki kadar kötü değil.' 'Evet, bunu ben de fark ettim.' Randy başını salladı. ‘O halde sağ taraftan başlayalım. Önce daha ağır şeyleri halletmeyi tercih ederim.'

"Evet, ben de, ama yol geçen seneki kadar ağır görünmediğinden, belki bir seferde sadece elli yerine yüz yarda yol kat edebiliriz diye düşünüyorum." Ne düşünüyorsun?'

Randy'nin alt dudağı öne doğru kıvrılırken başını salladı. 'Evet, bence bu yapılabilir. Bir sonraki köprüye kadar temizlik yapıyoruz ve sonra geri dönüyoruz, değil mi?' 'Doğru.' Luis başını salladı.

'Tamam, hadi bu partiyi başlatalım.'

Luis Randy'ye başını salladı. 'Sen ve ben partinin ne olduğu konusunda çok farklı fikirlere sahibiz. *çolo*.'

LA Nehri beton kanalını temizlerken ekibin izlemesi gereken özel bir prosedür yoktu. Bu tamamen takımın kendisine bırakılan bir tercih meselesiydi. Luis ve Randy'nin bu işi yapma şekli basit ve etkiliydi ama kesinlikle zahmetliydi.

İlk önce kanalı sağ ve sol olmak üzere ikiye böleceklerdi. Daha sonra atık suyun büyük kısmını, drenaj oluklarının neredeyse elli mil boyunca uzandığı kenarlara doğru süpürmek için kamyonu kullanırlardı. Bundan sonra en zor kısım geldi; olukların tıkanmaması için kalan suyu ve atıkları ana beton gövdeden yan oluklara elle süpürmeleri ve bulabildikleri büyük kalıntıları toplamaları gerekiyordu. Kanalın genişliği nedeniyle (yaklaşık dört otoyol şeridine eşdeğer) tüm işlemi dört kez tekrarlamak zorunda kaldılar; iki kez solda ve iki kez sağda.

Luis kamyonu çalıştırdı ve güneye, bir sonraki köprü olan 6. Cadde Viyadüğü yönünde ilerlemeden önce rüzgar türbinleriyle birlikte süpürme kanatlarını çalıştırdı. Kamyonu durdurup kanatları ve türbinleri kapatmadan önce yaklaşık yüz metre kadar sürdüler.

“Hazır mısın?” diye sordu Luis, ikisi de kamyondan atlayıp arkadan ekipmanlarını toplarken.

Randy maskesinin ardından nefes vererek, "Her zaman olacağım gibi," diye yanıtladı. Sürüş kısmını tamamlamak genellikle yaklaşık beş dakika sürüyordu, ancak manuel süpürme, yol boyunca ne tür bir kirle karşılaştıklarına bağlı olarak değişiyordu.

yüz yardalık bölüm başına on beş ile yirmi beş dakika arasında bir süreyi alabilirler. Bu yapıldıktan sonra, süreç 6. Cadde Viyadüğü'ne ulaşana kadar sonraki yüz metre boyunca tekrarlandı ve bunu akşam 22:30 civarında yaptılar.

Luis, yenini kullanarak alnındaki teri silerken, “Şimdi biraz ara vermek ister misin?” diye sordu. “Ya da 7. Cadde Köprüsüne döndüğümüzde?” “İyiyim,” diye yanıtladı Randy. “İstersen biz dönene kadar bekleyebilirim.” “O zaman öyle yapalım,” diye onayladı Luis.

İkisi de kamyona geri döndüler, kamyonu bir şerit sağa, oluğa yaklaştırdılar ve 6. Cadde Viyadüğü'nden 7. Cadde Köprüsü'ne doğru iki dönüş yolculuğunun ilkine başladılar, ancak işi asla bitirmediler.

Bunu ilk fark eden Luis oldu, gece yarısını birkaç dakika geçe, köprüye varmadan önce yaptıkları son yüz metrelik elle süpürme işi sırasında. Köprüden yetmiş metre kadar uzakta olduklarında, kirli suyla dolu başka bir tırmığı yan oluğa doğru süpürürken, başıboş bakışları köprüye doğru yöneldi. İlk başta görmedi ama bakışları tırmığına döndüğünde köprünün ikinci elektrik direğinin hemen yanında bir şey gördü -bir siluete benziyordu-. Dört kişiden sadece biri hatalıydı.

Luis, gözleri siluete bakarken duraklamadan önce tekrar baktı. “Ne oluyor?” dedi gözlerini kısarak ve odağını netleştirmeye çalışarak. Randy, Luis'le aynı yöne bakıp hiçbir şey göremeden, "Ne oluyor?" diye sordu.

“Orada.” Luis bunu belirtmek için sağ kolunu kaldırdı. 'Köprüde. Sağdan ikinci elektrik direğinin yanında. Yakalanan.'

Randy'nin bunu yapması bir saniyesini aldı ama sonunda o da fark etti, boynu öne doğru eğilmişti. 'Orada biri mi var?'

"Sanırım öyle, evet" diye yanıtladı Luis, ne olacağını anlamadan önce. Tırmığı bıraktığında gözleri büyüdü. 'Tanrım, sanırım adam atlayacak.'

Randy'nin ağzı açık kaldı. Luis haklıydı. Köprüdeki adam ölüme atlayacakmış gibi görünüyordu.

“HEY!” Luis yüksek sesle bağırdı ve kollarını çılgınca havada salladı. 'HEY... DUR!'

Adam dönüp ona bakmadı. Başı aşağıdaydı, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu ve Luis köprüye doğru çılgınca bir koşuya başladığında adam köprünün kenarından indi.

Luis hâlâ oraya zamanında varamayacak kadar uzaktaydı.

Dehşete düşmüş bir halde tek yapabildiği, adamın vücudunun havayı keserek hız kazanmasını ve ardından aşağıdaki beton kanala sıçramasını izlemekti.

Uzaktan bile, vücut sert bir şekilde yere çarptığında, Luis mide bulandırıcı bir çatlama sesi duyabiliyordu; adamın kemikleri çarpışma anında kırıldı; bazıları kas ve deriden koparak kollarından, bacaklarından ve omuzlarından dışarı fırladı. Kafası da muazzam bir ivmeyle yere çarptı, çarpışma kafatasını parçalayacak kadar sertti, çökmesine ve tüm yüzünün şeklinin bozulmasına neden oldu.

Luis köprüye ulaşana kadar koşmayı bırakmadı... Nefesi zorlaşıyordu, vücudu titriyordu, gözlerine yaşlar dolmuştu bile.

"Ne oluyor?" diye seslendi, çaresizce iki elini de başına götürdü. Bakışları yerdeki ezilmiş bedene ve etrafında yavaş yavaş oluşan kan gölüne kaydı. 'Tanrım, dostum!'

Öte yandan Randy tam olarak olduğu yerde, yaklaşık yetmiş metre uzakta duruyordu. Gözleri hâlâ kısıktı, odak noktasını keskinleştirmek ve karanlığın ötesini görmek için çabalıyordu ama yerdeki adama ya da çılgına dönmüş Luis Toledo'ya bakmıyordu. Hayır, Randy'nin gözleri hâlâ köprüye bakıyordu... çünkü gerçekte gördüğü şey gerçekten mümkün olamazdı... değil mi?

On dört

Hunter ve Garcia haklıydı; Shaun Daniels'ın cinayeti parayla ilgili olamazdı.

O'Hearn's Bar and Grill'i ziyaret ettikten on bir gün sonra nihayet Mali Adli Tıp'tan bir rapor aldılar. Uzman bir adli muhasebeci, Shaun Daniels'ın kişisel ve ticari hesaplarını incelemek için günler harcamıştı. Muhasebeci kayıtlardaki her şeyi kontrol etmiş ve Shaun'un geride bıraktığı her elektronik ve kağıt izini takip etmişti. Orada hiçbir şey yoktu; büyük para yatırma veya çekme işlemleri yoktu, düzenli para akışı yoktu, offshore hesaplar yoktu, geri dönen yatırımlar yoktu, belirsiz işlemler yoktu... hiçbir şey. Tam tersine, Shaun ve onun limited şirketi Daniels Plumbing Ltd zar zor ayakta kalmayı başarıyordu. Aslına bakılırsa, son on iki ay içinde kişisel hesabıyla trafik ışıklarından çok daha fazla kez tehlikede olmuş, esas olarak banka kredili mevduatları ve küçük kredi kartı kredileriyle hayatta kalmıştı.

Adli muhasebeci ayrıca Shaun'un kredi kartı hesaplarına da bakmıştı. Bunlardan üçü vardı; ikisi şahsi, biri ise kendi limited şirketine kayıtlı. Limitleri dolmamıştı ama tıpkı banka hesapları gibi üç kredi kartı da kırmızı renkteydi. Görünüşe göre Shaun Daniels çoğu zaman yalnızca her ay kesilen faizi ödeyerek geçiniyordu. Arada sırada biraz daha fazlasını ödeyebiliyordu, borcunda küçük bir miktar azalıyordu ama çok geçmeden şu ya da bu şeye fazla harcama yapacaktı ve borç ya büyüyecek ya da eski durumuna geri dönecekti.

Mali Adli Bilimler, Daniels Plumbing Ltd'nin fatura defterlerini incelediğinde

birkaç tutarsızlık buldular, ancak kimseyi gerçekten endişelendiren hiçbir şey yoktu. Farklılıklar, tıpkı Garcia'nın önerdiği gibi, küçük işler için şişirilmiş faturalar şeklindeydi, ancak kesinlikle aynı ölçekte değildi. Shaun Daniels arada bir müşterisinden işe bağlı olarak 450 dolara kadar fazla ücret alıyordu.
neredeyse hiç kara para aklama operasyonu değil. Shaun daha sonra iki fatura oluşturacaktı; biri müşteri için şişirilmiş bir fatura, diğer birkaç faturayla birlikte paketleyeceği ve IRS'ye tek bir birikmiş fatura olarak dosyalayacağı 'gerçek' bir fatura.

Adli muhasebeciye göre bu, küçük işletmelerin en çok kullandığı hileydi. Fazla ücreti 500 doların altında tuttukları ve bunları birikmiş faturada birleştirdikleri sürece tespit neredeyse imkansızdı. IRS ağına düşmeleri için uygun şekilde denetlenmeleri gerekir ve IRS bu kadar küçük balıkların peşinden giderek zaman ve kaynak israf etmez.

Sonuçta, adli tıp muhasebecisinin vardığı sonuç, Shaun Daniels'ın tam anlamıyla bir dolandırıcı olmadığı yönündeydi. Aslında sistemi dolandırmadı. O sadece geçinmek için yapması gerekeni yaptı... Amerikan usulü.

On beş

Bir hafta sonra. 8 Temmuz Pazartesi

Ronald Reagan Tıp Merkezi UCLA, Westwood

İleri Otopsi ve Dondurulmuş Bölüm sınıfındaki öğrencilerin çoğu her zamanki grupları halinde büyük patoloji salonunun etrafına dağılmış, profesörlerinin gelmesini beklerken, Carol Sixtree sınıfın en arka tarafında tek başına oturuyordu. Her zamanki gibi önünde en az iki kitap açıktı, bakışları bir pinpon topu gibi birinden diğerine sıçrıyordu, bir yandan da dizüstü bilgisayarına hızla notlar yazıyordu ki bu da yeterince komikti. kucağında oturuyor.

Carol ya da arkadaşlarının ona verdiği isimle Kay, açık ara o sınıfın en iyi öğrencisiydi; o bunu biliyordu... profesörü bunu biliyordu... ve sınıfındaki her öğrenci de bunu biliyordu. Aslında Kay Sixtree lisedeki ilk yılından beri sınıfının en iyi öğrencisiydi ve not ortalaması bir kez bile 3,8'in altına düşmemişti. Neredeyse sekiz yıl önce üniversiteye girdiğinde not ortalaması tüm yıl boyunca... her yıl 4.0'a yükseldi.

Kay Sixtree kendini bildi bileli hep doktor olmak istemişti. Tutkusu on yaş civarındayken başlamıştı ama o bile bunun tam olarak nasıl başladığını tam olarak belirleyemedi. Her zaman herkese anlattığı hikaye, bunun o eski uğultulu oyundan kaynaklandığıydı: Operasyon. Belki bununla bir ilgisi vardı. Çocukken bu oyunu oynamayı seviyordu ama Kay, bu kadar aptalca bir şeyin - basit bir el oyunu - hayatı boyunca takıntısı haline gelen şey için "sıfır noktası" olduğuna gerçekten inanmıyordu.

Lise not ortalaması 3,8 veya daha yüksek olan ve SAT sınavlarında neredeyse mükemmel bir puan alan Kay'in, mezun olduktan sonra gideceği üniversiteleri seçmesi ve neredeyse hepsinin ona tam burs sunması şaşırtıcı değildi. bir için
bu arada, her ikisi de dünyaca ünlü olan ve Ivy League olarak da bilinen ABD'deki en iyi on tıp fakültesi arasında yer alan Harvard veya Yale'e gitmeyi

düşündü; Harvard en üst sırada yer alıyor. Ancak Harvard, Boston, Massachusetts'te ve Yale, New Haven, Connecticut'ta bulunuyordu; her ikisi de Amerika'nın doğu kıyısındaydı. Kay Sixtree için bu bir sorun teşkil ediyordu.

Kay, Amerika'nın batı kıyısındaki Los Angeles, Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Babası gündüzleri okulda temizlikçi, geceleri ise ofis temizlikçisiydi. Annesi geçimini sağlamak için ön odasında elbise tamiri yapıyordu. Babası iki işte çalışıyor olsa bile ebeveynlerinin toplam geliri 'yoksul' ile 'işçi sınıfı' arasındaki çizgiyi aşmaya yetmiyordu ama ellerinden geleni yaptılar. Kay'ın ebeveynleri dolar olarak eksiklerini sevgiyle fazlasıyla telafi ediyorlardı.

Ne babası ne de annesi Kay'e ya da ağabeyi Nathan'a karşı bir kez olsun sesini yükseltmemişti. Evlerindeki sorunlar her zaman diyalog yoluyla çözülüyordu. Bağırmak yok, kaçmak yok... ve hiçbir koşulda fiziksel şiddet yok. Sonuç, günümüz modern toplumunda nadiren görülen bir şekilde birbirini seven, güvenen ve saygı duyan bir aileydi. Kay'in üniversiteye nereye gideceğine karar vermesini en çok etkileyen şey de bu sevgi ve saygıydı.

Kay ve ailesi, suç ve çete şiddetinin eskiden yaygın olduğu, Güney Los Angeles'ın ayrıcalıklı olmayan bir mahallesi olan Lynwood'da yaşıyordu. Neredeyse dokuz yıl önce, Kay lise son sınıfına başlamak üzereyken, kendisinden iki yaş büyük olan kardeşi Nathan, oldukça ters giden bir mağaza soygunu sırasında kalbinden vuruldu. O soygunun bir parçası değildi. O sadece şanssızdı. Meşhur 'yanlış zamanda yanlış yerde' - altmış beş yaşındaki Joe adında bir Afrikalı Amerikalı olan mağaza sahibi tezgahın arkasında sakladığı dolu pompalı tüfeğe uzanırken kazara vuruldu iki maskeli adamın dükkanına girdiğini gördü. Gizlemek için hiçbir çaba göstermedikleri iki Smith & Wesson tabancasını taşıyorlardı. Ortaya çıkan şey bir Vahşi Batı silahlı çatışmasıydı. Silahlı kişileri görmemiş olan Nathan, tam da Joe ateş açtığı sırada, alışverişinin parasını ödemek için tezgaha ulaşmıştı. Silahlı kişiler misillemede bulunurken, 357 Magnum mermisinden biri Nathan'ın göğsünü deldi ve tam kalbini kesti.
aort ve pulmoner kapakların yırtılması, sağ ventrikülün kesilmesi ve sol ve sağ atriyumların yok edilmesi. Orada, mağaza katında öldü. Nathan'ın ölümü Sixtree ailesini perişan etti. Kay'in anne ve babası derin bir depresyon sarmalına düşmüşlerdi; ikisinin de asla tam anlamıyla kurtulamadığı bir durum.

Kardeşinin ölümünden sadece bir yıl sonra liseden mezun olan Kay, kalbi kırık anne ve babasını yalnız bırakıp Amerika'nın batı kıyısına kadar taşınacak cesarete sahip değildi. Harvard ve Yale'in ülkedeki en iyi tıp okullarından ikisi olması kimin umurundaydı? Ivy League olarak kabul edilmese de UCLA hâlâ harika bir tıp programına sahip harika bir üniversiteydi ve Kay Sixtree olağanüstü bir öğrenciydi. Bu kombinasyonla yanlış yapmasına imkan yoktu ama hepsinden önemlisi Westwood ve UCLA, Lynwood ve ailesinin evinden sadece birkaç kısa otobüs yolculuğu uzaklıktaydı.

Kay Sixtree mezun olduktan bir hafta sonra California Los Angeles Üniversitesi'nden tam bursu kabul etti ve doktor olma yolculuğuna başladı.

Ortalama olarak, ABD'de uzman bir tıp doktoru olmak için gereken eğitim ve öğretim, dört yıllık üniversite, dört yıllık tıp fakültesi ve üç ila dört yıllık bir eğitim hastanesinde ihtisas dahil olmak üzere en az on bir yıllık eğitim gerektirecektir.

Kay, tıp fakültesinin ilk yılında adli patolog olmak istediğine karar verdi. Bunun nedeni basitti; otopsi salonunun sessiz ve sakin hissini seviyordu. Acele etme, hayat kurtarmaya çalışmak için zaman ayırma, karışıklık, işlemin sonunda zihinsel ve fiziksel yorgunluk yoktu... ve diğer doktor ve hemşirelerle dolu oda yoktu. Sadece o, cesedi ve belki de bir asistan vardı. Ayrıca Kay, ölülerin arasında, yaşayanların yanında olduğundan çok daha rahat hissediyordu.

Kay, sekiz yıllık üniversite eğitiminin ardından şimdi tıp fakültesinden mezun olmak üzereydi ve Los Angeles County Medical Examiner-Coroner'da ihtisas yapmayı sabırsızlıkla bekliyordu; tıp fakültesindeki üçüncü yılının sonunda kendisine teklif edilen bir pozisyondu. Los Angeles Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Carolyn Hove tarafından okuldan ayrıldı; kendisi o sabah sınıfta ders veren UCLA profesörüydü.

Patoloji salonuna girerken Dr. Hove, "Herkese günaydın" dedi. “Umarım hepiniz iyi bir hafta sonu geçirmişsinizdir, dinlenmişsinizdir ve kesime başlamaya hazırsınızdır.” Selamını bir gülümsemeyle takip etti.

"Her zaman, Doktor," dedi Kenny, alet tepsisinden bir neşter alıp havaya kaldırırken gülümsemeye karşılık vererek. ‘Bana cesedi işaret et.’ Bu yoruma Kay Sixtree dışında sınıftaki herkes güldü. Kenny uzun boylu ve kaslı bir öğrenciydi,

sarı saçları ve Michelangelo tarafından yapılmış gibi görünen bir burnu vardı. O sınıfın hem yakışıklısı hem de espri yapıcısıydı.

"Bıçağı bırak, kötü çocuk," dedi Dr. Hove, ses tonu umursamaz bir tavırla. 'Geçen seferki gibi parmağını kesmeden önce.'

Daha fazla kahkaha, bu sefer daha sert ve birkaç "woo-woo" eşliğinde. Kenny, keskin bıçağı alet tepsisine geri koyarken, "Neşter kaydı doktor," dedi biraz utanarak.

'Evet, evet, evet' diye yorum yaptı odanın diğer ucundan başka bir öğrenci. 'Elbette öyle oldu.'

"Tamam millet, sakin olun," dedi Dr. Hove, elini öğrencilerine doğru kaldırarak. 'Başlamamız lazım. Bugün uygulamalı, uzun prosedürlü bir dersimiz olacak, bu nedenle gerçek dünyada olduğunuzda olduğu gibi burada da zaman çok önemlidir. Bakalım iki saatin biraz üzerinde bir sürede neler başarabileceksiniz ve evet, bugün burada başardıklarınız kesinlikle son notunuza dahil edilecek.'

O sınıftaki her öğrenci, Dr. Hove'un geleneksel bir dönem sonu sınavı olarak kabul edilen sınava pek de katılmadığını çok iyi biliyordu. Asla tüm öğrencilerini bir sınıfa toplayıp, onları oturtmaz ve herkese bir sınav kağıdı vermezdi. Gerçek dünyanın işleyişi bu şekilde değildi. Bunun yerine, Dr. Hove, öğrencilerine 'prosedürel' ders olarak adlandırmayı sevdiği şeyi yaymasıyla biliniyordu. Bunlar ders verilmeyen derslerdi... onun onlara hiç yardımı olmadan. Evet, tıpkı gerçek dünyada olduğu gibi birbirlerini kullanabilirlerdi, ancak yöntemsel dersler ders kitaplarının kullanılmasını gerektirmiyordu, dolayısıyla geleneksel 'kopya' gerçekte gerçekleşmedi. Prosedürel dersler her zaman uygulamalıydı; yalnızca öğrenciler ve bir grup.

Dr. Hove hızla bir kişi sayımı yaptı. İleri Otopsi ve Dondurulmuş Bölüm sınıfındaki on beş öğrencinin tamamı oradaydı.

Herkese o meşhur esrarengiz gülümsemelerinden birini vererek, "Mükemmel" dedi. 'Üzerinde çalışılacak on beş öğrenci ve beş ceset var. Lütfen üçer kişilik gruplara ayrılın. Hadi gidelim."

Sesler otopsi salonunda yankılanırken, Kay Sixtree hariç herkes hızla en sevdikleri "arkadaş" gruplarına göre organize oldu. Bunun yerine, dizüstü

bilgisayarını kaldırmadan önce masasındaki iki kitabı yavaşça kapattı. Her zaman yaptığı gibi geride kalanlarla bir araya gelecekti.

Eğer seçme şansları olsaydı, Kay'in sınıflarındaki hiçbir öğrenci onunla eşleştirilmez ya da gruplandırılmazdı. Fazla bilgili, fazla ciddiydi... ve her disiplinde herkesten çok öndeydi. Kimse ikinci en iyi olmayı sevmezdi ama aslında diğer öğrencilerin çoğunun ondan hoşlanmamasının ana nedeni, Kay'in grubundaki başka bir öğrencinin otopside hata yapması veya yapmak üzere olması durumunda geri adım atmamasıydı. ameliyat masası.

'Ah, kesinlikle bunu yapmazdım', bir öğrenci arkadaşının yanlış yerden kesmesini veya gerçek bir ameliyathanede olsa bir hastanın hayatına mal olacak bir hata yapmasını engellemek için en sevdiği sözdü. Bu durum diğer öğrencileri fena halde rahatsız ediyordu ama gerçek şu ki Kay neredeyse her zaman haklıydı... neredeyse.

Öğrencilerin üç kişilik dört gruba ayrılması yarım dakikadan az sürdü. Grupsuz kalan iki öğrenci, Güney Kore, Seul'den gelen minyon bir değişim öğrencisi olan Myeong Jang Bo ve Mississippi'den yavru bir geyiğin büyük ela gözleri olan yirmi sekiz yaşındaki Afrikalı Amerikalı öğrenci Tullik Bryant'tı. ve bir narsistin egosu. Tullik ve Myeong, Kay'e yaklaşmadan önce birbirlerine moralsizce baktılar.

"Sanırım o zaman bizimlesin," dedi Bambi gözlü Tullik, yüzündeki ifade onun tamamen heyecansızlığıyla eşleşiyordu.

“Sanırım bu bir bakış açısı meselesi, değil mi?” Kay ilk tepkisi olan keskin alaycılığını biraz geri çekmişti ama yine de niyetinden daha acımasız çıktı.

Doktor, "Hepimiz düzene girdik mi?" diye sordu.

Bunu bir 'Evet' korosu ve baş sallamalar takip etti.

"Tamam," diye söze başladı Dr. Hove. "Daha önce de söylediğim gibi, bugün üzerinde çalışmamız gereken beş ceset var. Beşi de intihar kurbanıydı. Kullanılan intihar yöntemi
çoğunda oldukça bariz.” Herkesin dikkatinin kendi üzerinde olduğundan emin olmak için durakladı. 'Bu yöntem ne kadar açık olursa olsun, COD'nin tartışılmaz bir şekilde onaylanmasını istiyorum.'

Dr. Hove, sınıfındaki on beş öğrencinin tamamının sessizce ona baş

sallamasını izledi.

'Şimdi bu işin kolay kısmı' diye devam etti.

Diğer öğrencilerin çoğu rahatsız bir şekilde ayağa kalktı. Hepsi Dr. Hove'un her zaman bariz olanın üzerine başka bir şey eklemekten hoşlandığını biliyordu. Kay Sixtree ise gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Tabiri caizse bu 'bariz olanın ötesinde başka bir şey' için yaşıyordu. Ona göre bariz olan, bariz olandan başka bir şey değildi. Bütün farkı yaratan detaylardı.

Dr. Hove, grupları beş otopsi masasındaki cesetlere doğru yönlendirirken, "Neredeyse her ceset bir sır saklar" diye açıkladı. "Yani, COD'nin tartışılmaz bir şekilde doğrulanması dışında, sizden o kişinin hayatına dair bulabileceğiniz her türlü ayrıntıyı - ameliyatlar, kazalar, kemik kırıkları, yara izleri... her şeyi - bulmanızı ve kataloglamanızı istiyorum ve eğer mümkünse, zaman çerçevelerini de istiyorum. . Eğer eski bir ameliyata rastlarsanız, o ameliyatın ne kadar zaman önce gerçekleştiğini bilmek isterim. Diğer her şey için de aynı şey geçerli; kazalar, kemik kırıkları, yara izleri... ne bulursan bul.'

"Beyin otopsisi de mi yapıyoruz?" diye sordu Kay, kara gözleri, ifadesinin gizlemeyi başardığı heyecanı gösteriyordu.

Bakışları öğrencilerine kayarken Dr. Hove, "Eğer gerekli görürseniz, elbette," diye yanıtladı. “Dediğim gibi hemen hemen her vücut bir sır saklar ve bu sır hemen hemen her yerde saklanabilir ve bunlar, karanlığa doğru giden bir soruşturmaya kolayca ışık tutabilecek türden ayrıntılardır. Bugün etrafta dolaşıp ilerlemeni kontrol edeceğim ama hiçbir şekilde yardımcı olmayacağım. Bunun için grup üyelerinizi kullanın; fikir isteyin... fikirlerinizi paylaşın... ne yapacağınızı biliyorsunuz.” Başı şüpheli bir hareketle hafifçe yana eğildi. “Birçoğunuzun bugün sadece çok güzelleştirilmiş birkaç TV dizisi sayesinde burada olduğunuzu biliyorum.” Otopsi masalarındaki cesetleri gösterdi. Adli tıp CSI'ı mı istedin? Kahramanlar olup olayı polis adına çözmek mi istediniz?' Öğrencilerine hafifçe göz kırptı. 'İşte bu kadar bayanlar ve baylar. Bakalım vücudun sana anlatmaya çalıştığı şeyi ne kadar yakından dinleyebileceksin?'

On altı

UCLA'daki Ronald Reagan Tıp Merkezi'ndeki patoloji salonundaki beş ceset, tamamen uzun, deniz mavisi renkli ameliyat örtüleriyle kaplı, geniş, paslanmaz çelik otopsi masalarının üzerinde yatıyordu. Her masanın yanındaki alet tepsisinin üzerinde yeşil bir dosya duruyordu. Resmi polis raporunu ve cesede ilişkin bazı arka plan bilgilerini içeriyordu, ancak Dr. Hove onlara yeşil ışık verene kadar öğrencilerin buna bakmalarına izin verilmedi.

"Tamam" dedi otopsi masalarını işaret ederek. 'Üç erkek bedenimiz ve iki kadın bedenimiz var. Bu sabah erkenden tiyatroya getirildiler ve dürüst olmak gerekirse hangisinin hangisi olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bakmadım."

Uzun boylu ve zayıf bir öğrenci "Seçebilir miyiz?" diye sordu. Uzun, arpa rengi saçlarının tepesi pençe tokasıyla kesilmişti.

"Gerçek hayatta seçim yapabilecek misin?" Dr. Hove ona meydan okudu. 'Sanırım baş tabip isen istediğini seçebilirsin.' Cevap Kenny'den geldi ve bu onu bir kez daha birkaç kez güldürdü. Doktor, "Vay canına," diye kıkırdadı. 'Daha dört ila beş yıl var ve sen şimdiden benim işimi mi yapmaya çalışıyorsun? İyi şanlar. Mezuniyet gününden önce tüm parmaklarınızı ellerinize bağlı tutmaya çalışın, tamam mı?'

Bu sefer Kay bile gülmek zorunda kaldı. Kenny'den gerçekten hoşlanmıyordu. "'Tamam millet." Dr. Hove'un ses tonu tekrar ciddileşti. 'Gruplarınızı muayene masasının yanına alın. Bakmak yok.'

Her grup kendisini bir vücutla eşleştirene kadar bekledi. "Hepimiz hazır mıyız?" diye sordu, bakışları yavaş yavaş bir gruptan diğerine kayıyordu.

Başka bir birleşik anlaşma korosu.

Dr. Hove, salonun arka duvarındaki saati işaret ederek, "Hepinize toplam iki saat on beş dakika veriyorum" dedi. 'Yani her biri
gruptaki bir üyenin baş patolog olarak kırk beş dakikası olacak.' Bu kez bakışları Kay Sixtree'ye odaklandı. 'Baş patologun istediğini yapmasına izin verilir. Grubun diğer iki üyesi - *asistanlar*...' Bu kelimenin ardından gelen duraklama kasıtlıydı. 'Gözlemleyebilir ve belki bir şeyler önerebilir, *eğer... ve ancak*

eğer...Başka bir duraklama, bu, doktorun işaret parmağının havaya kaldırılmasıyla daha da vurgulandı. 'Baş patolog tavsiye ister, aksi takdirde fikirlerinizi kendinize saklayın. Anlaşıldı mı?"

Diğer tüm öğrenciler başlarını sallayıp onayladıklarını mırıldanırken, Tullik ve Myeong kaşlarını kaldırarak Kay'e baktılar ve sessizce Dr. Hove'un sınıfa sorduğu sorunun aynısını ona sordular.

Kay omuz silkerken kollarını göğsünün önünde çaprazladı. 'Tek kelime etmeyeceğim. Yapman gerekeni yap.'

"Pekala," dedi Dr. Hove, bakışları bir kez daha duvardaki saati buldu. 'Hepiniz önce kimin baş patolog olacağına karar verdiniz mi?'

Üfürümler yeniden tiyatroyu ele geçirdi.

Tullik ve Myeong'un gözleri hareketsiz duran Kay'e döndü, ifadesiz yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Myeong, "Önce ben gidebilirim" dedi. Sesi doğal olarak sessiz ve o kadar tatlıydı ki bazen Kay sadece Myeong'un konuşmasını dinleyerek çürüyebileceğine inanıyordu.

Dikkati tekrar Kay'e döndüğünde Tullik, "Ben ikinci olacağım o zaman" önerisinde bulundu. 'Eğer sakıncası yoksa."

Kay neden ondan önce gitmek istediklerini tam olarak biliyordu. O sadece sınıfının en iyi öğrencisi değildi. Ayrıca neşter konusunda da çok hızlı ve hassastı. Eğer ilk önce o giderse, kırk beş dakika içinde Tullik ve Myeong'un toplam bir buçuk saatte kat edebileceğinden daha fazla mesafe kat edebilirdi. İşi bittiğinde muhtemelen ikisinin inceleyeceği pek fazla şey kalmayacaktı. Ayrıca Kay'in sonuncu olması, muhtemelen beyin otopsisi yapma şansına sahip olacağı anlamına geliyordu.

"Umrumda değil" dedi Kay, dudaklarının köşeleri gerilerek ama gülümsemeyle değil. Daha çok ağız silkme gibiydi. "Siz ilk gitmek istiyorsanız ben sonuncu olabilirim." "Harika," dedi Tullik, bu sırada Myeong otopsi masasının etrafında yeniden konumlanıp alet tepsisine yaklaştı.

"Hepimiz hazırız o zaman?" diye sordu Dr. Hove son bir kez.

Sınıftaki herkes başını salladı.

'Tamam, süreniz başlıyor... şimdi.' Doktor sonunda kol saatindeki bir

düğmeye basarken herkese onay verdi. 'On dakika sonra hepinize haber vereceğim... sonra beş dakika sonra tekrar. Ve unutmayın; bedeninize saygılı davranın. Bunu yaşayanlar kadar onlar da hak ediyor."

Dahası, hatta Kay düşündü ama bunu kendine sakladı.

Kay, Tullik ve Myeong üçüncü otopsi masasını, tam ortadakini seçmişlerdi. Dr. Hove sonunda herkese onay verdiğinde Tullik ameliyat örtüsünü çekerek uzun boylu, beyaz bir erkek kişiyi ortaya çıkardı. Denek öldüğünde ellili yaşlarının başı ila ortası arasında görünüyordu, ancak Kay, Tullik ve Myeong'un hepsi ölümle birlikte insan derisinin hızla farklı bir ton kazanacağını, susuz kalacağını, elastikiyetini kaybedeceğini ve kırışacağını biliyordu. Buna soğuk depoda geçirilen günlerin de eklenmesiyle otopsi masasında birinin yaşını doğru tahmin etmek çok az kişinin doğru anladığı bir sihir numarası haline geldi.

Ceset zaten çırılçıplak soyulmuştu ve aldığı yaralar üçünü de korkutmuştu; sağ bacağı bükülmüştü, ayak bileği tamamen geriye doğru bükülmüş, parçalanmış açık bir kırık görülüyordu. Sol bacağı kırık gibi görünmüyordu ama acımasızca morarmıştı. Açıkta kalan üç kırık daha vardı - sağ önkol, dirsek ve sağ omuz - sol bileği ve omzu gözle görülür şekilde yerinden çıkmış görünüyordu. Gövdesi, en az iki kırık kaburganın işareti olan farklı büyüklükteki hematomlarla kaplıydı ama Kay Sixtree'nin bile yerinde ürpermesine neden olan şey kafasıydı. Yüzünün sağ tarafı tanınmayacak kadar hasar görmüştü; elmacık kemiği ve çenesi kırılmıştı, derisi ve eti parçalanmıştı. Kafatasında, sağ kulağının hemen üstünde, o kadar şiddetli bir darbe göçüğü vardı ki, kafatasındaki kırığı görebiliyorlardı, bu da gri maddesine kadar uzanıyordu. Kay'in kafatasındaki kemik parçalarının içe doğru kırıldığını ve beynini deldiğini bilmek için beyin otopsisi yapmasına gerek yoktu.

"Tanrım!" dedi Tullik bir adım geri çekilerek, gözlerini cesetten alamayarak. 'Ona ne oldu?'

"Bu bir intihar kurbanı mı?" diye sordu Myeong. 'Ne yaptı, kıyma makinesine mi atladı?'

Kay, alet tepsisindeki dosyaya uzanarak, "Muhtemelen ya yüksek hızlı gelen trafiğin önüne geçti," diye yanıtladı. "Ya da bir binadan... bir köprüden... yerden yüksek bir yerden atladı." Cesedi işaret ederek başını salladı. 'Bunlar yüksek etkili

kırıklar ve lezyonlar.'

"Zavallı adam," dedi Myeong nefes verirken. 'Bunu kendine yapmaktan başka çaresi olmadığına inanmak için neler yaşamış olabileceğini merak ediyorum.'

Kay, elindeki dosyayı açarken, "Adli patolog iseniz bu büyük bir günahtır" dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Myeong, özür dileyen bir jestle elini kaldırdı. 'Bedeni kişiselleştirmiyorum. Bir insanın hayatına bu kadar aşırı bir önyargıyla son vermesine yol açabilecek türden bir karanlık beni her zaman büyülemiştir. Özellikle de bu kadar geç yaşta."

"Öldüğünde kaç yaşındaydı dersiniz?" diye sordu Tullik.

Myeong omuz silkti. "Ellili yaşlarında bir yerde... altmışlı yaşlarında bir yerde, muhtemelen?" Tullik başını sallayarak onayladığını işaret etti.

Kay, "Onu buna neyin sürüklediğini bilseniz bile," dedi, "büyük ihtimalle bu size pek anlamlı gelmezdi." Ama bu ona oldu. Artık bıkmıştı." Bir kez daha cesedi işaret etti. 'Başlamaya hazır mısın? Zamanın geçiyor."

"Öyleyim." Myeong kendini toparlamak için bir saniye bekledi.

Otopsi vücut bloğu zaten yerleştirilmişti. Bu, göğsün öne doğru çıkmasını sağlamak için vücudun sırtının altına yerleştirilen kalın bir kauçuk bloktu, böylece kollar ve boyun geriye düşerek kesmeyi çok daha kolay hale getirdi.

Sonunda hazır olan Myeong, dijital kaydı başlatan Tullik'e başını salladı. Myeong etnik köken, cinsiyet, saç ve göz rengi de dahil olmak üzere vücudun görünümü hakkında ayrıntılı bir açıklama yaparak başladı ancak Myeong göz rengini kaydetmek için cesedin göz kapaklarını açtığında Kay kaşlarını çattı. "Bu çok tuhaf" dedi, yaklaşıp daha iyi görebilmek için eğildi. "Nedir?" diye sordu Myeong.

Kay, "Alt göz kapağının hemen etrafında" diye yanıtladı ve işaret parmaklarını kullanarak vücudun sağ ve sol alt göz kapaklarını aşağı çekti. 'İşte, görebiliyor musun?'

Her iki göz kapağının iç kenarında tuhaf bir renk değişimi vardı. "Evet, öyle mi?" diye meydan okudu Tullik, ses tonu zaten küçümseyiciydi. 'Cildin rengi ölümden sonra değişir, biliyor musun?'

Kay, "Bu ölüm sonrası renk değişikliği değil" dedi.

“Ah, gerçekten mi?” diye itti Tullik. 'Peki o zaman nedir?'

“Bilmiyorum.” Kay hâlâ deneğin alt göz kapaklarını inceliyordu. 'Bir tür yanık izi ya da cilt tahrişi olduğu kesin. Bunun ne olduğunu tam olarak belirlemek için biyopsiye ihtiyacımız var.'

"Hayır, öyle değil," diye karşı çıktı Tullik ve daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştı. "Ve hayır, biyopsiye ihtiyacımız yok Kay." Bu ölüm sonrası renk değişikliği, saf ve basit.” Durdu ve Myeong'a baktı. 'Ne düşünüyorsun?'

Myeong onlara utangaç bir şekilde omuz silkerek, Ben de pek emin değilim, diye yanıtladı. 'Sanırım şu anda yapabileceğimiz en iyi şey, bunu dış muayenenin bir parçası olarak tanımlamak ve biyopsi gerekebileceğine dair gözleminizi not etmek.' Kay'e seslendi. 'Bu kulağa nasıl geliyor?'

Kay bir şey söylemek üzereydi ama Tullik bunun geldiğini gördü ve onu bir bakışla durdurdu. "Sıra sana gelene kadar burnunu sokmak yok Kay, hatırladın mı?" Kabul ettin. Myeong haklı; şu anda yapabileceğimiz en iyi şey bunu dış muayenenin bir parçası olarak tanımlamak.'

Kay bunu başını sallayarak kabul etti ve ardından otopsi masasının bir ucuna, cesedin ayaklarının yanına yerleşti. Gözleri yanında bulunan dosyaya kaydı ve baktıkları adamın Myeong ve Tullik'in ilk başta düşündüğü gibi ellili ya da altmışlı yaşlarında olmadığını görünce hemen şaşırdı. Yakın bile değil. Adı Terry Wilford'du ve öldüğünde yalnızca kırk üç yaşındaydı.

Polis raporunda Kay, Bay Wilford'un cesedinin bir hafta önce iki LA Sağlık ve Çevre Bölümü çalışanı tarafından gece vardiyası sırasında LA Nehri beton kanalını temizlerken bulunduğunu öğrendi. Terry Wilford 7. Cadde Köprüsü'nden atlamıştı.

Kay dosyayı alet tepsisine geri koydu ve dikkatinin tekrar cesede odaklanmasına izin verdi. Myeong, uylukların iç kısmına daha iyi bakmak için vücudun bacaklarını sadece birkaç santim araladığında Kay, hemen ilgisini çeken başka bir şeyi yakaladı.

“Myeong,” dedi Kay, meslektaşının dikkatini çekerek. “Bunu gördün mü?” Cesedin sağ ayağını işaret etti.

Myeong ve Tullik muayene masasının en ucundaki Kay'e katıldı.

“Neye bakıyorum?” diye sordu Myeong.

Kay, "İşte orada" dedi, işaret ettiği gibi. ‘Ayak başparmağı ile işaret parmağı arasında.’

Myeong iki ayak parmağını birbirinden ayırmak için her iki işaret parmağını da kullandı. İki ayak parmağının arasındaki yumuşak etin üzerinde lezyona benzeyen bir şey vardı.

Tullik lezyona sadece bir saniye baktıktan sonra "Demek ayak mantarından muzdaripti" dedi.

Myeong diğer ayak parmaklarının arasına bakarken, "Bunun sporcu ayağı olduğunu sanmıyorum" dedi.

Tıpkı göz kapaklarındaki renk değişiminin ölüm sonrası renk değişikliği olmadığı gibi, Kay düşündü ama bunu kendine sakladı.

“Neden olmasın?” diye itiraz etti Tullik.

Myeong, "Sporcunun ayağı bir mantar enfeksiyonudur" diye yanıtladı. ‘Nemli çorap veya ayakkabıların yanı sıra sıcak ve nemli koşullar nedeniyle oluşuyor—’

Tullik, Myeong'u kısa keserken kıkırdadı. Az önce Los Angeles'ın bir yıl boyunca süren hava durumunu anlattın. Tek yapması gereken uzun bir koşuya çıkmak ve koşunun başında bir su birikintisine adım atmaktı. Islak ayakkabıları ve çorapları gereğinden fazla çıkarmayın ve bingo, bango, bongo.” Cesedin sağ ayağını işaret etti. 'Sporcu ayağı.'

“Doğru,” diye onayladı Myeong. 'Ama bitirmeme izin vermedin, çünkü bu bir mantar enfeksiyonu, sadece iki ayak parmağı arasında gelişmesi neredeyse imkansız. Ayakkabı gibi yakın ve dar bir ortamda yağ gibi yayılırdı.” Vücudun geri kalanını sağ ayağını kontrol etmeyi bitirdi. “Ama burada o yok.” Tullik’in bakabilmesi için işaret etti. ‘Diğer ayak parmaklarının tümü sağlıklı görünüyor.’

Kay hızla cesedin sol ayağını kontrol etti ve burada yine çok benzer bir lezyonun sadece başparmak ile işaret parmağı arasında olduğunu gördü. ‘Ve sol ayağında da aynı şey var.’

Tamam, Tullik geçici bir teslim olma hareketiyle ellerini kaldırdı. 'Yani bu ayak mantarı değil ama başka bir cilt rahatsızlığı olduğu açık.'

“Ne gibi?” Ona meydan okuma sırası Kay'deydi.

Kay'in alet arabasına koyduğu dosyaya uzanırken Tullik, "Egzamanın pek çok

farklı türünden biri olabilir" dedi. 'Ya da sedef hastalığı bile. Cildi şu anki durumunda olduğundan emin olmak için tam bir laboratuvar analizine ihtiyacımız var.'

Bu Kay'i bir anlığına duraklattı. Tullik'in haklı olduğu bir nokta vardı. Ayak parmakları arasındaki lezyon sedef hastalığı olabilir.

'Bunun gerçekte ne olduğu önemli değil...' Myeong'la yüzleşmeden önce cesedin ayaklarını işaret etti. 'Ne olmadığını sana söyleyebilirim.'

Myeong'un kaşları ona doğru kalktı.

"Bu COD değil," diye devam etti Tullik. 'Burada tanımlamamız gereken şey bu. Aynı zamanda Dr. Hove'un bizden gün ışığına çıkarmamızı istediği diğer şeylerin hiçbiri değil; eski ameliyatlar, kemik kırıkları... her neyse. "Hızla biten" kırk beş dakikanızı daha fazla "kimin umurunda" bir ayak parmağı enfeksiyonuna harcamak istiyorsanız, devam edin. Kay'in bunu yapmanı isteyeceğinden eminim ama sıra bana geldiğinde doğrudan ona saldıracağım çünkü harika patologlar bunu yapar.'

Tullik bu sözleri öylesine söyledi ki, Myeong, Kay'e biraz yana baktı, sanki vücudun ayak parmaklarındaki lezyonlar, Kay'in diğer iki grup üyesinin baş patolog olarak zamanlarını boşa harcamasını sağlamak için yaptığı bir tür uzman hilesiymiş gibi.

Myeong, Kay'e hitap etmeden önce derin bir nefes aldı. ‘Tullik haklı. Zaten burada çok fazla zaman harcadım. Bu her ne ise, önemli değil. Göz kapağındaki renk değişikliğinde yaptığım gibi, kaydın yararına bunu bir kez daha anlatacağım, ancak karar benim ve yoluma devam ediyorum.'

Myeong dış muayeneyi hızlı bir şekilde tamamlarken, 'asistanları' gerekirse laboratuvar analizi için tırnaklarının altından saç ve döküntü örnekleri topladı.

Myeong, "Başlamaya hazırım" diye duyurdu.

Kay ve Tullik yaklaştılar.

Myeong alet tepsisinden uzun bir neşter çıkardı, vücuda doğru ilerledi ve ünlü 'Y' kesisini başlattı; her iki omuzdan göğüs kemiğinin alt ucuna kadar ve ardından düz bir çizgi halinde karın üzerinden pubise kadar aşağı doğru kesiyordu. .

Myeong, bakışlarını Kay'den Tullik'e kaydırarak, "Çekme konusunda biraz

yardıma ihtiyacım olacak" dedi.

"Bu işin üzerindeyiz" diye yanıtladı Tullik.

Kay ve Tullik, deriyi ve yumuşak dokuyu soymak için özel makas ve dişli forseps kullandılar, göğüs kafesini ve boyun kaslarını ortaya çıkarmak için göğüs kanadını vücudun yüzüne doğru çektiler.

“Ah, Tanrım!” dedi Myeong, göğüs kafesinde – ön, sağ tarafta – dördüncü ve beşinci kaburgalarda açıkça görülebilen iki ciddi kırığı işaret ederek. ‘Tam burada COD için çok büyük rakipler var.’

Her iki kırıkta da kaburgalar kafesten tamamen ayrılmıştı ve her iki vakada da deneğin sağ akciğeri delinmişti.

Myeong, "Bundan sağ kurtulamazdı" diye açıkladı. 'Acil yardım olmadan olmaz.'

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Tullik ama Kay sessiz kaldı.

Yaralanma gerçekti. Kay bunu açıkça görebiliyordu ama aynı zamanda bir şeylerin doğru görünmediğini de açıkça görebiliyordu. Daha yakından bakmak için cesedin üzerine eğildi. "Şüpheli görünüyorsun Kay," dedi Myeong. 'Değerlendirmeme katılmıyor musun?'

Kay, deneğin akciğerine yerleşen kaburgalardan birini sol eliyle hafifçe hareket ettirerek, "Yaralanma konusunda şüphem yok" diye yanıtladı. 'Bu kesinlikle yaşamı tehdit edici olurdu, ama...' Kay, cümlesini bitirmek yerine akciğerdeki delikleri biraz daha yakından inceledi.

Tullik, Kay'in en sevdiği tıbbi TV dizisine alaycı bir şekilde atıfta bulunarak, "Ama ne, Dr. House?" diye sordu.

Kay, akciğerin yanındaki bölgeyi işaret ederek, "İç kanamanın eksik olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. ‘Buranın her yerinde daha fazla kan olmalıydı.’ Sol elini kullanarak, sıkma hareketiyle akciğere biraz baskı uyguladı. ‘Akciğerinde de çok daha fazla kan olması gerekirdi.’

Tullik, "Basit bir el basıncı muayenesiyle olup olmadığını gerçekten anlayamazsınız" diye karşı çıktı. “Bir hafta önce öldüğü ve son birkaç gününü soğuk hava deposunda yatarak geçirdiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Kanamayı doğrulamak için akciğerin çıkarılıp otopsi yapılması gerekiyor, biz de bunu yapmak üzereyiz... eğer izin verilirse.”

'Ayrıca,' diye önerdi Myeong, tatlı sesi otoriter görünmek için elinden geleni yapıyordu, 'söylediğim gibi, bu sadece COD için bir yarışmacı, ama burada dürüst olalım - vücudu oldukça ezilmiş - ve daha yeni açıldık onu kaldırdı. Bulacağımız hayatı tehdit eden tek yaralanma çift delinmiş akciğer değil. Bundan yüzde yüz eminim."

Kay başını eğdi, ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Farklı bir noktaya değinmek üzereydi ama sonunda yaptığı tek şey gülümsemek ve başını sallamaktı. Tartışma sona erdi, Myeong göğüs kafesini kesip çıkarmak için kemik testeresi kullandı. Koruması olmadan gırtlağı, yemek borusunu, atardamarları ve bağları çıkarmak kolay bir işti.

Kay, Myeong'un ulaştığı her otopsi kesme aletinde ne kadar hassas davrandığından oldukça etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı, ancak bu hassasiyetin bir maliyeti vardı - zaman. Omuriliğe olan tüm bağlantıları kesmeyi ve iç organları bir bütün olarak çıkarmayı bitirdiğinde Myeong'un baş patolog olarak görevi sona ermişti.

Tullik yeni rolüne hızla adım attı ve bunu yaparken doğrudan Kay'in gözlerinin içine baktı. 'Bundan sonra senden bir ses bile yok. Bu artık benim şovum.'

On yedi

İlk kırk beş dakika bittiğinde Dr. Hove, ilerlemelerini kontrol etmek için Kay, Myeong ve Tullik'in grubunun yanına giderek, "Peki burada ne yapıyoruz?" diye sordu.

Myeong, "Biz iyiyiz sanırım," diye yanıtladı, kafası belirsizliğini belli edecek şekilde hafifçe yana eğilmişti. 'Keşke biraz daha yol kat edebilseydim.' Cümlesinin yarısında Myeong'un bakışları Kay'e kaydı ve son kelimeyi söylemesinin üzerinden saniyeler geçene kadar onun üzerinde kaldı. 'Fakat işler olması gerektiği kadar sorunsuz gitmedi.'

Kay'ın gözleri Myeong'a doğru genişledi. "Tam öyle değil" dedi, kendini

savunmak için değil de daha çok Dr. Hove'un merakını çekmek için. "Doğrudan dış ve ön sınavlardan itibaren birkaç şey pek doğru görünmüyordu Doktor. İşte, bir bakın... Kay, cesedin gözlerini işaret ederek denedi ama o herhangi bir şey söyleyemeden ya da bir şey yapamadan, Dr. Hove onu hafif bir el hareketiyle duraklattı.

'Sıra sende değil gibi görünüyor Kay.'

"Çok doğru," dedi Tullik muayene masasının başına geçerek.

Dr. Hove, Kay Sixtree'nin ne kadar adanmış olduğunu biliyordu. Sonuçta Kay'e Adli Tıp Uzmanı-Adli Tıp Departmanında ihtisas teklif etmişti. Kay bir gün olağanüstü bir tıp doktoru olacaktı ama coşkusu çoğu zaman onu en iyi şekilde değerlendiriyordu. Bu, Dr. Hove'un da eninde sonunda doğal olarak yok olacağını bildiği bir şeydi, ancak bir öğrenci olarak Kay, diğer adli tıp patoloji öğrencilerinin istediği şeyi istiyordu: kahraman olmak... kimsenin görmediği o şeyi bulmak... o tek şeyi bulmak. herkesin gözden kaçırdığı... tüm gizemi çözen tek şey, eğer varsa.

Tullik vücut bloğuna uzandı ve onu bir yastık gibi cesedin sırtının altından boynunun altına doğru hareket ettirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kay, Tullik'in hareketi karşısında gözlerini kıstı. Alet tepsisindeki elektrikli saç kesme makinesine uzanırken Tullik kayıtsızca "Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye yanıtladı.

“Beyne otopsi mi yapacaksınız?” Kay yaklaştı. “Hemen şimdi mi?” “Vay canına, bugün kesinlikle onunlasın, Dr. House,” dedi Tullik, cesedin kafasını tıraş etmeye başlarken. “Yine mükemmel bir tespit işi.” “Peki ya vücudun geri kalanı?” diye tartışmaya çalıştı Kay. 'Açıkta kalan tüm kırıklar mı? Kemik kırılır mı? Hepsi. Buna bakmayacak mısın?' Tullik bir anlığına kesme makinelerini kapattı ve Kay'e döndü. "Görev Dr. Hove'a COD'nin tartışılmaz onayını vermek." Bakışları profesörlerine kaydı. ‘Mesleki görüşüme göre *KAFA* patolog, Dr. Myeong'un ustaca ayrıntılı dış muayenesinin ardından...' Myeong'a hızlı bir bakış ve ardından tek bir baş sallama. 'Ölüm nedeni kesinlikle deneğin başına alınan yoğun künt travmayla bağlantılı olacaktır. Önce bu tartışılmaz onayı alacağım.' Hızla saatine baktı. 'Eğer zaman kalırsa, diğer her şeyi araştıracağım, yoksa kırk beş dakikan dolduğunda sen bunu yapabilirsin.'

Kay, Dr. Hove'un geleceğini bildiği sert tepkiyi dile getirmeye fırsat bulamadan devreye girdi. "Tullik haklı, Kay." Kendisi baş patologdur. Tüm iç organlar çıkarıldıktan sonra nereden başlayacağına karar vermek onun elinde.' Tullik'e yaptığı baş sallama kendinden emin bir tavırdı. "Ayrıca olası COD konusundaki çağrısının buradaki paraya uygun göründüğünü de kabul etmeliyim. Eğer bu benim seansım olsaydı ben de beyin otopsisine başlardım.' Gülümseyerek sözlerini yumuşattı. "Eminim ki sen ve Myeong daha fazla zamanı olsaydı bunu yapardınız."

Kay'in geri dönecek bir tartışması yoktu çünkü Dr. Hove haklıydı. Eğer ikinci olacak olsaydı o da beyin otopsisiyle başlamayı tercih ederdi. Dr. Hove bir sonraki grubu kontrol etmek için gruptan ayrılırken Tullik kesme makinelerini yeniden çalıştırdı ve kaldığı yerden devam etti. Bir buçuk dakika sonra, otopsi deneğinin kafası tamamen kazınmıştı ve işte o zaman Kay, duyularını rahatsız eden başka bir şeyi fark etti - bu bir kez daha doğru görünmeyen bir şeydi - ama bu sefer ne Tullik ne de Myeong yoktu. görünüyordu

Kay'in fark ettiği şeyi fark eden Kay sessiz kalmaya karar verdi. Haklı olsa bile bir şey söylerse Tullik'in onun fikrine aldırış etmeyeceğini biliyordu. Yapacağı tek şey ona çenesini kapatmasını söylemek olurdu. Kay, en iyi hamlesinin sırası gelene kadar beklemek olacağına karar verdi.

Deneğin kafası tamamen tıraş edilmiş olan Tullik, neştere uzandı ve sol kulağın arkasından, alnın üzerinden ve sağ tarafa doğru derin bir kesik açtı. Asistanlarına 'Kaldırın lütfen' diye seslendi.

Kay ve Myeong, Tullik'in kafasının arkasındaki kesiği tamamlayabilmesi ve 360 derecelik tam bir kesi oluşturabilmesi için kafayı dikkatlice vücut bloğundan kaldırdılar.

Kay ve Myeong deneğin kafasını vücut bloğuna geri getirdiğinde Tullik neşteri elektrikli testereyle değiştirdi. Kay'e bıçağı kemiğe dayandırmadan hemen önce verdiği gülümseme onu neredeyse hasta ediyordu.

'Şimdi izleyin ve öğrenin millet.'

Kibirliliğine rağmen Kay, Tullik'in kesme konusunda sadece hızlı olmadığını, aynı zamanda milimetrelik mükemmel olduğunu da iddia edemezdi. İki dakikadan kısa bir süre sonra deneğin kafatasının üst kısmını bir şapka gibi

fırlatıp beynini ortaya çıkardı.

"Vay canına," dedi Tullik, deneğin gri maddesinde görebildiklerini incelerken başını soldan sağa hareket ettirerek. 'Ölüm nedenini belirlemek için beyni çıkarmamıza bile gerek yok. Şuna bak.'

Kay ve Myeong yaklaştılar.

Tullik, deneğin beyninin, sağ kulağının biraz yukarısında bulunan, küçük kafatası parçalarının beyne gömülü olarak görülebildiği bir alanını belirtmek için neşter kullandı.

Tullik, "Kafanın yere çarpması o kadar şiddetliydi ki, kafatası sadece parçalanıp kırılmadı" diye açıkladı. Çöktü. Keskin kemik kenarları gri maddesinin bir kısmını kesti. Burayı görebiliyor musun? Eksik parçalar var."
"Evet," diye yanıtladı önce Myeong. "Görüyorum."

"Bu," diye devam etti Tullik, "delinmiş ve çökmüş bir akciğere gölge düşürüyor." Kay'e başını salladı.

Kay bunu baş hareketiyle kabul etti ama dikkati zaten başka bir şeye odaklanmıştı.

Bunu nasıl görmezler? Bu düşünce kafasının içinde patladı. *Bazı şeyleri fazla mı düşünüyorum?* Bir kez daha kalp atışını bekledi ama kimse tek kelime etmedi. *Eğer öyleysem, öyleymişim gibi hissetmiyorum.*

Beyni çıkarıp tarttılar ve Tullik'in kırk beş dakikası dolmadan önce, kafanın düşme nedeniyle yüksek hızda yere çarpması ve kafatasının parçalanarak kırılması sonucu oluşan kafatasındaki KOİ - künt travmayı kendinden emin bir şekilde tespit etti. ve içeriye doğru çökmüş, sadece beyni delmekle kalmamış, aynı zamanda sağ temporal lobun bir kısmını kesip çıkarmış. Yaralanma beyin fonksiyonlarının anında durmasına neden olacaktı ve bu da anında ölümle sonuçlanacaktı.

Kay Sixtree baş patolog rolünü üstlendiğinde, deneğin vücudundaki birçok kırık ve kemik kırılmasını incelemekten başka yapacak çok az şey kalmıştı. Ve yaptığı da tam olarak buydu.

Otopsi aletlerinde hızlı ve hassas olan tek kişi Tullik değildi. Kay, deneğin hırpalanmış vücudundaki her çatlağın etrafında o kadar büyük bir hız ve ustalıkla dolaştı ki Tullik bile kendisini dudaklarını büzerken ve yaptığı her kesikte başını

sallarken buldu. Ancak kestiği her kırık ve kemik kırılmasıyla birlikte, deneğin ölümüyle ilgili sahip oldukları bilgilerde bir şeylerin yolunda gitmediği yönündeki tuhaf his daha da büyüyordu. Ne zaman yeni bir kırığın etrafındaki kasları ve bağları ortaya çıkarsa, durup grubundaki diğer iki üyeye bakıyor, onların da kendisinin fark ettiği bazı şeyleri fark etmelerini bekliyordu ama ikisi de herhangi bir şey hakkında tek kelime etmiyordu. ondan.

"Tamam millet" diye seslendi Dr. Hove, herkesin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Zaman doldu. Lütfen konuları tekrar örtün, kayıtları olduğu gibi bırakın ve fırçalayın. Eminim hepiniz harika iş çıkardınız. Bu arada, hafta sonu sonuna kadar tüm kayıtları bitirmek için elimden geleni yapacağım.'

Herkes gürültülü bir şekilde salondan çıkıp az önce ne yaptıklarını tartışırken Kay geride kaldı; eldivenleri hâlâ üzerindeydi, maskesi boynundaydı ve ameliyat başlığı hâlâ kuzguni siyah saçlarını kapatıyordu.

"Kay," diye seslenen Dr. Hove masasından birkaç dosya alıp kahverengi deri evrak çantasına yerleştirdi. 'Burada işimiz bitti. Harika iş çıkardın. Gitmek fırçalayın ve kutlayın. Hepiniz üç haftadan kısa bir süre içinde mezun olacaksınız. Anın tadını çıkarın."

"Doktor, size bir şey gösterebilir miyim?" dedi Kay bir kez daha, önündeki otopsi masasındaki cesedi ortaya çıkarırken.

Dr. Hove iç çekerken öğrencisine dönüp bakmadı bile. 'Hayır, Kay. Dediğim gibi burada işimiz bitti. Ders bitti. Yarıyıl bitti. Yıl bitti. Tıp fakültesi bitti. Sen başardın. Yıllarca süren sıkı çalışma meyvesini verdi. İhtiyacınız olan tek şey birkaç yıl daha ihtisas yapmak ve tamamen akredite bir adli tıp patoloğu olacaksınız. Cidden, git kutla kızım."

"Doktor," diye ısrar etti Kay, ses tonu her zamanki kadar ciddiydi. 'Bunu gerçekten görmek isteyeceğinizi düşünüyorum.'

"Kay" dedi Dr. Hove, sonunda öğrencisiyle göz göze geldi. 'İkametgahınızın zaten garanti olduğunu biliyorsunuz değil mi? Artık beni etkilemeye çalışmana gerek yok. Artı...' Durakladı, sözlerinin kıvrımında şefkatli bir gülümseme açıkça görülüyordu. 'Bir intihar kurbanıyla bu kadar heyecanlanabiliyorsan, gerçek, açık cinayet soruşturmalarından bazılarıyla yüz yüze gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum.'

Kay, doktorun bakışlarının ondan kaçmasına izin vermeden, "Sorun da burada Doktor," dedi. 'Bunun bir intihar vakası olduğunu düşünmüyorum. Çarpma anında ölmedi."

Bu sözler kesinlikle Dr. Hove'u durdurmayı başardı.

'Ne demek istiyorsun? Yere düşmeden önce öldüğünü mü yani?' Doktorun sesinde bir omuz silkme vardı. 'Bu alışılmadık bir şey değil, Kay. Bazen oluyor." "Hayır, Doktor." Kay başını sallarken kaşları havaya kalktı. "Yere çarpmadan önce öldüğünü söylemiyorum. Ben onun atlamadan önce öldüğünü söylüyorum... o köprüye bile ulaşamadan ölmüştü.'

On sekiz

Akşam saat yediyi çeyrek geçe Hunter bilgisayarını kapatıp bir gün sonra aramak üzereyken masasındaki telefon çaldı.

Tam aynısını yapmak üzere olan Garcia durakladı. Sanki iş günlerinin gerçekten bittiğine dair onay bekliyormuş gibi bakışları Hunter'a kaydı. Hunter, ahizeyi kulağına götürürken, "Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi," dedi. 'Dedektif Hunter konuşuyor.'

"Robert." Hattın diğer ucundaki kadın sesi sakin ve sakindi. *"Ben ME Bölümünden Carolyn Hove."*

Hunter, "Ah, merhaba Doktor," dedi. Gözleri hızla saatine kaydı ve bir anlığına Garcia'ya baktı. Hunter ve Dr. Hove uzun yıllardır arkadaşlardı ama eğer bu dostça bir çağrı olsaydı Hunter onun onu UVC Biriminin sabit hattından değil, kendi özel cep telefonundan arayacağını biliyordu. 'Nasıl yardımcı olabilirim?'

Garcia masasının etrafında döndü ve Hunter'ın masasının yanında durdu.

"Yaklaşık on sekiz gün önce, 20 Haziran'da sana gönderdiğim tuhaf çantayı hatırlıyor musun?" Dr. Hove sordu. *'Shaun Daniels' mı? Vur-kaç olduğu düşünülüyordu ama benim çıkardığım sonuç onun hipotermiden öldüğü yönündeydi, öyle mi?'*

‘Shaun Daniels.’ Hunter, aramayı hoparlöre alırken aynı ismi tekrarladı. “Evet, elbette hatırlıyorum.” Ses tonu biraz hayal kırıklığı ve hüsrana uğramış bir hava kazandı.

'Bununla bir yere varmayı başardın mı? Herhangi bir ipucu var mı?'

Garcia'nın gözleri önce telefona, sonra da Hunter'a kısıldı. Dr. Hove her zaman profesyonelliğin simgesi olmuştur. Hiçbir zaman duygusallaşmadı... Hiçbir vakaya kişisel olarak müdahil olmasına da asla izin vermedi ve bunun nedeni basitti: Bir soruşturmaya çok yakın olmak, her kör noktayı güçlendirecek sihirli bir güce sahipti ve bu gerçekleştiğinde önemliydi.
ayrıntılar gözden kaçıyordu. Dedektifler ya da soruşturmayla bağlantılı herhangi biri ona daha fazla soru sormak için geri dönmediği sürece, muayene masasından bir ceset çıktığında bu konu tarih olacaktı. Sadece birkaç gerçekten tuhaf vakada, bilginin yararına, gelecekte benzer bir şeyle karşılaşması ihtimaline karşı, Dr. Hove, Hunter ve Garcia'ya herhangi bir soruşturmadaki ilerlemeleri hakkında soru sordu.

"Bizi gerçekten bir yere götürebilecek hiçbir şey yok Doktor." Yanıt Garcia'dan geldi. 'Baktığımız her yerde çıkmaz sokaklarla karşılaşıyoruz. Mali kayıtlarının bize devam edecek bir şeyler verebileceğini umuyorduk ama o da birkaç gün önce söndü. Peki bu soru neden doktor? Shaun Daniels'la ilgili başka bir şey ortaya çıktı mı?'

'Hımm...' Hunter ve Garcia, Dr. Hove'un burnunu kırıştırdığını neredeyse duyabiliyordu. *'Tam olarak değil mi?'*

İki dedektif soru soran bakışlar attı. İkisi de Dr. Hove'un muammaları yaratmayı değil, çözmeyi sevdiğini biliyordu.

Garcia, Hunter'a omuz silkerek, "Bunun gerçekte ne anlama geldiğini pek bilmiyoruz, Doktor," dedi. 'Bize yardım edebilir misin?'

'Kuyu,' dedi Dr. Hove, bir saniyeliğine duraksamadan önce. *'Sanırım başka bir cesedimiz daha var.'*

Oda nefes alıyor gibiydi.

"Ne demek istiyorsun, başka bir ceset, Doktor?" Hunter araya girdi. "Neyle bağlantılı başka bir ceset?"

‘Ne dediğimi anlıyorsan, ölmeden önce ölmüş olan bir ceset daha.’ Oda

nefes verdi.

“Bir saniye bekle.” Garcia, Hunter'ın masasındaki telefona biraz daha yaklaştı. ‘Yani hipotermiden ölen başka bir kişinin size çarpıp kaçtığını mı söylüyorsunuz?’

'HAYIR,' Dr. Hove yanıtladı. *‘Ceset bize atlayan bir intihar olarak geldi.’* Hunter ve Garcia yine endişeli bir bakış attılar.

‘Ama atlamadan çok önce öldüğünü kanıtlayabiliriz.’

'Hipotermi mi?'

‘Bu sefer değil ama Shaun Daniels’ın vakasıyla başka benzerlikler de var.’ Hunter, "Peki o ceset şimdi nerede Doktor?" diye sordu.

'Tam karşımda.'

"Morgda mısın?"

'Hayır, Westwood'daki Ronald Reagan UCLA Tıp Merkezi'ndeyim - Ana Patoloji Tiyatrosu'ndayım.'

Hunter ceketine uzandı.

'Yoldayız.'

On dokuz

Westwood'daki Ronald Reagan UCLA Tıp Merkezi yalnızca tamamen işlevsel bir eğitim hastanesi değildi. Ayrıca öğrencilere ve topluma diş hekimliğinin yanı sıra tıp ve hemşireliğin neredeyse tüm önemli uzmanlık alanlarını kapsayan araştırma merkezleri sunarak tüm Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi beşinci hastane seçildi. UCLA kampüsünün güneybatı çeyreğinde, Polis İdaresi Binasından yaklaşık on beş mil uzakta bulunan Westwood Village'ın hemen yanında bulunuyordu.

Garcia, ziyaretçilerin çok katlı otoparkının ikinci katında siyah bir Mercedes Benz'in yanındaki park yerini aldı.

Ronald Reagan Tıp Merkezi'nin ana giriş lobisi o kadar genişti ki kumar makineleri hariç Vegas oteli resepsiyon fuayesine benziyordu. Parlak bir şekilde

aydınlatılmış ve havadardı, zemini iki tonlu mermerle ve duvarları beyaz cilalı granitle kaplıydı ve tüm salona çok temiz, davetkar ve rahatlatıcı bir his veriyordu.

Ana patoloji salonu, zemin kattaki salonun hemen sonunda, büyük bir oditoryumun hemen yanında yer alıyordu.

Hunter, Garcia ile birlikte çok geniş, konferans tipi bir sınıfa girebilmek için kapıyı çekerken, "Doktor?" diye seslendi.

“Burada.” Dr. Hove'un sesini köşeden, tekerlekli hastane tarzı bölmelerden oluşan bir duvarın hemen yanından duydular. Bir saniye sonra başı bölmelerin sonuncusunun arkasından dışarı fırladı. "Burada," dedi tekrar, bu kez başını sallayarak.

Hunter ve Garcia bölmeleri dolaşıp kendilerini tam olarak otopsi odasına benzediğini bildikleri, sadece dört kat daha büyük bir yerde buldular. O gün Dr. Hove'un sınıfındaki beş otopsi masası, biri hariç, kaldırılmıştı. Üzerindeki ceset bir kez daha bir örtüyle örtülmüştü.
deniz mavisi renkli tıbbi çarşaf. Muayene masasının yanında Dr. Hove ve doktorun kendisi kadar uzun ama ondan en az yirmi beş yaş küçük olan ikinci bir kadın duruyordu. Dr. Hove'unkinin aynısı geleneksel bir adli tıp tulumu ve bir çift tipik cerrahi takunya giyiyordu. Siyah saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama eğer gevşek olsaydı omuzlarının hemen üstüne kadar düşecek ve narin ve çekici bir yüzü çerçeveleyecekti.

"Robert, Carlos," dedi Dr. Hove onları tanıştırırken. 'Bu Carol Sixtree, en iyi öğrencilerimden biri.'

Kay, bakışları Hunter'dan Garcia'ya, oradan da Dr. Hove'a kayarken kıkırdadı. 'Doktorun aslında demek istediği şu: 'Ben onun en iyi öğrencisiyim'. Ve lütfen bana Kay deyin.'

"Ayrıca çok mütevazı biri" diye ekledi Dr. Hove. 'Anlayabileceğiniz gibi.'

Hunter elini uzatmak için öne çıktı ama Kay eldivenli ellerini kaldırarak onu durdurdu. 'Sadece vücut üzerinde çalışıyordum. Bunları sallamak istediğini gerçekten düşünmüyorum.” Parmaklarını oynattı.

Hunter elini geri çekerek, "Sanırım hayır," dedi.

Kay, "Ama ikinizle de tanıştığıma memnun oldum" diye ekledi.

Hunter da "Aynı şekilde" dedi.

Garcia, Kay'i başıyla selamlamakla yetindi.

Dr. Hove, Hunter'a olay raporunu verirken, "Vücudun yaralanmaları ile bize verilen bilgiler arasındaki tüm tutarsızlıkları keşfeden kişi Kay'di" dedi.

Tamam. Hunter dosyayı açtı.

Garcia bakmak için yaklaştı.

'Terry Wilford.' Kendisi ve Hunter'ın gözleri raporun birkaç sayfadan uzun olmayan geri kalanını taramadan önce dosyanın üst kısmındaki adı okudu.

Hunter, dosyayı Garcia'ya verirken, "Peki burada ne tür tutarsızlıklardan bahsediyoruz Doktor?" diye sordu.

Dr. Hove öğrencisine başını salladı. Kay'in açıklamasına izin versem iyi olur. Dediğim gibi hepsini keşfeden oydu."

Kay gururlu bir nefes aldı ve muayene masasında iki dedektifin karşısında yer aldı. 'Her şeyi yavaş yavaş gözden geçirmeye çalışacağım,
ama çok hızlı gidersem ya da herhangi bir açıklamanın gerisinde kalırsanız ve yetişemezseniz beni istediğiniz zaman durdurun, tamam mı?'

Hunter göz ucuyla Dr. Hove'un dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını, gözle görülür bir şekilde patlama tehlikesi taşıyan gülümsemeyi bastırmaya çalıştığını gördü. Ayrıca Garcia'nın Kay'e kaşlarını çattığını da gördü. Açıkça İleri Patoloji öğrencisinin alaycı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

O değildi.

Kay, konunun üzerinden ameliyat çarşafını çekti. Bunu yaparken Garcia'nın gözleri önlerindeki masada duran erkek bedeninin durumuna baktı. 'Y' kesiği henüz dikilmemişti. Aslında, göğüs kanatları hala gövdesinin ve boynunun yanlarından geriye çekilmişti ve çıkarılan iç organların veya göğüs kafesinin hiçbiri yerine geri yerleştirilmediğinden biraz içi boş göğüs kafesini ortaya çıkarıyordu. Öte yandan kafatasının üst yarısı tam olması gerektiği yerdeydi ama o da tekrar dikilmemişti.

Vay be, diye yorum yaptı Garcia, elindeki dosyayı bir kez daha açarak. 'Yine nereden atladı?'

İddiaya göre... Hunter, Kay tarafından düzeltilmeden önce ortağını düzeltmeye çalıştı.

"Atlamadı" dedi. Sesi kendinden emindi ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Bakışları Hunter'a kaydı. ‘İddiaya göre bile değil. Yapamazdı ama 7. Cadde Köprüsünden düştü.”

Raporda da aynı onayı bulan Garcia başını salladı. 'Bu çok kötü bir düşüş. Bu, uzuvlarının ne kadar kötü durumda olduğunu açıklıyor.” Vücudun sağ bacak ve kolundaki açıkta kalan birkaç kırığı işaret ederek başını salladı.

"Öyle," diye onayladı Kay. ‘Ve dürüst olmak gerekirse, bu adamın bir hafta önce 7. Cadde Köprüsünden ölüme atlamadığını bu kırıklar sayesinde biliyorum.’

“Nasıl yani?” diye sordu Hunter.

"İşte" dedi Kay, dikkatlerini deneğin sağ kolundaki açıkta kalan iki kırığa yönlendirerek. 'Sana göstereyim.'

Tam ölüm sonrası incelemenin bir parçası olarak Kay ve Dr. Hove, kırıkları daha iyi ortaya çıkarmak için yaraları çevreleyen tüm deriyi, eti, kas dokusunu ve bağları zaten kesmişlerdi.

Kay, önkoldaki kırığa işaret ederek, "Kemikler, her biri kemiklerin biyomekanik özelliklerine katkıda bulunan hem organik hem de inorganik malzemelerden oluşur" diye söze başladı.

"Kay," Dr. Hove öğrencisinin sözünü kesti, çenesi aşağıya doğru eğildi ve gözleri gözlüğünün üzerinden Kay'e baktı. 'Çık. Buna patoloji dersi değil, "otopsi brifingi" diyoruz. Sade ve sade bir İngilizceyle gerçeklere sadık kalın. Anatomi, biyoloji, fizyoloji vb. konulardaki derinlemesine açıklamalarla hiçbir şeyi karmaşıklaştırmaya gerek yok. Ayrıntılara ihtiyaç duyarlarsa sizden isteyeceklerdir. İnan bana, bunu daha önce de yaptılar.”

Kay durakladı ve masanın karşısındaki iki dedektife baktı. İkisi de rahatlamış görünüyordu. Hunter'ın kolları gevşek bir şekilde iki yanındaydı ve gözleri Kay'in üzerindeydi. İçlerindeki bakış dost canlısıydı, sanki Dr. Hove'un az önce söylediklerine destek veriyormuş gibiydi.

Garcia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, sol kolu dirseğinden yukarı doğru kıvrılmıştı ve çenesi sol elinin eklemlerine dayanıyordu. Gözleri de Kay'in üzerindeydi ve dudaklarının kenarında sempatik bir gülümseme belirmişti.

Kay, sözlerini yeniden düşünmeye başladığında "Tamam" dedi. Bir saniye

sonra omuzları biraz rahatlamış görünüyordu. "Kişi hâlâ hayattayken bir kırık meydana gelmişse," diye tekrar başladı, "ya da ölüm anında, burada da durum böyle olmalıydı çünkü bu kırıkların çoğu, onun bedeni ile bedeni arasındaki darbenin bir sonucuydu. 7. Cadde Köprüsü'nden düştüğünde çevredeki yumuşak dokudaki kanama çok kolay tespit edilebilirdi.' Neşterin ucuyla işaret etti. 'Çünkü ölüm anına kadar kan vücudunda normal şekilde akıyordu.'

Hunter, Kay'in işaret ettiği yarayı çevreleyen dokuya gözlerini kısarak, "Ama orada hiçbir şeyimiz yok" dedi.

"Sadece burada değil," diye doğruladı Kay, dikkatlerini deneğin sağ dirseğindeki açıkta kalan kırığa yönlendirerek. 'Burada da yok.' Sonra yine deneğin sağ bacağındaki kırık. 'Ya da burada.' Köprücük kemiği. 'Ya da burada... ya da hemen hemen başka herhangi bir yerde. Bunu görebiliyor musun?' Herkese birkaç saniye verdi. 'Çünkü vücuduyla yer arasındaki çarpışma anında kalbi artık damarlarında kan pompalamıyordu. Kan yok, kanama yok... bu kadar basit."

Garcia'nın bakışları bir yaradan diğerine kaydı. Çevredeki yumuşak dokuların hiçbirinde gerçekten herhangi bir kanama belirtisi yoktu. 'Yanlış değilsin.'
'Nadiren yanılırım' diye yanıtladı Kay.

Bu sefer Dr. Hove sanki umudunu kaybetmiş gibi başını öne eğirken, Hunter ve Garcia dudaklarında açan gülümsemeyi gizlemediler. Garcia, başıyla doktoru işaret ederek, "Ooh, ondan hoşlanıyorum" dedi.

Kay döndü ve doğu duvarını çevreleyen, deneğin iç organlarının formalinle dolu ayrı kapların içinde bulunduğu paslanmaz çelik tezgahın yönünü işaret etti. "Çarpma aynı zamanda birkaç kaburga kemiğini de kırdı; bunlardan ikisi o kadar ciddi ki göğüs kafesinden koptu ve sağ akciğerini deldi." Etki için durakladı. 'Bu delmenin teorik olarak iki şeye yol açması gerekirdi.'

Hunter, "Akciğerin çökmesine neden oldu" dedi. 'Ve onu doku yırtığından gelen kanla doldurdu.'

Kay, Hunter'a şaşkın gözlerle baktı.

Hunter, "Çok okudum" diye açıkladı.

Kay, tek bir saniye bile kaçırmadan, "Aferin sana," diye yanıtladı. "Eh, dedektifler, bunların hiçbiri olmadı. Akciğere otopsi yaptık. Herhangi bir iç kanama belirtisi yoktu. Yırtığı çevreleyen dokuda da travma yok." Bu sefer az

önce söylediği şeyin ciddiyetinin bir anlığına anlaşılması için tekrar durakladı.

'Bu büyük bir keşifti,' diye açıkladı Dr. Hove, 'çünkü bize akciğerindeki hasar meydana gelmeden yirmi dört saatten fazla bir süre önce ölü olduğunu söylüyor... köprüden düşmeden önce.'

Her iki dedektifin yüzünde de endişe görülüyordu.

"Dahası da var" dedi Kay, bir kez daha herkesin dikkatini bu sefer deneğin kafasına ve kafatasına çevirdi.

Garcia, Kay'e tek bir baş işareti yaparak, "Her zaman vardır," diye yanıtladı.

Kay dönüp Dr. Hove'a baktı.

"Ooh, ondan hoşlanıyorum" dedi, biraz önce Garcia'nın kullandığı ses tonuyla.

Garcia güldü.

"Burada gördüğünüz gibi..." Kay tekrar ciddileşti ve deneğin kafatasındaki ciddi yarayı işaret etti. 'Darbenin büyük kısmı sağ tarafı tarafından absorbe edildi. Kafası ölü bir ağırlık gibi ağır bir şekilde yere çarptı ve kafatasında büyük bir travmaya neden oldu. Eğer hayatta olsaydı, bu yaşamın sonu yaralanması olmalıydı.' Kafatasının üst kısmını çıkarmak ve beyni ortaya çıkarmak için iki elini de kullandı. 'Epidural ve subdural hematomların burada açıkça görülmesi gerekirdi. Epidural hematomlarda kan, beyin zarı olan duranın dışında birikir.' Açıklarken belirtti. 'Subdural hematomlar beyindeki damarların yaralanmasıdır. Daha sonra kan, duranın hemen altındaki boşluğa sızıyor.'

Hunter, "Ama elimizde ikisi de yok" yorumunu yaptı.

Dr. Hove başını salladı. 'Kan yok. Hematom yok. Beyinde kanama yok, bu da bu adamın köprüye varmadan çok önce öldüğü yönündeki teorimizi açıkça doğruluyor.' Ağır, endişeli bir sessizlik oldu. 'Birisi bu adamın cansız bedenini 7. Cadde Köprüsü'ne sürükledi ve sonra da onu aşağı attı.'

Kay kafatasının üst kısmını deneğin kafasına geri koydu. 'Onu kim öldürdüyse, açıkça cinayeti intihar olarak maskelemeye çalışıyordu.'

"Ve bu yanına kâr kalırdı" diye ekledi Dr. Hove. "Maalesef Kay'in İleri Patoloji grubunun bugünkü sınav için bu konuyu tesadüfen seçmesi olmasaydı." Eğer bu konu farklı bir öğrenci grubuna gitseydi, tüm bu detayların gerektiği gibi ele alınacağından emin değilim.'

‘Grubumun diğer üyeleri bariz olanı fark edemediler.’ Kay bu cümleyi söylerken gururlu bir hava vardı.

Hunter sağ elini kaldırıp bakışlarını Kay'e dikerek, "Bir sorum var" dedi. 'Başladığında şunu söylemiştin *en* Bu kırıkların bir kısmı vücudunun zemine çarpması sonucu oluştu. Bununla ne demek istedin? Çarpma sonucu oluşmayan başka kırıklar var mı?”

Garcia başını salladı. 'Ben de aynı şeyi sormak üzereydim.'

"Harika bir soru" dedi Kay. "Bu, ikinizin de dikkat ettiğiniz anlamına geliyor ve cevap şu: evet, çarpmanın sonucu olmayan başka kırıklar da var." Şuna bir bak.'

Kay, herkesi röntgen cihazına götürmeden önce muayene masasının başındaki alet arabasından birkaç röntgen kağıdı aldı.
sınıfın duvarlarından birine monte edilmiştir. Işığı açtı ve çarşafları üzerine yapıştırdı.

"İşte" dedi çarşafları işaret ederek. 'Bu onun sol ön kolu ve bu da sağ kolu.'

Hunter ve Garcia röntgenleri incelemek için yaklaştılar.

Hunter, Dr. Hove'a bakarken alnı kırışarak, "Bunlar sarmal kırıklar mı?" diye sordu.

Kay, Hunter'a başını sallayarak "Etkilendim" dedi. “Tam olarak öyleler.”
“Sarmal kırık mı?” diye sordu Garcia, gözleri Hunter'dan Dr. Hove'a ve en sonunda Kay'e kaydı.

Hunter, hareketi göstermek için ellerini kullanarak, "Bu, bir çubuğun kırılması gibi" diye açıkladı. ‘Eğer onu bulaşık bezinden su sıkıyormuş gibi bükersen.’

Kay, Garcia'ya hitap etmeden önce, röntgende belirttiği gibi, "Çok iyi bir benzetme" diye itiraf etti. 'İşte, görüyor musun? Kemik çökünce S şeklinde bir çatlak oluşuyor.'

“Peki bunları nasıl elde ediyorsunuz?” diye sordu Garcia.

Hunter, "Birinin ya da bir şeyin kolunuzu bükmesi gerekiyor" diye yanıtladı. 'Bulaşık bezi gibi. Ya yavaş yavaş ya da ani, sarsıntılı bir hareketle. Bunları darbeli bir düşüşle elde edemezsiniz.'

"Hayır, yapmıyorsun," diye kabul etti Kay tekrar. 'Ama olay şu ki, o kırıklar da

taze. Çevredeki yumuşak dokuda hâlâ hatırı sayılır derecede morarma var, bu da onların yakın zamanda meydana geldiği anlamına geliyor.'

'Kay'in kastettiği şey *son zamanlarda*Dr. Hove açıkladı. 'Sözde intiharından yaklaşık üç ya da dört gün önce.'

Hunter ve Garcia röntgen filmlerini incelemeye devam ettiler.

"Peki sen bize ne diyorsun?" diye sordu Garcia, "biri onu gerçekten öldürüp cesedini köprüden atmadan sadece birkaç gün önce her iki kolunu da mı kırdı?"

Kay, "Vücudun bize söylediği şey bu" diye yanıtladı. “Ve bedenler yalan söylemez.” Gururlu gözleri bir an için Dr. Hove'a kaydı. 'Bedenler yalan söylemez' Dr. Hove'un sloganıydı.

Dr. Hove, "Bu kırıklar başka bir şeye de işaret ediyor" diye ekledi.

Hunter ve Garcia onunla yüzleşmek için döndüler.

Doktor, "Her iki kolundaki spiral kırıklar saat yönünün tersine doğru ilerliyor" dedi. 'Eğer fail bu kırıklara ellerini kullanarak sebep olduysa...' 'Bu onun solak olduğu anlamına gelir' dedi Hunter.

Dr. Hove ve Kay başlarını salladılar.

Garcia, "Eğer fail bu kırıklara neden olmak için ellerini kullanmışsa, bu onun güçlü bir orospu çocuğu olduğu anlamına gelir" diye ekledi. Bay Wilford pek zayıf sayılmazdı.” “O da öyle,” diye onayladı Kay. 'Ama henüz işimiz bitmedi. Dahası da var.” Herkesi tekrar muayene masasındaki cesede yönlendirdi. “Gözlerle başlayayım.” Hunter ve Garcia masanın başında yeniden konumlandılar. Kay, parmaklarının uçlarını kullanarak cesedin sağ alt göz kapağını aşağı çekerken, "Şuna bir bakın" dedi. 'Göz kapağının kenarındaki bu tuhaf renk değişikliğini görüyor musunuz?'

Her iki dedektif de daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Garcia başını salladı.

‘Diğer gözle tekrarlanıyor.’ Kay onlara gösterdi. ‘Fakat gördüğünüz gibi işaret deseni farklı.’

'TAMAM.'

Kay, "Bu ölüm sonrası renk değişikliği değil" diye açıkladı.

“Peki, bunlar nedir?” diye sordu Garcia.

Kay sanki cevaba kendini hazırlaması gerekiyormuş gibi bir saniye bekledi.

‘Bunlar kimyasal yanık izleri.’

Garcia'nın çenesi gerildi. 'Devam etmek. Birisinin ona göz damlası olarak bir çeşit asitli kimyasal kullandığını mı söylüyorsun?'

Kay yanıt vermeden önce Dr. Hove'a baktı. 'Öyle görünüyor ama bu yanıklara neyin sebep olduğunu tam olarak bilmek için göz kapağı dokusunun bir kısmından biyopsi almamız gerekiyor. Şu anda sunabileceğimiz tek şey bilgiye dayalı bir tahmin.' Her iki dedektif de bir bakışla soru sordu.

‘Kesinlikle asit kadar güçlü bir şey değil. Bu onu hemen kör ederdi. En iyi tahminimiz, bunu yapan kişinin biraz daha hafif bir şey kullanmış olduğu. Seyreltilmiş tuvalet çamaşır suyu, seyreltilmiş metanol ya da bir çeşit yumuşak deterjan gibi bir şey; ciddi acıya neden olabilecek bir şey ama körlüğe neden olmayacaktı.'

Hunter başını sallayan Dr. Hove'a baktı.

‘Yine de daha fazlası var.’ Kay daha sonra dikkatlerini cesedin ayaklarına yöneltti. “İşte.” Deneğin ayak başparmağını işaret parmağından ayırmak için iki elini de kullandı. 'Bu işareti görüyor musun?'

İki saniyelik sessizlik.

“Başka bir yanık izi.” Hunter bunu bir soru olarak ifade etmedi.

‘Evet ama bu sefer asidik değil.’

Hunter benzer işaretleri daha önce de birkaç kez görmüştü. Ölümden sonra derisinin bozulmasına rağmen hâlâ onu tanımlamayı başarmıştı.

'Sigara yakar' dedi.

Kay bir kez daha etkilenmiş görünüyordu. 'Çok güzel. Ve izin tam olarak dairesel olmayan şekli nedeniyle, aynı noktada defalarca yakıldığını söyleyebilirim.'

Garcia sindi.

"İşte bu yüzden bugün sizi buraya çağırdım" dedi Dr. Hove. ‘Bu adam ölmeden önce günlerce işkence gördü. Kay'in daha önce açıkladığı gibi, ölümünden sonra birisi onun cinayetini atlayarak intihar olarak maskelemeye çalıştı. Tanıdık geldi mi?'

“Tanıdık mı?” Kay sesindeki heyecanı gizleyemedi. 'Daha önce buna benzer bir durum yaşandı mı?'

Dr. Hove'un bakışları bir anlığına Hunter'a kaydı ve Hunter hiçbir itirazda bulunmadı. Doktor, "İki hafta kadar önce incelediğim bir cesetle benzerlikler var" diye doğruladı.

"İşkence mi gördün, sonra sahte bir ölüm mü?" diye ısrar etti Kay.

Dr. Hove yanıt vermedi ama Kay onun ifadesini okudu.

Bunu Hunter ve Garcia'nın açıkça düşüncelerini düzene sokmaya çalıştıkları bir anlık mutlak sessizlik izledi.

Garcia, "Peki gerçek ölüm nedeni neydi?" diye sordu. "Telefonda bunun hipotermi olmadığını söylemiştin."

"Hipotermi mi?" diye sordu Kay, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Kaliforniya'da... Haziran'da mı?" Hızlı, kararsız bir duraklama. 'Bu önceki kurbanın COD'si miydi? Hipotermi mi? Gerçekten mi?' Bakışları kişiden kişiye değişiyordu ama Dr. Hove, Hunter ve Garcia'ya otopsi raporunu vermeden önce profesörünün hızlıca başını sallaması oldu.

'Ölüm nedeni yine kalp yetmezliğiydi. Çektiği işkencenin stresi altında pes etti."

Hunter bakışlarının cesede dönmesine izin vermeden önce elindeki rapora baktı. "Lütfen onun hakkında elinizde olan her şeyi bize gönderebilir misiniz Doktor?" "Elbette."

Garcia, "Göz kapağı yanıkları için de biyopsi sonucuna ihtiyacımız olacak" diye ekledi. 'Ve tam bir toksikoloji raporu.'

"Dosyalarını bu gece sana e-postayla gönderebilirim," diye yanıtladı Dr. Hove. 'Göz kapağı biyopsisi ve toksikoloji raporu bildiğiniz gibi birkaç gün sürecek.'

Hunter ve Garcia patoloji salonundan çıkarken Kay, Dr. Hove'a gururla gülümsedi. Mezun olmadan önce bile ilk seri cinayet vakasıyla karşılaştığını bilmek için herhangi bir onaya ihtiyacı yoktu.

Yirmi

Hunter ertesi gün sabah saat 8.00'de ofisine vardığında, Garcia çoktan

fotoğrafları resim panolarına iliştiriyordu. Tahtayı ikiye bölmüştü. Sol taraf Shaun Daniels'a aitken, karşı yarının büyük bir kısmını Terry Wilford'un fotoğrafları kaplıyordu.

Hunter ceketini sandalyesinin arkasına koyarken ve içgüdüsel olarak saatini kontrol ederken, "Günaydın" dedi. 'Ne zaman geldin?' Garcia, Hunter'ın dikkatini tahtaya iliştirdiği son iki fotoğrafa çekmeden önce, 'O kadar da uzun zaman önce değil' diye yanıtladı. İlki, Terry Wilford'un bir portresiydi - film cast stili - ikincisi, Terry'nin barmen üniformasıyla tam vücut fotoğrafıydı - beyaz, tertemiz uzun kollu gömlek ve koyu renkli yeleğiyle uyumlu klasik papyon. "Tamam, yani Araştırma, Dr. Hove'un Bay Wilford hakkında aldığı temel raporu biraz genişletmeyi başardı." Masasından bir çıktı aldı. "Hâlâ çok fazla bilgi yok ama bize bir başlangıç sağlayacak." "Tamam." Hunter bilgisayarını çalıştırdı. 'Peki şu ana kadar ne bulmayı başardılar?'

Garcia çıktıdan "Tam adı – Terry B. Wilford" diye okudu. 'Kimse B.'nin ne anlama geldiğini bilmiyor. 1 Kasım 1980'de Phoenix, Arizona'da doğdu ve otuz sekiz yaşına kadar orada yaşadı. İşte o zaman son beş yıldır yaşadığı Los Angeles'a taşındı. Listelenen son adresi Doğu Los Angeles'taki Wellington Heights'taki bir daire.'

Hunter, bilgisayarının şifresini girerken, "Evli... kız arkadaşı... partneri mi?" diye sordu.

Garcia'nın gözleri hızla çıktıyı taradı. 'Mevcut bir kız arkadaş veya partner hakkında hiçbir şey yok' diye yanıtladı. 'Ama Arizona'ya döndüğünde o *öyleydi* Joana Wilford olan Joana Suarez ile on altı yıl evli kaldı. Beş yıl önce kanserden öldü.'

Hunter, Garcia'nın bakışlarıyla karşılaşarak, "Los Angeles'a bu yüzden mi taşındı?" diye sordu. 'Karısı öldüğü için mi?'

Garcia çıktıyı tekrar inceledi. 'Raporda bir şey yok ama tarihlerin oldukça iyi bir eşleşme olduğunu söyleyebilirim. Bayan Wilford, Mart 2019'da öldü. Beş ay sonra, aynı yılın Eylül ayında, Bay Wilford Los Angeles'a taşındı.' 'Çocuk var mı?'

"Bir," Garcia başını salladı. 'Joseph Thomas Wilford.'

Hunter, "O da Los Angeles'ta mı?" diye sordu.

Garcia bir sayfayı geri çevirdi, sonra bir sayfayı ileri aldı. ‘Yine yazmıyor ama eğer öyleyse babasıyla birlikte yaşamıyordu.’

Hunter'ın kaşları ortağına doğru kalktı.

"Buna göre," diye açıkladı Garcia, "Terry Wilford Wellington Heights'ta yalnız yaşıyordu."

Hunter, "Kayıp Kişiler Raporu var mıydı?" diye sordu. 'Terry Wilford'un kaybolduğu bildirilmiş miydi?'

“Evet.” Garcia kararlı bir şekilde başını salladı. 'Öyleydi. Rapor iki hafta kadar önce - 24 Haziran Pazartesi günü, Bay Wilford'un çalıştığı kokteyl salonunda garson olarak çalışan Sabrina Davis tarafından sunuldu.' İçgüdüsel olarak pencereyi işaret etti. 'Buradan bir milden daha az uzaklıktaki Varnish kokteyl barı.'

Hunter, "Evet, orayı biliyorum" dedi. "The Varnish'te mi çalışıyordu?" Garcia başını salladı. 'Son dört yıldır. Kendisi baş barmendi. Son zamanlarda oraya gittin mi?'

Hunter resim panosuna yaklaşarak, "En az üç ya da dört yıldır," diye yanıtladı. Terry Wilford'un portre fotoğrafını incelerken, o resimdeki kaygısız yüz (dağınık manbun, bakımlı sakalı ve arsız gülümsemesiyle) ile tamamen şekilsiz yüz ve vücut arasında herhangi bir benzerlik bulmakta zorlandı. ve Garcia, önceki gece Ronald Reagan UCLA Tıp Merkezi'nde otopsi masasında yatarken görmüştü. 'Varnish, finans sektörü kalabalığı açısından büyük; çok parası olan beyaz yakalı insanlar. Pek karışabileceğim türden bir kalabalık değil.”

Garcia güldü. “Hiçbir kalabalığa pek karışmıyorsun Robert ama ne demek istediğini biliyorum.” Raporun bir sayfasını çevirdi. 'Vernish'ten önce, Mr. Wilford, Santa Monica sahilindeki Bar Chloe'de çalışıyordu. Neredeyse bir yıldır orada barmenlik yapıyordu.”

"Ben de biliyorum," dedi Hunter. 'Oldukça moda bir yer. Santa Monica Bulvarı'nın hemen dışında.”

“Sen öyle diyorsan,” diye yanıtladı Garcia. 'Santa Monica'daki kokteyl barlarına pek aşina değilim.'

Hunter, "Kayıp Kişiler soruşturmasını kim yürütüyordu?" diye sordu. Garcia dosyadan "Rapor Merkez Büro'ya sunuldu" diye okudu. “MPU ile birlikte

Dedektif Graham Cohen'e atanmadan önce.” Refleks olarak işaret parmağı yukarıyı kaldırdı. LAPD Dedektif Destek ve Yardımcısı Bölümü Kayıp Kişiler Birimi, Polis İdare Binasının yedinci katında, ofislerinin iki kat yukarısında bulunuyordu. “Onu tanıyor musun?” Hunter başını salladı. 'Tam olarak değil, ama sanırım onun kim olduğunu biliyorum - bodur bir adam, kel, eski bir Volvo kullanıyor... ama onunla hiçbir zaman gerçekten etkileşime girmedim.' 'Evet, ben de.' Garcia bir kez başını salladı.

Kayıp Şahısları soruşturma ekibinin şüphesiz çok sayıda insanla röportaj yaptığını bilmelerine rağmen Hunter ve Garcia yine de kendi röportajlarını yapmak isterdi, en azından MPU'nun halihazırda konuştuğu insanlardan bazılarıyla.

Hunter'ın insanları gözlemleme konusunda bir yeteneği vardı ve o ve Garcia kusursuz bir şekilde tek vücut olarak çalıştılar. Garcia soruların çoğunu sorarken (baskı uygulayarak ve önemli anlarda rahatlarken) Hunter sadece dinledi ve izledi. Ancak yalnızca insanların konuştuğu kelimeleri dinlemedi. Onların sessizliklerini... sözleri arasındaki duraklamaları... nefeslerini dinledi. Onların göz hareketlerini, tavırlarını, bacak bacak üstüne atmalarını ve bacak bacak üstüne atmalarını, burunlarını kaşıma şekillerini... her şeyi izledi. Çoğu zaman insanların sessizlikleri ve hareketleri çok şey anlatıyor, sözlerinin saklamaya çalıştığı bir sırrı açığa vuruyordu.

Hunter, “Peki elimizde başka ne var?” diye sordu.

Garcia çıktıdaki bir sayfayı çevirdi. “Eh, Bay Wilford tek çocuktu; erkek ya da kız kardeşi yoktu. Babası, o on dokuz yaşındayken kalp krizinden vefat etti. Annesi hala hayatta ve Phoenix'te bir huzurevinde yaşıyor. Yetmiş bir yaşında.”

Hunter, "Oğlunun öldüğü kendisine bildirildi mi?" diye sordu. “Çocuğu var mı?” “Raporda bundan bahsedilmiyor,” diye açıkladı Garcia. ‘Fakat Bay Wilford’un cesedi sekiz gün önce, 1 Temmuz’da bulundu. Ölüm haberi kesinlikle MPU'ya ve Dedektif Cohen'e bildirildi. En yakın akrabalarına haber verirlerdi.”

Hunter'dan bir selam daha.

Garcia resim panosunun sol yarısını işaret ederek, "İşte ilgi çekici kısım geliyor" dedi. 'Tıpkı Shaun Daniels gibi, Bay Wilford'un da bir çarşafı vardı ve

komiktir ki, pek de farklı değil.'

Hunter durakladı ve ortağına baktı. 'Gerçekten mi?'

Garcia, "Bir sürü suç var ama önemli bir mahkumiyet yok" diye açıkladı. “Yine de şuna bir bakın.” Çıktıda belirtti. 'Tıpkı Shaun Daniels gibi Terry Wilford da kanuna aykırı davranıştan, bar kavgasından dolayı üç kez tutuklandı.' 'Los Angeles'ta mı?

'Hayır. Üç tutuklama da Arizona'da gerçekleşti. Ayrıca on altı yıllık evliliği boyunca aile içi şiddet nedeniyle dört kez gözaltına alındı, ancak dört olayda da suçlamalar düştü.' 'Demek kurbanımız çok sinirliydi,' diye bitirdi Hunter.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Garcia.

Hunter, Garcia'nın elindeki çıktıyı daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

"Los Angeles'a taşındığından beri hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey" diye onayladı Garcia. ‘Park cezası bile yok. Kim bilir? Belki de bu onun Yeni Yıl kararıydı; yeni şehir... yeni başlangıç... yeni Terry.”

"Belki," diye kabul etti Hunter.

Garcia'nın bakışları çıktıya döndü ve durakladı. “Bir saniye bekle.” Emin olmak için paragrafı yeniden okudu.

“Ne?” diye sordu Hunter, çıktıya bakmak için bir kez daha boynunu uzatarak. "Polis raporuna göre" diye açıkladı Garcia. ‘Bay Wilford’un atlayarak intiharının iki tanığı vardı.’

“Tanıklar mı?” Hunter'ın genişlemiş gözleri sayfayı taradı.

"Tam burada," diye belirtti Garcia. "Burada, her ikisinin de Sanitasyon ve Çevre Bölümü çalışanları olan Luis Toledo ve Randy Douglas'ın aslında *şahit oldum* Bay Wilford 7. Cadde Köprüsü'nden atladı.” Garcia sayfayı kırpıştırdı. "Dr. Hove'a göre Terry Wilford köprüye ulaşamadan çoktan ölmüşken bu nasıl mümkün olabilir?" Onun atladığını nasıl görmüş olabilirler?'

“Sanırım gidip onlara sorsak iyi olur.”

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Garcia, çıktıyı son bir kez ileri geri çevirerek gözden kaçırmış olabilecekleri başka bir şey arayarak. Başka hiçbir şey yoktu. 'Elimizdeki hemen hemen tek şey bu.'

Hunter başını salladı.

Garcia yüzünü tekrar tahtaya çevirdi. “Peki nereden başlamak istiyorsun?”

Hunter saatine baktı. 'Varnish'e uğramak ya da S&E Bölümü'nden iki çalışanla konuşmak için henüz çok erken.'

“Evet ama Kayıp Şahıslar şu ana kadar yaşıyor olmalı.” “Evet,” diye onayladı Hunter. "Hadi gidip Dedektif Cohen'le konuşalım ve soruşturmasının onu ne kadar ileri götürdüğünü görelim." Buradan devam edeceğiz.'

'Tam arkandayım.'

Yirmi Bir

Polis İdaresi Binasının yedinci katında bulunan LAPD Kayıp Kişiler Birimi, oldukça benzer büyüklükte bir alanı kaplamasına rağmen Soygun Cinayet Masası katına hiç benzemiyordu. Klasik yer perdesi bölmeleri, müfettişlerin masalarını kafa karıştırıcı ve kaotik bir şekilde ayırarak, MP Birimi dışındaki çok az kişinin başarıyla geçebileceği, düzensiz koridorlardan oluşan çılgın bir labirent yarattı. Kuzey duvarının tamamı, soruşturması devam eden en az üç yüz kişinin portrelerinin sergilendiği devasa bir fotoğraf panosuydu. Kurul ikiye bölünmüştü; çocuklar ve yetişkinler. Çocuk tarafı açıkça yetişkinlerinkini geride bıraktı.

Devam eden çok sayıda soruşturma ne Hunter'ı ne de Garcia'yı şaşırtmadı. Amerika'nın elli eyaleti arasında Kaliforniya, yılda en fazla sayıda kayıp vakası vakasıyla (3 binin üzerinde) listelerin başında yer aldı. Kaliforniya'da Los Angeles, en yüksek oranda kaybolan ve hiçbir zaman bulunamayan insan oranlarının olduğu ilçeler listesinde, yaklaşık 180 mil kıyı şeridine sahip, yoğun ormanlarla kaplı, dağlık ve kırsal bir ilçe olan Humboldt County'nin ardından ikinci sırayı aldı. Hiçbir zaman bulunamayan kayıp kişilerin rapor edilen sayısı o kadar şaşırtıcıydı ki buraya 'kara delik ilçesi' adı verilmişti.

Hunter ve Garcia, Kayıp Kişiler Birimi katını çok sık ziyaret etmiyorlardı ama her ziyaretlerinde, o kattaki her bir kişinin ya masaların kaotik labirentinde geziniyor ya da telefonlarında geziniyor gibi görünmesi karşısında büyüleniyorlardı. . Ve konuşmalar tam olarak susturulmadı. Bulunduğu yer

yıpranmış bir arı kovanına benziyordu.

Her iki dedektifin sadece birkaç adım önünde, kısa boylu ve zayıf bir adam yaptığı telefon görüşmesini bitirip boş kupaya uzandı.
Bilgisayar ekranına baktı ve hızla masasından kalktı. Garcia, uzaklaşmadan önce fırsatı değerlendirdi.

'Affedersiniz, bizi Dedektif Cohen'e yönlendirebilir misiniz lütfen?'

Adam zar zor ritmini kaybederek yüzünü zeminin geri kalanına çevirdi. "Cohen" diye bağırdı. 'Neredesin?'

Hunter ve Garcia'nın gözleri ona doğru genişledi.

Garcia ağzının kenarından, Bunu ben de yapabilirdim, diye fısıldadı.

Dedektifin bulunduğu katın yarısına gelindiğinde, büyük fotoğraf panosunun hemen yanında, Dedektif Graham Cohen ayağa kalktı ve masasının bölmesinin üzerinden bakmak için boynunu uzattı. 'Masamdayım. Naber?'

Kısa boylu ve ince adam sola dönüp labirentte kaybolmadan önce "Tam orada" diye işaret etti.

Hunter ve Garcia zikzak çizerek Dedektif Cohen'e doğru ilerlemeye başladılar. Garcia kısık bir sesle, "Biri Soygun Cinayet Masası'na gelip onun yaptığı gibi kapıdan bir isim bağırırsa muhtemelen vurulur" dedi. "Birkaç kez," diye kabul etti Hunter.

'Dedektif Hunter... Dedektif Garcia,' dedi Cohen, UVC dedektifleri masasına vardıklarında elini uzatarak.

Garcia, Cohen'in elini sıkarken, "Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu. Hunter doğru hatırlamıştı: Dedektif Cohen gerçekten bodur bir adamdı. Her kulağının hemen üstünde iki tane grileşen saç adasıyla kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu. Pürüzsüz kafasının geri kalanı tavanı kaplayan güçlü halojen ışıkların altında parlıyordu. Koyu, boncuklu gözleri kalın gözlüklerin arkasındaydı, dişleri yıllardır sigara içmekten hafifçe lekelenmişti ve mavi takımı üzerime tam oturmuyordu, bunun başlıca sebebi midesinin pantolonunun göbek kesesinin altına kaymasına yetecek kadar öne doğru çıkıntı yapmasıydı.

Cohen her iki dedektife de "Hayır, asla" diye yanıt verdi. ‘Ama şöhretinizden dolayı hepimiz sizin kim olduğunuzu biliyoruz.’

Hunter ve Garcia itibarlarını biliyorlardı. Polis merkezinde ve tüm polis

departmanında birçok kişi Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'nden 'Cehenneme Hayır Birimi' olarak söz ediyordu; LAPD içinde hiçbir dedektifin katılmak istemediği tek dedektif birimi.

“Lütfen oturun.” Cohen, yerdeki bölmeyle masası arasına sıkıştırılmış iki sandalyeyi gösterdi; bu masa, her tarafa dağılmış dosya ve evrak yığını için fazla küçük görünüyordu.

Hunter sağdaki koltuğa otururken, Garcia bacaklarının sığabilmesi için sandalyeyi sol tarafa yeniden konumlandırmak zorunda kaldı.

Cohen sandalyesine yaslanarak “Peki nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. Bu hareket onu neredeyse bir yığın mavi dosyanın arkasında kaybolacaktı.

"Terry Wilford," diye başladı Garcia, Cohen'e Terry'nin portresinin bir çıktısını ve Kayıp Kişiler Raporu'nun bir kopyasını uzatırken. "Sen onun milletvekili soruşturmasının baş dedektifiydin." Yaklaşık iki hafta önce, yani 24 Haziran'da kaybolduğu bildirilmişti.'

Cohen bir anlığına portreye baktı. ‘Evet elbette, bu vakayı hatırlıyorum.’ Gözlüğünü yuvarlak burnunun üzerine doğru itti. 'Fakat bu dava bir hafta kadar önce kapatıldı. Bay Wilford, 7. Cadde Köprüsü'nden ölümüne atlayana kadar asla bulunamadı...' Klavyesine bir şeyler yazmaya başladı.

"1 Temmuz" diye Garcia ona yardım etti.

Cohen'in dikkati ekranından Garcia'ya kaydı. 'Evet, bu doğru; 1 Temmuz akşamı. Görünüşe göre buna iki tanık varmış.' Her iki kağıt parçasını da Garcia'ya geri verdi. ‘Ortadan kaybolmasının nedeni her ne ise, sonunda ona zarar vermiş gibi görünüyor.’ Başını sallarken omuz silkti. ‘Maalesef kayıp kişi intiharları oldukça sık yaşanıyor.’

Garcia belgeleri geri alırken, "Size sorabilir miyim?" dedi. "Milletvekili soruşturmasında ne kadar ileri gittiniz?" Nerede olabileceğine ya da gitmiş olabileceğine dair bir ipucu var mı? Birlikte olabileceği kimse var mı?'

Cohen'in gözleri bir anlığına bilgisayar ekranına döndü ve ardından başını salladı. 'Hiç bir şey. Kesinlikle hiçbir yere varamadık.”

“Hiç ipucu yok mu?” diye ısrar etti Garcia.

Cohen'in kafası hafifçe sağa doğru eğildi. 'Biz önümüze çıkan her yola başvurduk. Bay Wilford Los Angeles'a yalnızca beş yıl önce taşındığından,

yaptığımız ilk şeylerden biri yardım almak için Arizona'daki Phoenix Polis Departmanı ile temasa geçmek oldu. Bildiğiniz gibi, onun aslen orası ve hâlâ orada arkadaşları ve ailesi olduğuna göre, kimseye haber vermeden Arizona'ya geri dönmeye karar vermiş olması mantıklıydı.' Cohen başını salladı. 'Phoenix Polisi ulaşabildiği herkesle temasa geçti. Görünüşe göre Bay Wilford'un eski arkadaşlarından hiçbiri duymamış
Phoenix'ten ayrıldığından beri ondan uzak duruyorum. Babası birkaç yıl önce vefat etti, ancak annesi bir huzurevinde yaşıyor ve otuz küsur yıldır yaptığı işten dolayı sosyal güvencesi ve bireysel emeklilik planı tarafından ödeniyor. Onunla konuşmayı denediler ama hiçbir yere varamadılar. Bayan Wilford, ileri evre demans hastasıdır. Bir oğlu olduğunu bile hatırlamıyordu."

Hunter, "Huzurevindeki personelden Bay Wilford'u tanıyan var mıydı?" diye sordu. 'Annesini sık sık ziyaret eder miydi?'

Cohen, dudakları ince bir çizgi oluşturarak, "Onunla hiç tanışmadılar" diye yanıtladı. "Huzurevi kayıtlarına göre onu hiç ziyaret etmemiş. Bir kez bile." "Peki ya çocuğu Joseph," Garcia, bu sefer. 'Hâlâ Phoenix'te mi yaşıyor? Onunla konuşan oldu mu?'

Cohen ekranındaki sayfayı aşağı kaydırdı. 'Ah evet, şimdi hatırladım. Hayır, yapmıyor. Şu anda Chandler'da yaşıyor ve iletişim kurması zor biriydi.'

"Nasıl yani?" diye dürttü Garcia.

"Öncelikle artık Joseph Thomas Wilford adını kullanmıyor. Babasının adını bıraktı ve şimdi annesinin kızlık soyadı olan Suarez'i kullanıyor.' "Joseph Thomas Suarez mi?" diye sordu Garcia.

Cohen yarı başını salladı. 'Ve kendisine Joseph denilmesinden nefret ediyor.'

'Peki nedir bu? Joe mu?" Garcia yine.

"Evet," diye onayladı Cohen. 'Joe Thomas Suarez. Bu isim değişikliği onun izini sürme sürecine en az birkaç gün ekledi. O da Bay Wilford'un buraya taşınmasıyla aynı sıralarda Phoenix'ten Chandler'a taşınmıştı.'

"Annesi öldükten hemen sonra mı?"

'Evet.'

Hunter, "Ama o sırada on altı yaşındaydı" yorumunu yaptı. 'Doğru değil mi?' 'Evet.'

Hunter ve Garcia'nın ifadesi aynı sessiz soruyu sordu. Cohen, "Olanların ayrıntılarını gerçekten bilmiyorum" dedi. 'Sormak bana düşmez ama kesin olan bir şey var: Joe ve babası *yapmadım* iyi geçinin.'

"Sana böyle mi söyledi?"

'Bunu söylemesine gerek yoktu.' Cohen bir kez daha tıklayıp bilgisayar ekranını kaydırdı. "En azından bu kadar çok kelimeyle değil." Aradığını buldu ve sandalyesine yerleşti. 'Ona sayısız mesaj bıraktıktan sonra onunla telefonda konuşan bendim. Nihayet babasının intihar etmesinden bir gün önce, 30 Haziran'da, babasının kaybolduğunu açıklayan ilk mesajı ona bırakmamızdan günler sonra beni geri aradı.'

Garcia, "Umurunda değilmiş gibi mi görünüyor?" diye sordu.

Cohen açıklamadan önce kıkırdadı. "Birkaç cümle konuştuktan sonra konuşmayı kaydetmeye başladım, ama eminim ki ana fikri anlayacaksınız." Hunter ve Garcia'ya yaklaşmalarını işaret etmek için sol elini kullandı. 'Duymak için yaklaşmanız gerekecek. Burası çok gürültülü bir zemin."

Garcia, Hunter'la birlikte öne doğru eğilip dirseklerini Cohen'in masasına dayayıp kulaklarını bilgisayar hoparlörlerine yaklaştırırken, "Fark ettik," dedi.

Cohen ekranında 'oynat'a tıkladı.

'Dinle, sana söylediğim gibi' Joe Thomas Suarez'in sesi küçük masaüstü hoparlörlerden geliyordu. Sinirli görünüyordu. *'Babamın kayıp olması umurumda değil. Onu beş yıldır görmedim ya da onunla konuşmadım ve açıkçası umarım bir daha asla görmem, o yüzden lütfen beni aramayı ve mesaj bırakmayı bırak.'*

"Yani son birkaç gündür seninle iletişime geçmeyi denemedi mi?" Kayıtta Cohen'in sesi duyuldu.

'Tanrım, dostum. Eğer sana söyleyeceklerimi dinlemeyeceksen beni neden aradın? Bunu nasıl daha açık hale getirebileceğimden emin değilim - annem öldüğünden beri beş yıldır babamı GÖRMEDİM veya KONUŞMADIM, tamam mı? Benimle iletişime geçmeye çalışsa bile onunla konuşmazdım. O adama söyleyecek hiçbir şeyim yok. Kayıp olması umurumda değil. Bir hendekte ölü bulunması umurumda değil. Ben onu umursamıyorum ve o da beni umursamıyor. Artık lütfen beni aramayı bırak, tamam mı?'

Hat kesildi.

Hunter Garcia'ya baktı. Terry Wilford'un bir hendekte ölü bulunmasına yapılan atıf açıkça endişe vericiydi.

Cohen, "Dediğim gibi" yorumunu yaptı. 'Joe ve babası anlaşamıyorlardı.' 'Babasının ölümünden haberdar oldu mu?' diye sordu Hunter. "Bay Wilford'un annesi miydi?"

Bakışlarını UVC dedektiflerine çeviren Cohen, "Mesaj bıraktık" dedi. Onlara tek omuz silkti. “Açıkladığım gibi annesi bir oğlu olduğunu bile hatırlamıyor. Direkt olarak bilgi vermemiz bir şeyi değiştirmez ama huzurevine haber verdik. Oğlunun durumunda... Cohen'in kaşları havaya kalktı. Ekranını işaret etmek için iki işaret parmağını da kullandı. "Onunla yaptığım telefon görüşmesini duydun değil mi? Babasının umrunda değildi ama evet, onu aradım. Tabii ki telefonu açmadı, ben de mesaj bıraktım. Yapabileceğimin en iyisi bu. Bir daha geri aramadı.”

Hunter ve Garcia anlayışla başlarını salladılar.

Cohen faresine iki kez tıkladı ve ardından ekranı aşağı kaydırdı. 'Burada, Los Angeles'ta, konuşabildiğimiz herkesle konuştuk; iş arkadaşları, komşular, arkadaşlar... hiçbir şey. Kaybolduğu günü tam olarak tespit edemedik bile.” “Gerçekten mi?” diye sordu Garcia.

Cohen, "Terry Wilford en son 21 Haziran Cuma sabahı erken saatlerde, The Varnish'teki perşembe gecesi vardiyasını bitirdikten sonra görüldü," diye başladı. 'Mekan her sabah saat 01.00'de kapanıyor. Aynı Cuma akşamı - 21 Haziran - işten izinliydi. Yalnızca Cumartesi günü saat 17.00'de dönmesi bekleniyordu.'

“Ve hiç gelmedi.” Garcia sorgulamak yerine belirtti. Cohen, "Hayır, yapmadı" diye doğruladı. “Sonra pazar günü de vardiyasına gelmedi. 24 Haziran Pazartesi sabahı, yine The Varnish'te çalışan Sabrina Davis tarafından kayıp ihbarı yapıldı.'

"Fakat bu kayıtlara göre," diye araya girdi Garcia, "soruşturma aslında ertesi gün, yani 25 Haziran Salı gününe kadar başlamamıştı."

Cohen, "Ve bunun bir nedeni var" diye açıkladı. 'İnsanların bağımsız bir yetişkinin kayıp olduğunu bildirmeye çalışıp, o kişinin iki ya da üç gün sonra güvenli bir şekilde yeniden ortaya çıkmasını sağlamak aklınızı başınızdan alır.' Omuz silkti. 'İnsanlar özellikle hafta sonları aptalca şeyler yapıyorlar; aşırı içki

içiyorlar ve bir yerlerde bayılıyorlar... asit, Xanax, opioidler vb. ile kafayı buluyorlar ve günlerce dışarıda kalıyorlar. Bazen kimsenin tanımadığı bir sevgiliyle birlikte ortadan kaybolurlar... ya da bıkıp kimseye haber vermeden bir süreliğine ara vermeye karar verirler. Böyle şeyler oluyor... *çok fazla.* Her seferinde insanları veya kaynakları tahsis etmeye gücümüz yetmiyor *düşünüyor* birisi kayboldu. Bu yüzden bir gün daha bekledik."

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

Cohen, "The Varnish'te" diye devam etti. "Bana Bay Wilford'un, müşteriler de dahil olmak üzere herkesle yeterince arkadaş canlısı olduğu ve fazla arkadaşça çizgiyi asla aşmadığı söylendi. Konuştuğum tüm komşulardan aynı cevabı aldım. Kimse ondan hoşlanmıyor gibi görünüyordu."

Hunter, "Bayan Davis," diye sordu. 'Terry Wilford'un kaybolduğunu bildiren garson, Bay Wilford'u iyi tanıyormuş gibi görünüyor mu?'

Cohen, "Konuştuğumuz herkesten daha iyi" diye onayladı. 'Sadece The Varnish'te çoğu gece birlikte çalışmakla kalmadılar, aynı zamanda iş dışında da birlikte vakit geçirdiler.'

Garcia, "Arkadaş olarak mı yoksa çift olarak mı birlikte vakit geçireceksiniz?" diye sordu.

'Sabrina Davis'e göre onlar *Olumsuz* bir çift. Ancak ara sıra birlikte uyuduklarını itiraf etti; bazen kendi evinde, bazen de onun evinde. Ayrıca bana 20 Haziran Perşembe gecesi - The Varnish'teki son vardiyası - birlikte çalışacaklarını ve Terry'nin geceyi birlikte geçirmelerini önerdiğini ancak Bayan Davis'in reddettiğini söyledi. Deneğin son görüldüğü saat sabaha karşı ikiye çeyrek kala civarındaydı.'

"İkiye çeyrek kala mı?" diye sordu Hunter.

Cohen, The Varnish'in her sabah saat 01.00'de kapanmasına rağmen personelin mesai saatleri dışında bir veya iki bira içmesinin yaygın bir uygulama olduğunu, ancak o gece beş kişilik personelden yalnızca Sabrina ve Terry'nin geride kaldığını açıkladı. . "Peki bu gözlem Bayan Davis tarafından mı yapıldı?" diye sordu Hunter.

'Doğru. Ayrıca bize Bay Wilford'un o gece normal halinde olduğunu ve endişeli, sıkıntılı ya da herhangi bir şey gibi görünmediğini söyledi.

Endişelenmesine gerek olmadığını söyledi."

"O gece doğrudan eve gidip gitmediğini biliyor muydu?" Garcia denedi. Cohen, "Biz de ona tam olarak bunu sorduk," diye doğruladı, dikkati bir anlığına ekranına kaydı. 'Hiçbir fikri olmadığını söyledi ama bize Bay Wilford'un bazen vardiyadan sonra eve gitmek yerine iki yeraltı içkihanesinden birine gittiğini söyledi: Moda Bölgesi'ndeki The Hole in the Ground. ya da Aşağıdan Yukarıya, Sanat Bölgesi'nde.'

"Adlarını hiç duymadım." Garcia önce Cohen'e, sonra da Hunter'a kaşlarını çattı.

Cohen, "Hiç şaşırmadım" dedi. 'Buraları çok bilinen ve popüler yerler olmadığı için benim de bilmiyordum. Reklam bile yapmıyorlar." Sandalyesine yaslandı ve sol bacağını sağ bacağının üzerine attı. 'Görünüşe göre kokteyl barmenleri çalıştıkları yerlere içki içmeyi pek sevmiyorlar. Tıpkı biz polislerin yaptığı gibi onların da kendilerine ait "özel takılma yerleri" var. İçecekler ana caddeye göre çok daha ucuz ve geç saatlere kadar açık kalıyorlar.'

Hunter başını salladı. 'Reklam yapmıyorlar çünkü aslında sadece halka açık sektör insanlarına hitap etmiyorlar. Böyle yerleri duymuştum. İçeri girebilmeniz için kapıda onlara iş kimliğinizi göstermeniz gerekiyor.'

Cohen, "Doğru" diye onayladı. "Gerçi LAPD rozetin de seni içeri alacak." Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle gerildi. 'Her iki yeri de kontrol ettik. Ulaşabildiğimiz herkesle konuştuk.' Umutsuz bir şekilde başını salladı. 'İnsanlar Terry Wilford'un kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Her iki yerin de müdavimiydi ama kimse söz konusu gece onu gördüğünü hatırlamıyordu ve sormadan önce hayır, hiçbir yerde güvenlik kameraları çekilmiyordu. Sorduk, araştırdık ve bulabildiğimiz her yeri kazdık... hiçbir şey. Kaybolma penceremiz hiçbir zaman daralmadı."

'Ve bu zaman aralığı 21 Haziran Cuma sabahı saat ikiye çeyrek kala ve ertesi gün vardiyasının başlama saati 22 Haziran Cumartesi saat 17.00'dir' dedi Garcia.

Cohen, "İşte bu" diye onayladı. "Komşularından hiçbiri onu gördüğünü hatırlamıyordu; ne o cuma ne de cumartesi, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Gece vardiyasında çalışan insanlar ertesi günün büyük bölümünde uyuma eğiliminde oluyorlar.'

“Genelde sabahın o saatinde eve nasıl dönerdi?” Hunter yine. 'Taksi?'

'Hayır, 2008 model Buick LaCrosse'u kullanıyordu.'

Hunter, "Onlar iyi arabalardır" yorumunu yaptı.

Cohen'in gözleri ona kaydı ve kaşlarını çattı. “Hayır, değiller.”

Garcia yarı öksürerek güldü.

Hunter tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. 'Araba bulundu mu?' Cohen onlara 'Öyleydi' dedi. ‘Ama 7. Cadde Köprüsünden atladığı geceye kadar değil.’

"Bırak tahmin edeyim," diye sözünü kesti Garcia. 'Köprüye mi park ettiniz?'

'Hayır ama çok yakın. Arabası South Mission Yolu ile Doğu 7. Cadde'nin köşesinde, köprüden iki yüz metreden az bir mesafede park edilmişti. Bir not bulundu mu?' Hunter yine. "Üstünde mi yoksa arabasında mı?" "Hayır." Hiç bir şey. Ama bu alışılmadık bir durum değil. Özellikle Terry Wilford gibi yalnızlarla. Böyle insanlar kararlarını açıklama ihtiyacı hissetmiyorlar.' Cohen omuz silkti. 'Zaten bunu kime açıklayacaklar ki? Bu yalnız intihar edenlerin çoğu kimsenin gerçekten umursamadığını düşünüyor. Çoğu durumda bunu yapmalarının nedeni budur.” Cohen sandalyesini kuzey duvarındaki fotoğraf panosuna bakacak şekilde çevirdi. “Maalesef Dedektifler, bu insanların çoğu hakkındaki çirkin gerçek - bu yüzlerin çoğunu burada görebilirsiniz - onların kendi tercihleri nedeniyle kaybolmuş olmalarıdır. Bulunmak istemiyorlar.”

Hunter ve Garcia itiraz etmediler çünkü ikisi de Dedektif Cohen'in haklı olduğunu biliyordu. Sadece ABD'de değil, dünyanın her yerinde kaybolanların (görünüşe göre kaybolanların) çoğunun bunu götürüldükleri için değil, istedikleri için yaptıklarını anladılar. Bu her gün oluyordu.

Cohen, sol elini kullanarak boynuna masaj yaparken aynı zamanda omuzlarını geriye doğru uzatarak, "Elimizde olan hemen hemen hepsi bu, Dedektifler" diye ekledi; klasik vücut diliyle bu toplantıyı bitirmeye hazırdı. 'Parçasız bir bulmaca; ipucu yok... ipucu yok... hiçbir şey yok. Terry Wilford, sekiz gün önce kendi hayatına son verdiğinde dava kendi kendine çözülene kadar hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.' Geleceğinden emin olduğu soruyu tahmin ederek bir kez daha elini kaldırdı. 'Konuştuğumuz herkes hayır, Terry Wilford'un depresif görünmediğini söyledi... yaptığını yapacakmış gibi görünmüyordu ama çoğu

bunu asla yapmıyor. Bunun farkında olduğunuza eminim."

Hunter, Cohen'in "burada işimiz bitti" vücut dilini anlamıştı ama henüz işi bitmemişti. 'Mali açıdan zor durumda olduğuna dair herhangi bir belirti var mı?' 'Hiçbir şekilde. Banka hesabını ve bir yıl öncesine ait tüm işlemleri kontrol ettik. Çok para harcayan biri değildi.' Cohen sol üst çekmecesini açıp içindeki sigara paketine uzanmadan önce saatine baktı. "Dediğim gibi, Terry Wilford'un canını sıkan ne varsa ne yazık ki onun kaldıramayacağı kadar ağırlaştı ve o da pes etti." Ayağa kalktı ve ceplerinde bir çakmak aradı.

Hunter ve Garcia da sandalyelerinden kalktılar.

Hunter, "Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz Dedektif Cohen," dedi. 'Çok büyük bir yardımdı. Bütün bu dosyaların bir kopyasını alabilir miyiz?" "Kesinlikle." Cohen her iki dedektifi de başıyla selamlayıp masasının üzerindeki klavyeye uzandı. 'Şimdi yapabilirim.' Birkaç kez tıkladı, yazdı ve tekrar tıkladı. 'Tamamlamak.'

Ayrılmak üzere döndüklerinde Garcia, "Çok takdir ediyorum" dedi.

Dedektifler. Tam bölme labirentine yeniden girmek üzereyken Cohen onları durdurdu. "Bay Wilford'un ilgisinin ne olduğunu sorabilir miyim?" Bir UVC vakasıyla bağlantısı var mıydı?'

Hunter ve Garcia birbirlerine hızlıca baktılar.

Tam olarak değil, diye yanıtladı Garcia. 'O *öyle* dava."

Yirmi iki

Hunter ve Garcia ofislerine döndüklerinde sabahın geri kalanını Dedektif Cohen'in onlara gönderdiği Kayıp Kişiler soruşturma dosyasını inceleyerek geçirdiler. Her röportaj metnini, her raporu, her notu okurlar. Dosyaya eklenen her fotoğrafı incelediler. Cohen'in, Terry Wilford'un ortadan kayboluşuyla ilgili MP soruşturmasına ilişkin özeti tam anlamıyla isabetliydi - orada kimseyi herhangi bir yöne yönlendirebilecek hiçbir şey yok gibi görünüyordu - hiçbir ipucu, hiçbir ipucu, hiçbir tanık, hiçbir gerekçe yok. kaçırılma... bırakın intiharı,

ortadan kaybolmanın bile görünürde bir nedeni yok.

Hunter ve Garcia, Kayıp Şahıslar'ın daha önce görüştüğü kişiler listesinden mümkün olduğu kadar fazlasını yeniden ziyaret etmeye çalışacakları konusunda anlaştılar; herkesle yeniden röportaj yapmamak, çünkü tutanaklardan bunun zaman kaybı olacağı açıktı. . Yapmak istedikleri, hepsine Shaun Daniels'ın bir fotoğrafını göstermekti. Bu çok uzak bir ihtimaldi ama öğrendikleri gibi Shaun neredeyse her gece içki içmeyi seviyordu ve Terry'nin barmenlik kariyeri olduğundan, küçük de olsa bir noktada yollarının kesişmesi ihtimali vardı. Şanslılarsa belki başka bir barmen, garsonlardan biri, hatta Terry'nin çalıştığı yerlerden birindeki düzenli bir müşteri onu ve Shaun'u barda birlikte gördüğünü hatırlayabilirdi.

Hunter ve Garcia'nın yeniden görüşmeye değer olduğuna inandığı tek kişi Sabrina Davis'ti. Kayıp Şahıslar'ın röportajında kötü bir iş çıkardığını düşündükleri için değil, Terry Wilford'u daha kişisel düzeyde tanıyan tek kişi gibi göründüğü ve onun ne bildiğini bilmeleri gerektiği için.

Ayrıca Terry Wilford'un Doğu Los Angeles'taki dairesine de bakmaları gerekiyordu, ancak beş denemeden sonra ne Hunter ne de Garcia, Terry Wilford'un ev sahibi Bay Aldridge'e (ki bu anahtara sahip olan tek kişiydi) ulaşmayı başaramadılar.

- Terry Wilford'un cesedinde veya arabasının içinde hiçbir anahtar bulunmadığından. Mesaj bırakmalarına rağmen görevi Araştırma ekibine devretmeye karar verdiler. Eğer Research önümüzdeki yirmi dört saat içinde Bay Aldridge'le temasa geçemezse, arama iznini kullanacak ve kimsenin iznine ya da anahtarına ihtiyaç duymadan mülke gireceklerdi.

Garcia sandalyesine yaslanıp atkuyruğunu düzeltirken, “Peki ilk kimi görmek istiyorsun?” diye sordu.

Hunter saatini kontrol ederek, "The Varnish'e ya da Santa Monica'daki Bar Chloe'ye uğramak için henüz çok erken" dedi. Saat 14.00'e geliyordu. Garcia, "Terry Wilford'un Bar Chloe'de çalışmayalı dört yıldan fazla oldu" dedi. “Orada onu hala hatırlayan birisinin olacağını mı sanıyorsun?” Açıklamadan önce hemen elini Hunter'a kaldırdı. 'Bunu sormamın nedeni, genel olarak bar personelinin değişiminin, özellikle de Santa Monica gibi popüler yerlerde, sabit olmasıdır; en

fazla altı aydan bir yıla kadar. Bu nedenle Bay Wilford sadece bir yıldan az bir süre orada kaldı. Bu tarz popüler yerler pek para kazandırmıyor Robert ve müşterilerinin büyük bir kısmı genellikle Amerikalılar gibi bahşiş vermeye alışık olmayan turistlerden oluşuyor.'

Hunter'ın sorusu sessizdi ve basit bir kaş kaldırmayla soruldu. “Ne?” Garcia geri geldi. 'Gençken hiç barda çalışmadın mı?'

"Öyle mi?"

'Elbette. Hem üçüncü hem de son sınıftaki bahar ve yaz tatillerim, ayrıca mezun olduktan birkaç ay sonra, akademiye katılmadan önce. O zamanlar barmenlik kolay bir işti. Kokteyl yapımı tam olarak bugünkü sanat değildi.'

'Kaç yaşındaydın?'

'Yasal yaşın altında, eğer sorduğun buysa, ama o zamanlar zaten bir buçuk metre civarındaydım. Aslında pek lise öğrencisine benzemiyordum. Ve ne zamandan beri yasal içki içme yaşının altında olmak, özellikle bahar ve yaz tatillerinde öğrenci alımına engel oluyor? Onlar için ucuz emek. Düşük ödüyorlar ama nakit ödüyorlar ve zaten kimsenin iş başında içki içmemesi gerekiyor.” Garcia gülümsedi. 'Ama bunu aşmanın yolları var.'

'Var olduğundan oldukça eminim.'

Dirseklerini sandalyenin kol dayama yerlerine dayayıp parmaklarını birbirine kenetleyen Garcia, "Sadece meraktan soruyorum" diye sordu. "Bahar ve yaz tatillerinde ne yaptın?"

Hunter, "Diğer çocuklara ders verdim" diye yanıtladı. ‘Sınıf çalışmalarında geri kalanlara yardımcı oldum.’

Garcia kıkırdadı. “Bana okul ve üniversite tatillerinde diğer çocuklara yaz okulu öğrettiğini mi söylüyorsun?”

“Eh, özel olarak evet.” Hunter başını salladı.

'Bilmeliydim.'

“Kolay para.” Hunter, Garcia'ya omuz silkti. 'Öğrenci' ebeveynleri, çocukları başarısız olduğunda iyi para ödüyorlar.'

“Eminim öyledir, Profesör Hunter.” Garcia güldü. "Her neyse, soruma dönelim; gerçekten son beş yıldır Bar Chloe'de çalışan birinin olabileceğini düşünüyor musun?" Terry Wilford'u yıllar öncesinden hatırlayabilecek biri mi?'

Hunter, "Bu uzak bir ihtimal," diye itiraf etti. 'Fakat Bar Chloe tam anlamıyla sıradan Santa Monica turist barı değil.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Bar Chloe aslında bir otelin parçası. Yanlış hatırlamıyorsam Hotel Carmel. Aynı bina ama kendine ait ayrı girişi var. Ayrıca burası bir dalış barı değil. Daha çok "üst sınıf, zarif" bir kokteyl salonu. İskeledeki barlardan çok farklı müşteri kitlesi vardı ve çalışanlarına bu kadar kötü maaş veriyorlarsa şaşırırdım. Ama aslında bir otele ait olduğu için bazı otel çalışanlarının onu hatırlama ihtimali de var.'

Garcia, "Eh, daha sonra uğramanın bir zararı olmaz," diye onayladı.
"Şimdilik," diye devam etti Hunter, hızlıca saati tekrar kontrol ederek, "geriye kalan tek şey LA Temizlik ve Çevre Bölümü'nden iki çalışanımız; Luis Toledo ve Randy Douglas."

Garcia, "Onları ayırıyoruz, değil mi?" diye sordu.

'Elbette.'

Hunter ve Garcia, Randy ve Luis'in tanıklarını alan polis memuruna söylediklerinde bir yanlışlık olması gerektiğini biliyorlardı.
'İntihar' mahallinde ifadeler verildi çünkü Dr. Hove'a göre intihar yoktu. Peki gerçekte ne gördüler?

Hunter ve Garcia, deneyimlerinden, iki tanığın birlikte sorgulandığı durumlarda, ifadelerinden birinin diğerini aşırı derecede etkilemesinin veya etkilemesinin alışılmadık bir durum olmadığını biliyorlardı. Tanıklardan biri, diyelim ki Luis Toledo, gördüğü şeyden fazlasıyla emin konuştuysa, ikinci tanık Randy Douglas, gerçekte ne gördüğünden biraz emin olmasa bile, anlatımını Luis'inkine daha iyi uyacak şekilde kolaylıkla değiştirebilirdi. olayların versiyonu. Bir mahkemede buna 'akran tanıklığı düzeltmesi' adı veriliyordu ve bu, duruşmanın sonucunu tamamen değiştirebilirdi.

Tamam, dedi Garcia masasındaki telefona uzanarak. 'O halde LASAN'ı arayalım, olur mu?'

Yirmiüç

Garcia'nın Salı günlerinin Randy Douglas'ın izin günü olduğunu ve gününü Güney Los Angeles'ın en yoğun nüfuslu mahallesi olan Green Meadows'taki evde karısı ve çocuğuyla geçirdiğini öğrenmek için sadece birkaç telefon görüşmesi yeterli oldu. Fazladan bir telefon görüşmesi yapıldı ve Garcia'ya, o öğleden sonra Luis Toledo'nun, Los Angeles Şehir Merkezi'nin yedi mil güneydoğusunda bulunan, Los Angeles County'nin anonim bir şehri olan South Gate'deki kanalizasyon sisteminde çalışan bir temizlik ekibinin parçası olduğu bilgisi verildi.

Plan iki tanığı ayırmak olduğundan ve şans onları zaten şehrin farklı yerlerine yerleştirdiğinden, Hunter ve Garcia da günün geri kalanında iş yükünü paylaşmaya karar verdiler. Hunter batıya, Santa Monica'ya gitmeden önce ilk olarak Green Meadows'ta Randy'yi ziyaret edecek ve şansını Bar Chloe ve Hotel Carmel'deki personelle deneyecekti. Garcia, Luis'le birlikte Güney Kapısı'nda başlayacak ve dönüş yolunda Sabrina Davis ve o akşam kim çalışıyorsa onunla konuşmak için The Varnish'e uğrayacaktı. Zaman kalırsa, her ikisinin de işleri bittikten sonra UVC Biriminin ofisinde buluşacaklardı.

Geri dönen ilk kişi Hunter oldu.

Garcia, partnerinden sadece on dakika sonra geldi ve yanında çok renkli bir demet çiçek getirdi.

Hunter buketi başıyla işaret ederek, “Sormalı mıyım?” dedi.

“Bugün Salı, hatırladın mı?” diye cevapladı Garcia, çiçekleri masasına koyarak gerçekçi bir tavırla.

'Ah evet.'

'Peki Salı günü ne olacak?' Soru, ofislerinin kapısında duran Yüzbaşı Blake'ten geldi. Bakışları üzerine başı hafifçe geriye doğru eğildi.
çiçeklerin üzerine kondu. Dudakları şüpheli bir gülümsemeyle gerildi. 'Tamam, peki şimdi ne yaptın?'

"Kesinlikle hiçbir şey" diye yanıtladı Garcia.

“Gerçekten mi?” Ses tonundan dedektifinin sattığı şeyi satın almadığı açıktı.

Hunter ortağına hafifçe başını salladı. 'Ona hikayeyi anlat. Harika bir hikaye.” “Hikaye mi?” diye sordu kaptan, kapıyı arkasından kapatırken.

Garcia, "Fazla bir şey değil" diye açıkladı. 'Anna ve ben, ilk randevumuz 28 Mayıs Salı günü, lisenin üçüncü yılındaydı. O ilk buluşmada ona çiçek aldım ve Anna, tıpkı Anna gibi, "Bir süre çıktıktan sonra bana hâlâ çiçek alacak mısın acaba?" dedi. Garcia omuz silkti. 'Meydan okuma kabul edildi. O zamandan beri ona mutlaka iki haftada bir çiçek alıyorum.'

“İki haftada bir mi?” diye sordu Kaptan Blake. 'Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?'

'On yedi yıldır evliyiz ama ondan önce bir buçuk yıldır çıkıyorduk.'

“Ve neredeyse on dokuz yıldır ona iki haftada bir çiçek mi aldın?” Bu sefer Hunter bile başını salladı.

"Kesinlikle" diye onayladı Garcia. 'Telefonumda bir alarm falan kurulu. Genellikle eve giderken onları alırım ama The Varnish'in hemen yanında bir çiçekçi vardı ve bunların güzel bir grup olduğunu düşündüm.' Çiçekleri başıyla işaret etti.

"Çok güzel bir buket," diye onayladı Kaptan Blake. 'Ve aramızda bu kadar romantik birinin olduğunu bilmiyordum. Etrafta pek fazla kişi yok.” Yüzünü resim panosuna çevirdi. 'Ama buraya çiçek konuşmak için gelmedim. Gülünç derecede uzun ve aynı derecede anlamsız bir bütçe toplantısından yeni döndüm ve Carolyn'den bir mesaj aldım. Ölmeden önce ölmüş olan ikinci bir cesetle mi karşılaştı? Neler oluyor?'

"Terry Wilford," diye doğruladı Garcia, kaptanın dikkatini Terry'nin tahtadaki portresine yönlendirdikten sonra Dr. Hove ve öğrencisinin öğrendiği her şeyi hızla özetledi.

Yüzbaşı Blake her şeyi sözünü kesmeden dinledi. Garcia'nın işi bitince gözlüğünü burun köprüsüne doğru düzeltti ve cama yaslandı.

Hunter'ın masasının kenarı. “Yani burada bana söylediğin şu: Şehrimde insanları kaçırıp günlerce işkence eden, başıboş bir psikopat var gibi görünüyor...” Bakışları Hunter'a kaydı. ‘Sonra da cesetlerini yok etmek için ölüm numarası

yapıyor.’

Garcia, "Durum öyle görünüyor, Kaptan, evet" dedi.

'Ve bunun ne kadar süredir devam ettiği ya da şimdiye kadar kaç kurban aldığı konusunda kesinlikle hiçbir fikrimiz yok, öyle mi?'

Garcia konuya açıklık getirmeden önce, "Bir basketbol sahası figürü bile değil" dedi. "Çok iyi bildiğiniz gibi, ilk kurbanımız Shaun Daniels'a tamamen şans eseri rastladık; ileri düzey adli tıp patoloji öğrencilerine verilmesi gereken bir otopsi, Dr. Hove'un muayene masasına düştü. İkinci kurbanımız Terry Wilford da açıkladığım gibi benzer bir vakaydı. Cesedi öğrencilere gitti ama bizim için şans eseri, Dr. Hove'un en yetenekli ve inatçı öğrencilerinden birinin tabutunda kaldı. Tutarsızlıkları fark eden oydu.”

Yüzbaşı Blake tahtaya yaklaştı ve tüm yeni fotoğrafları incelemeye zaman ayırdı.

'Yani aslında' dedi, 'bu yıllar öncesine gidiyor olabilir... hatta onlarca yıl bile. Burada onlarca mağdurdan bahsediyor olabiliriz.'

‘Teorik olarak evet.’ Hunter, bu sefer. ‘Bunu bilmenin gerçek bir yolu yok.’ ‘Bu nasıl mümkün olabilir?’

"Çünkü bunu her kim yapıyorsa" diye açıkladı Hunter, "aptal değil Kaptan." Yıllarca fark edilmemesini sağlayacak bir boşluk buldu.” Omuz silkti. ‘Biraz şansla... sonsuza kadar.’

“Bir boşluk mu?” diye sordu Yüzbaşı Blake. 'Açıkla, Robert.'

Hunter geniş bir şekilde tahtayı işaret etti. 'Bir ceset Los Angeles morguna getirildiğinde, açık ve görünürde "açık" bir ölüm nedeni (vur kaç, intihar, araba kazası vb.) ile birlikte getirildiğinde, kolluk kuvvetlerinden herhangi bir talep gelmediği sürece, bu Ceset doğrudan otopsi yığınının arkasına gidiyor. Öncelikleri olabildiğince düşüktür. Ceset bir ila iki haftadan fazla bir süre boyunca sahiplenilmezse ve otopsi incelemesi hâlâ yapılmamışsa, o ceset kaçınılmaz olarak tıbbi araştırmalar için emlak üniversitelerine bağışlanmak zorunda kalacak. Bunlardan sadece küçük bir kısmı patoloji bölümüne gidiyor. Bu küçük sayıdan sadece bazılarına tam otopsi yapılıyor
başka amaçlarla parçalara ayrılmak yerine muayene yapılıyor ve bu otopsiler kıdemli doktorlar tarafından değil öğrenciler tarafından yapılıyor.'

Kaptan, "Patoloji öğrencileri bu tür tutarsızlıkları fark edemeyecek kadar bilgisiz mi?" diye sordu.

Hunter, "Sorun bu değil, Kaptan," diye geri geldi. 'Burada dikkate almanız gereken iki ana faktör var. Bir: Bu cesetlerin ölüm nedeni zaten olabildiğince açık. Egzersiz genellikle basitçe doğrulamak içindir, görünürdeki COD'yi çürütmeye çalışmak için vücudun etrafında balık tutma gezisine çıkmak değil.'

Garcia, "Öğrencilerin de saate bağlı olduğunu unutmayın" diye ekledi. 'Notları tehlikedeyken çok az kişi zamanını teğet geçerek zaman kaybetmeye istekli olacaktır.' Hunter devam etmeden önce başını salladı. 'Ve iki: Burada bahsettiğimiz türdeki tutarsızlıklar Kaptan, kariyer patologları tarafından bile kolayca gözden kaçırılabilir, çünkü bunlar sahte ölümler gerçek olsaydı meydana gelebilecek yaralanmalarla çok yakından eşleşiyor - kırık kemikler, delinmiş akciğerler, eklem çıkıkları ve ne varsa; bunlar birisi köprüden atladığında veya üzerinden bir kamyon geçtiğinde meydana gelir.'

Garcia şunu belirtti: "Eğer Dr. Hove, Shaun Daniels'ın vur-kaç ölümüyle ilgili tutarsızlıkları bir aydan daha kısa bir süre önce keşfeden kişi olmasaydı, öğrencisinin bulgularını aşırı düşünerek bir kenara atardı - sadece bir Öğretmenini etkilemeye çalışan öğrenci. Her sınıfta olan bir şey."

"Ve ilk başta," diye tekrar devraldı Hunter, "o da tam olarak öyle yaptı - bulguları fazla düşünerek bir kenara attı - ta ki öğrencisi ona Terry Wilford'un o gece 7. Cadde Köprüsü'nden atlamış olamayacağını çünkü çoktan ölmüş olduğunu söyleyene kadar. oraya varmadan önce. Bu tür bir tesadüf Dr. Hove'un görmezden gelemeyeceği kadar fazlaydı - görünüşe göre sadece birkaç hafta içinde ölmeden önce ölen iki kurban mı?' Hunter başını salladı.

'Kısacası,' Garcia yine, 'şanslıydık, Kaptan. Terry Wilford'un intiharıyla ilgili küçük tutarsızlıklar kolayca gözden kaçabilirdi. Ama neyse ki, Robert'ın da açıkladığı gibi, bu Kay Sixtree kızı oldukça inatçı...' Kendi kendine gülümsedi. 'Ve akıllı.'

Yüzbaşı Blake tekrar konuşana kadar bir süre sessiz kaldı. “Peki buradaki teori nedir?” Bakışları Hunter'a odaklandı. 'Bu katilin bir adam olabileceğini mi düşünüyoruz?
belli bir kapasitede tıp uzmanı mı? Yoksa öyle miydi? Belki bir tıp öğrencisi bile?

Bunun gibi bir boşluk nasıl anlaşılır?'

Hunter, "Elbette bu olasılık var," diye onayladı. “Ama dürüst olmak gerekirse Kaptan, bu bilgilerin hiçbirine ulaşmak gerçekten zor değil. Tek yapmanız gereken internette biraz araştırma yapmak ve belki birkaç telefon görüşmesi yapmak, hepsi bu.”

"Ama öyle olsa bile," diye araya girdi Garcia, "ya da tıp uzmanı, öğrenci ya da her neyse... sırf radar altında çalışmanın bir yolunu bulduğu için onun kim olduğunu bulmamızın kesinlikle hiçbir yolu yok." Bu boşluğun bize söylediği tek şey, Kaptan, onun çok zeki olduğudur.'

Hunter tahtaya baktı. ‘Belki de bize söyleyebileceği tek şey bu değildir.’ Bütün gözler ona çevrildi.

‘Sanırım buradaki boşluğun yanlış tarafına bakıyor olabiliriz.’

Yirmidört

Jennifer Mendoza, flamenko kırmızısı rujunu dudaklarına sürdü ve fazlalığı bir kağıt mendille dikkatli bir şekilde öptü. Bunu yaptıktan sonra yansımasına geçici bir gülümsemeyle baktı.

Gülümsemesi oyalanmadı ve hızla perişan bir görünüme dönüştü. Jennifer o akşam dokuzuncu kez makyaj temizleyici şişesine uzanıp yüzünü silmeye bu kadar yaklaşmıştı.

Aynaya, "Ucuz bir arka sokak fahişesine benziyorum" diye fısıldadı. *Hayır, yapmıyorsun Jenny.* ayna da fısıldadı. *'Artık buna alışkın değilsin, hepsi bu.'*

Ayna haklıydı. Jennifer'ın makyajı tüm standartlara göre zarifti - sadece küçük bir fondöten, biraz göz kalemi, hafif ruj ve biraz allık - ama Jennifer Mendoza bir randevuya çıkma niyetiyle yüzüne makyaj yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. ... gerçek bir randevu. Antrenman dışı gözlerinde, sadece bir ruj konturu bile onu bir sirk palyaçosuna benzetiyordu. Ama biraz makyaj hiç makyaj yapmamaktan daha iyiydi çünkü cildi artık eskisi gibi görünmüyordu.

Jennifer nefes almadan önce yansımasını bir süre daha inceledi ve parmak

uçlarıyla saçaklarını hafifçe bir tarafa doğru fırçaladı. Koyu renk saçları şık ve oldukça çekici bir bob şeklinde kesilmişti ama uzun saçlarını özlediğini itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu.

Lisedeyken zeytin rengi teni ve saçlarının her zaman parlak olması nedeniyle takma adı Pocahontas'tı ama Jennifer'ın saçları, başta görünüşü olmak üzere her şeyiyle birlikte yirmili yaşlarında başlayan bağımlılığının kurbanı olmuştu. iki yıl önce, Jennifer henüz yirmi yaşındayken.

Jennifer, Güney Los Angeles'ın bir mahallesi olan Bellflower'da doğdu. Annesi Andrea Mendoza bir uyuşturucu bağımlısıydı ve bağımlılığını desteklemek için
fuhuşa yöneldi. Jennifer'ın babasının gerçekte kim olduğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Annesi bazen küçük dairelerini iş için kullandığından, Jennifer evde olmaktan nefret ettiği için büyümesinin çoğunu Güney Los Angeles sokaklarında geçirdi ve bunu kızgın bir çocuk olarak yaptı. Okula gitti - önce Ritter İlkokulu'na, sonra da Jordan Lisesi'ne, her ikisi de Bellflower'daki devlet okullarına - ama okul eğitimini tamamlamaya hiçbir zaman gerçek bir ilgi göstermedi. Notları zayıftı ve davranışları en hafif tabirle yıkıcıydı. Öğretmenleri denedi ama Jennifer umursamıyordu, annesi ise daha da az umursadı. Apartmanın dışında olduğu sürece Jennifer'ın okula gidip gitmemesi, eğitim alıp almaması, mezun olup olmaması umurunda değildi. Jennifer on yedi yaşındayken ikinci sınıfın yarısına gelindiğinde okulu bıraktı. Bu, kızı Tabatha'ya hamile kalmadan sadece birkaç ay önceydi. Jennifer, sonunun asla annesi gibi olmayacağına dair kendine söz vermişti, ancak ne yazık ki hayatın nadiren çoğu insanın beklediği veya umduğu gibi sonuçlanmadığını kısa sürede öğrendi. On sekiz yaşına bastıktan sonraki gece, insanların partide dağıttığı uyuşturucudan sarhoş olan ve tam gelişmiş karaciğerlerin çoğunu zehirleyecek kadar alkol tüketen Jennifer, kendini Kuzey Hollywood'daki B sınıfı bir gece kulübünde, banyo kabininde seks yaparken buldu. . Seks yaptığı çocukla o gece tanışmıştı. Adı Toby'ydi. Onun soyadını hiç almadı. O da onu bir daha hiç görmedi.

O geceden sonra işler gerçekten zorlaştı.

Jennifer'ın annesi Andrea, kızının pervasız davranışlarını on sekizinci yaş gününden aylar önce fark etmiş ve hamile kalırsa tek başına kalacağı konusunda

onu uyarmıştı. Hamile bir kadının dairesinde oturup müşterilerini korkutmasını göze alamazdı.

Andrea sözünden asla geri adım atmadı ve yeni hamile olan Jennifer'ı sokaklarda yaşamaya gönderdi.

Jennifer kürtaj yaptırmayı düşündü ama 'öteki dünyada' Tanrı'nın ona ne yapacağına dair korkusu, anne olma korkusundan daha ağır bastı. Jennifer, Toby ile tanıştıktan neredeyse dokuz ay sonra, gece yarısı siyahı saçları ve safir mavisi gözleri olan, zeytin tenli, çarpıcı bir kız çocuğu olan Tabatha Mendoza'yı doğurdu.

Jennifer hamileyken ABD Hükümeti'nin bekar annelere özel olarak tahsis ettiği çeşitli hibelere başvurdu. Evsiz olduğu için hemen üç ayrı programa kabul edildi. Böylece, çalışabilene kadar Tabatha ve kendisi için barınak, yiyecek ve giyecek sağlamayı başardı.

Jennifer, annesi gibi olmamak, kızını ruhunun her zerresiyle sevmek ve ona bakmak konusunda kendine verdiği sözü tutmak için çok çabaladı. Ve en azından Tabatha'nın hayatının ilk iki yılında durum tam olarak böyleydi.

Kızının ikinci doğum gününe yalnızca birkaç ay kala Jennifer, o sırada yaşadıkları Culver City'deki bir gıda dağıtım deposunda iş bulmayı başardı. Yeni işiyle aynı zamanda hükümetten yeni bir hibe almayı da başardı: Gündüz Bakımı/Anaokulu Yardımı. Hibe, Jennifer'ın işte olması gereken saatlerde Tabatha'ya profesyonel olarak bakılacağını garanti ediyordu.

Bir sabah, üç aylık deneme süresi sona ererken, Jennifer birkaç orta boy kutuyu geniş bir koridor boyunca bir raftan diğerine aktarıp yeniden düzenliyordu. Kutular sandığı kadar ağır değildi, bu yüzden zaman kazanmak ve patronunu etkilemek için Jennifer bir yerine iki kutuyu aynı anda taşımaya başladı. Gezilerinden birinde, arkasındaki rafta hâlâ kaç kutu kaldığını kontrol etmek için vücudunu kısmen çevirdi - basit bir hareket, hiçbir tehlike yaratmaması gereken bir hareket - ama o sabah, belki de içeri girmenin garip yolu yüzündendi. üstteki kutunun kaymasını önlemek için çenesini kullanmaya çalışırken kalçasını da büktü ve sırtının alt kısmında bir şey kırıldı. Omurgasına vuran acı o kadar dayanılmazdı ki sanki vücudu ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Bu onun deneme süresinin sonuydu.

Ne yazık ki Jennifer için bu aynı zamanda hatası işverene değil, tamamen çalışana ait olan türden bir yaralanmaydı. Talimatları her seferinde bir kutu taşımaktı. Jennifer'ın, depodaki sağlık ve güvenlik önlemlerinin eksikliği değil, sırtının tutulmasına neden olan garip vücut kıvrımı ile birlikte zaman kazanmaya çalışma kararı olmuştu. Bunun anlamı Jennifer'ın yaralanmasının 'kendi kısa süreli hastalığı' olarak sınıflandırılması gerektiğiydi.

ABD'de federal hükümet, çalışanların kendi 'kısa süreli' hastalıklarının tedavisi için ücretli hastalık iznine erişmelerini talep etmiyor. Hastalık iznini ödeyip ödemeyeceğine karar vermek işverene kalmıştı ve Jennifer'ın işvereni, mesai saatlerini harcamayan birine tek bir kuruş dahi ödemeye niyetli değildi. Ve eğer Jennifer saatlerini ayırmasaydı bir işi olmayacaktı.

Bu bilgi Jennifer'ı 'umutsuz' moduna soktu. Bu işi kaybetmeyi göze alamazdı. Kızının geçimini sağlaması gerekiyordu ve aynı öğleden sonra görüştüğü "ağrı yönetimi uzmanına" da aynen bunu söyledi.

Yıl 2002'ydi ve 'uzman', o dönemde ülkedeki bir numaralı ilacı, orta ila şiddetli ağrıların tedavisinde kullanılan, Purdue Pharma tarafından yaratılıp dağıtılan, oldukça bağımlılık yaratan, yarı sentetik bir opioid olan OxyContin'i hızlıca reçete etti. . Güvenli tarafta olmak için 'uzman', ilaç endüstrisinde 'bireysel dozlama' olarak bilinen bir uygulama olan, yalnızca 5 mg yerine 20 mg'lık tabletlerle başlamaya karar verdi.

Ve oğlum, işe yaradı mı?

Jennifer için, iş acısını dindirmeye ve işine geri dönmesine izin vermeye geldiğinde, o küçük yuvarlak pembe haplar tablet formundaki bir mucize gibiydi ve 'ağrı uzmanının' rehberliğinde bunları özgürce ve kısıtlama olmadan aldı. . Kısa süre sonra 20 mg 30 mg oldu ve bu da hızla 40 mg'a yükseldi. Jennifer, yaralanmasından sadece iki ay sonra tamamen opioid bağımlısı haline geldi. Bir hafta sonra işini kaybetti.

Yasal reçeteyle bile OxyContin tam anlamıyla ucuz bir ilaç değildi. Acil bir geliri olmadığı için Jennifer'ın artık bunu karşılayabilmesinin hiçbir yolu yoktu, ancak sokaklarda çok sayıda daha ucuz opioid alternatifi vardı ve bunların en ucuzu aynı zamanda en kötüsüydü: eroin. Jennifer koluna ilk kez iğne sapladığında yirmi bir yaşında bile değildi.

O andan itibaren dünyası başına yıkıldı. Uyuşturucu kullanımı yoğunlaştı, şiddet yanlısı bir insan haline geldi ve kızı da dahil etrafındaki her şeye karşı umursamazlığı katlanarak arttı.

Yirmi iki yaşına geldiğinde, Jennifer aslında bu dünyada en çok nefret ettiği kişi haline gelmişti - annesi - para ya da OxyContin şişeleri ya da küçük eroin torbaları, hatta bazen yemek karşılığında cinsel iyilikler takas eden... kızı ise köşede uyumak için ağlamak zorunda kaldı.

Jennifer yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Annesi gibi olmak istemiyordu. Kullanıcı olmak istemedi. Kızının ondan nefret etmesini istemiyordu ama Amerika'da opioid krizi olarak bilinen bu dönemde yardım almanın herkesin hayal edebileceğinden çok daha zor olduğu ortaya çıktı.

Tabatha'nın dördüncü doğum gününden sadece birkaç gün sonra Jennifer, uyuşturucu istemek, hırsızlık yapmak ve bulundurmaktan tutuklandı. Polise, Culver City'deki dairesinde genç bir kızının tek başına oturduğunu söylediğinde, sosyal hizmetler kırk dakikadan kısa bir süre içinde oradaydı ve buldukları şey onları tiksindiriyordu: ihmal edilmiş, yaralı ve ağlayan bir Tabatha, hemen götürüldü. ve koruyucu aileye verildi.

Mahkemede Jennifer, çocuk ihmali ve zulmü de dahil olmak üzere tüm suçlamaları kabul etti; bu, ilk kez suç işlediği için sadece dört yıl içeride kalmasına, iki yılda iyi halden dışarıda kalmasına neden oldu.

Ama hiçbir olumlu davranış olmadı.

Jennifer hapishanede kendini nasıl savunacağını, korkutulduğunda nasıl geri adım atamayacağını ve başkalarına kasten fiziksel olarak nasıl zarar vereceğini öğrenmek zorunda kaldı. Ve çabuk öğrendi.

Bir gece, ilk cezasının neredeyse bir yılını çektikten sonra, üç mahkûm, birkaç gün önce avluda yaşanan saçma bir tartışma nedeniyle Jennifer'ı kendi hücresinde pusuya düşürmeye çalıştı. 'Işıklar söndükten' sonra Jennifer'ın ve hücrelerinin kilidini açık bırakması için bir gardiyana rüşvet verdiler, ancak Jennifer pusu haberini almıştı ve hazırdı. Üç mahkum hücresine girip Jennifer'ın yatağındaki paçavra ve yastıklardan yapılmış kuklaya saldırırken Jennifer, diş fırçasından yapılmış bir bıçakla arkalarındaki gölgelerin arasından çıktı. Kavga uzun sürmedi. Jennifer saldırganlardan birini dizinden, diğerini ise sol gözünden

bıçakladı; göz küresini geçip beyne çarpacak kadar derin değildi, ancak o gözdeki mahkûmun kalıcı olarak kör olmasına yetecek kadar derindi. Üçüncü saldırgan kaçmaya çalıştı ama Jennifer ona çelme taktı ve sağ ayağının topuğuyla yüzüne çarparak burnunu kırdı. Bu olay Jennifer'a, kendisine yönelik benzer saldırıların bir daha gerçekleşmesini önleyecek türden bir saygı kazandırdı, ancak aynı zamanda ona şartlı tahliye ihtimali olmaksızın fazladan on iki yıl daha kazandırdı.

Jennifer Mendoza cezasının on altı yılını ara vermeden geçirdi. Yaklaşık iki yıl önce serbest bırakıldı ve o zamandan beri sadece bir
örnek vatandaş.

Jennifer hapishaneden Tabatha'ya her hafta bazen iki olmak üzere bir mektup yazdı ve mektuplarının teslim edildiğine ve umarım okunduğuna gerçekten inanıyordu. Tabatha'nın bunları kendi başına okuyabilmesinin yıllar alacağını biliyordu, bu yüzden ilk başta Tabatha'nın koruyucu ebeveynlerine birkaç mektup yazdı; bu kadar berbat bir anne olduğu için duyduğu suçluluğu kabul etti, onlara kızına baktıkları için teşekkür etti ve onlara okumaları için yalvardı. Tabatha'ya yazdığı mektuplar.

Bu asla olmadı.

Bir kere değil.

Sosyal hizmetler mektupları normal bir şekilde teslim ediyordu - en azından çoğunu - ve ilk başta Tabatha'nın koruyucu ailesi mektupları daha sonraki bir tarih için bir kenara koyuyordu, ta ki Tabatha ne olduğunu anlayacak yaşa gelene kadar... ama bu onlar haber almadan önceydi. Jennifer'ın üç mahkûma 'saldırı' ve sakatlama suçundan ikinci mahkumiyeti. Jennifer'ın önümüzdeki en az on beş yılı hapiste geçireceği yeni bilgisiyle Tabatha'nın koruyucu ailesi "kalıcı bakım" için başvurdu ve başvuruları hızla onaylandı.

Jennifer'ın on altı yıllık tutukluluk dönemi boyunca Tabatha'dan bırakın ziyareti, tek bir mektup bile geri almamış olmasına rağmen umudunu asla kaybetmemesi şaşırtıcı değil.

Jennifer'ın hapisten çıktığında yaptığı ilk şey Tabatha'nın yerini bulmaya çalışmaktı ama yine şanssızdı. Jennifer, Kaliforniya eyalet yasalarına göre Tabatha'nın on sekiz yaşına (yetişkinlik çağına) girmesinden iki yıl sonra hapishaneden serbest bırakıldı. Bunun anlamı Jennifer'ın artık kızının hayatında

söz sahibi olmadığıydı. Tabatha'nın adresini ya da hâlâ hayatta olup olmadığını bilmeye hakkı bile yoktu. Tabatha'nın hayatı hakkında hiçbir şey yok... Tabatha istemediği sürece ve sosyal hizmetlere göre istemedi ve bunun bir nedeni vardı.

Tabatha'nın hapishanede kaldığı süre boyunca, Tabatha'nın koruyucu ailesi Jennifer'a karşı nazik davranmamış, Tabatha'ya onun hakkında korkunç hikayeler anlatmış ve Jennifer'ın kızına gönderdiği her mektubu ortadan kaldırmış, bu da onu biyolojik annesinin ona hiçbir zaman gerçekten değer vermediğine inandırmıştı.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca Jennifer, Tabatha'nın yerini tespit etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama sonuç alamamıştı.

Ama bu gece Tabatha ile ilgili değildi. Jennifer hapisten çıktığından beri ilk kez bu gece tamamen Jennifer'la ilgiliydi.

Aynada son kez kendini kontrol etti.

Jenny, dedi ayna, Jennifer'ın ne yapmak üzere olduğunu bilerek. *Burada işimiz bitti. Harika görünüyorsun kızım. Gitmek.*

Jennifer tereddüt etti.

GİT, şimdiden!

'Tamam... tamam.' Banyonun ışıklarını kapattı, çantasını aldı ve sonunda San Fernando Vadisi'ndeki Van Nuys'taki stüdyo dairesinden dışarı çıktı.

Yirmi Beş

Yüzbaşı Blake, Hunter ve Garcia'ya başka bir gülünç derecede uzun ve aynı derecede anlamsız bütçe toplantısından yeni döndüğünü söylerken abartmamıştı. Yorgundu, eve dönmek için sabırsızlanıyordu ve büyük bir kadeh şaraba şiddetle ihtiyacı vardı. Kesinlikle ihtiyacı olmayan şey Hunter'ın bilmecelerinden birini daha çözmeye çalışmaktı.

Hunter'a çenesini eğerek ve sağ eliyle gözlüğünü burnunun ucuna kaydırarak, "Boşluğun yanlış ucunu karıştırıyor olabiliriz?" diye sordu.

Garcia da ona biraz kararsız bir şekilde baktı.

Hunter, konuşurken birkaç fotoğrafı işaret ederek, "Biz sadece yasal boşluğun tıbbi yönünden bahsediyorduk," diye söze başladı. 'Bu katilin kurbanlarına ölmeden önce uyguladığı türden yaralanmaların, kazalar sahte olmasaydı meydana gelecek türden yaralanmalarla kolayca karıştırılabileceği gerçeği.'

"Evet, konuyu siz açtınız" dedi Yüzbaşı Blake.

"Ben yaptım," diye onayladı Hunter. 'Ama dediğim gibi bu tür bilgilere ulaşmak o kadar da zor değil.'

Kaptan saatini kontrol ederek, "Peki sen neden bahsediyorsun Robert?" diye sordu. 'Hangi tarafa 'dürtmeliyiz'?'

'Boşluğun "sahipsiz ceset" tarafı.' Yanıt Garcia'dan geldi. Bakışları, başını sallayan Hunter'a kaydı.

"Bakın" dedi Yüzbaşı Blake, başparmağını ve işaret parmağını kullanarak burun kemiğini sıkıştırabilmek için gözlüğünü hafifçe kaldırdı. Sesini sabit tutmak için elinden geleni yaptı. 'Gerçekten çok uzun bir gün oldu. Yorgunum. Eve gitmek istiyorum. Ve bir bebeğin meme ucuna ihtiyacı olduğu gibi benim de bir kadeh şaraba ihtiyacım var, bu yüzden hepimiz bu lanet muammayı bırakıp asıl meseleye gelebilir miyiz?'

delici, büyütülmüş gözleri Hunter ve Garcia'ya bakmadan önce gözlükleri tekrar burnunun üzerine kaydı.

'Bu katil biliyor ki eğer bir ceset giderse *sahipsiz* bir ya da iki haftadan fazla bir süre... Garcia oraya Hunter'dan önce varmıştı. 'Ceset tıbbi çalışmalara bağışlanıyor, burada yalnızca küçük bir kısmı patoloji öğrencilerinin eline geçiyor ve daha da küçük bir kısmı tam otopsi muayenesine tabi tutuluyor.'

Hunter'dan bir selam daha. 'Otopsi yok, tutarsızlıkları bulma şansı yok.'

Kaptan Blake durakladı, beyni tam olarak devreye giremeyecek kadar yorgundu. 'Peki bu aslında ne anlama geliyor?'

Hunter, "Bu, kurban seçiminin rastgele bir süreç olmadığı anlamına geliyor, Kaptan," diye yanıtladı. 'Sokaklardan kimseyi seçmiyor... yoldan geçenleri seçmiyor. Kurbanları özenle seçilmiş."

Kaptan bir adım geri çekilerek dikkatinin uzun bir süreliğine tahtaya dönmesine izin verdi. 'Peki kriterleri ne olacak? Hepsi yalnız mı? Peki gittikleri zaman cesetlerine sahip çıkacak kimseleri yok mu?'

"Bingo," dedi Garcia, Hunter'la yüzleşmek için dönerek. 'Tabii benim bulduğumdan çok farklı bir şey öğrenmediysen.'

Hunter başını salladı. 'Benim yaptığım gibi görünmüyor.'

Yüzbaşı Blake, sanki pes edecekmiş gibi bir sesle, "Beni yine kaybettiniz," dedi.

Garcia hemen kendisinin ve Hunter'ın öğleden sonrayı ne yaparak geçirdiklerini anlattı. "Kapıda aniden belirdiğinizde Varnish'ten yeni dönmüştüm, Kaptan," dedi ona. “Henüz bulguları karşılaştırma şansımız olmadı.” “Peki ne buldun?” diye sordu kaptan.

“Fazla değil.” Garcia ilk sırayı aldı. ‘Ve aynen öyle; Terry Wilford başlangıçta düşündüğümüzden daha yalnız biriymiş gibi görünüyordu.’ Masasına doğru yürüdü ve not defterini aldı. 'Bugün Salı, bir kokteyl barı için en yoğun akşam değil ama bu gece The Varnish'te olan herkesle konuştum; barmen, garsonlar, mekan sahibi ve kapıyı açar açmaz içeri giren birkaç müşteri. '

Hunter, "Sabrina Davis mi?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Garcia. 'En uzun süre onunla konuştum. Terry Wilford'u kişisel düzeyde tanıyan tek kişi oydu ama yine de onun hakkında çok az şey biliyordu.'

Yüzbaşı Blake, "Sabrina Davis kim?" diye sordu.

Garcia bir kez daha hızlıca açıkladı. Not defterinde bir sayfayı çevirerek, 'Dürüst olmak gerekirse,' dedi, 'MP'den Dedektif Cohen'e anlattıklarını zar zor genişletebildim. Terry Wilford'u yalnızca sekiz aydır tanıyordu. İşte o zaman The Varnish'te çalışmaya başladı. Onunla kişisel ilişkisi bundan dört ay sonra başladı ve - ve burada ondan tamamen alıntı yapıyorum - "Tamamen cinsel, romantik değil. Sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk ve bazı geceler, özellikle de The Varn'daki bazı çılgın vardiyalardan sonra, birlikte yatakta kalıyorduk. Stresten kurtulmanın harika bir yoluydu. Hepsi bu kadar. Biz Romeo ve Juliet değildik.” Garcia not defterini bıraktı. 'Ayrıca bana çoğu zaman onun yerine onun yerini kullanma eğiliminde olduklarını söyledi.'

Kaptan Blake, "Eh, ben uzman değilim" yorumunu yaptı. 'Fakat "tamamen cinsel" bir ilişkinin bile bir tür diyaloga sahip olması gerekir, değil mi? Seksten önce ve sonra bir şeyler konuşmaları gerekiyor, değil mi?'

Garcia, "Bu, Bayan Davis'e de belirttiğim noktanın aynısıydı" diye onayladı.

'Evet dedi, bir şeyler hakkında konuştular, sadece ciddi ya da çok kişisel bir şey değil. O onun hayatını sormadı, o da kendisininkini sormadı.' Omuzlarını silkti. 'Ondan tekrar alıntı yapmak gerekirse: 'Sadece sevişmekten keyif aldık. İkimiz de sahip olduklarımızdan hiçbir zaman ciddi bir şey çıkmayacağını biliyorduk."

"Peki ya The Varnish'teki diğer herkes?" diye sordu Hunter.

Garcia, Hunter'a hafifçe başını sallayarak, "Tıpkı bugün Kayıp Kişiler dosyasında okuduklarımızın aynısını" dedi. 'Konuştuğum herkese göre Terry Wilford kibar ve arkadaş canlısı bir insandı... çalışkandı, vardiyalarından asla şikayet etmezdi ve *kendini kendine sakladı*.'

Hunter, "Ben de aynısını yaşadım" dedi.

"Peki Bar Chloe'deki insanlar onu gerçekten hatırladılar mı?" Garcia gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Bar müdürü." Hunter başını salladı. 'Dokuz yıldır burayı yönetiyor.'

Garcia, kaptanın yararına, "Terry Wilford beş yıl önce Los Angeles'a ilk taşındığında Santa Monica'daki Bar Chloe'de çalışıyordu" diye açıkladı. Hunter, "Yaptıklarınızın hemen hemen karbon kopyasını aldım" diye açıkladı. 'Arkadaş canlısı, çalışkan, kibar... ve özel.'

"Tıpkı ilk kurbanda olduğu gibi," diye sordu Kaptan Blake, başı tahtaya doğru eğilerek. 'Yine devam edecek bir şeyimiz yok mu?'

Hunter, Garcia'ya hitap ederken, "Tam olarak değil," dedi. 'Luis Toledo'nun ne söylemesi gerekiyordu?'

Garcia, "Bize gerçekten yardımcı olabilecek hiçbir şey yok," diye yanıtladı ve hızla not defterini masasından bir kez daha aldı. '1 Temmuz Pazartesi günü, gece yarısı civarında, o ve Randy Douglas, 7. Cadde Köprüsü ile 6. Cadde Viyadüğü arasındaki LA Nehri kanalından boşaltılan atık suyu temizleme işinin yaklaşık yarısındayken Terry Wilford'u 7. Cadde Köprüsü'nde gördüler. , atlamak üzereyim.'

Yüzbaşı Blake'in gözleri dedektife doğru büyüdü. 'Durun bakalım. Tanıklar var mıydı?'

Garcia devam etmeden önce başını salladı. 'Her şeyin çok hızlı gerçekleştiğini söyledi; aslında sadece birkaç saniye. Onu köprüde gördüler... atlamak üzere olduğunu anladılar... ve hepsi bu; atladı. Tereddüt yok. Bay Toledo denediğini

söyledi. Olabildiğince hızlı koştu, elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı... ama köprüden çok uzaktaydılar. Terry Wilford onları orada fark etmedi bile.'

Hunter, "Randy Douglas'ın gördüğünden biraz farklı bir şey gördüğüne dair bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Garcia kaşlarını çatarak durakladı. 'Ne demek istiyorsun?'

Hunter masasının kenarına yaslandı. 'Bay Douglas'tan aldığım olayların ilk versiyonu Luis Toledo'dan aldığınıza oldukça benziyordu.' 'İlk versiyon mu?' Soru Kaptan Blake'ten geldi. 'Kaç versiyon aldınız?'

"İki" diye yanıtladı Hunter. "İlkinde, Bay Douglas bana çok benzer olaylar anlattı: Saat gece yarısını yeni geçmişti, kanaldan boşaltılan atık suyu temizleme işinin yarısına ulaşmışlardı vesaire... fark ettiklerinde
Terry Wilford köprüde. İlginç olduğunu düşündüğüm şey şuydu: Neden sadece Luis Toledo köprüye ve atlayıcıya doğru koştu?' 'Ne?' Garcia, bu sefer.

'Bay. Douglas bana kendisinin ve Bay Toledo'nun köprüdeki adamın atlamak üzere olduğunu anladıklarını söyledi,' diye açıkladı Hunter.*Bay Toledo* Bir kurşun gibi havalandı, kollarını salladı, yüksek sesle bağırdı... bunların hepsi Terry Wilford'un atlamasını engellemek içindi. Randy Douglas'a sordum; o ne yaptı? Bay Toledo atlayanı durdurmak için köprüye doğru koştuysa neden aynısını yapmadı? Bunun yerine ne yaptı? Şokta mıydı? Korkmuş? Ne oldu? İşte o zaman Bay Douglas benimle göz temasını kesti ve oldukça rahatsız görünüyordu.'

'Bütün hikaye bir yalan mıydı?' Yüzbaşı Blake, Garcia'nın az sonra soracağı soruyu sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Öyle düşünmüyorum. Sanırım o gece tam da böyle oldu. Luis Toledo, Terry Wilford'un atlamak üzere olduğunu fark etti ve iddiaya göre kendisini öldürmesini engellemek için elinden geleni yapmaya çalıştı.' Sol elini Garcia ve Kaptan Blake'e doğru kaldırdı. 'Şimdi orada *öyle* Randy Douglas'ın aynısını yapmamasının bir nedeni. Terry Wilford ölüme atlarken Bay Douglas tamamen hareketsiz durdu çünkü köprünün üzerinde başka bir şey gözüne çarptı.'

Hunter'ın açıklamasını tahmin eden Garcia, "Elbette," dedi. 'Orada başka biri daha vardı çünkü Terry zaten ölmüştü.'

Hunter başını sallarken derin bir nefes aldı. 'Bay. Douglas, Terry Wilford'un o köprüden atlamadığına yemin edebilirdi. O atıldı."

Yirmi Altı

Otobüsten inerken Jennifer, durduğu yerin hemen karşısındaki restoranı gördü; dış masaları kırmızı beyaz kareli masa örtüleriyle kaplı, İtalyan cantinaya benzeyen çok sevimli bir yer. Masaların çoğu zaten alınmış.

Erken geldiğinin farkındaydı. Otobüs durağına yanaştığında önündeki dijital saat 19:05'i gösteriyordu. – belirlenen tarih saatinden yirmi beş dakika önce.

Jennifer'ın ilk düşüncesi, randevusu gelmeden önce hızla restorana gidip menülerini kontrol etmekti. Yiyebileceği bir şey olup olmadığına bakmak için değil - on altı yıllık hapishane yemeğinden sonra Jennifer yarı döllenmiş tavuk yumurtası yiyebilirdi ve bunu yüzünde bir gülümseme ve kalbinde bir şarkıyla yapardı - hayır, o Gerçekten neye parasının yettiğini kontrol etmek istedi çünkü ne olursa olsun her zaman kendi parasını öderdi.

Jennifer hapishanede dikiş dikmeyi öğrenmişti ve bu işte harikaydı; hem hassas hem de hızlıydı. Serbest bırakıldıktan sonra ve One Stop Career Center adlı eski mahkum örgütünün yardımıyla Jennifer, yaşadığı yerden çok da uzak olmayan Northridge'de dikiş makinesi operatörü olarak bir iş buldu. Uzun saatler çalışmasına rağmen maaş o kadar da iyi değildi, bu da her haftanın sonunda neredeyse hiç para kalmaması anlamına geliyordu ve bu da fazla paranın yetmeyeceği anlamına geliyordu - ama Jennifer menüye bakma isteğiyle mücadele etti ve ters yönde yürüdü. Eğer işler çok pahalı olsaydı, her zaman 'diyetteyim' bahanesini kullanabilir ve sadece bir başlangıç sipariş edebilirdi.

Sokağın köşesinde bir sigara yaktı ve yanan uçtan çıkan dumanın gözlerinin önünde havada dans etmesini izledi. Hapishanede öyleymiş gibi davranırdı *öyleydi* Duman yılan gibi yukarı çıkıp uzaklaşıyor, duvarların üzerinden uçup kayboluyor
özgürlüğe. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, o tuhaf duman dansı onu

sakinleştirdi. Bu onu daha da güçlendirdi. Bu ona umut verdi.

İkinci sigarasını bitirirken, sevgilisi Russell'ın durduğu yerin karşı köşesinden dönüp restorana girdiğini gördü.

Kalbi göğsünün içinde hızlanmaya başladı. Gergin olduğunu itiraf etmek zorundaydı... çok gergindi.

Jennifer, Russell'la dört haftadan biraz daha uzun bir süre önce, Northridge'den Van Nuys'a giden 233 numaralı otobüste tanışmıştı. Uzun bir iş gününün ardından eve dönerken, otobüse ondan üç durak sonra binmişti. Otobüs neredeyse doluydu. Geriye kalan tek koltuk Jennifer'ın yanındaki koltuktu ama Russell ne kadar kibar davranarak onu şaşırttı.

Russell, kendisi kadar yorgun görünen bir sesle, "Bu koltuğa oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

“Bu bir halk otobüsü, değil mi?” diye yanıtladı Jennifer, yabancıyla göz teması kurmadan, ses tonuyla dikkatsizce. 'Hadi bakalım.'

"Öyle, evet," diye onayladı Russell. 'Ama bazen insanların kendi başlarına oturmak istediklerini anlıyorum. Bazen sadece biraz alana ihtiyacımız var. Eğer bunu yaparsanız buna saygı duyarım ve ayağa kalkmaktan çekinmem. Aslında sorun değil."

Bu kez Jennifer, yanındaki boş koltukta duran adama baktı. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı ve yapılı bir adamdı. Kalın siyah saçları yüksek alnına doğru taranmıştı ve sakalı çenesinin tamamını kaplayacak kadar uzundu. Koyu kahverengi gözleri, Yunan burnunun üzerine yerleşmiş çerçevesiz gözlüklerinin arkasında duruyordu; bu, tozlu kıyafetlerine rağmen ona biraz zeki bir tavır veriyordu. Sağ elinde bir işçi çantası tutuyordu ve baretini sapına takmıştı. Bitkin görünüyordu.

"Sorun değil," diye yanıtladı Jennifer, sesi biraz önceki kadar umursamaz değildi. 'Oturmak sana yetecek gibi görünüyorsun.'

'O kadar kötü görünüyorum, öyle mi?'

'HAYIR. Sadece yorgun görünüyorsun.”

Russell koltuğa oturduğunda Jennifer bir anlığına ona kaşlarını çattı.

“Seninle daha önce tanıştım mı?” diye sordu. 'Yüzün... belli belirsiz tanıdık geliyor.'

Russell kaşlarını kaldırmadan önce analitik bir bakışla Jennifer'a baktı. ‘Bu otobüs güzergahını sık sık kullanıyorsanız beni görmüşsünüzdür. Sabah erkenden işe gidiyorum ve çoğu zaman bu saatlerde eve dönüyorum ama gerçekten tanıştığımızı sanmıyorum.'

Jennifer biraz düşündü. "Belki" diye kabul etti. “Bu arada ben

Russell.” Ona elini uzattı.

"Jennifer," diye yanıtladı ve bu hareketi kabul etti. ‘Ama herkes bana Jenny der.’ O akşamki konuşmalarının tamamı bu kadardı. Jennifer'ın durağına birkaç durak kala Russell'ın durağı geldiğinde, koltuğu için ona tekrar teşekkür etti ve iyi geceler diledi.

Jennifer, “Umarım biraz dinlenebilirsin” dedi.

'Teşekkür ederim. Sen de.'

Bu sözler dudaklarından çıkar çıkmaz Russell durakladı ve cümlesinin çifte anlamını fark etti. Geriye adım atması hem komik hem de sevimliydi. 'Kötü göründüğünü söylemek istemedim... ya da yorgun... sadece... biliyorsun... ne demek istediğimi biliyorsun, değil mi?'

Jennifer gülümsedi, çenesi hafifçe öne doğru kalktı.

‘Kapı kapanacak. Acele etsen iyi olur.'

“Evet...” Çantasını almadan önce bir an tereddüt etti. ‘Tamam, hoşçakalın.’ Tekrar buluşmaları için tam iki hafta geçti; aynı otobüs güzergahındaydı ama bu sefer boş yer yoktu. Russell, Jennifer'ın birkaç sandalye önünde duruyordu. Birbirlerini tanıdılar ve basit bir 'merhaba'dan daha fazlasını taşıyormuş gibi görünen bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar.

Russell'ın durağına üç durak kala Jennifer'ın yanında oturan kadın ayağa kalkıp otobüsten indi. Russell ayağa kalktı ama daha bir şey söyleyemeden Jennifer boş koltuğu işaret etti.

'Oturun yeter. İzin istemene gerek yok.'

Russell yenilenmiş bir gülümsemeyle koltuğa oturdu.

"İzin istemeye niyetim yoktu," diye fısıldadı ağzının kenarından. “Seni tekrar görmenin ne güzel olduğunu söylemek üzereydim.”

Jennifer, Russell'ın oldukça düzgün biri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Bu sefer Russell'ın durağına gelinceye kadar sohbet ettiler.

Bir hafta daha geçtikten sonra yeniden buluştular. Bu sefer sabah erkenden işe gidiyorlar. Otobüsün sadece yarısı doluydu ve Jennifer'ın yanındaki koltuk da dahil olmak üzere bir sürü boş koltuk vardı. Russell bunu kabul etti ve konuşmaları önceki sefere göre çok daha akıcıydı. Durağı gelmeden hemen önce Russell derin bir nefes aldı ve şansını denemeye karar verdi.

'Dinle, işten sonra bir ara bir şeyler içmek ister misin... hatta belki akşam yemeği... bir kahve... bir şeyler?'

Jennifer durakladı. Birisi ona çıkma teklif etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu sözler ona neredeyse yabancı geliyordu.

'Hımm... ne zaman?'

Russell'ın omuz silkmesi ince ama gergindi. *Ne zaman?* umutlu geliyordu. 'Hımm... uh... ne zaman özgür olursan, gerçekten.'

'Bunun ne zaman olacağından emin değilim.'

'Tamam...' Russell bir parça kağıt ve kalem almak için hızla işçisinin çantasına uzanmadan önce durakladı. “İşte.” Numarasını not etti. 'Müsait olduğunda bana haber ver, biz de bir şeyler ayarlayabiliriz. Kulağa nasıl geliyor? Jennifer sessizce başını salladı.

Bu bir hafta önceydi.

Jennifer saatine baktı. Russell tam zamanında gelmişti ve açıkça çaba sarf etmişti. Düğmeli gömleği ve üzerine tam oturan bir blazer ceketin altındaki mavi kravatıyla zarif görünüyordu.

Jennifer elbisesine baktı. Bu sade, çiçekli bir elbiseydi; yalnızca birkaç gün önce, o gece için özel olarak diktiği bir elbise. Döndü ve yanında durduğu karanlık mağaza vitrinindeki yansımasını kontrol etti.

Kendi kendine başını sallayarak, "Lanet bir çantacı kadına benziyorum" dedi. ‘Bu bir hataydı. Burada olmamam gerekiyor. Ne yapıyorum?'

Jennifer uzaklaşmak için döndü ama yansıması onu geri çağırdı.

Jenny, nereye gidiyorsun?

Durdu. 'Eve döndüğümde, oraya gidiyorum. Bir randevuya asla “evet” dememeliydim. Ona asla mesaj atmamalıydım. Bunların hepsi bir hataydı.”

Yansıması tartışmaya çalıştı ama bu sefer Jennifer bunu duymak istemedi. Sigarasını söndürdü ve başını eğerek hızla otobüs durağına doğru ilerlemeye başladı.

“Jenny?” Russell'ın uzaktan seslendiğini duydu. Onun restorana girdiğini gördükten birkaç saniye sonra restorandan çıktığını fark etmemişti.

“Kahretsin!” diye fısıldadı kendi kendine, hızını artırarak.

Tekrar "Jenny" diye seslendi. 'Hey, burada. Don Giovanni. Yanlış yöne gidiyorsun.'

Jennifer'ın kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki tüm sokağın duyabileceğinden korkuyordu. Bir nefes aldı, nefesini verdi ve dönüp Russell'a baktı. Uzun zamandır gördüğü en parlak gülümsemeyi sergileyerek ona el salladı. O sırada sağ elinde kırmızı bir gül olduğunu fark etti.

Artık çekip gitmek için çok geç.

Randevusuna yaklaşırken 'Üzgünüm' diye yalan söyledi. ‘Nedense restoranın yolun diğer tarafında olduğunu düşündüm.’

Russell gülü ona uzattı. 'Sevimsiz, değil mi?'

Jennifer gülümsedi. 'Hiç de bile. Aslında çok tatlısın. Teşekkür ederim.” Döndüler ve Russell onu restorana götürdü.

Akşam yemeği Jennifer'ın beklediğinden çok daha iyi ve sorunsuz geçti. Sadece restoran çok pahalı olmadığı için değil, Russell aynı zamanda komik, saygılı ve çok dikkatli bir insan olduğunu da kanıtladı. Çek geldiğinde, onunla ilgilenmeye çalıştı. Demek istediği, onu dışarı davet edenin kendisi olduğuydu, ancak Jennifer bunların hiçbirini kabul etmedi ve kendi yolunu ödemekte ısrar etti. Russell itiraz etmedi. Konunun parayla ilgili olmadığını anladığı açıktı. Bu gururla ilgiliydi ve o bunu tamamen takdir etti.

Saat 21.30'a yaklaşıyordu. Tam kahve sipariş ederlerken Russell, Jennifer'a son bir içki içmek isteyip istemediğini sordu. Ona, bir bloktan daha yakın bir mesafede bulunan ve şimdiye kadar sahip olduğu en iyi Mezcalita'yı sunan Meksika barını tanıdığını söyledi.

Jennifer'ın Mezcalita'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Russell bunun tekila yerine Mezcal ile yapılmış bir Margarita olduğunu açıkladı.

Jennifer aynı boş bakışla ona baktı. Mezcal'ın ne olduğunu da açıkça bilmiyordu.

"Ah, o zaman kesinlikle denemelisin," diye ısrar etti Russell. 'Dünyanızı değiştirecek. Güven bana. Ve lütfen... Çenesi hafifçe aşağıya doğru eğildi. "İzin ver onu alayım." Jennifer itiraz etmeden önce hemen işaret parmağını yukarıya doğru uzatarak elini kaldırdı. 'Bir içki... izin ver sana ısmarlayayım *bir* özellikle de daha önce hiç Mezcalita yemediğiniz için hoşunuza gitmeyebilir. Bilmediğiniz ve hoşlanmayabileceğiniz bir şeye para harcamanızı istemek benim için adil değil.'

Jennifer, Russell'ın sözleri üzerinde düşündü. Onun haklı olduğunu iddia edemezdi. Ayağa kalktı.

'Bırakın tuvalete gideyim, bu konuyu düşüneceğim, tamam mı?'

"Kulağa adil geliyor," diye yanıtladı Russell tek bir baş sallamayla.

Jennifer'ın gerçekten tuvalete ihtiyacı yoktu. Aynaya ihtiyacı vardı. Ellerini soğuk musluğun altına koyarken, "Ne yapacağım ben?" diye sordu yansımasına.

Gidip onunla o içkiyi alırsın, yapacağın şey budur.

'Neden?'

İki sebep.

Jennifer bekledi.

Bir; ondan hoşlanıyorsun. Muhtemelen sana bir et parçası yerine insan gibi davranan ilk adamdır.

Orada Jennifer'dan herhangi bir karşı argüman yok. 'İkinci sebep nedir?' *Bu gece biraz gerçek seks yapabilirsin, ne dediğimi anlıyor musun?* "Siktir git!" Jennifer aynayı kapattı, ellerini kuruladı ve masaya geri döndü.

"Tamam, bir içki" dedi Russell'a, yüzündeki ifade ciddi olduğunu gösteriyordu. 'Yarın sabah çalışmam gerekiyor.'

'Bu bir anlaşma. Bir içki." Kahvesini hemen bitirdi. 'Eğer hoşuna giderse, daha fazlasını almak için başka bir zaman geri dönebiliriz, ne dersin?'

Düz, Jennifer gülümsemesini engellemeye çalışarak düşündü.

'*Eğer* Hoşuma gitti,' diye yanıtladı, o da kahvesini bitirirken.

Russell blazer ceketini aldı ve ayağa kalkarken Jennifer'ın sandalyesini onun

için tuttu. Restorandan çıktılar ve köşeyi dönüp yarı ıssız, kötü aydınlatılmış bir sokağa girdiler. Onlar bunu yaparken Jennifer bir anlığına durakladı. Bir an bacaklarının ağırlığının altında bükülecekmiş gibi hissetti.

Russell, onun sağ kolunu nazikçe tutarak, “İyi misin?” diye sordu. Sesinde endişe vardı.

“Hımm...” Jennifer kendini toplamaya çalıştı. 'Birdenbire kendimi biraz sersemlemiş hissettim.'

'Ne, içtiğin o tek kadeh şaraptan mı?'

“Muhtemelen.” Sol avucunu hemen önünde park etmiş karanlık bir kamyonete dayadı ve derin bir nefes aldı.

Sersemlik gitmedi. Aslında yenilenmiş bir güçle geri döndü. Russell cebindeki anahtarlara uzanıp kamyonun kilidini açtı. Jennifer'ın göz kapakları ona doğru titredi.

'Ne... neler oluyor?'

Russell boyun kaslarındaki gerilimi ortadan kaldırmaya çalışarak başını saat yönüne, sonra saat yönünün tersine çevirdi. 'Uyuyakalıyorsun.'

Jennifer'a göre sesi farklı geliyordu.

Kamyonun arka kabin kapısını çekip açtı.

'Ben bitirmiyorum...'

Cümlesini tamamlayamadan Jennifer bilincini kaybetti. Russell düşüşünü engellemek için onu yakaladı ve hızla arka koltuğa yerleştirdi.

Kendi kendine gururlu bir şekilde başını sallayarak, 'Boka batacağım!' dedi. 'Bu sadece mükemmel dozajdı.'

Yirmi Yedi

Garcia, Hunter'ın sözleri karşısında duraksadı, kaşlarını çattı ve ardından Terry Wilford'un LAPD intihar olayı raporunu aramak için masasına doğru yürüdü.

Hunter, "Orada değil" dedi.

“Ne?” Yüzbaşı Blake'in dikkati Hunter'dan, avuçları yukarıya bakan Garcia'ya

kaydı. 'Nasıl oluyor da bir görgü tanığının, az önce birinin öldürüldüğünü gördüğünü söylemesi *köprüden atıldı* olay raporunda yok mu?'

Garcia dosyayı kaptanına teslim etmeden önce hızlıca göz attı. Gerçekten hiçbirinden bahsedilmedi.

Hunter masasının etrafında dönüp bilgisayarının başına otururken, "Çünkü Randy Douglas onu o gece sorgulayan memura hiç söylemedi," diye yanıtladı. Kaptanının gözlerinde şüphe ve endişenin birbiriyle çarpıştığını gördü.

Hunter, "Luis Toledo onu bunu yapmamaya ikna etti," diye açıkladı. 'Ve bunun nedenini anlamak kolaydır.'

Kaptan, "Ah, öyle mi?" diye sordu. 'Öyleyse lütfen burada kör bir kadına yardım edin, çünkü nedenini hiçbir şekilde anlayamıyorum.'

Hunter sandalyesine yaslandı. "Tek yapmanız gereken sahneyi hayalinizde canlandırmak - Luis Toledo ve Randy Douglas çalışıyorlar, beton kanalları temizliyorlar, dün geceki maç hakkında falan sohbet ediyorlar, içlerinden biri tam önlerinde 7. Cadde Köprüsü'nde bir şey fark ediyor." . Şimdi şunu belirtmeme izin verin, yaklaşık yetmiş metre ötedeler, hava karanlık ve tanık oldukları şey, köprüdeki kırılmış gibi görünen tek elektrik direğinin altında gerçekleşiyor. Aslında baktıkları şeyin bir atlayıcı olduğunu anlamaları bir saniyelerini alır. Panik modu devreye giriyor ve Bay Toledo çoğumuzun yapacağı şeyi yapıyor; olacakları durdurmaya çalışmak için köprüye doğru gidiyor. Bay Douglas başka bir şey ortaya çıktığında tam da aynısını yapmak üzeredir
Terry Wilford'un "iddiaya göre" kenardan atladığı sırada köprü gözüne çarpıyor. Bu yüzden duraklıyor."

Garcia, "Köprüde başka birini görüyor" dedi. 'Süpürgenin hemen arkasında.'

Hunter ortağını işaret ediyor. 'Öyle görünüyor ama emin olamıyor. Bu yüzden birkaç saniye daha hareketsiz duruyor ve çabalıyor...' Hunter işaret parmağını kaldırarak söylemek istediği noktayı vurguluyor '...karanlığın içinden, şokla panik arasında bir yerde, yetmiş metre ilerisindeki bir şeyi görmeye çalışıyor. . Bu sırada Terry sert bir şekilde yere çarpıyor.' Çarpmanın sesini vurgulamak için alkışladı. 'Bay. Douglas bir iki saniye daha tereddüt ettikten sonra kendisi de kaçınılmaz olanı yapıp köprüye doğru koşuyor. Oraya vardığında panik tam ilerleme moduna giriyor çünkü ikisi de artık kanın yanı sıra kırık kemikler ve

parçalanmış et yığınına bakıyorlar.'

Garcia, yüzbaşının elindeki raporu işaret ederek, "Demek içlerinden biri polisi arıyor" dedi.

Dosyayı okurken, "Luis Toledo," dedi.

Hunter tekrar ayağa kalktı ve tahtaya yeniden yaklaştı. "Ambulans ve LAPD'yi beklerken - her ikisi de oldukça korkmuş durumda çünkü her gün böyle bir şey görmüyorsunuz - Randy Douglas, Luis Toledo'ya ne düşündüğünü anlatmaya çalışıyor." *düşünüyor* köprüde gördü. Sadece Terry Wilford'la olan başka biri değil; başka biri onu köprüden itiyor veya atıyor.'

Yüzbaşı Blake hayal kırıklığıyla nefes verdi. Gerisi oldukça açıklayıcıydı.

Hunter şöyle devam etti: "Randy Douglas görevli memura o gece gördüklerini anlatmış olsa bile ortağı Luis Toledo görmediği için bunu doğrulayamazdı." Bu, memurun Randy Douglas'ın ifadesinden anında şüphe duymasına neden olurdu. Hava karanlıktı, yaklaşık yetmiş metre uzaktaydı ve Terry Wilford'un bedeni betona çarpıp çaresizlik moduna geçmeden önce en fazla üç ila dört saniyesi olacaktı. Köprüde Bay Wilford'la birlikte başka birini görse bile, karanlık, mesafe, panik... bunların hepsi büyük bir olaya katkıda bulunurdu. *belirsiz* resim. O ikinci kişinin Terry Wilford'un atlamasını engellemeye çalışmadığını gerçekten kim söyleyebilirdi? Bu kişi onu kurtarmak için Bay Wilford'a doğru ilerliyor olabilir...
Bay Wilford kenardan indiğinde onu tut falan... Hunter omuz silkti. 'Uzaktan bakıldığında ve karanlıkta, ikinci kişi Terry Wilford'u itmiş gibi görünebilirdi.' Bütün bunların bir anlığına anlaşılması için durakladı. ‘Bunların hepsi Luis Toledo’nun Randy Douglas ona gördüklerini anlattığında işaret ettiği gerçekler.’

Artık tamamen Hunter'ın yanında olan Yüzbaşı Blake, "Görevli memur da aynısını yapardı," diye onayladı. 'Bu açık bir intihar senaryosuydu' Olayı bir cinayete dönüştürmek, herkes için en az iki kat iş anlamına gelirdi ve Bay Douglas'ın çok ürkek ifadesi dışında, o memurun cinayetten şüphelenmesi ve cinayete karışması için gerçek bir nedeni olmazdı.' . ‘Bu hikayenin tamamında makul şüpheler var.’

Hunter, "İşte bu yüzden olay raporunda bunlardan hiç bahsedilmiyor," diye onayladı.

"Tamam," diye kabul etti Yüzbaşı Blake ve bir kez daha Hunter'ı büyütülmüş gözleriyle yere sabitledi. "Ama eğer ortağı onu o gece olayla ilgili polis memuruna anlatmaktan vazgeçirdiyse, nasıl oldu da bugün size anlatmaya karar verdi?" Hikayesini yirmi saniye içinde itibarsızlaştırabileceğinizi kesinlikle biliyordu.'

Hunter, "Bastırılmış suçluluk duygusu" diye açıkladı. 'Randy Douglas bana o geceye ait görüntüleri aklından alamadığını söyledi.'

"Anlaşılabilir," diye yorumladı Garcia.

'Ve bu konu üzerinde ne kadar çok düşünürse,' diye devam etti Hunter, 'gördüğü şeyden o kadar emin oldu: Terry Wilford 7. Cadde Köprüsü'nden itiliyordu ya da atılmıştı.' Nefes almak için bir duraklama aldı. "Randy Douglas onun hikayesine inanıp inanmamamın umurunda değildi Kaptan. Sadece birine söylemesi gerekiyordu ve biri derken "yetkililere" demek istedim. İçindeki öfkeyi atması, doğru olanı yapması, vicdanını temizlemesi gerekiyordu. Ona inanıp inanmamamız onun sorunu değil. Onun için önemli olan boğucu suçluluk duygusunun ortadan kalkması, bilginin aktarılmış olmasıdır.'

"Eh," dedi Garcia masasına dönüp sandalyesinin arkasından ceketini alırken. Harika bir hikaye Robert ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü o köprüde ikinci bir kişinin olması gerektiğini zaten biliyorduk. Terry Wilford'un "atlamadan" önce öldüğünü zaten biliyorduk. Ve bu katilin amacının kurbanlarının ölümlerini taklit etmek olduğunu zaten biliyorduk.'

Hunter hafif bir kafa sallamayla partnerini durdurdu. "Eh, tam olarak değil, Carlos." Garcia geriye dönüp Hunter'a biraz kafası karışmış bir şekilde baksa da soruyu soran Yüzbaşı Blake oldu.

'Tam olarak ne değil, Robert? Bu katilin amacının tam olarak kurbanlarının ölümlerini taklit etmek değil mi?'

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Tam olarak değil - bunların hiçbirinin önemi yok - çünkü Randy Douglas'tan aldığım tek şey bu değil.'

Oda beklentiyle nefesini tutmuş gibiydi.

Garcia ceketini sandalyesine geri koydu.

"Sana başka ne verdi?"

Hunter, "Görünen o ki Bay Douglas bir tür kamyonet tutkunu." diye söze başladı. Sadece araba kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda özel dergiler okuyor,

belgeseller izliyor, gösterilere gidiyor... dokuz metrenin tamamı boyunca."

"Katilin kamyonetini mi gördü?" Garcia'nın ağzı yarı açık kaldı.

Hunter, Tam olarak değil, diye yanıtladı.

"Robert," diye seslendi Yüzbaşı Blake, sesi yarım oktav daha alçaktı, sesi zorla sabitti. 'Bir kez daha 'tam olarak değil' dersen, yemin ederim ki yarın sabah Compton'da park cezalarını dağıtacaksın.' 'Ben Compton'da doğdum, Kaptan.'

Kaptan, Hunter ve Garcia'nın onun şaka yapmadığını bildiğini bildikleri bir şekilde başını salladı. 'Etrafın ince buzla kaplı, Robert. Bir sonraki adımınız hakkında iyice düşünseniz iyi olur.'

"Randy Douglas köprüdeki kamyoneti tam olarak göremedi çünkü hava çok karanlıktı." Hunter'ın sesinde artık hiçbir ses çıkmıyordu. 'Tek gördüğü bir siluetti.'

Garcia'nın omuzları düştü.

Hunter telefonuna uzanırken "İşte meraklı olmanın karşılığını aldığı yer burası" dedi. Kamyonu görmesine gerek yoktu. Sadece bir siluet olarak bile şeklini tanıdı.' Bir fotoğrafı çağırmak için telefonunun ekranına birkaç kez dokundu. 'Adamımız çift kabinli bir Dodge RAM kullanıyor ve bu ya 2500 ya da 3500; yeni modellerden biri.'

Garcia ve Yüzbaşı Blake, Hunter'ın cep telefonu ekranına bakmak için yaklaştılar. Fotoğrafta gösterilen kamyonet büyük, çift kabinli bir modeldi.

geniş bir kargo yatağı ile. Kamyon ayrıca ortalama sokak kamyonuna göre yerden biraz daha yüksekte görünüyordu.

Garcia, “Yeni modellerden biri” derken neyi kastediyorsun? diye sordu. Hunter telefonu ona verdi ve not defterine uzandı. 'Randy Douglas bana RAM 2500 ve 3500'ün 2019'da küçük bir makyaja tabi tutulduğunu söyledi. Önemli bir şey yok ama farlar ve ön ızgara önceki modellerden farklı. Izgara daha geniş ve biraz daha yüksektir, bu da kaputun kenarında küçük bir değişiklik yapılmasına neden olmuştur. Bay Douglas'a göre kamyon daha kötü görünüyor. Sorun şu ki; 2500 ve 3500 modelleri arasındaki ana farklar tamamen kaportanın altında; beygir gücü, yakıt tüketimi vb. söz konusu olduğunda motorlar farklı, ancak görünüş açısından ikisi de temelde aynı. Ve Bay Douglas o gece köprüde gördüğü kamyonun ya 2500 ya da 3500, yeni model Dodge RAM olduğundan kesinlikle emindi.'

Garcia'nın gözleri birkaç saniye daha fotoğrafta kaldı.

Hunter şöyle devam etti: '3500, Dodge'un bugüne kadarki en büyük ve en pahalı RAM modelidir. 2500 biraz daha ucuz ama çok değil, bu da katilimizin sokak serserisi olmadığını gösteriyor. Ya iyi ve istikrarlı bir işte çalışıyor ya da gayet iyi durumda olan kendi işini yürütüyor.' Not defterini cebine koydu. 'Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortaları ile kırklı yaşlarının ortaları arasında bir yerlerde olduğunu söyleyebilirim. Güçlü ve iyi yapılı bir adamdır. Terry Wilford yaklaşık iki yüz pound ağırlığındaydı ve katilimiz onu köprünün korkuluklarının üzerinden kaldırmayı başardı. Peki,' Hunter bunu kabul etti. ‘7. Cadde Köprüsü korkuluğu o kadar yüksek değil ama yine de katilimiz bunu tek başına yaptı. Ayrıca yaptığı iş ne olursa olsun, muhtemelen ona bolca boş zaman sağlıyor.'

Yüzbaşı Blake, sonunda Hunter'ın cep telefonunu ona geri verirken, "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

Hunter, "Kurbanlarının dikkatle seçildiğini zaten anladık, değil mi?" dedi. 'Hepsi aslında yalnızdır ama o bunu nereden biliyor?' 'Çünkü o da kurbanlarını yeterince iyi tanıyor,' diye yanıtladı Garcia. 'Ya da onları inceliyor. Onları takip ediyor.”

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. ‘Eğer kurbanını önceden tanımak yerine onları takip ederse bunu haftalarca... belki aylarca yapar. Bu tek

Bir sonraki kurbanının aslında yalnız biri olduğundan emin olmanın bir yolu. Birini sadece birkaç gün takip ederek bunu anlayamazsınız.'

Garcia, "Ve bunu yapabilmek için çok fazla boş zamana ihtiyacınız var" yorumunu yaptı. Hunter başını salladı. 'Ama başka bir şey daha var. Henüz bilmediğimiz bir şey."

Kaptan bir kez daha saatine bakarak, "Başka ne var?" diye sordu. Hunter, "Kurban seçim kriterleri" diye açıkladı. 'Bu yalnızca onların yalnız oldukları gerçeği olamaz. Eğer durum böyleyse Los Angeles gibi bir şehirde..." Pencereyi işaret etti. 'Sadece Skid Row'a vurması gerekiyordu ve şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi olacaktı. Her yaştan evsiz ve yalnız insanlar. Hayatlarında onları özleyecek kimsesi olmayan insanlar. Onların da kaybolduğunu bildirecek kimse yoktu. Buradaki iki kurbanın hiçbiri için durum böyle değildi." Hunter tahtayı işaret etti. "Yani evet, yalnız olmak muhtemelen bu katilin kurban seçim kriterlerinin bir parçası ama onları seçmesinin nedeni bu değil. Başka bir şey olmalı. Sadece bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Yirmi Sekiz

Kendisine Russell diyen adam odanın köşesinde sessizce oturuyordu. Sol bacağını sağ bacağının üzerine atmıştı ve elleri nazikçe uyluğuna dayanıyordu, parmakları birbirine geçmişti, başparmakları uçlarına dokunuyordu. Sakalı gitmişti. Kare ve güçlü bir çene hattını göstermek için temiz tıraş edildi. Koyu kahverengi gözleri gizem ve acı dolu görünüyordu. Birkaç dakikadır aynı pozisyonda oturuyordu... Nefesi kontrollüydü... Bakışları, ondan sadece birkaç adım ötede yerde cenin pozisyonunda yatan Jennifer'a kilitlendi.

Banyoya gittiği sırada kahvesine döktüğü sakinleştirici kokteylin etkisini göstermesinin üzerinden yaklaşık on iki saat geçmişti ve Jennifer hâlâ kendine gelmemişti. Ama adam endişeli değildi. Aslında bunu bekliyordu. Hesaplamalarına göre kullandığı dozaj her an etkisini kaybedebilirdi. Bu yüzden onunla aynı odada oturuyordu. Tıpkı herkes uyandığında orada olduğu gibi,

Jennifer uyandığında da orada olmak istiyordu.

Adam gözleri yerdeki nesneye dönmeden önce gelişigüzel bir şekilde saatine baktı. Onları gözlemlemeyi seviyordu. Göğüslerinin tuhaf ritimlerde ve farklı yoğunluklarda yükselip alçalmasını izlemekten hoşlanıyordu. Tüm döngüyü kendi rastgele yöntemiyle tekrarlamadan önce, düzensiz nefeslerinin derinden sığa, neredeyse hiç nefes almamaya doğru gidişini izlemekten hoşlanıyordu. Hızlı göz hareketlerinin ağır göz kapaklarının arkasında neredeyse bir dakika boyunca hızlanmasını, ancak bir saniye içinde tamamen sessizliğe dönüşünü izlemekten hoşlanıyordu. Tüm bu semptomlar - tuhaf göğüs hareketi, düzensiz nefes alma, çılgın REM - hepsi kullandığı ilaçların yan etkileriydi.

Çenesinin alt tarafını kaşıdı ve tam o anda Jennifer sanki karnına sert bir tekme yemiş gibi yerde sarsıldı.

Adam bunu daha önce de görmüştü. Sakinleştirici kokteylinin kötü rüyalar yağmurunu tetiklediği biliniyordu. Kabuslar o kadar gerçek ki, denekler bazen uykularında sıçrar, sallanır, bükülür, döner ve çığlık atarlardı ama o anda ne kadar korkunç bir kabus görürlerse görsünler, bir zamanlar katlanacakları şeyle karşılaştırıldığında hepsi bir melek rüyası olurdu. uyanmışlardı.

Jennifer yerde tekrar sarsıldı ama bu kez bu sarsıntıya birkaç kısa inleme eşlik etti. Zevkle ve oksitosin salınımıyla ilişkilendirilen türden değil. Hayır, bunlar bir sıkıntı belirtisiydi ve Jennifer'ın bilincini geri kazanmak üzere olduğunun göstergesiydi.

Adam sakince bekledi.

Jennifer bir kez daha sarsıldı; art arda üç kez, sanki vücudundan üç hızlı elektrik dalgası geçmiş gibi. Her birinin ardından yeni bir inilti geldi ve ilerledikçe yoğunluk arttı.

İşte geliyor, adam düşündü. *Neo Patlama*.

'Neo Patlama', tüm deneklerinin kaçınılmaz olarak yaşadığı patlayıcı uyanma süreci olarak adlandırdığı şeydi. Bu ona Neo'nun filmde nasıl olduğunu hatırlattı. *Matris*, kırmızı hapı aldıktan sonra kapsülünde uyandı; rüya dünyasından gerçek dünyaya dönen bir patlayıcıydı sadece.

Adam bacak bacak üstüne attı, öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri hâlâ bir aradaydı... parmakları hâlâ birbirine geçmişti. Gözleri tekrar Jennifer'ın

yüzüne takıldı. Hayatında yaşadığı her şeye rağmen gençlik günlerindeki çekiciliğinin en azından bir kısmını korumayı başarmıştı.

Russell alçak sesle, "Ne büyük kayıp," dedi.

Jennifer'ın hızlı göz hareketi geri geldi ama şimdi biraz farklıydı - belki biraz daha yavaştı - başı kısa aralıklarla soldan sağa doğru hareket ediyordu. 'Neo Patlama'ya sadece birkaç saniye kalmıştı.

Russell bir santim bile kıpırdamadı. Sadece gözlemledi.

Üç...

İki...

Bir...

'Ahhh!'

Jennifer öyle umutsuz bir nefes nefese uyandı ki, sanki bir korku çığlığı gibiydi.

Russell hiçbir şey söylemedi.

On iki saatlik derin uykusundan nihayet kurtulduğunda, Jennifer'ın ciğerleri sanki içebilecekmiş gibi oksijeni yuttu... sanki boğulmaya bir milisaniye kalana kadar suya batırılmış gibi.

Uyandıklarında hepsi benzer şekilde tepki vermişti; görünüşe göre oksijen açlığı çekiyorlardı. Russell, uyuşturucunun etkisi yeni geçmeye başladığından hepsinin benzer rüyalar görüp görmediğini merak etmeye başladı.

Ayrıca bulundukları odanın ışıklarını da rahat edebilecekleri bir seviyeye kadar kısmıştı. İlaçlarının deneklerinin aynı rüyayı görmesine neden olup olmadığını bilemeyebilirdi ama bunların Jennifer'ın gözbebeklerinin normal boyutlarının yaklaşık iki katına kadar genişlemesine neden olacağını kesinlikle biliyordu. Bu etki, denek uyandıktan yalnızca birkaç dakika sonra kayboluyordu. Onun rahat olmasını istediğinden değil. Aslında bundan çok uzaktı ama zaten Jennifer için yapacak çok şeyi vardı ve dürüst olmak gerekirse ışıkların kısılması tam olarak onun yararına değildi.

Russell, Jennifer'ın gözlerinin kırpışarak uyanışını izledi ama göz kapaklarının sanki uykunun henüz bitmediğini söylüyormuşçasına hâlâ ağır olduğunu rahatlıkla görebiliyordu. Yine de Jennifer bir şekilde onları açmaya zorlayacak gücü buldu. *O bir savaşçı,* diye düşündü. *Buna hiç şüphe yok.*

Russell'ın Jennifer'ın deneyimleyeceğinden emin olduğu bir başka uyuşturucu yan etkisi de beyninin uyuşmasıydı ve bu da ona ne olduğunu yavaş yavaş anlamasına yol açıyordu.

Birincisi, kimyasalların neden olduğu uzun bir uykudan uyanmanın tipik sersemliği. İlk birkaç saniye, hatta belki dakikalar boyunca hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı.

İkincisi, çaresizce içine çektiği havanın küflü ve rutubetli olduğunu fark edecekti; bu da muhtemelen havalandırması kötü olan sıkışık bir odada kilitli olduğunun açık bir göstergesiydi.

Üçüncüsü, neredeyse her yerden gelen kas ve eklem ağrıları, sert zeminde kötü bir pozisyonda saatlerce uykuda kalmanın sonucu.

Ve dördüncüsü - ve burası Russell için her şeyin eğlenceli olmaya başladığı yerdi - gözbebeklerinin genişlemesi nedeniyle görüşü hâlâ bulanık olacağından, Jennifer etrafı yoklamak için muhtemelen ellerini kullanacak, baş döndürücü beyni neler olduğunu anlamak için ölüyordu. Ve ilk büyük sürpriz için kollarını herhangi bir yöne uzatması yeterliydi.

Russell bekledi.

"Neredeyim ben?" diye fısıldadı Jennifer, kendi sesi gibi gelmeyen boğuk bir sesle. 'Neler oluyor?'

Russell'dan yanıt yok. Gözlerinin odaklanabilmesi için gözbebeklerinin normale dönmesini bekliyordu. Görüntüler seslerden daha şok edici olurdu. Jennifer fazla bir şey görememesine rağmen iki avucunu da yere dayadı ve acı veren bir inlemeyle kendini oturma pozisyonuna itti. Yavaş yavaş yapılmasına rağmen bu çaba Jennifer'ın midesini bulandırıyor ve üşümesine neden oluyordu.

Hemen sol elini ağzına götürdü ama bir damla safranın dudaklarından dökülmesini engelleyecek kadar hızlı değildi.

'Ahhh... Tanrım!'

Russell, Jennifer'ın damak zevkini ele geçireceğini bildiği berbat acı-asitli tatla mücadele ederek kendini toparlamaya çalışmasını izledi. Tahmin ettiği gibi, Jennifer yavaşça sağ kolunu yanına doğru uzattı ve geçici olarak bir şey aradı... nerede olduğunu belirlemesine yardımcı olabilecek herhangi bir şey.

Russell arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Jennifer'ın

tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu.

Biraz daha ileride, diye düşündü, zihinsel olarak onu devam etmesi için teşvik ederek. Jennifer sağ kolunu tamamen uzattığında parmak uçları sonunda bir şeye ulaştı.

Russell istikrarlı kaldı.

“Ne...?” Jennifer durakladı, gözlerini dokunduğu şeye dikti ve odaklanmaya çalıştı. Elini açtı ve parmaklarının sağlam bir şeye, metal bir şeye dolanmasına izin verdi.

Sol kolu sağ koluna uzanmadan önce bir saniyelik tereddüt yaşadı. Sol elinin parmakları buna benzer bir şeyin etrafına sarılıydı
zaten tutunduğu şey: iki paralel metal çubuk.

‘Hayır!’ Bu kelime bıkkın bir nefesle geldi. Jennifer yine gözlerini kıstı ama bu sefer o kadar da sert değildi. Görüşü normale dönüyordu. Bunu yıkıcı bir farkındalık izledi.

Russell bekledi ama Jennifer'ın yüzündeki ifade kafa karışıklığından mutlak çaresizliğe dönüşene, yalvaran gözleri şimdiden yaşlarla dolana kadar -belki yarım saniye kadar- beklemesi gerekmedi. Jennifer hâlâ o odada yalnız olmadığını fark etmemişti.

'Burada neler oluyor?' diye sordu, içindeki tüm güçle parmaklıkları sallarken, duygulardan boğulmuş bir sesle, ki bu pek de fazla değildi.

Sağlam çelik.

Jennifer başını kaldırdı ve Russell o ana kadar onu gizleyen çaresizliğin, içini sarsan bir korkuya dönüşmesini izledi. Bunun nedeni Jennifer'ın başının hemen üstünde, yani başının 60 cm üstünde daha fazla metal çubuk görmesiydi. Fakat Jennifer ayakta değil oturuyordu. Bu, Jennifer'ın açıkça düşündüğü gibi hücreye geri dönmediği anlamına geliyordu. Çok daha kötü bir şeyin içinde kilitli kalmıştı. Bir kafese, yani bir hayvan kafesine kilitlenmişti.

Vücudu sola doğru büküldü. Sol kolu da onu takip ederek diğer tarafa uzandı. Daha sağlam metal çubuklar.

Jennifer birkaç saniye kıpırdamadan oturdu, kolları çarmıha gerilmiş bir pozisyonda uzanmıştı, parmakları sağında ve solunda metal çubukların etrafına dolanmıştı. Hayır... diye fısıldadı, açıkça gözyaşlarını tutuyordu. “Bu olamaz.”

Bir kez daha onları sallamayı denedi.

Hiçbir şey... bir gıcırtı bile.

“Hayır...” Sesi gücünü yeniden kazanmaya başlamıştı. Her çığlık attığında kafesini çekiştiriyor, vücudu öfkeyle titriyordu. ‘Hayır... hayır... hayır.’

‘Uyandığını görebiliyorum.’ Russell sonunda sessizliğini bozdu, ses tonu sakin ve kontrollüydü.

Jennifer'ın kafası hemen kalktı, bakışları tam önündeki, Russell'ın sesinin geldiği karanlık köşeye kaydı. Nefesi sığdı ve gözyaşları yanaklarından kalın yağmur damlaları gibi akıyordu. Yüzündeki ifade çaresizdi... kafası karışmıştı. Gözlerinin yeniden odaklanması bir iki saniye sürdü ve

Bir yüzün ana hatlarını, burnun hatlarını, gözlerin şeklini tanımlamak için beynine birkaç adım daha atması gerekiyor.

“Kim... sen kimsin?” Sesi çaresiz ve korku doluydu. Russell,

“Beni tanımadın mı?” diye sordu.

Jennifer hiçbir anıyı tetiklemeyen bu yüze gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı.

Russell gülümsedi ama bunda en ufak bir insani sempati belirtisi yoktu.

Jennifer aniden durdu, boynu yavaşça öne doğru eğildi. Sadece gözbebekleri normale dönmüştü ama aynı zamanda odadaki loş ışığa da alışmaya başlamıştı.

Russell'dan yeni bir gülümseme. Jennifer'ın neye baktığını tam olarak biliyordu... ve ona değildi.

“Şunu izle,” dedi, gülümsemesi hiç solmadı.

“Aman Tanrım!” Jennifer korkunun onu boğucu bir battaniye gibi sardığını hissetti. Bir şey midesinin içinde dönerek boğazından geçip ağzına doğru ilerledi.

Bu seferki sadece safra değildi.

Yirmi Dokuz

Hunter ve Garcia için ertesi gün Terry Wilford'un Doğu Los Angeles'taki dairesine yapılan bir geziyle başladı.

Dün gece geç saatlerde Araştırma nihayet Terry'nin ev sahibi Bay Aldridge'e ulaşmayı başardı. Hunter ve Garcia şanslıydı. Bay Aldridge on üç gündür uzaktaydı, Los Angeles'ın hemen dışındaki kiracılarla ve birkaç mülkle ilgileniyordu, bu da Terry'nin dairesine gerçekten dokunulmadığı anlamına geliyordu. Bay Aldridge uzakta olmasaydı, Terry Wilford'un intihar sonucu öldüğü haberini duyar duymaz tüm kişisel eşyalarını hemen kutuya koyardı. Satabileceği değerli ne varsa, en az iki haftalık ödenmemiş kiranın maliyetinin bir kısmını geri almaya çalışarak bunu çoktan yapardı. Geriye ne kaldıysa Bay Aldridge saklardı ama bu uzun sürmez. Dairenin kendisi temizlenmiş olacaktı ve Los Angeles'taki kadar hızlı hareket eden emlak piyasası nedeniyle yeni bir kiracının çoktan taşınmış olması büyük bir ihtimaldi.

Ama bunların hiçbiri henüz gerçekleşmemişti. Bay Aldridge, Kayıp Kişiler dedektiflerinin içeriye bakabilmesi için neredeyse üç hafta önce dairenin kilidini açtığından beri Terry'nin dairesine dönmemişti. UVC Araştırma ekibine, mülkteki iki cinayet masası dedektifiyle sabah 9:00'da anahtarlarla buluşabileceğini söyledi.

Bina, Wellington Heights'ta, Michigan Bulvarı ile North Hicks Bulvarı'nın tam köşesinde bulunan küçük, dikdörtgen bir yapıydı. Sadece iki kat yüksekliğindeydi ve ortasında tek bir cam kapılı giriş lobisi vardı. Uzun sıcak yazlar ve tropikal sağanak yağışlar uzun zaman önce binanın açık sarı boyasının çatlamasına ve ufalanmasına neden olmuştu ve sarı artık sarı değildi. Günlük trafik kirliliği nedeniyle binanın cephesi nargile rengi kahverengi bir renk almıştı. Açıkçası caddedeki en çekici bina değil.

Bay Aldridge sabah saat tam 9.00'da Terry Wilford'un dairesinin kapısını Hunter ve Garcia'ya açtı ve onları kendi halleriyle baş başa bıraktı.

Ön kapı doğrudan iki siyah replika deri koltuk, yere kadar uzanan siyah bir sehpa ve uzun siyah bir tahtanın ortasına yerleştirilmiş bir televizyon seti ile seyrek bir şekilde dekore edilmiş oldukça erkeksi ve ölçülü bir oturma odasına açılıyordu. modül ve duvarlarda nötr sanat. Oturma odasının köşelerinden biri değiştirilerek küçük bir açık plan mutfak yaratılmıştı; içinde küçük bir ocak, eski görünümlü bir buzdolabı, mikrodalga fırın ve başka hiçbir şey yoktu.

Garcia mutfağa girip oradaki dört dolabı kontrol ederken, "Burada fazla vakit

geçireceğimizi sanmıyorum" dedi; ikisi lavabonun altında, ikisi duvardaydı. 'Kontrol etmemiz gereken pek bir şey yok değil mi?' Dolaplarda birkaç tava, tabak, bardak, bardak ve temizlik malzemesi buldu.

Hunter cevap vermedi. Bunun yerine odanın diğer tarafındaki kapıya doğru ilerledi. Doğrudan yatak odasına açılıyordu, koridor yoktu. Yatak odası pek geniş değildi.

Garcia buzdolabını kontrol etti. 'Ya evde pek vakit geçirmiyordu' diye seslendi, 'ya da pek fazla yemek yemiyordu. Bu buzdolabında neredeyse hiçbir şey yok.' Hunter yatak odasında tek kişilik komodinli çift kişilik bir yatak, iki kapılı bir gardırop, dört çekmeceli kompakt bir sandık ve gardırobun yan tarafına dayalı katlanabilir bir sandalye buldu. Tıpkı oturma odasındaki gibi tüm mobilyalar koyu renkteydi.

Hunter sonunda, Evet, diye seslendi. "Burada da pek bir şey yok."

"En azından düzenliydi," yorumunu yaptı Garcia.

Yatak odasının karşısında, yatağın diğer tarafında Hunter'ın onu dairenin tek banyosuna açacağını bildiği başka bir kapı daha vardı. Kontrol etmeye gitti.

Garcia oturma odasında, herhangi bir saklama olanağı sunan tek mobilya olan TV modülüne doğru yürümüştü; TV setinin hemen altında üç adet dolap benzeri kapı vardı. İlkinin içinde fatura ve faturaya benzeyen şeylerle dolu birkaç büyük klasör buldu. İkinci kapıyı denedi; daha fazla evrak ve belge. Terry Wilford sadece dairesini düzenli tutmakla kalmıyordu, aynı zamanda oldukça organize bir birey gibi görünüyordu. Her belge türünün kendine ait ayrı, renk kodlu klasörü vardı.

Üçüncü ve son kapı – kalemler, tükenmez kalemler, zarflar ve içinde birkaç fotoğraf bulunan kapaksız bir kutu. Garcia ona uzandı ve bir an fotoğraflara göz attı. O kadar çok değildiler; on... on iki, en fazla. İlk birkaç görüntü Terry'nin barın arkasında iki farklı kişiyle poz vermesiydi. Üçü de barmen üniforması giyiyordu. Arkalarındaki duvarın üstündeki ışıklı neon tabelada 'Winning Score Sports Bar' yazıyordu; Terry'nin Arizona'da çalıştığı yerlerden biri. Sonraki beş veya altı fotoğrafta Terry'nin elinde bir kokteyl çalkalayıcısı, renkli kokteylleri karıştırırken veya güzelce süslenmiş bardaklara dökerken görülüyordu. Bu fotoğrafların hepsinde parlak ve dost canlısı bir gülümseme vardı. Son iki

fotoğraf Terry'nin merhum eşi Joana ve oğulları Joseph'e aitti. Her iki fotoğrafta da Joseph yaklaşık on veya on bir yaşında görünüyordu.

Garcia kutuyu bıraktı ve bazı belge klasörlerini kontrol etti - faturalar, faturalar, ödeme makbuzları, makbuzlar, vb. Her ihtimale karşı her kağıt parçasını gözden geçirmek zorunda kalacaklardı ama onun kontrol edemeyeceği kadar çok kağıt vardı. onları hemen orada ve sonra. Her şeyi sehpanın üzerine koydu ve yatak odasına doğru yürüdü. Hunter ardına kadar açık gardırobun yanında sırtı ortağına dönük olarak duruyordu. Elinde bir şey tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu Garcia odaya girerek.

Hunter onunla yüzleşmek için döndü. Büyük bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. 'Bir aile fotoğraf albümü.'

Garcia başını salladı. 'Evet, oturma odasında da birkaç fotoğraf buldum. Özel bir şey yok, sadece Terry Wilford barmen olarak çalışıyor ve birkaç karısı ve çocuğu, hepsi bu. Ayrıca belge klasörlerini de buldum; çoğunlukla faturalar ve maaş bordroları. Her şeyi yanımıza alacağız.'

Hunter, albümdeki başka bir sayfayı çevirerek, "Burada barmen fotoğrafı yok" dedi. 'Aslında sadece o ve ailesi.'

"Gardıropta ilgi çekici başka bir şey var mı?"

Hunter başını salladı. ‘Pek sayılmaz; kıyafetler, ayakkabılar, beyzbol eldiveni ve bunlar.’ Albüme doğru başını salladı.

Yatağın diğer tarafındaki kapıyı işaret eden Hunter'a Garcia'nın kaşları kalktı.

Hunter ona "Banyo masa büyüklüğünde" dedi. ‘Orada da bir şey yok.’

‘Komodin mi?’

Hunter başını salladı. ‘Henüz kontrol etmedim.’

“Ben yapacağım.” Garcia ona doğru yürüdü.

Hunter albümün sonuna ulaştı ve onu yatağın üzerine koymak üzereyken son fotoğraflardan birinde gözüne bir şey çarptı. Durakladı ve birkaç sayfa geriye dönmeden önce birkaç saniye baktı. Önceki sayfalardaki birkaç fotoğrafı daha inceledi ve bir kez daha albümün sonuna döndü.

Garcia sandığın dördüncü ve son çekmecesini kapatırken, "Burada da pek bir şey yok," dedi. 'Daha fazla kıyafet, biraz yatak takımı, biraz havlu, bir tornavida

seti ve miksoloji üzerine birkaç kitap. İşte bu kadar."

Hunter'ın dikkati hâlâ fotoğraf albümündeydi; gözlerindeki bakış endişeyle şüphe arasında bir şeydi.

Garcia durakladı. 'Bu bakışı biliyorum Robert. Ne buldun?' Hunter yine birkaç sayfayı geriye çevirirken emin olmayan bir hareketle başını yana eğdi. 'Emin değilim. Muhtemelen hiçbir şey. Muhtemelen sadece apofeni, en iyi yaptığım şey de bu."

Garcia'nın burnu ortağına doğru kırıştı. "En iyi yaptığın şey nedir?" "Oturma odasında birkaç fotoğraf daha bulduğunu söylemiştin değil mi?" diye sordu Hunter. 'Neredeler?'

"Gidip onları alacağım." Beş saniye sonra Garcia fotoğraf kutusuyla geri döndü. Hunter'a verdi. 'Peki apo da ne demek... her neyse? En iyi yaptığını söylediğin şey."

Hunter kutudaki tüm fotoğraflara göz atarken "Apophenia" diye onayladı. Son ikiye geldiğinde durakladı. İkisi de Terry'nin karısı ve çocuğuydu.

Garcia hâlâ onun cevabını bekliyordu.

Hunter tüm dikkatini iki fotoğrafa verdi.

"Robert," diye seslendi Garcia, sert bir ses tonuyla. 'Ben Gugguggle konuşmuyorum. Apofeni de ne demek?'

"Belki de sana göstermeliyim." Hunter fotoğraf albümünü Garcia'ya uzattı. 'Şu fotoğrafa bir bakın.' Albümün hemen sonundaki fotoğrafı işaret etti. "Ve sonra bunu bunlarla karşılaştırın." Birkaç sayfayı geriye çevirdi. 'Öne çıkan bir şey varsa bana söyle.'

"Pekala," Garcia, Hunter'ın işaret ettiği sayfayı sağ işaret parmağıyla işaretleyerek albümü aldı. 'Belirli bir şey mi arıyorum?' 'Tam olarak değil. Sadece fotoğrafları karşılaştırın ve bir şey fark edip edemeyeceğinize bakın.' Garcia işaretli sayfadaki fotoğraflarla başladı.

Terry Wilford'un karısı Joana, peri yüzlü, büyük ela gözlü, omuzlarının çok ötesine geçen muhteşem koyu kahverengi dalgalarla çerçevelenmiş, şaşırtıcı derecede güzel bir kadındı. Joseph küçük bir çocukken, annesinden miras aldığı belli olan tatlı kıvırcık saçlarıyla biraz tombul biriydi. Büyüyünce çok çekici bir adam olacağına dair belirtiler vardı.

Garcia albümün sonundaki sayfayı çevirdi.

Yıllar açıkça geçmişti. Joseph o zamanlar ergenlik çağında gibi görünüyordu. Tombul yüzü zayıflamış, saçları kısalmış ve yüz hatları bu güzel görünüm vaadinin karşılığını almaya başlamıştı.

"Eh," dedi Garcia, kararsız bakışları Hunter'a dönerek. 'Çocuğu bir sayfadan diğerine geçtiğinde kesinlikle daha büyük oluyor.'

'Başka bir şey?'

Garcia omuz silkti. 'Terry Wilford'un önceki fotoğraflarda sakalı vardı. Kıyafetleri farklı... konumları farklı... ve fotoğrafların yıllar arayla çekildiği belli... işte bu kadar."

Hunter, "Kaç yıl olduğunu söyler misin?" diye sordu.

Garcia dudaklarını yana doğru büktü. 'Burada çocuğu rehber olarak kullanacağım çünkü yaş değişimini tahmin etmek daha kolay.'

'TAMAM.'

Garcia işaretli sayfadakileri göstererek, "Bu resimlerde" dedi, "çocuk beş yaşında... altı yaşında görünüyor belki."

Hunter başıyla onayladı.

Garcia, "Ve bunda da" fotoğraf albümünün sonuna baktı. 'Yaklaşık sekiz ya da dokuz yaş daha yaşlı görünüyor. Kesinlikle ergenlik çağına başlıyor, yani on üç... on dört diyeceğim.'

"Peki ya bu?" Hunter kutudaki fotoğraflardan birini Garcia'ya uzattı. Joana ve Joseph'in birlikte bir fotoğrafıydı.

"Hımm..." Garcia başını soldan sağa salladı. "Çocuğun on yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum... daha büyük değil."

Hunter, "Bir fotoğraf arasında en az üç yıllık bir boşluk bu kadar kolay mı?" diye sordu.

Garcia, "Bunun neredeyse doğru olduğunu söyleyebilirim, evet" diye onayladı.

'Peki hiçbir şey zihninizi sorularla şaşırtmadı mı?'

'Hayır, tekrar... Ne tür sorular?'

Hunter'ın bakışları cevap vermek yerine Garcia'nın serbest fotoğrafı çekerken yatağın üzerine koyduğu albüme döndü.

Garcia bekledi ama ortağından başka bir şey alamadı. "Peki bana apofeninin

ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa görüntüleri karşılaştırıp aralarındaki zaman geçişini anlamaya çalışmak bu muydu?"

Hunter, "Dürüst olmak gerekirse," diye açıkladı, yataktan albümü alırken, "apofeni, insanların aslında var olmadıkları -resimler, durumlar, kelimeler... , Gerçekten mi. Çocukların bulutlarda şekiller bulması gibi. Ve şu anda ben de gerçek bir bağlantının olmadığı yerde bağlantıları görmeye çalışıyordum.'

Garcia başını sallayarak, "Yani aslında aşırı düşünmek," dedi.

Hunter kıkırdadı. “Ona bakmanın bir yolu da bu, evet.” Dağınık fotoğraflara uzandı ama Garcia onu durdurdu.

'Bir dakika bekle Robert. Ama senin yaptığın bu değil."

Hunter ona kaşlarını çattı. 'Yaptığım şey ne değil?'

Garcia, "Gerçekte var olmayan bağlantıları bulun" diye yanıtladı. 'Ya da gerçekte orada olmayan kalıpları görün. Çoğumuz için buna katılıyorum. Ama sen değil. Genellikle değil. Yaptığınız şey başkalarının bulamadığı bağlantıları bulmak... başkalarının gözden kaçırdığı şekilleri görüyorsunuz.' Albümü ve fotoğrafı gösterdi. "Gugguggle dersi bu kadar yeter ve bana doğrudan söyleyin; o fotoğraflarda ne gördüğünüzü düşünüyorsunuz?"

Otuz

Hunter ilk önce gözüne çarpan fotoğrafla başladı; fotoğraf albümünün son sayfasındaki fotoğrafla. Joana ve Joseph'in birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı bu, Joseph on dört yaşlarında görünüyordu. Resim parlak güneşli bir günde çekildi. Joana, yanında büyük bir piknik sepetiyle, yakın zamanda biçilmiş bir çim parçasının üzerinde oturuyordu. İnce askılı çiçekli bir elbise ve bilekten bağlamalı sandaletler giymişti. Joseph annesinin hemen arkasında duruyordu, kolları iki yanında, gözleri dümdüz ileri bakıyordu; Gülümsemesi utangaçtı ve biraz zorlama görünüyordu. Tişörtünün ön kısmındaki metal şeridin dikenli ismini okumak imkansızdı.

Hunter, "Bu fotoğrafta dikkatimi çeken Terry Wilford'un oğluydu" dedi.

'Yusuf.'

Garcia kendini yeniden konumlandırdı ve resme tekrar baktı.

Hunter, “Kollarını görüyor musun?” diye işaret etti.

'Evet, peki ya kolları?'

“Tam burada.” Hunter işaret parmağıyla fotoğrafa hafifçe vurdu. 'Dirsek ekleminin hemen altında. Kolları tuhaf bir açıyla çok hafif bükülüyor, sence de öyle değil mi?' Garcia, albümü yüzüne yaklaştırırken daha iyi odaklanmak için gözlerini kıstı. “Ah-pekala.” O da kabul etti. 'Çok hafif ama kollarını bilerek böyle tutmuyor mu? Biliyorsun, fotoğrafta daha kaslı görünmeye çalışıyorum.' Garcia pozu abarttı; kolları aşağıda ve içe doğru esnerek göğsünü dışarı doğru itti. ‘Gençler böyle şeyler yapacak.’

"Onun yaptığı bu değil." Hunter tekrar işaret etti. 'Bak, az önce yaptığın gibi viraj dirseklerde değil. Onların biraz altında.”

'Evet, şimdi anlıyorum.'

Hunter albümde birkaç sayfayı geriye çevirdi ve iki farklı fotoğrafı gösterdi. İlki Terry, Joana ve Joseph'in birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Tüm üçü uzun, ışıklı bir Noel ağacının yanında duruyordu. Joseph o zamanlar beş ya da altı yaşlarında görünüyordu. Bu sefer o annesinin tam önünde duruyordu, Terry ise sollarında duruyordu. Terry dilini dışarı çıkarmış, aptal ve komik bir yüz ifadesiyle gözlerini şaşı yapmıştı. Joana kollarını Joseph'in omuzlarına koymuş, parmaklarını Joseph'in göğsünün üzerinde birleştirmişti. Her ikisi de Terry'nin aptallığına gülüyordu.

Hunter'ın işaret ettiği ikinci fotoğraf, Terry'nin omuzlarında çok mutlu, beş yaşında görünen Joseph'in oturduğu bir fotoğraftı. Hunter, "Şimdi bu fotoğraflara bir bakın" dedi. ‘Ya da bu sayfadaki herhangi bir fotoğraf. Aynı kıvrımı çocuğun kollarında da görebiliyor musunuz?'

Garcia acele etmedi.

"Hayır" dedi sonunda. 'Kolları burada hiç bükülmüyor gibi görünüyor. Bu fotoğrafların hiçbirinde.”

Hunter, "Bunun nedeni bunu yapmamaları" diye onayladı.

Garcia dönüp ortağına baktı. 'Peki bu ne anlama geliyor? Her iki kolunu da aynı yerden, dirseğinin hemen altından mı kırdı?” “Evet, bu tam olarak bu

anlama geliyor," diye onayladı Hunter, sağ kaşı Garcia'ya doğru kalkmadan önce. 'İşte burası beynimin muhtemelen var olmayan bağlantılar kurmaya başladığı yer.' Noel ağacı fotoğrafını işaret etti. 'Kolda bükülme yok...' Sonra albümün sonundaki fotoğrafa döndü. 'Kolunu bük. Yani Terry'nin çocuğu Joseph altı ila on dört yaşları arasında her iki kolunu da kırdı, değil mi?'

Garcia başını salladı. 'TAMAM.'

Hunter, "Ve benim tahminime göre on yaşlarındayken kollarını kırdı" dedi.

"Bunu nasıl bilebilirsin Robert?"

"Yapmıyorum," diye karşı çıktı Hunter. 'İşte bu yüzden bu bir tahmin.'

"Neye dayanarak?" diye ısrar etti Garcia.

Hunter, Garcia'nın oturma odasında bulduğu kutunun içindeki serbest fotoğrafı ona verdi; Joseph'in yaklaşık on yaşlarında olduğu görülüyordu. 'Bu fotoğrafa tekrar bakın.'

Fotoğrafta Joseph ve annesi, bir tür doğa parkı olan küçük bir şelalenin yanında dururken görülüyordu. Arkalarındaki gökyüzü tamamen bulutsuzdu ve parlak mavi. Joana kırmızı-beyaz puantiyeli bir yazlık elbise giyerken, Joseph siyah, uzun kollu bir gömlek giymişti. Arka planda, günün tadını çıkaran, odak dışı birkaç kişi görülebiliyordu. Fotoğrafta Joana, Joseph'in yanağından bir öpücük vermek için beline eğilmişti. Joseph pek rahat görünmüyordu. O da pek eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

Bu sefer ne arayacağını bilen Garcia, dikkatini doğrudan Joseph'in kollarına odakladı.

Sonunda, "Söylemeliyim" dedi. 'Ateşli olmalı.'

Hunter, fotoğrafta da belirttiği gibi, "Kesinlikle," diye onayladı. 'Arizona'da parlak, güneşli bir gün. Annesi ve arka planda görebileceğiniz herkes yazlık kıyafetler giyiyor - tişörtler, elbiseler, şortlar, yelekler vb. - Joseph ise biraz bol, uzun kollu bir gömlek giyiyor. Neden? Kendisi şelale parkında yaşayan on yaşında bir çocuk."

Garcia, Hunter'ın bakışıyla karşılaştı. "Kollarını saklamak

istediği için mi?" Hunter bekledi.

'Çünkü alçıları saklamak istiyor.'

Hunter şüphe dolu bir nefes vermeden önce fotoğrafa başını salladı. Sorun da

bu Carlos. Hiç giydiğini sanmıyorum." "Ne var, alçılar mı?"

Hunter başını salladı. 'İnsan kemikleri hakkında... onların iyileşme süreçleri hakkında ne kadar bilginiz var?'

'Açıkçası senin kadar değil.'

Hunter bir kez daha Garcia'nın dikkatini fotoğraf albümünün sonundaki resme çekti. "Gördün mü, burada ilginç olan şey, dirseklerin hemen altındaki bu hafif içe doğru kıvrımların, kollarından hiçbirinin tam olarak iyileşmediğini göstermesi... olması gerektiği şekilde değil. Bu başlı başına tuhaf çünkü çocukların kemikleri hâlâ büyüyor ve büyüme düzenleri kırık veya kırık kemiklere daha kolay uyum sağlayabiliyor.'

Garcia bir an duraksadı.

Hunter, "Genç kemiklerde yetişkinlere göre çok daha fazla periosteum bulunur" diye açıkladı. 'Ve bunun önemi üç yönlüdür. Bir: Genç kemikler daha yoğun ve daha güçlüdür. İki: Genç kemiklerde iyileşme ve iyileşme süresi çok daha hızlıdır. Ve üçüncüsü: eğer uygun bakım yapılırsa, genç kemikler eski durumuna geri dönecektir.
mükemmellik - kemik tamamen iyileştikten sonra röntgen ışınları bile eski bir kırığı tespit etmekte zorlanabilir, az önce yaptığımız gibi çıplak gözle onu fotoğrafta fark etmeyi bir kenara bırakın.' Garcia fotoğraf albümünü aldı ve piknik fotoğrafına geri döndü - Joseph'in kollarında bükülme yok. Son sayfadaki resme dönmeden önce birkaç saniye daha inceledi. "Yani öyle diyorsun..." Cümlenin havada kalmasına izin verdi.

Hunter başını sallayarak, "Terry Wilford'un oğlunun kırık kollarıyla hiçbir zaman profesyonelce ilgilenilmedi," diye açıkladı. "Bu yaralardan dolayı hastaneye kaldırıldığını hiç sanmıyorum Carlos. Kırık kemikler hiçbir zaman doğru şekilde yeniden hizalanmadı ve kolları hiçbir zaman düzgün bir şekilde hareketsiz hale getirilmedi. Belki bu fotoğrafta taktığı şey bir çeşit ev yapımı diş teliydi, ama bunun bir hastanede yapılmadığından eminim. Her iki kolundaki kırık kemikler onarıldı ama biraz yanlış bir açıyla.'

Garcia bu sefer bir kalp atışı kadar tereddüt etti. Benzer senaryoları daha önce de görmüştü. Gözleri hâlâ fotoğraftayken, 'Bir ebeveynin tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan bir çocuğunu hastaneye götürmemesinin tek nedeni,' dedi, 'bu

yaralanmaların nasıl meydana geldiğine dair soruların sorulacağını biliyor olmalarıdır' . Ve eğer doktorlar ve hemşireler açıklamadan tam olarak ikna olmazlarsa Çocuk Esirgeme Hizmetleri'ni arayacaklar.'

Hunter başını salladı. 'Biliyorum.'

Garcia fotoğraf albümünü Hunter'a geri verdi. “Yani Terry Wilford'un – ya da karısının... ya da her ikisinin – çocuklarına şiddet uyguladığını mı düşünüyorsunuz?” Hunter, partnerine dönmeden önce gözleri küçük yatak odasını taradı. Bunun çok iyi bir tahmin olduğunu söyleyebilirim ama başka bir şey daha var. diye sordu Garcia başını sallayarak.

Hunter son sayfadaki fotoğrafı bir kez daha işaret etti. “Her iki kolundaki bu içe doğru eğrilikler bunların... sarmal kırıklar olduğunu gösteriyor.” Garcia öksürdü. 'Terry Wilford'un ölmeden önce yaşadığı kırık türünün aynısı mı? İşkence görürken mi?'

Hunter, "Tıpkı aynısı" diye yanıtladı.

Garcia başını salladı. ‘Bunun tesadüfen olmasının imkânı yok.’

Otuz Bir

'Bu Joseph çocuğu bugün kaç yaşında?' diye sordu Yüzbaşı Blake, gözleri Joseph ve annesinin piknik fotoğrafına odaklanmıştı.

Hepsi UVC Biriminin ofisinde resim panosunun önünde duruyordu. Hunter ve Garcia, Terry Wilford'un dairesinde buldukları fotoğrafları ve bunun soruşturmaları açısından ne anlama gelebileceğini ona göstermişlerdi.

"Yirmi bir," diye yanıtladı Garcia, yazıcı tepsisinden yeni basılmış bir fotoğraf alıp tahtaya tutturdu. Çıktı, Garcia'nın Facebook sayfasından aldığı Joseph Thomas Wilford'un en son fotoğrafıydı. Fotoğrafta Joseph, Fallout Games adlı bir video oyunu mağazasının önünde duruyordu. Önünde okunamayan başka bir metal grubunun adı olan siyah bir tişört ve soluk mavi bir kot pantolon giymişti. Bu kez babasının dairesinde buldukları fotoğraf albümündeki çoğu fotoğrafın aksine Joseph'in gülümsemesi sahte görünmüyordu. Hunter ve

Garcia'nın onu gördüğü son fotoğrafa (piknik fotoğrafı) bakılırsa Joseph en azından bir adım daha uzamıştı ve açıkça kilo vermişti. Belki biraz fazla kiloluydu, çünkü biraz sıska görünüyordu ama cildi biraz renklenmişti ve artık kuzgun siyahına boyanmış olan kahverengi kıvırcık saçları dar omuzlarının biraz üzerine kadar büyümüştü.

Kaptan yeni fotoğrafı incelerken, "Ergenlik yıllarına göre oldukça farklı" dedi. 'Peki bunların herhangi biri henüz doğrulandı mı? Gerçekten babası... annesi... her kimse tarafından istismara mı uğruyordu?'

Hunter, "Henüz bilmiyoruz" diye açıkladı. “Joseph'i babasının dairesinden aramayı denedim ama arama doğrudan onun sesli mesajına yönlendirildi. Ona elimden geldiğince ikna edici bir mesaj bıraktım ama Joseph geri aramayabilir.'

Garcia, "Dün, Kayıp Şahıslar'ın Dedektif Cohen ile Joseph arasındaki görüşme sırasında yaptığı bir kaydı duyduk," diye atladı. "Hiç şüphe yok." bu çocuğun babasından nefret ettiğini.” Tahtayı başıyla işaret etti. ‘Bunun nedeni bu olabilir. Joseph babasını umursamıyor. Bunu Dedektif Cohen'le yaptığı konuşmada çok açık bir şekilde ifade etti. Kayıp Şahıslar'ı yalnızca onu rahatsız etmeyi bırakmalarını istemek için aradı.'

Hunter, "Joseph, Chandler'da Quick & Clean adlı bir araba yıkamada çalışıyor" dedi. 'Araba yıkamanın kayıtlı bir telefon numarası yok. Elimizdeki tek şey onun cep telefonu numarası.'

“Denemeye devam edeceğiz ama...” Garcia omuz silkti.

Yüzbaşı Blake, “Bu çocuğun gerçekten fiziksel istismara uğrayıp uğramadığını teyit edebilmemizin başka yolu yok mu?” diye sordu. 'Araştırma yardımcı olabilir mi?'

"Pek olası değil," diye yanıtladı Garcia. 'Kime sorabilirler?'

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın haklı olduğunu biliyordu. Ebeveyn şiddeti, özellikle de küçük çocuklara yönelik şiddet, bariz sebeplerden dolayı daima gizli tutulan bir şeydi; yaralanmalar ne pahasına olursa olsun her zaman herkesten gizlenirdi; doktor yok, hastane yok, eczane yok, arkadaşlarla takılmak yok, hayır. ebeveynsiz dışarı çıkmak... hiçbir şey.

Garcia bir anlığına gözlerini kaçırarak başka tarafa baktı ve unutulmuş bir anı aniden aklına geldi.

'Yedinci sınıftayken' dedi, 'sınıfımda sıska ve çok utangaç bir kız vardı. Hiç kimseyle pek fazla konuşmazdım ve yüzünde her zaman çok üzgün bir ifade vardı, biliyor musun?' Durakladı, dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra başını salladı. 'Kahretsin... Adını hatırlayamıyorum. Her neyse, bazen gerçekten kötü bir bahaneyle haftalarca okulu kaçırıyordu ama yedinci sınıfı başarıyla bitirmeyi başardı. Yaz tatilinin ardından sekizinci sınıfa başladık ve bu sadece bir önceki yılın tekrarıydı; üzgün, utangaç, sıska, sessiz, sürekli dersleri kaçırıyorduk.' Başka bir üzücü baş sallama. 'Sekizinci sınıfı hiç bitirmedi. Ortaokuldan hiç mezun olmadım. Evde öldü. "Kaza" dediler. Aylar sonra, birinci sınıfa başladığımızda anne ve babasının tutuklandığını duyduk. Sanırım otopsisi, evde maruz kaldığı şiddetin boyutunu ortaya çıkardı ve hiçbirimiz bilmiyorduk.' Hayal kırıklığı içinde nefes aldı. 'Kahretsin, onun adını hatırlayamadığıma inanamıyorum.'

Kaptanın bakışları Terry'nin iddia edilen intiharının olay yerinde çekilen fotoğraflarına kaydı ve ardından otopsi fotoğraflarına geçti. İşkence sırasında uğradığı yaralanmaların listesi de panoya iliştirildi.

Sonunda tahtayla göz temasını kesmeden, Tamam, dedi. 'Diyelim ki bunu doğru anladınız. Diyelim ki bu çocuğun küçükken babasından dayak yediğini doğruluyor. Peki bu cinayetlerin teorisi nedir? Çünkü başından beri her şeyi yanlış anlamadığımız sürece onun bu Joseph çocuğu olamayacağını biliyorum. Bütün bunları intikam almak için yapan o olamaz.' Shaun Daniels'ın fotoğraflarının bulunduğu panonun ilk yarısını işaret etti. 'Eğer durum böyleyse, ilk kurban bunların herhangi birine nasıl uyuyor? Shaun Daniels neden kaçırıldı, işkence gördü ve öldürüldü? Peki neden çocuğun babasından bile önce o yakalandı? Yüzbaşı Blake, Hunter ve Garcia'yla yüzleşmek için döndü. 'Bunun hiçbir anlamı yok. Ayrıca, eğer bu cinayetler birbiriyle bağlantılıysa, burada gerçekten aynı failden bahsediyorsak, bunun bir başlangıç olamayacağı konusunda zaten anlaşmıştık. Bunu yıllardır yapıyor olmalı çünkü bu deneyimsiz bir katilin işi olamaz. Fazla ayrıntılı, fazla iyi planlanmış... fazla bilgili." Tahtada Joseph'in Facebook çıktısını gösterdi. 'Bu çocuk bu profile nasıl uyuyor? Yirmi bir yaşında."

Hunter "Yapmıyor," diye onayladı ama daha başka bir şey söyleyemeden masasındaki telefon çaldı. Alıcının sağ alt köşesinde yanıp sönen ışık, aramanın

Polis İdaresi santralinden geldiğini gösteriyordu.

“Bir saniye Kaptan.” Hunter yanıp sönen düğmeye bastı. *'Dedektif Hunter'* Kadın operatörün sesi küçük interkom hoparlöründen geldi. *'Senin için ikinci hatta Joe Thomas Suarez var.'* Hunter'ın gözleri önce Yüzbaşı Blake'e, ardından Garcia'ya kaydı.

"Lanetleneceğim," dedi Garcia, kaşları Hunter'a doğru kalkarak. 'Ona ne tür ikna edici bir mesaj bıraktınız?'

Hunter omuz silkti ve interkom düğmesine bastı. 'Lütfen ona bağlantı verin.'

Otuz İki

Polis İdare Binasının dışında gökyüzü dönüyordu. Kuzey Pasifik'ten esen sürekli rüzgarın da yardımıyla Los Angeles şehir merkezinin üzerinde tehditkar kara bulutlar toplanmaya başlamıştı ve sanki bir güneş tutulması ya da kıyamet yaklaşıyormuş gibi görünüyordu.

Hunter santral operatörüne Joseph'in aramasını bağlamasını söylediğinde, Garcia ve Yüzbaşı Blake masasına yaklaştılar, ancak operatör aramayı tamamladığında elde ettikleri tek şey bir çatlama/statik sesti, ardından hiçbir şey olmadı... sadece sessizlik. Hunter telefona kaşlarını çattı. 'Merhaba...? Joe...?'

Hat yine bozuldu.

'Yusuf...?'

Ve yine.

'Orada mısın?'

Joseph'in sesi sonunda interkom hoparlöründen duyuldu.

'Merhaba? Bu Dedektif... Robert Hunter mı? Beni duyabilen var mı?' 'Evet. Bu kötü bir çizgi,' diye yanıtladı Hunter. 'Ama artık seni duyabiliyorum. Joseph?' *'Bu Joe'* dedi ses, ses tonunda zaten bir parça rahatsızlık hissediliyordu. *‘Artık Joseph adını kullanmıyorum.’*

'Özür dilerim Joe. Ve lütfen bana Robert deyin.'

“Bunun gerekli olacağını düşünmüyorum, Dedektif. Bu uzun bir görüşme

olmayacak. Tek yapmak istediğim LAPD'den... tekrar... beni aramayı bırakmasını istemekti. Ve lütfen, sırf seni geri aramam için uydurmayı bırak. Terry Wilford'un nerede olduğunu bilmiyorum. Ve bilmek de umurumda değil. Lütfen bunu kafanıza sokar mısınız?'

"Bir şeyler uydurmak mı?" Garcia bu sözleri Hunter'a söyledi. "Ne dedin?"

Hunter, Garcia'ya hafifçe başını salladı. 'Üzgünüm Joe ama 'bir şeyler uydurmak' derken neyi kastediyorsun?'

'Şaka mı yapıyorsun?'

'Şu anda değil Joe, hayır.'

Hunter, Joe'nun rahatsız bir nefes verdiğini duydu.

'Pekala, beni arayan ilk dedektif kadar aptal olma ihtimaline karşı bunu sana gerçekten yavaş yavaş açıklayacağım, tamam mı?'

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'e baktı.

'Yaklaşık üç hafta önce' Joe başladı. *"İlk çağrımı LAPD'den Dedektif Cohen'den aldım. Bana Terry'nin kaybolduğunu söyleyen bir mesaj bıraktı ve onun nerede olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmek istedi.'* Biraz tedirgin bir şekilde güldü. *'Sanki o adamı tanıyormuşum, hatta umursuyormuşum gibi. Aptalca bir şekilde yapabileceğim en iyi hamlenin mesajı görmezden gelmek olacağına inandım ama adam pes etmedi; mesajdan sonra, mesajdan sonra mesaj bıraktı. Sonunda onu geri aradım ve çok kibar bir şekilde Terry'yi beş yıldır görmediğimi, onunla konuşmadığımı ve hatta ondan haber almadığımı söyledim. Terry'ye ne olacağı umrumda olmadığı gerçeği de dahil olmak üzere tüm bunları açıkça ortaya koymak için elimden geleni yaptım. Mesajı iletmeyi başardığımı sanıyordum ama sonradan ortaya çıktı ki durum böyle değildi.'*

Bir duraklama daha oldu ve Hunter bu sefer bir çakmağın titrediğini ve ardından uzun bir çekiş sesini duyabiliyordu.

'Bir hafta kadar önce yeni bir mesaj aldım - yine Dedektif Cohen - bana Terry'nin kendi canına kıydığını söylüyordu.' Başka bir uzun sürükleme. *'Buna inanmak zordu, bunu sana söyleyeyim. Şansım hiç bu kadar iyi olmamıştı ama hey, suçluluk duygusu ve karma bazen gerçekten can sıkıcı olabiliyor, anlıyor musun? Neyse, bu konuda gerçekten söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden asla geri aramadım. Şimdi bu sabah LAPD'den gelen yepyeni bir mesajla*

uyandığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin... bu lanet pembe dizinin tamamen yeni bir versiyonu; intihar falan yoktu. Terry öldürüldü." Joe gergin bir şekilde güldü. *'Sırada ne var? Uzaylılar tarafından mı kaçırıldınız? Tanrım, çocuklar. Bu yüzden son olarak şunu söylemek için aradım —'*

Hunter, "Joe," diye sözünü kesti. 'Lütfen beni dinle.'

Hayır, Dedektif. Sen dinle...'

'Hiçbiri yalan değildi.' Hunter tekrar Joe'nun dikkatini çekmeye çalıştı ama çocuk pek umursamıyormuş gibi görünüyordu.

'Bırak gitsin artık, olur mu? Umurumda değil..."

Hunter şok taktiklerine başvurmaktan nefret ediyordu ama işler hiç de onun öngördüğü gibi gitmiyordu.

Babanın sana ne yaptığını biliyorum Joe, dedi, ses tonu saldırgan değildi... hatta arkadaş canlısıydı.

Ardından gelen şaşkın sessizlik yalnızca Joe'dan gelmedi. Garcia ve Kaptan Blake, Hunter'a inanamayarak bakıyorlardı. Hunter'ın Terry Wilford'dan "baban" diye bahsetmesi riskliydi. Bunu biliyordu ama duyguların ve insan beyninin nasıl çalıştığına dair çok iyi bir anlayışı vardı ve Terry Wilford'un aile fotoğraf albümünü görmüştü; Terry'nin Joe ve annesinde aptal yüzüyle uyandırdığı kahkahayı görmüştü. Noel zamanı. Küçük bir çocukken Terry onu omuzlarında taşıdığında Joe'nun dudaklarındaki gülümsemeyi görmüştü. Joe şu anda Terry Wilford'dan ne kadar nefret ediyor gibi görünse de, o kutsal 'baba/oğul' ilişkisi en azından bir süredir varlığını sürdürüyordu ve bunlar, arkasında herhangi bir kalıntı bırakmadan çok nadiren tamamen ortadan kaybolan türde duygulardı. Hunter tek bir mutlu 'baba/oğul' anısına dokunabilirse belki Joe'nun yardımını alma şansına sahip olabilirdi.

Hunter, "Ona karşı neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum," diye devam etti. Ama lütfen inan bana Joe, sana söylenenlerin hiçbiri uydurma değildi. Bu olayların gerçekleştiği sıra tam olarak buydu. Babanız 21 Haziran civarında hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Siz yakın ailedensiniz, dolayısıyla elbette sizinle iletişime geçilmesi gerekiyordu. Şu anda babanızla ne tür bir ilişkiniz olduğunu bilmemize imkan yoktu, dolayısıyla oğlunu ziyaret etmeye karar vermiş ve kimseye söylememiş olabileceği makul bir varsayım olabilir.'

Joe'dan bir huzursuz kahkaha daha. *'Güya.'*

Hunter, "Kayıp Kişiler babanızın izini sürmek için ellerinden geleni yaptı" diye açıkladı. “Fakat ne yazık ki hiçbir yere varamadılar... ta ki bir hafta öncesine kadar – 1 Temmuz’da – babanızın cesedi Los Angeles’taki 7. Cadde Köprüsü’nün dibinde bulunana kadar. Hepsi intihara işaret etti.'

Hunter'ın duraklaması kasıtlı ve analitikti - ne çok kısa ne de çok uzun - ama bu sefer Joe'dan hiçbir yanıt alamadı. Sinirli bir kıkırdama yok, rahatsız edici derin bir nefes yok, hızlı bir karşılık yok... sadece sessizlik ve bu iyiye işaretti. Joe babasından ne kadar hoşlanmasa da onu bu kadar umutsuz bir şekilde kaybetme haberi
her zaman şok edici ve duygusal olacak. Joe'nun sessizliği anılara erişildiği ve onu daha mutlu günlere götürdüğü anlamına gelebilirdi. Hunter, "Yine," diye devam etti. 'Siz yakın aile olduğunuz için onun vefatından haberdar olmanız gerekiyordu. Ancak iki gün önce babanızın otopsisi sırasında intihar olasılığı ihtimali dışlandı. O hayatına son vermedi Joe. Ondan alındı.”

Joe'nun herhangi bir şey söylemesinden önce oluşan sessizlik gergindi... kaygılıydı. Sonunda konuştuğunda sesindeki öfke ivmesinin çoğunu kaybetmiş gibiydi.

Babamın bana ne yaptığını bildiğini söylemiştin. Bunların herhangi birini nasıl bilebilirsin?'

Bu, Joe'nun Terry Wilford'dan 'babam' olarak bahsettiği ilk seferdi. Güvenlik duvarının bir kısmı yıkılmaya başlamıştı.

Kaptan Blake'in Hunter'a attığı bakış her şeyi anlatıyordu: *Sen kendini o çukura kazdın. Şimdi kendini kazı.*

Hunter, "Haklısın," diye kabul etti. Babanın hayatına ne kadar acı kattığını tam olarak bilemem. Ve söylediklerim kibirli gibi göründüyse özür dilerim. Amacım bu değildi. Ama seni fiziksel ve psikolojik olarak incittiğini anlıyorum. Bunların işaretlerini ömür boyu taşıyacaksınız ve bunun için gerçekten üzgünüm.” Bir nefes alma daha durakladı. 'Ama sana karşı tamamen dürüst olacağım Joe. Sizinle iletişime geçmek istememin nedeni sadece babanızın otopsisinde ortaya çıkan durumu size bildirmek değildi. Seninle temasa geçmek istedim çünkü gerçekten yardımına ihtiyacımız var.'

Hat yine bozuldu.

Hunter, “Joe...?” diye seslendi. 'Siz hala orada mısınız?'

Çakmağın bir vuruşu daha. Uzun bir sigara çekişi daha.

‘Evet hâlâ buradayım. Ne tür bir yardımdan bahsediyorsunuz Dedektif? Eğer kastettiğin buysa, Los Angeles'a gidemem. Ayrıca cenaze törenini karşılayacak param da yok, biliyor musun?'

Hunter 'cenaze' kelimesini söylerken Joe'nun sesinin hafifçe titrediğini duydu. Hunter, "Devlet bunu senin için yapacak Joe," diye bilgilendirdi onu. 'Endişelenmene gerek yok. Ve hayır, bu benim ihtiyacım olan türde bir yardım değil.'

"Peki o zaman?"

Hunter resim panosuna bakmak için sandalyesini çevirdi. 'Bu tür konuşmaların yüz yüze yapılması daha iyidir, ancak Los Angeles'a gidemeyeceğinizi anlıyorum, bu yüzden ya Chandler'da size gelmemi öneriyorum...'

Hunter, gözleri iri iri açılmış Yüzbaşı Blake'in hemen işaret parmağını ona doğru kaldırdığını ve şu sözleri söylediğini gördü: "Tek kelime - bütçe - şans yok." "Ya da sadece telefonda sohbet edebiliriz." Bu senin seçimin Joe.”

'Benden tam olarak ne istiyorsunuz, Dedektif?'

'Bilgi.'

Joe tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. *‘Ne hakkında bilgi? Babamı beş yıldır görmediğimi ve onunla konuşmadığımı söylemiştim. Hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse onun Los Angeles'ta olduğunu bile bilmiyordum.'*

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Bu ihtiyacım olan türde bir bilgi değil. Bunun çok hassas bir konu olduğunu biliyorum Joe ama bilmem gereken şey, ailecek birlikte olduğunuz zamanlarla ilgili biraz daha fazla. Babanın gerçekte ne kadar şiddet yanlısı olduğunu bilmem gerekiyor.'

Bunu takip eden sessizlik mutlaktı, sanki hat kesilmiş gibiydi. Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'e baktı. İkisi de ona omuz silkerek karşılık verdi. *'Çok,'* Joe sonunda cevap verdi. *"Cevabınız bu, Dedektif." Çok şiddetliydi. Artık gidebilir miyim? Burada işimiz bitti mi?'*

Hunter telefona yüzünü buruşturdu. 'Korkarım biraz daha spesifik olmana ihtiyacım olacak Joe.'

'Hayır, Dedektif.' Öfkenin bir kısmı Joe'nun sesine geri dönmüştü. *'Beş yıldır tüm bunları arkamda bırakmaya çalışıyorum. Yerler ve insanlar anılarımı geri getirmesin diye şehir değiştirdim... sosyal hizmetler beni almasın diye*
Babam annem öldükten sonra ayağa kalktı ve gitti. Adımı değiştirdim çünkü onun hiçbir parçasını hayatımda istemiyordum. Tüm bu acılardan... tüm bu acılardan kurtulmaya çalışıyordum... ve yaklaşık bir ay öncesine kadar her şey yolundaydı.
İlk telefon sizden geldi ve bana Terry'nin kaybolduğunu söylediniz.' Joe pürüzlü bir nefes aldı. *'Peki biliyor musunuz Dedektif? Ben – korktum. Beni bulmaya gelmesinden korktum ve aynen böyle.'* Parmaklarını şıklattı. *'Unutmak için çok uğraştığım tüm anılar geri döndü... Kabusların hepsi geri döndü. Yani evet Dedektif, burada işimiz bitti. Lütfen beni bir daha arama."*

"Joe, bekle." Hunter'ın sesi acildi. "Tek o değil." Hatta yine sessizlik oluştu ama çevir sesi yoktu. Joe henüz bağlantıyı kesmemişti.

"Başkaları da var Joe."

'Diğerleri ne?'

Hunter, "Başka kurbanlar da var" dedi. 'Babanın canını alan kişi... bu bir kaza değildi. Bardaki bir tartışma yüzünden değildi, aptalca bir nedenden dolayı bir sokak kavgası da değildi. Babanın canını alan kişi daha önce de öldürmüştü. Yıllardır bunu yapıyor Joe. Eğer onu durdurmazsak yeniden öldürecek. Ve öldürmeye devam edecek. İstediğim bilgi onu durdurmamıza yardımcı olabilir. Lütfen Joe."

'Burada bir saniye bekle' Joe geri geldi. Bu sefer ses tonunda şüpheli bir eğiklik vardı. *'Bana babamın bir seri katil tarafından öldürüldüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?'*

Hunter, "Hayır Joe, seninle şaka yapmıyorum" diye yanıtladı. 'Ve evet, söylediğim gibi, babanın canını alan kişi daha önce de cinayet işledi... birden fazla, yani tanımı gereği seri katil kategorisine giriyor.'

'Ah, hadi! Gerçekten mi? Yani "uzaylılarca kaçırılma" senaryosu yerine "seri katil" senaryosunu mu tercih ettiniz? Bana biraz ara ver.'

Hunter, “Adımı hatırlıyor musun?” diye sordu.

'Ne?'

'Benim adım. Bu sabah sana mesaj bırakırken adımı söyledim. Hatırlıyor musun?'

'Evet - Dedektif Hunter... Robert Hunter. Bu yüzden?'

Hunter, "Ortağım ve ben LAPD Soygun ve Cinayet Bölümü için Ultra Şiddetli Suçlar Birimi adı verilen özel bir birimi yönetiyoruz" diye açıkladı. Kısaca UVC Ünitesi. Lütfen Google'da arayın.'

'Ne?'

Hunter, "Lütfen," diye ısrar etti Joe'ya. ‘Telefonunuzda veya dizüstü bilgisayarınızda tarayıcıyı ve Google’ın “LAPD Ultra Şiddetli Suçlar Birimi”ni açın. Tüm Amerika'da UVC Birimi işleten üç polis departmanından biriyiz. LAPD web sitesinde birimimize bir bağlantı bulacaksınız. Lütfen şuna bir bakın. Soruşturduğumuz suç türlerini... ne tür suçlulara gittiğimizi anlatacak sonrasında. Biz gündelik cinayetleri araştırmıyoruz Joe. Soygun ve Cinayet Masası bunu yapıyor.'

'Sen gerçek misin?'

'Ben öyleyim. Lütfen Google'a yazın. Bekleyeceğim. Hatta bir resmimizi bile göreceksiniz.” *'Elbette,'* Joe meydan okurcasına konuşuyordu.

"Yapacağım."

Hunter aramanın kendi tarafını sessize aldı.

Yüzbaşı Blake ona başını salladı. 'İyi görüşme.'

Garcia yüzbaşıya dönerek, "O internet sayfasındaki resmimden nefret ediyorum" yorumunu yaptı. ‘Bu konuda bir şeyler yapabilir miyiz? Belki yeni bir tane yüklersin?” Gözlüklerinin kenarının üzerinden ona baktı. “Bu LAPD'nin web sitesi Carlos. Instagram değil. Bir eşeğe benzemen gerekiyor.'

Garcia'nın şaşkın gözleri ortağına kaydı. 'Bu fotoğrafta eşeğe mi benziyorum? Gerçekten mi?'

Hunter, "Hepimiz bunu yapıyoruz," diye yanıtladı.

'Eh, bu iyi olamaz.'

'Neden?' Joe'nun sesi bir kez daha interkom hoparlöründen geldi. Meydan okuyan ses tonu neredeyse kaybolmuştu.

Hunter kendi tarafının sesini açtı.

'Bir seri katil neden babamın peşine düşsün ki?'

Joe 'babam'dan 'babam'a yeni geçmişti. Hunter'ın yalan söylememesi Joe'nun güvenlik duvarının bir parçasını daha yıkmış gibi görünüyordu. Hunter, "Henüz bilmiyoruz Joe," diye açıkladı. 'Ama senden ihtiyacım olan bilgi bunu anlamamıza da yardımcı olabilir.'

Joe durakladı. Başka bir iyi işaret. Hunter bu fırsatı değerlendirdi. 'Belki bunu ikimiz için de biraz daha kolaylaştırmaya çalışabilirim' diye önerdi. 'Bana küçük bir çocukken olup bitenleri anlatmak yerine, sana birkaç spesifik soru sorsam ve sen sadece 'evet' veya 'hayır' diye cevap versen nasıl olur? İşleri biraz kolaylaştırabilir. Ne düşünüyorsun?' Uzun bir sessizlik daha.

'TAMAM. Hadi deneyelim."

Otuz Üç

UVC Biriminin ofisinde Kaptan Blake, Hunter'a "etkilendim" bakışı atarken dudaklarını büzdü.

"Kendini bir çukurdan kazmanın yolu Robert," diye fısıldadı. Hunter, tahtayı ve Terry Wilford'un işkence aşamasında uğradığı yaralanmaların listesini göstermeden önce bir hareketle Garcia'nın dikkatini çekti. Garcia onu hemen alıp Hunter'ın masasına koydu.

Başlayamadan, dışarıdaki gökyüzü o kadar gürültülü gök gürültüsüyle çatladı ki sanki PAB'ın hemen dışında bir bomba patlamış gibi geldi.

'Bu da neydi öyle?' diye sordu.

Hunter, "Gök gürültüsü" diye yanıtladı. 'Şu ünlü tropik sağanaklarımızdan birini burada yaşamak üzereyiz.'

Bir saniye sonra tüfek mermisi büyüklüğünde yağmur damlaları ofislerinin pencerelerine yağmaya başladı.

"İşte burada," diye fısıldadı Garcia.

'Tamam Joe, hazırım. Başlayabilir miyim?" diye sordu Hunter.

'Sanırım.' Cevap derin bir nefesle geldi.

'Küçük bir çocukken iki kolunu da kırdın, değil mi? Belki on ya da on bir yaşlarındayken?"

Sanki Joe soruyu doğru dürüst duymamış gibi hamile bir sessizlik oldu. *'Hımm.'* Sesinde kuşkulu bir hafiflik geri dönmüştü. *'Evet, doğru. Bisikletimden düştüm."*

Hunter ve Garcia aynı 'evet, öyle' bakışlarını attılar.

Travma, korku tarafından kışkırtıldığında, köklerini insan zihninin daha derinlerine yerleştirme eğilimindeydi ve üstesinden gelinmesini zorlaştırıyordu. Bu tür travmalarla mücadele eden çoğu insan, çoğu zaman, tehditleri ortadan kalktıktan çok sonra bile belirli korkulara tutunur ve bu onların gelecek yıllar boyunca yaşamlarını etkilemesine izin verir... bazen
ömür boyu. Joe beş yıl önce babasından kaçmıştı ve artık Terry Wilford'un gittiğini ve bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu ama görünüşe göre aklı hâlâ incinme korkusuna, cezalandırılma korkusuna takılıp kalmıştı. Aklı hala Joe'yu değil Terry'yi korumak için yaratılmış bir yalana takılıp kalmıştı.

Hunter, "Babanın sana herkese söylemeni söylediği şey bu muydu?" diye sordu. 'Kol yaralanmalarınızın bisikletten düşmeniz sonucu olduğunu mu düşünüyorsunuz?'

Joe sessiz kaldı.

"Joe," Hunter tekrar denedi. 'Bunu neden yaptığını anlıyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu da anlıyorum. Şu anda senden yapmanı istediğim şeyin acı verici olduğunu biliyorum... senden faydalanmanı istediğim anılar hassas ve acı dolu... ve eğer başka bir yol olsaydı, inan bana, o yola başvururdum. ama gerçekte öyle bir yol yok, baktık." Etki yaratmak için durakladı. 'Bunun işe yaramasının tek yolu Joe, bana gerçeği söylemen. Artık tehlike yok.'

Çakmağın bir titremesi daha. Uzun bir sigara daha.

"Ne bilmek istiyorsunuz, Dedektif?"

Hunter derin, sessiz bir nefes aldı. 'Bunu sana baban mı yaptı? O mu? *büküm* kırılıncaya kadar kolların mı?"

Sessizliğin her zaman zamanı uzatma, daha uzun hissettirme gibi sihirli bir gücü vardı. Ardından gelen ise sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu.

'Sadece 'evet' ya da 'hayır' yeterli Joe. Hiçbir ayrıntıya ihtiyacım yok.'

'Babamın bana bunu yaptığını nasıl bilebilirsin?' diye sordu Joe, sesi yine titreyerek. *'Gerçekte ne olduğunu kimseye anlatmadım. O zamanlar hastaneye bile gitmedim. Buna dair bir kayıt yok. Peki onları çarpıttığını nereden biliyorsun?'*

'Evde tedavi gördünüz mü?'

'Evet.' Joe'nun sesine girip çıkan tüm duygular arasında, tespit edilmesi en kolay olanı ıstıraptı. *'Ve bu yüzden... evde tedavi gördüğüm için kollarım... pek iyi durumda değil.'*

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim Joe." Gözleri listeye doğru ilerlerken Hunter telefona doğru başını salladı. Sorularını ne kadar hızlı çözerse herkes için o kadar iyi olacağını biliyordu. Peki ya... sigara yanıkları? Baban sana hiç bunu yaptı mı, seni sigaranın ucuyla mı yaktı?'

Joe yine gergin bir şekilde kıkırdadı. *'Evet... öyle yaptı. Bütün bunları nereden biliyorsun?'* diye sordu açıkça gözyaşlarını tutmaya çalışarak. *'Başka hiç kimse bilmiyorken tüm bunları nasıl bilebilirsin?'*

"Yapmıyorum," diye yanıtladı Hunter, ses tonu sakin ve açıklayıcıydı. "Ben sadece eylemleri listeden çıkarmaya çalışıyorum Joe." Ve harika gidiyorsun.' Bir sonraki soruda daha az spesifik olmayı seçti.

'Sigara yanıklarıyla birlikte babanız ellerinizi, kollarınızı, ayaklarınızı, gövdenizi, bacaklarınızı mı hedef aldı... bana söyleyebilir misiniz?'

Hunter listede belirtmek için kalem kullandı. İşkence aşamasında Terry Wilford'un ayak parmaklarının arasında sigara yanıkları oluştu.

'Ayak.' Joe'nun cevabı neredeyse bir fısıltı gibiydi. *'Birkaç kez ayaklarımı yaktı... ayak parmaklarımın arasını... annem görmesin diye.'*

Yüzbaşı Blake elini ağzına götürdü. 'Siktir'. Kelime avucunun içinde boğuluyordu.

Hunter sandalyesinde kıpırdandı. Bir soru daha mı sorması yoksa hemen durması mı gerektiği konusunda kararsız kaldı. Son bir soru sormaya karar verdi ama bunu mümkün olduğu kadar genel tutmaya karar verdi.

"Senin için de uygunsa Joe," dedi gözleri listedeyken. 'Sana son bir soru sormak istiyorum ve gerçekten sadece 'evet' veya 'hayır' cevabına ihtiyacım var.

Hiçbir ayrıntıya girmenize gerek yok. Bu uygun mu?'

'Evet.' Joe sanki yüz metre koşusunu yeni bitirmiş gibi neredeyse nefessiz kalıyordu.

Hunter bir kez daha listede belirtmek için kalemini kullandı.

Garcia ve Yüzbaşı Blake bakmak için boyunlarını uzattılar.

Dr. Hove ve öğrencisi, failin Terry Wilford'da göz damlası olarak seyreltilmiş tuvalet çamaşır suyu veya bir tür yumuşak deterjan gibi bir şey kullandığını tespit etmişti. Ciddi acıya neden olabilecek ama mutlaka körlüğe neden olmayacak bir şey.

'Babanız herhangi bir şekilde gözlerinizi incitti mi? Herhangi bir şekilde?' Sessizlik.

Hunter, Joe'ya hatırlatmaya çalıştı ama sözünü yarıda kesti. *'Evet yaptı.'* Joe durakladı ve Hunter bunun son bir duraklama olmadığını hissetti. Joe başka bir şey söylemesi mi yoksa bunu böyle bırakması mı gerektiğini düşünüyordu. O karar verdi
açıklığa kavuşturmak için. *'Bir gece çok sinirlendi. On bir... on iki... Tam olarak hatırlayamıyorum ama beni dövdükten sonra başımı geriye doğru tuttu, gözlerimi açmaya zorladı ve gözlerimin içine ateş gibi yanan bir şey damlattı. Biber, alkol, limon suyu... Ne olduğunu bilmiyorum. Ama ne kadar yandığını hatırlıyorum."*

Hunter'ın fiziksel ceza soruları bitmişti. Listenin tamamını incelemeye gerek yoktu ama yine de birkaç noktayı açıklığa kavuşturması gerekiyordu.
"Kollarından bahsederken Joe," diye devam etti Hunter, "gerçekte ne olduğunu kimseye anlatmadığını... hastaneye de gitmediğini söylemiştin." Bunlardan herhangi birini hiç kimseye anlattın mı... herhangi bir zamanda?" *"Dayaklar hakkında mı?"* diye sordu. *"Öfkesi hakkında mı?"*

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Kimse biliyor muydu? Bir arkadaş mı? Öğretmen mi? Ailenin başka bir üyesi mi? Kimse var mı?'

"Annem... en azından bir kısmını biliyordu ama... babamı severdi. Ne kadar sarhoş olursa olsun ya da şiddete başvurursa yapsın onu her zaman affederdi.' Joe sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. *'Görüyorsunuz, babam iyiyken harikaydı, ama kötüyken sanki başka biri gibiydi... kontrolden çıkmış öfkeli,*

gaddar bir canavardı.'

'Ruh haliniz değişiyor mu?'

Sinirli bir kahkaha daha. *'Evet, sanırım bunu söyleyebilirsin. Bir an aşırı şiddetli, sonra pişmanlık duyuyor."*

Hunter bunu not etti. 'Annene de şiddet uyguladı mı?' *'Evet. Bazen ama her zaman değil. Büyük bir kısmını aldım."*

'Annenden başka bilen var mı? Arkadaşlarından herhangi biri olabilir mi?" Biraz tereddütlü bir duraklama. *'Emin değilim ama sanmıyorum. Kimseye söylemedim ve annemin de söylediğini sanmıyorum. İkimizin de çok fazla arkadaşı yoktu. Dışarıda oynamama gerçekten izin verilmiyordu ve annem asla babam olmadan dışarı çıkmazdı. Ayrıca beni esas olarak gövdemden ve bacaklarımdan incitecek kadar akıllıydı. Bazı yerler her zaman kıyafetlerle kaplıydı, böylece kimse morlukları görüp soru sormaya başlamayacaktı. Annem her gün beni okula bırakmak ve almak zorundaydı. Kolların kırılması gibi bazı kötü dayaklardan sonra haftalarca okula gitmedim. Okul sonrası aktiviteler de yok ama...'* Joe sanki düşüncelere dalmış gibi sustu. Hunter ona itmeden önce birkaç saniye verdi. 'Evet Joe, ama...?'

'Ama sanırım altıncı sınıf öğretmenim bundan şüphelendi. Her zaman endişeliydi, biliyor musun? Bana sürekli evde işlerin nasıl olduğunu soruyordu... neden bu kadar çok dersi kaçırdığımı... neden öğle yemeğinde hep tek başıma oturduğumu... bunun gibi şeyler. Ona istediğim her şeyi anlatabileceğimi ve bunu bir sır olarak saklayacağını söyleyip duruyordu. Ona bunlardan hiç bahsetmedim ama sanırım o biliyordu. Gerçekten harika bir öğretmendi."

'O öğretmenin adını hatırlıyor musun?'

'Hımm... evet – Bayan Broadhurst.'

Hunter ismi yazdı.

Phoenix'ten ayrıldıktan sonra ne olacak? Babandan ve dayaklardan uzaklaştıktan sonra mı? Bunlardan herhangi birine bahsettin mi?'

'HAYIR. Hiç kimseye söylemedim. Kimsenin bilmesini istemiyorum. Chandler'a yeni bir hayata başlamak ve her şeyi geride bırakmak, yaşadığım hayata üzülmemek için geldim. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

Hunter anladığını ifade ederek başını salladı. 'Başına gelenleri yazmaya ne

dersin? Pek çok çocuk günlük ya da dergi ya da buna benzer bir şey tutuyor. O zamanlar böyle bir şeyin var mıydı? Dayak olaylarını hiç not ettiniz mi?'

Joe homurdandı. *'Hayır, neden yapayım ki? Kaydını tutmak isteyeceğim bir şey değil. Ve eğer bunu yaparsam ve babam bunu öğrenirse, bu bana bir kez daha ağır bir dayak ya da daha kötüsünü kazandırmış olurdu.'*

Hunter notlarına göz atmak için bir saniye harcadı. İhtiyacı olan şeye sahipti. Elini boğazını kesecek bir hareketle kullanmadan önce Garcia ve Yüzbaşı Blake'e baktı. "Burada işimiz bitti" diye fısıldadı.

"Güzel," diye fısıldadı Kaptan Blake.

Hunter, Joe'ya yardımı için teşekkür etti, ancak bu sefer Hunter'ı tam bağlantıyı kesmek üzereyken duraklatan Joe oldu.

'Dedektif?'

'Evet?'

Hepsi Joe'nun hafif huzursuz nefesini duyabiliyordu.

'Nerede o?' sonunda sordu. *'Babam nerede?'*

'Cenazesi burada, Los Angeles'taki Tıbbi Muayene-Koroner Departmanında tutuluyor.'

Hatta sessizlik geri geldi ama yine çevir sesi gelmedi. Avcı bekledi.

'Bana söylediklerin doğru mu?' Joe sordu, ses tonundaki üzüntü şüpheyle çarpışıyordu. *'Devlet gerçekten bir cenaze töreni sağlayacak mı?'*

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'in başlarıyla onaylayarak, "Evet," diye onayladı. 'Ailenin parası yetmiyorsa Kaliforniya eyaleti onurlu bir cenaze töreni veya cenaze töreni düzenleyecek.'

Uzun bir sessizlik oldu.

Hunter bir kez daha bekledi. Joe'nun hâlâ hatta olduğunu biliyordu. *'Eğer bir cenaze ya da cenaze töreni varsa... lütfen bana haber verir misiniz?'*

Hunter, "Tabii ki Joe," diye yanıtladı. 'Bol vakti var. Sana söz veriyorum.'

Otuz Dört

Los Angeles şehir merkezindeki yağmur daha da şiddetlenmiş, gökyüzü daha da kararmıştı. Polis İdari Binasının pencerelerine çarpan yağmur damlalarının sesi, sonsuz sayıda endüstriyel baloncuklu ambalajın üzerinden geçen bir buhar silindiri gibi geliyordu, ancak UVC Biriminin ofisinde Hunter telefonu bırakırken sessizlik mutlak görünüyordu. Birkaç uzun saniye boyunca kimse tek kelime etmedi ama tüm gözler Terry Wilford'un maruz kaldığı işkence yaralanmalarının listesine çevrilmişti.

İlk konuşan Yüzbaşı Blake oldu.

“Hepimizin aynı fikirde olduğunu doğrulamak için.” Hunter'ın masasının etrafında dönerek tekrar resim panosuna döndü. 'Bu hayatta bir kez karşılaşılabilecek çılgınca bir tesadüf değil, değil mi? Demek istediğim, Kurban İki'nin işkence aşamasında uğradığı yaralanmalar, yıllar önce kendi oğluna verdiği yaraların karbon kopyası olması tesadüfen olmadı, değil mi?'

Garcia, önce ofislerini, sonra kapılarının hemen dışındaki Soygun Cinayet Masasını işaret ederek, "Bunu hepimiz biliyoruz," dedi, "bu tür tesadüfler kesinlikle yoktur, Kaptan." Resim panosuna doğru yürüdü. ona katılmak için.

‘Demek katilin amacı bu.’ Yüzbaşı Blake bunu bir soru olarak değil, sonuç olarak ifade etti. 'Çocuklarını istismar eden ebeveynlerin peşine düşüyor ve onlara ayni ve temettü olarak geri ödüyor. Burada başka bir kahrolası kanunsuzun peşindeyiz.'

"Belki," dedi Hunter, sanki başka bir çağrı bekliyormuşçasına gözleri masasının üzerindeki telefona kaydı.

"Belki?" diye sordu kaptan, şaşkın bakışları Garcia'ya kaydı. 'Çok açık değil mi?'

"Şu anda Kaptan," diye yanıtladı Garcia. 'Bu kanunsuz teoriyle ilgili küçük bir sorunumuz var.'

'Hangisi?'

Garcia tahtanın ilk yarısını işaret etti. 'Shaun Daniels. Kendisiyle ilgili elimizdeki bilgilere göre hiç evlenmemiş... hiç çocuğu olmamış. Sabit bir kız

arkadaş da yok. Eğer bu katil çocuklarına şiddet uygulayan ebeveynlerin peşine düşüyorsa kurban profiline uymuyor... şu anda değil.'

"Şu anda mı?" Yüzbaşı Blake'in kafası gerçekten karışmış görünüyordu.

Hunter devraldı: "Shaun Daniels hakkında elimizdeki bilgi sayfası çok basit." Araştırma, bunu neredeyse üç hafta önce Dr. Hove'la otopsi sırasında bulunan tutarsızlıklar hakkında görüştükten sonra topladı.' Kağıtta belirtti. 'Resmi olarak hiç evlenmedi...'

"Ama birisiyle yaşıyor olabilir," diye hemen Kaptan Blake yetişti. Hunter, "Umduğumuz şey bu," diye doğruladı. "Bugün erken saatlerde Terry Wilford'un dairesinde bu fotoğrafları bulduktan sonra, daha oğluyla konuşmadan önce, Carlos ve ben aynı "kanunsuz" teorisini tartıştık, Kaptan. Joe'yla temasa geçmemizin ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu ama ikimiz de beklemek istemiyorduk.' Saatine baktı. "Yaklaşık iki saat önce PAB'a dönerken Araştırma'dan Shannon'ı yeni talimatlarla aradım. Zaten Shaun Daniels'ın aşk hayatı hakkında bulabildikleri her şeyi bulmaya çalışıyorlar. Belki her zaman yalnız değildi. Belki bir noktada bir ortağı olmuştur... çocuğu olan biri."

Yüzbaşı Blake'in dikkati tekrar kurula, özellikle de Shaun Daniels'ın otopsi incelemesinin ortaya çıkardığı ölüm öncesi yaralanmalar listesine kaydı.

Sol ayağındaki ayak tırnakları eksik.
Kırık parmaklar.
Kırık kaburgalar.
Kırık göz yörüngesi.
Hipotermi.

'Eğer bu konuda haklıysak' dedi. 'Eğer bu katil gerçekten ebeveynlerin çocuklarına uyguladığı şiddeti taklit ediyorsa, buradaki yaralanma listesine bakılırsa, o zaman şiddetli şiddet uygulayan ebeveynlerden bahsediyoruz. Eğer durum buysa, tutmak
bu tür bir şiddetin tamamen göz ardı edilmesi neredeyse imkansızdır. Birisi bir şeyler biliyor olmalı.'

Garcia, "Eğer biri bunu yaparsa" dedi, "Araştırma onu bulacaktır."

Otuz Beş

Yüzbaşı Blake ofisten çıktıktan sonra Garcia masasının kenarına yaslandı ve Hunter'a baktı.

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak, “Peki buradaki eylem planı ne olacak?” diye sordu. “Yani, tüm bunlara nereden başlamak istersin?” Hunter kahve makinesine doğru yürüdü ve kendine bir fincan doldurdu. 'Kahve?'

Garcia başını salladı.

Hunter ikinci bardağı doldurup ortağına uzattı.

'Eğer bu konuda haklıysak' diye başladı, 'o zaman asıl önceliğimiz bu bilgiye kimin sahip olabileceğini... ve bunu nasıl elde ettiklerini bulmaktır.'

“Fiziksel şiddet hakkındaki bilgiyi mi kastediyorsun?”

'Evet. Joe'nun telefonda ne söylediğini duydun. Bundan hiç kimseye bahsetmedi. Bunu asla yazmadı, hiçbir zaman gizli bir günlük tutmadı, hiçbir şey... ve bildiği kadarıyla annesi de öyle. Belki altıncı sınıf öğretmeni bundan şüphelenmişti, ama şüphelerini birine anlatmış olsa ve bunu söyleyen kişi harekete geçmek istese bile...'

“Bunu neden şimdi yapalım?” Garcia konuyu ele aldı. “Yaklaşık on yıl sonra.” “Sadece bu değil,” diye ekledi Hunter. “Fakat eğer Joe’nun öğretmeni bunu birine anlattıysa, söylediği kişinin Los Angeles’tan değil, o sırada yaşadıkları yer olan Phoenix’ten olması muhtemeldir. Her iki kurbanımızın da Los Angeles'ta kaçırıldığını, işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü göz önüne alırsak bu katilin eyalet sınırlarını aştığını düşünmüyorum Carlos. Her kimse, burada yaşıyor.'

'Evet, katılıyorum.'

Hunter kahvesini yudumladı. 'O halde sorunumuz şu; bu katil, yalnızca Joe Wilford'un yıllar önce Phoenix'te yaşarken babasının elinde şiddetli fiziksel şiddete maruz kaldığı gerçeğini değil, nasıl bilgi sahibi oldu?
Arizona...” Vurgulamak için parmağını kaldırdı. ‘Ama aynı zamanda *bire bir aynı* ona ne tür yaralanmalar oldu? Bu yaralanmalar birdenbire olmadı Carlos - kırık

kollar, sigara yanıkları, yanan göz damlaları ve başka her şey - bu yaralanmaların her biri farklı zamanlarda meydana geldi ve birkaç yıla yayıldı. Joe'ya göre yaraları nedeniyle hiç hastaneye gitmemiş, dolayısıyla resmi bir kayıt olmaması gerekiyor. Eğer Joe gerçekten bunların hiçbirini yazmadıysa o zaman bu katil bu kadar detaylı bilgiyi nasıl elde etti?'

Garcia kahvesinden sağlıklı bir yudum aldı. "Belki de annesi bir günlük tutmuştur." Hunter başını salladı. 'Peki ne? Her nasılsa, on yıl sonra, bu günlük Los Angeles'ta bir katilin eline geçiyor ki bu da Terry Wilford'un Arizona'dan ayrıldıktan sonra taşındığı şehrin aynısı mı? Ben öyle düşünmüyorum." Garcia itiraz etmedi. "Ama birisinin bu bilgiyi başkalarına aktarmış olması gerekiyor." "Doğru," diye onayladı Hunter. 'Ve elemeyle elimizde tek bir seçenek kalıyor. Denklemde tüm şiddeti, tüm yaralanmaları bilen tek bir kişi kaldı.'

Garcia tahtadaki profil fotoğrafını göstererek, "Terry Wilford'un ta kendisi," dedi. "Evet." Hunter kahvesini bitirdi ve sandalyesine yaslandı.

"Ama bu daha da az mantıklı olmaz mıydı?" diye karşı çıktı Garcia. Şiddet uygulayan oydu. Karısına ve çocuğuna saldıran oydu. Neden birine şiddet yanlısı kişiliğinden bahsedsin ki? Bu tam olarak insanların ifşa edilmesini isteyeceği türden bir özellik değil, Robert.'

"Düşündüğünden çok daha anlamlı olabilir Carlos."

'Gerçekten mi? Nasıl?'

"Basit" diye yanıtladı Hunter. 'Suçluluk. Gerçekten özel bir tür psikopat gerektirir *Olumsuz* Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu – şiddet, dayak... hepsi – özellikle de bu şiddet kendi karısına ve çocuğuna uygulandığında. Bu bilgi neredeyse her zaman kendini suçluluk, utanç veya her ikisinin birleşimi olarak gösterir. Ve bu içsel suçluluk duygusu, Joe'nun babasının eskiden yaşadığını söylediği ruh halindeki değişimlerin baş aktörü olurdu.' Hunter işaret parmağının ucuyla not defterine dokundu. 'Kısa sürede şiddet içeren bir davranıştan pişmanlık duymaya geçiş. Bu suçluluk ve utanç duygusu, kontrol edilemeyen şiddetli ruh hali değişimleriyle birleştiğinde, kişiyi kolayca *yardım istemek*.'

Garcia bir süreliğine durakladı. "Terapiden mi bahsediyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu Hunter. 'Hasta olduğumuzda ve hasta

olduğumuzu bildiğimizde yardım ararız, değil mi? Doktora gidiyoruz; bu normal bir davranış. Eminim Terry Wilford ruh halindeki değişimlerin doğru olmadığını biliyordu ve öfkeyi kontrol etmeye karşı verilen mücadelenin büyük kısmı, öfkenin nereden geldiğini anlamakla kazanılır. Bir terapist, hatta bir öfke yönetimi uzmanı bunu yapmanıza yardımcı olabilir.'

Garcia bir an düşündü. 'Ama Arizona'da yardım istemesi onun için daha mantıklı olmaz mıydı? Şiddetli ruh hali değişimleri yaşanırken mi?'

"Ve yapmış olabilir," diye yanıtladı Hunter. 'Bilmiyoruz, ama eğer yaptıysa ve yardımcı olduysa -ki terapi genellikle yardımcı olur- başka bir yere gittikten sonra seanslara devam etmek isteyebilirdi. Belki de terapi olmazsa şiddet içeren davranışının geri gelme şansının artacağından korkuyordu. Belki yine bunun işaretlerini görmeye başlamıştır.'

Garcia'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. Hunter öne doğru eğilip ona uzandı. Araştırma ekibinin başı Shannon Hatcher'dı.

"Shannon," dedi Hunter, aramayı hoparlöre geçirirken. “Lütfen bana bir şey bulmayı başardığını söyle.”

Sözlerinin köşelerinde açıkça bir gülümseme asılıydı. *“Bana daha sonra teşekkür edebilirsin, Robert.”*

Otuz Altı

Shannon Hatcher'ın Shaun Daniels hakkında elde ettiği yeni bilgiler onun "vakayı çözme" diye adlandıracağı türden değildi ama Hunter ve Garcia'ya yepyeni bir ipucu verdi.

Haklıydılar; Shaun Daniels her zaman yalnız değildi. Kayıtlar, Shaun'un dokuz yıl önce ve iki yıl boyunca Mariela Duron Esqueda adında Meksikalı Amerikalı bir kadınla aynı adresi paylaştığını gösteriyor. Bilgiler tam olarak kesin değildi çünkü kayıtlarla bir tutarsızlık vardı. Shaun Daniels'ın temel bilgilerini ilk kez toplarken Research'ü doğru yoldan saptıran da bu tutarsızlık olmuştu.

2015 ve 2016 yıllarında Mariela Duron Esqueda adı, Shaun Daniels ile birlikte, Los Angeles Nehri'nin hemen doğusunda yer alan, Orta Los Angeles'ta çoğunlukla Latin kökenlilerin yaşadığı Boyle Heights'taki küçük bir mülkün elektrik faturasında göründü. İlginç olan şey, Mariela'nın adının şehir, yerel ve bölge vergileri de dahil olmak üzere başka hiçbir resmi yasa tasarısında yer almamasıydı.

Bu, birçok Angelino'nun tek kişilik konaklama nedeniyle yerel vergilerinde yüzde 25 indirim elde etmek için kullandığı riskli ama oldukça yaygın bir taktikti. Bu numaranın işe yaramasının nedeni, özel hizmet sağlayıcılarının ve yerel yönetimin tam olarak bilgi paylaşmamasıydı, ancak Shannon'ı asıl inandıran şey, Mariela'nın, Emiliano Esqueda adında bir oğlu olmasıydı. 2015 on üç yaşındaydı.

Bu yeni bilgilerle donanmış olan Shannon, Emiliano'nun 2015 ve 2016 yıllarında yedinci ve sekizinci sınıfları için gittiği okulun yerini bulmayı başardı: Doğu 6. Cadde'deki Hollenbeck Ortaokulu. Kayıtlarını kontrol ettikten sonra Mariela Duron Esqueda'nın o olmadığını öğrendi.

Okulun Emiliano'nun ebeveynleriyle temasa geçmesi gerekmesi halinde iletişim noktası olarak listelenen tek isim. Mariela'nın partnerinin adı da vasi olarak listelendi. Bu isim Shaun Daniels'dı.

Bingo.

2016'dan sonra Mariela ve Shaun'un yolları ayrılmış gibi görünüyordu. Mariela 2021'de Kuzey Kaliforniya'nın San Jose kentine taşındı, ancak o yıl henüz on dokuz yaşına giren oğlu Emiliano Los Angeles'ta kalmıştı. Ve işte en büyük sürpriz geldi: 2021'de Emiliano Esqueda LAPD'ye katıldı. Halen Vermont Vista'daki LAPD Güneydoğu Toplum Polis Karakoluna atanan birinci sınıf bir polis memuruydu.

Son bir telefon görüşmesinde Shannon, o öğleden sonra Memur Emiliano Esqueda'nın Güney Los Angeles'ın Watts kentindeki sokaklarda polislik yaptığını öğrendi. Garcia, Güney Alameda Caddesi'ne doğru sağa dönerken, "Olasılıklar neler?" dedi.

Hunter yolcu camını indirerek, "Çocuğun LAPD'ye katılması hakkında mı?" diye sordu.

Garcia başını salladı.

Hunter koltuğuna yaslandı ve arabaları S. Alameda ile 4. Cadde kavşağında trafik ışıklarında durana kadar hızla geçip giden binaları izledi. Hunter'ın gözleri daha sonra sağındaki yedi katlı, tahtalarla kaplı beyaz binaya, yani 4. Cadde'deki eski soğuk hava deposu binasına takıldı. Hunter, tahtalarla kapatılmış olmasına rağmen buranın boş olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu.

Eski soğuk hava deposu binasının hemen arkasında, yalnızca 6,9 mil karelik, ancak tüm ABD'deki en büyük, istikrarlı, evsiz nüfusa sahip olan kötü şöhretli Skid Row'un başlangıcı vardı. Herhangi bir zamanda o mahallede on ila on beş bin arasında evsizin yaşadığı tahmin ediliyordu.

Büyüklüğü nedeniyle eski soğuk hava deposu binası bir ev, eğlence merkezi, uyuşturucu pazarı... ve Amerika'nın en köhne ve en tehlikeli mahallelerinden birinin sakinlerinin çoğu için bir ölüm alanı haline gelmişti.

Hunter, bu sakinlerden kaçının ebeveynlerinin şiddeti nedeniyle evden kaçmasının bir sonucu olarak Skid Row'a düştüğünü hayal bile edemiyordu. Hayatlar, başlamak için uygun bir fırsat bulamadan yok oldu.

Hunter sonunda, "LAPD'ye katılmak Emiliano'nun sokaklardan uzak durmanın bir yolu olabilir, Carlos," diye yanıtladı. “Ve bu bizim lehimize de olabilir.” Garcia alt dudağını ısırdı. 'LAPD'de olmak onu bize yardım etme konusunda daha istekli hale getirebilir.'

Hunter, "Umalım öyle olur," diye onayladı.

Dakikalar sonra nihayet Watts mahallesine girdiler. Sahip oldukları bilgi, Memur Esqueda'nın, akademiden yeni mezun bir öğrenciyle birlikte, S. Alameda Caddesi'nin güney ucunun hemen yakınındaki orta büyüklükte bir alışveriş merkezi olan Freedom Plaza çevresinde düzenli sokak gösterisi yaptığıydı.

Garcia arabaya binip alışveriş merkezinin otoparkına girdi.

'Sanırım buradayız.'

Alışveriş merkezi kesinlikle beklediklerinden daha büyüktü.

Hunter ve Garcia arabadan inip ana girişe doğru ilerlemeye başlamışlardı ki, bir LAPD memurunun Wingstop'un hemen dışında duvara yaslanmış sigara içtiğini gördüler.

Garcia, Emiliano Esqueda'nın fotoğrafı olup olmadığını görmek için telefonuna baktı. Fotoğraf doğrudan LAPD Genel Merkezi'nden geldiği için

oldukça günceldi.

Garcia fotoğrafa bakabilmek için telefonunu Hunter'a doğru eğerek, "Bu ona benzemiyor" dedi.

Emiliano Esqueda ortalama görünüşlü bir adamdı; siyah saçlı, yuvarlak burunlu, koyu kahverengi gözlü ve tombul yanakların altındaki dolgun dudaklı. Unutulmaz yüzlerden birine sahipmiş gibi görünüyordu; kalabalığa hızla karışan ve sıradan bir bulanıklığa dönüşen bir yüz.

"Hayır, bu o değil" diye onayladı Hunter. "Ama yiyecek almak için Wingstop'ta olabilir." Garcia'nın cep telefonunun sol üst köşesindeki saati kontrol etti - 12:47.

"Affedersiniz," dedi Garcia, memura yaklaşıp hızla rozetini göstererek. Memur Esqueda'yı nerede bulabileceğimizi bize söyleyebilir misiniz? Burada tempoyu artırması gerekiyordu.'

Hâlâ lisede olacak kadar genç görünen memur sigarasını düşürdü ve adeta hazır bulundu.

"Hımm... evet efendim." Gözleri Garcia'dan Hunter'a kaydı. "Alışveriş merkezinin diğer ucunda olması gerekiyor efendim." Konuşurken işaret etti. 'Sadece Smart & Final'in yanında, şurada. Kısa bir sigara molası veriyordum ama işim bitti."

"Rahatla evlat," diye kıkırdadı Garcia. 'Biz sigara polisi değiliz. Sigaranızın tadını çıkarın, yardımınız için teşekkürler.'

İki dedektif memurun işaret ettiği yere doğru ilerlediler. Bir dakika sonra Memur Esqueda'yı Smart & Final'in hemen dışında yaşlı bir vatandaşın arabasına yiyecek yüklemesine yardım ederken gördüler.

Garcia memurun dikkatini çekmeden önce, Korumak ve hizmet etmek için sanırım, diye fısıldadı. "Memur Esqueda?" diye seslendi. "Memur Emiliano Esqueda mı?" Emiliano, arabayı kapatmadan ve yaşlı beyefendiye el sallamadan önce son alışveriş torbalarını da arabanın bagajına koydu. Ancak araba uzaklaştığında iki dedektifle yüzleşmek için döndü.

'Kim soruyor?'

Hunter yanılmıştı. Emiliano Esqueda'nın aslında unutulmaz olmayan bir yüzü yoktu. Yakından bakıldığında açıkça göze çarpan özellikleri vardı. Burnu

hafif sağa eğikti... Çenesi güçlü ve köşeliydi... Yeterince yakından bakarsanız yarık çenenin gölgesini görebiliyordunuz ama Hunter'ın dikkatini gerçekten çeken özellik Emiliano'nun sol profiliydi. Biraz fark etmesi gerekti ama sol gözünün dış kenarı hafifçe içeri doğru kaymış gibi görünüyordu.

Hunter ve Garcia ona kimlik bilgilerini gösterdiler.

Emiliano rozetlerine kaşlarını çattı. 'Soygun Cinayet UVC Birimi mi? Burada doğru Memur Esqueda'yı bulduğunuzdan emin misiniz?' Sesi hâlâ ergenlikten yetişkinliğe geçiş yapıyormuş gibi geliyordu.

Garcia başını salladı. "Annenin adı Mariela Duron Esqueda mı?"
Emiliano'nun gözleri her iki dedektife doğru büyüdü. 'Anneme bir şey mi oldu?'

Hayır, Hunter onu sakinleştirmeye çalıştı. 'Öyle bir şey değil.' 'Peki cinayet masası dedektifleri neden bana annem hakkında sorular soruyor?' 'Sadece, istediğiniz gibi, doğru Memur Esqueda ile konuştuğumuzu teyit ediyorum,' dedi Garcia. 'Hepsi bu. Annen için burada değiliz."

Emiliano o kadar derin bir nefes verdi ki neredeyse elle tutulur hale geldi.
'Pekala, peki nasıl yapabilirim ki...'

Smart & Final'in ön kapısından gelen keskin bir bip sesiyle kesintiye uğradılar; birileri takip alarmını tetiklemişti. Üçü de kargaşanın neyle ilgili olduğunu görmek için döndüğünde, uzun boylu bir adamın ana kapıdan hızlı tren gibi fırladığını gördüler. Adam beyaz, yüksek bilekli spor ayakkabılar, mavi kot pantolon ve kapüşonlusunu tamamen başının üzerine çekerek yüzünü gizleyen siyah kapüşonlu bir ceket giyiyordu. Sırtında da lacivert bir sırt çantası vardı.

Adamın birkaç saniye arkasından Smart & Final'in güvenlik görevlilerinden ikisi geldi.

Öndeki, "Durun!" diye seslendi. Zaten nefesi kesilmiş gibi görünüyordu.
'Durmak!'

İkinci güvenlik görevlisi birinciden daha formdaydı ama fazla değil. Kedi-fare kovalamacasının çoktan kaybolduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Memurların attığı her adıma karşılık sanki önlerindeki kukuletalı adam üç adım atmış gibi görünüyordu.

"Kahretsin!" dedi Emiliano hafifçe başını sallayarak. 'Yine değil.' Bir saniye

sonra ayak parmaklarının üzerinde döndü ve çılgın bir hızla adamın peşinden koşmaya başladı. 'Dur... LAPD.'

Hunter ve Garcia birbirlerine baktılar.

“Cidden mi?” diye sordu Garcia, Emiliano'nun aralarında biraz mesafe bırakmasını izlerken. 'Yaya kovalamaca mı? Watt cinsinden mi?'

“Korumak ve hizmet etmek için... sanırım.” Hunter, çizmelerine bakarak Garcia'ya başını salladı. Kesinlikle koşmak için yaratılmadılar.

“Siktir!” Her iki dedektif de peşine düşmeden önce Garcia bu kelimeyi ağzından kaçırdı.

Otuz Yedi

Sabah sağanakları saatler önce durmuştu ama yoğunluğu hâlâ Los Angeles Şehir Merkezinin hemen hemen her yerinde görülebilen bitmek bilmeyen su birikintilerine ve ıslak sokaklara yansıyordu ve buna Watts'taki Freedom Plaza'nın otoparkı da dahildi.

Kapüşonlu adam Smart & Final'in ön kapısından çıkıp etiket alarmlarını tetikledikten sonra sağa döndü ve oraya doğru koştu. Bunu yaparken, yüksek tavanları, park yeri kaldırımla buluştuğu anda oluşan çok sayıda yağmur suyu birikintisine çarptı. Su bir çocuk oyunu gibi sıçradı ama bu kukuletalı adamın hızını yavaşlatmadı. Aslında Aquaman tarzında hızlanıyor gibiydi.

İki Smart & Final güvenlik görevlisi, daha adam bloğun sonuna ulaşmadan tamamen işin dışında kalmıştı ama Emiliano Esqueda hâlâ oyunun büyük ölçüde içindeydi. Hunter ve Garcia da öyle. Geç başlamalarına rağmen üçü de iki güvenlik görevlisini bir düzine adımla geride bırakmışlardı ama hâlâ hedeflerine ulaşmak için kat edecekleri mesafe vardı.

Adam alışveriş merkezinin ön cephesindeki son dükkânı da temizledi ve sağa saparak Doğu 99. sırayı alarak kuzeye doğru ilerledi.

Daha fazla su birikintisi.

Her yere daha fazla su sıçradı.

Adamın kısa sürede ulaştığı E. 99. sıranın sonuna kısa bir süre kaldı. Oraya vardığında bir sonraki caddeye (Doğu 97. Cadde) girdi ve iki dükkanın arasına sıkıştırılmış bir ara sokağa ulaşmak için hızla diğer tarafa geçti.

Emiliano hızlı bir koşucuydu, buna hiç şüphe yoktu ama omuz iletişimleri, tamamen dolu bir polis kemeri ve polis ayakkabılarıyla kapüşonlu adama karşı kayda değer bir kazanç sağlayamıyordu. Öte yandan Hunter ve Garcia çizmeler iki dragster gibi yer yiyordu. Adam ara sokağa girdiğinde Emiliano'ya yeni yetişmişlerdi.

Emiliano, "Onun sözünü kesmeye çalışacağım," diye seslendi ve sola dönerek Hunter ve Garcia'ya konuya devam etmelerini işaret etti.

İki dedektif Doğu 97. Caddeyi geçerek ara sokağa doğru ilerledi. Kesinlikle adama yaklaşıyorlardı.

"Durun" diye bağırdı Garcia. 'LAPD.'

Adam durmak yerine hızını arttırdı.

"LAPD," diye bağırdı Garcia yeniden. 'Dur yoksa ateş edeceğim.'

Garcia'nın sadece birkaç adım gerisinde olan Hunter, ortağının önlerindeki adamı vurmayacağını biliyordu ama bu sözler çoğu insan üzerinde istenen etkiyi yaratma eğilimindeydi. Ancak adam bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. Önlerinde birkaç su birikintisinin üzerinden daha sıçradıktan sonra sola dönüp ara yolu takip etti.

Hunter ve Garcia onun peşindeydi.

Adam sonunda ara sokaktan çıkıp yerleşim yoluna, Kalmia Caddesi'ne çıktı. Ara sokak çıkışının hemen karşısında ortak bir basketbol sahası vardı ve Lakers'ın evi olan Los Angeles'ta oldukları için, günün veya gecenin hangi saatinde olursa olsun, birileri her zaman halka açık bir asfaltta top sektiriyor ve basket atıyordu. mahkeme. O öğle yemeğinde sahada ve çevresinde en az on kişi vardı; dördü ikiye iki oynuyordu ve geri kalanı kenardan izliyordu.

Adam hiç vakit kaybetmeden yolun karşısına geçerek kapısı olmayan basketbol sahasına ulaştı.

Sağ kolunu kullanarak arkasını işaret ederek oyunculara ve maçı izleyen herkese bağırdı. 'Polisler, polisler.'

Sanki birisi silahını çıkarıp birkaç el ateş etmiş gibiydi. İkiye iki oyunundaki

dört çocuk, kapüşonlu adamın işaret ettiği yöne hızlıca bir göz attı. Hunter ve Garcia'nın ara sokaktan çıktığını gördüklerinde topu bırakıp kaçtılar.

Kenardaki insanlar da ara sokağa bakmak için döndüler.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı içlerinden biri, roket gibi havalanmadan önce elindeki soda kutusunu Hunter ve Garcia'nın yoluna fırlattı. Onun hamlesini hemen bir 'siktir' ve 'siktir' korosu takip etti. Herkes her tarafa dağıldı.

On yönlü çılgın ayrılığa rağmen Hunter ve Garcia hedeflerini asla gözden kaçırmadılar. Sahaya girdiler ve dört saniyeden kısa bir sürede diğer tarafa geçtiler.

Önlerinde, kapüşonlu adam küçük, çimenlik bir parka varmadan önce arkasına hızlıca bir göz attı. İki dedektifin ona hızla yaklaştığını açıkça gördü çünkü Hunter onun neredeyse 'siktir' kelimesini ağzından çıkardığını gördü. LAPD, Garcia tekrar denedi. 'Durmak.'

Hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeyen adam parkın sonuna geldi ve sağa saparak hemen ilerisindeki başka bir ara sokağın girişini hedefledi. Hunter'ın hâlâ birkaç adım önünde olan Garcia tam adama yetişmek üzereydi ki - BOOM.

Görünüşe göre bir anda adamın solunda Memur Emiliano Esqueda belirdi ve oyun kurucuyu ezen bir savunma muhafızı gibi havada uçarak onu alt etti. Adam Emiliano'nun geldiğini hiç görmedi... hiç şansı olmadı.

Fiziği söz konusu olduğunda Emiliano tam anlamıyla bir güç merkezi değildi ama kendisini ve adamı yere düşürecek kadar güce ve momentuma sahip olduğu kesindi.

Emiliano konuya yaklaşırken onu su geçirmez gibi görünen bir kucaklamayla yakaladı. Emiliano bırakmadığı için beceriksizce yere düştüler ve tek vücut halinde yuvarlandılar.

Çarpma, adamın sırt çantasını sırtından çıkaracak kadar sertti.

Ara sokağın hemen içinde durduklarında Emiliano, "Orospu çocuğu," diye bağırdı.

Arkalarında Hunter ve Garcia da koşmayı bırakmışlardı. Şimdi öne doğru eğiliyorlar, ellerini dizlerine koyuyorlar, nefeslerini toparlamaya çalışıyorlardı. Adamı bırakan Emiliano, göğsünü ve yüzünü sertçe yere bastıracak şekilde onu sertçe yuvarladı.

Adamın her iki kolunu da tutup arkasından büküp adamın bileklerini kelepçelemeden önce, 'Tutuklusun seni orospu çocuğu' dedi. Bunu yaparken Miranda uyarısını okumaya başladı. 'Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır...'

Adam mücadele etmediği için kaderine çoktan razı olmuş gibiydi.

Emiliano uyarıyı okurken Hunter adamın sırt çantasını yerden aldı ve fermuarını açtı.

Garcia hemen yanında duruyordu.

"Tamam" dedi Emiliano, adamı kollarından tutarak. "Yukarı... yavaşça ve yavaşça." Adam mecbur kaldı.

Emiliano adamın kapüşonlusuna uzanıp onu başından geriye doğru kaydırdı ve sonunda yüzünü ortaya çıkardı.

O bir erkek değildi. Bir çocuktu. Uzun ve sıskaydı ama yine de sadece bir çocuktu ve on sekizinden daha büyük olamazdı. Kısa kesilmiş siyah saçları, yanaklarının sivilcelerle kaplı olduğu yuvarlak, çocuksu bir yüzü çerçeveliyordu. Ön dişlerinde kürdanı tutabilecek kadar boşluk vardı. Gözleri saçları kadar koyuydu ve o anda gözlerindeki tek şey korku ve üzüntü gibi görünüyordu... ikisinden de çok. Ama onun en belirgin özelliği, en azından o zamanlar, kanın sklerasını yeniden kırmızıya boyadığı siyah-mavi sol gözü ve sağ kenarında kötü bir kesik gösteren şişmiş alt dudağıydı.

"Özür dilerim efendim" dedi çocuk, gözlerinden yaşlar akarak. “Gerçekten üzgünüm.” “Evet, evet, elbette öylesin,” dedi Emiliano omuz telsizine uzanarak. 'Gönder, burası Watt cinsinden PO 2842. Yanıtlamak.'

Hunter onun sözünü kesti: "Bekle." 'Telsizle bildirmeyin.'

'Ne?'

'Henüz telsizle duyurmayın.'

Hem Emiliano hem de çocuk Hunter'a şaşkınlıkla baktı.

“Peki neden olmasın?” diye sordu Emiliano.

Hunter ona çocuğun sırt çantasını verdi.

Emiliano'nun omzundaki radyo, bir kadın sesi gelmeden önce bir kez çatladı.

'PO 2842, devam edin.'

Emiliano çantanın içine baktıktan sonra gözleri bir an Hunter ile Garcia

arasında gidip geldi. Telsizine uzandı.

'Sevk, lütfen beklemede kalın. 484'e karşılık 10-16'ya ihtiyacım olabilir. Şimdi kontrol ediyorum."

'On-dört, 2842. Beklemedeyiz.'

Emiliano çantayı tekrar kontrol etti. Çocuğa "Yemek mi?" diye sordu. 'Yiyecek mi çalıyordun?'

Çocuk yere baktı, üzerini bedeni uymayan bir palto gibi kaplayan utançla. Gözle görülür bir şekilde titriyordu... ve bu soğuktan değildi.

Garcia sırt çantasını işaret ederek, "Ve ilaç," dedi.

Emiliano tekrar karıştırdı. Alkol yok, para yok, yasa dışı uyuşturucu yok, silah yok... sadece yiyecek, su, iki kutu yara bandı ve bir kutu İbuprofen vardı. Hepsi Smart & Final'den.

Emiliano tekrar omuz iletişimine uzanmadan önce dedektiflere başını salladı.

'Gönder, burası Watt cinsinden PO 2842. Lütfen son iletişimleri dikkate almayın. Yanlış alarm.' *'On-dört, 2842.'*

Tekrar çocuğa hitap etmek için döndü. 'En son ne zaman yemek yedin?' Çocuk gözlerini yerde tuttu. "İki gün önce efendim."

Garcia, "Adın ne evlat?" diye sordu.

Çocuk, "Craig efendim," diye yanıtladı. 'Craig Thompson.'

Çocuk soyadını söylerken Hunter hafif bir çekingenlik duydu.

"Teksas'ın neresindensin Craig?" diye sordu.

'Lubbock, efendim. Kuzeybatı Teksas.'

'Peki Los Angeles'a ne zaman geldin?'

"İki gün önce efendim." Craig'in gözleri nihayet yerden kalkıp etrafındaki üç polis memuruna baktı. Belli ki gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. "Kaç yaşındasın Craig?" Garcia, bu sefer.

"On yedi yaşındayım efendim."

Emiliano, "Üzerinde kimlik var mı?" diye sordu.

Craig başını salladı. 'Soyuldum efendim. Bir, belki iki saattir bu şehirdeydim ve heyecanlandım. Sahip olduğum her şeyi aldılar; tüm kıyafetlerimin olduğu çantamı, cüzdanımı, telefonumu... her şeyi.'

Garcia başını salladı. 'Los Angeles'a hoş geldiniz.'

Emiliano, "Söylediğin kişi olduğunu doğrulayacak hiçbir şeyin yok mu?" diye üsteledi.

Craig tekrar başını sallamaya başladı ama sallamanın ortasında durdu ve sırt çantasını işaret etti. 'Hımm... dış cebinde. Öğrenci kartımın hâlâ orada olması gerekir efendim."

Emiliano cebini kontrol etti ve öğrenci kartını buldu. Çocuk hiçbir konuda yalan söylememişti. Kartı Hunter ve Garcia'ya - Coronado Lisesi, Lubbock, Teksas'a gösterdi.

Garcia, "Nerede kalıyorsun Craig?" diye sordu.

Craig'in cevabı tekrar yere bakmak oldu.

Hunter, "Annenle baban Lubbock'a mı döndü?" diye sordu.

"Annem, efendim, birlikte yaşadığı... erkek arkadaşıyla birlikte." Babam ben dokuz yaşındayken öldü ama ben o eve geri dönmeyeceğim efendim. Lubbock'a geri dönmeyeceğim. Burada hapse girmeyi tercih ederim. Eğer beni geri alırsan tekrar kaçarım.'

Hunter, Craig'in sözlerinde öfkeden fazlasını yakaladı. O da korkuyu aldı.

'Yüzünüze dayak' diye sordu. 'Atladığınızda bunu anlamadınız, değil mi?'

Craig sessiz kaldı.

Hunter, "Annenin ortağı mı?" diye itti.

Tek kelime değil.

Lubbock'tan bu yüzden mi ayrıldın? Ondan uzaklaşmak için mi?'

'Ben sadece yeni bir hayat istiyorum efendim. Onun dışında herhangi bir hayat. Artık dayanamıyorum.' Hunter'ın bakışları Emiliano'ya kaydı. Memur Craig'e bakıyor gibiydi ama bakışları uzaktı, bir yerlerdeki bir anıda kaybolmuştu. Hunter, "Annenin dayaklardan haberi var mı?" diye sordu. Çocuk herkesin bakışlarını kaçırarak yavaşça başını salladı. "Gerçekten umurunda değil." Sesi tizdi.

Garcia bir kez daha sırt çantasını işaret ederek, "Bu yeni bir hayata başlamanın pek de iyi bir yolu değil Craig," dedi. 'Hiç hapse girdiniz mi?' 'Hayır efendim. Hiçbir zaman hukukla başım belaya girmedi. Ben hırsız değilim efendim. Ben sadece... Craig'in yanaklarından yaşlar akmaya başladı.

Hunter ve Emiliano anlayışla baktılar.

Emiliano, Garcia'ya başını sallayarak, "Dedektif haklı" dedi. Farklı bir şehirde, özellikle de Los Angeles gibi bir şehirde yeni bir hayata başlamak istiyorsan, burası o değil Craig. Sırf bunun için... Sırt çantasını kaldırdı. '...altı ay hapis ve bin dolar para cezası alabilirsiniz. Bin doların var mı?"

Craig başını salladı.

'Los Angeles'taki ilk altı ayınızı cehennemde mi geçirmek istiyorsunuz? Çünkü hapishane sana tam olarak böyle görünecek Craig; tam bir cehennem gibi.'

Başka bir kafa sallama. 'Özür dilerim efendim. Sadece açtım. Ve yüzüm gerçekten acıyor." Craig ara sokaktaki duvara yaslandı, biraz dengesizdi. Bacakları onun altında pes edecekmiş gibi görünüyordu. İki gün yiyeceksiz kaldıktan sonra Watts sokaklarında çılgınca koşmanın çocuğa zarar verdiği açıktı.

"İyi misin?" diye sordu Garcia.

"Evet efendim." Derin bir nefes aldı ve bir an. 'Sadece... biraz başım dönüyor. Hepsi bu."

Tamam. Hunter cebindeki not defterine uzanıp bir şeyler karalamaya başladığında sözü devraldı. "Yani yapacağımız şey şu Craig; Smart & Final'e geri döneceğiz, sen alışverişinin parasını ödeyeceksin, ben de sana bir adres listesi vereceğim, tamam mı?" '

'Üzgünüm efendim ama o yiyeceklerin parasını ödeyemem. Gerçekten hiç param yok. Bunun yerine onları geri verebilir miyim? Hiçbiri açılmadı. Onları aldığım için üzgünüm."

Hunter, "Bunları bugün sana getireceğim," deyince Memur Emiliano'nun ona ilgi dolu, Craig'in ise ağlamaklı bir bakış atmasına neden oldu. "Biraz yemek... ve duş... ve biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun." Defterine yazmayı bitirdi ve Emiliano'ya başını sallamadan önce sayfayı yırttı.

Memur bir nefes aldı, başını salladı ve anahtarlarını kullanarak Craig'in ellerini serbest bıraktı.

Hunter notu ona uzattı. 'İlk iki adres aşevleri. İkisi de buraya çok uzak değil ve her ikisi de size günde en az bir sıcak yemek sağlayabilir. Üçüncü adres ise özellikle şiddet ve istismarcı ailelerden kaçan çocuklara hizmet veren bir barınak. Onlar iyi

oradaki insanlar... dost canlısı, ilgili... göreceksiniz. Son adres danışmanlık hizmetidir. Onlarla dilediğiniz herhangi bir konuda konuşabilirsiniz ama daha da önemlisi iş bulmanıza yardımcı olabilirler... başlamanıza yardımcı olabilirler, anlıyor musunuz?'

Craig donuk gözlerle Hunter'a baktı.

Hunter, "Dönüşte seni sığınağa bırakabiliriz," diye önerdi. 'Duş alabilirsin ve sana geceleri uyuman için bir yatak verecekler. En azından birkaç günlüğüne. Ve hastanedeki hemşire yüzünüze, özellikle de gözünüze bakabilir.'

ABD'deki yasa, ebeveynlerin on sekiz yaşına kadar bakımları altındaki çocuklardan yasal olarak sorumlu olduklarını öngörüyordu. Kanun ayrıca bir gencin on altı yaşına geldiğinde ebeveynlerinin izni olmadan evden ayrılma hakkına sahip olduğunu da belirtiyordu. Craig on yedi yaşında olduğu için LAPD'nin kanunen onun nerede olduğu konusunda ebeveynlerine bilgi verme zorunluluğu yoktu.

Craig bir an suskun kaldı. Sonunda yüzündeki yaşları silerek, "Teşekkür ederim efendim," dedi. 'Çok teşekkür ederim.'

Hunter, Craig Thompson'ın bir gün 4. Cadde'deki eski soğuk hava deposu binasına gitmeyeceğini umarak sadece başını salladı.

Otuz Sekiz

On beş dakikadan kısa bir süre sonra Freedom Plaza'ya döndüklerinde Hunter ve Garcia nihayet Memur Emiliano Esqueda ile masaya oturmayı başardılar.

Craig Thompson aynı kafede sağlarında birkaç masa oturuyordu ve Hunter'ın ona aldığı sandviçten o kadar büyük ısırıklar alıyordu ki parmaklarından birini koparma riskini göze alıyordu.

"Bu yaptığın... nazik bir davranıştı." Emiliano Hunter'a seslendi ve Craig'i işaret ederek başını salladı. 'Tanıdığım dedektiflerin çoğu bahanelerden o kadar bıkmış ve yorulmuş ki o çocuğu içeri almakta tereddüt etmiyorlar. 'Bunu hakime sakla' derler, hepsi bu.'

Hunter, "Hepimizin ara sıra biraz yardıma ihtiyacı var" dedi.

Emiliano kıkırdadı. “Bir şekilde bundan biraz daha fazlası olduğu izlenimine kapıldım.” Sanki sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi durakladı. ‘Gençken de sorunlarınız oldu mu?’

Hunter, "ben de" kelimesini söylerken Emiliano'nun gözlerinin nasıl kısıldığını fark etti. Bunları şu şekilde kastetmiyor: 'Tıpkı Craig'in yaptığı gibi senin de gençken sorunların var mıydı?' Bunları şu şekilde kastediyordu: 'Tıpkı benim gibi, gençken sorunların oldu mu?'

Hunter, cevabını olabildiğince genel tutarak, "Ailelerle baş etmek zor olabilir" dedi. “Ve ne yazık ki ebeveynlerimizi tam olarak seçemiyoruz.” Memurdan bir kıkırdama daha geldi. “Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin.” Kahvesini yudumladı ve bakışlarının bir anlığına Craig'e kaymasına izin verdi. 'Yıllar önce kendimi oldukça benzer bir durumda buldum. Annem ve ben onun yeni erkek arkadaşının yanına taşındık...” Başını salladı. 'Tam bir pislik olduğu ortaya çıktı.'

“Şiddet mi?” diye sordu Hunter.

Emiliano bir anlığına başka tarafa baktı. 'Evet, sanırım bunu söyleyebilirsin.' Sol eli refleks olarak yüzüne doğru hareket etti ve işaret parmağı Hunter'ın daha önce fark ettiği hafif eğimi ovalayarak sol gözünün dış kenarına hafifçe dokundu. Bu, muhtemelen Emiliano'nun farkına bile varmadığı ince bir hareketti ama Hunter fark etmişti. Bazı psikiyatristler buna, bir öznenin bilinçsizce bir şekilde, rahatsız edici olsun ya da olmasın, vücudun bir anıyla ilişkili kısmına dikkat çekmesi durumunda, bunu açıklayıcı bir refleks, bilinçaltı bir ele verme olarak adlandırıyor.

Garcia da bunu fark etmiş görünüyordu.

"Neyse ki," diye devam etti Emiliano, "annem onunla yalnızca birkaç yıldır birlikteydi." Bakışları yeniden uzaklaştı; zihni kısa bir süreliğine açıkça başka bir istenmeyen anıya girdi ve ardından aniden kurtuldu. “Her neyse.” Sandalyesine yaslandı. “Burada en başa dönsek nasıl olur?” Başını Craig'e doğru çevirdi. 'Bütün bunlar başlamadan önce. UVC Birimindeki dedektifler neden benimle konuşmak istiyor?'

Hunter, "Annenin erkek arkadaşı," diye sorguladı. 'Şiddet içeren olan... adı Shaun Daniels mıydı?'

Sadece bu ismin anılması bile Emiliano'nun vücudunun kasılması için yeterli görünüyordu. Şaşkın gözleri Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a kaydı. 'Bu nedir? Bunu nereden biliyorsun?' Durdu, zihni açıkça düşünceler arasında hızla ilerliyordu. 'Yine annemin peşinden mi gitti? Bunca yıldan sonra mı? Bu yüzden mi bugün ondan bahsettin?"

"Hayır, hayır... rahatla." Garcia onu tekrar sakinleştirmeye çalıştı. "Daha önce de söylediğim gibi, bunun annenle kesinlikle hiçbir ilgisi yok." Hunter'a gizlice bir bakış attı. 'Ama bunun Shaun Daniels'la ilgisi var.'

Emiliano sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını yarı açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözleri iki dedektif arasında gidip geliyordu. Garcia sonunda 'Shaun Daniels öldü' dedi.

Yarı açık ağız yavaşça kapandı.

Sıçrayan bakış şüpheci bir bakış haline geldi.

'Ne zaman?'

Garcia, "Neredeyse bir ay önce" diye yanıtladı. 'Cesedi 16 Haziran'da bulundu.'

Emiliano derin bir nefes verdi. 'Lanetleneceğim.' Şüpheci bakış yeniden dönüştü, bu sefer düşünceli bir bakışa. "Ve LAPD Aşırı Şiddetli Suçlar Biriminden iki dedektifin bana bunu söylemesi açıkça üç anlama geliyor. Birincisi, ölümü tesadüfi değildi. İkincisi, muhtemelen korkunç ve oldukça şiddetli bir şekilde öldü. Ve üçüncüsü; İÇN listesini hazırladım, değil mi?'

Garcia ona yan bir şekilde başını salladı. "Üçte ikisi var." Emiliano yarım kaşlarını çattı.

Hunter, "Siz soruşturmanın ilgilenilen kişisi değilsiniz" diye bilgilendirdi. 'Oh-peki, peki bunu bana neden anlatıyorsun?' İki elini iki dedektife doğru kaldırdı. "Çünkü burada duyarsızmış gibi görünmek istemiyorum ama cidden, o pislik umurumda değil. Ve başına gelen her şeyi hak ettiğinden eminim."

Hunter, "Bunu size söylüyoruz çünkü yardımınıza ihtiyacımız var" diye açıkladı. "Yardımım mı?" Emiliano güldü. 'Nasıl?'

'Bilgi.'

Sıçrayan bakışlar geri geldi. 'Bilgi? Siz ikiniz şaka mı yapıyorsunuz? Shaun Daniels annemle sadece iki yıldır birlikteydi ve bu da... sekiz, dokuz yıl önce

miydi? O zamandan beri onu görmedim. Ve o iki berbat yıl boyunca bile o adamdan kaçınmak için yeri göğü hareket ettirirdim. Bir ilişkimiz yoktu. O heriften nefret ediyordum.'

Hunter, "Bunu anlıyoruz" dedi.

“Öyle mi?” diye karşı çıktı Emiliano. “Çünkü gerçekten öyle görünmüyor.” Sandalyesinde öne doğru oturdu. ‘Bakın, o zamanlar o adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, şimdi ise daha da azını biliyorum. Hala Los Angeles'ta olup olmadığını bile bilmiyordum. Sana nasıl yardım etmemi bekliyorsun? Onun hakkında hiçbir bilgim yok.”

'İhtiyacımız olan bilgi...' Garcia, bu sefer. ‘...tam olarak onunla ilgili değil... seninle ilgili.”

'Ben? İÇN olmadığımı söylediğini sanıyordum.'

“Değilsin.” Garcia nefes almak için bir süre durakladı. “Gerçekten bilmemiz gereken şey şu: Shaun Daniels sana ve annene karşı ne tür bir şiddet kullandı?” Emiliano sanki soruyu anlamamış gibi Hunter ve Garcia'ya baktı. ‘Ne tür bir şiddet? Şiddet içeren türden. Başka ne tür var?”

“Özür dilerim.” Garcia eleştiriyi kabul etti ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. 'Benim açımdan kötü bir ifade. Biraz daha spesifik olayım ve tek yapmanız gereken "evet" veya "hayır" demek, tamam mı?'

Emiliano hala tam olarak ne yapacağını anlamakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu ama Garcia anlayacağını biliyordu.

‘Shaun Daniels sana ya da annene karşı... belki bir kemiğini kıracak kadar şiddet kullandı mı?'

Memur birkaç saniye boyunca bu sorunun üzerinde kafa yormuş gibi göründü. "Evet," diye onayladı sonunda, ses tonunda biraz öfkeli bir hava vardı. “Birden fazla.” İki dedektife sol elini gösterdi. 'Kapıyı sebepsiz yere çarptığında iki parmağımı kırdı. Annem buzdolabından bira almayı reddettiği için kaburgalarından birini tek yumrukla kırdı. Ve bir dirsek darbesiyle sol göz çukurumu kırdı.” Her iki dedektifin de sol gözünün dış kenarındaki çukuru görebilmesi için başını eğdi. 'Adam lanet bir hayvandı.'

Ne Hunter'ın ne de Garcia'nın bunu not etmesine gerek yoktu. Her ikisi de, Shaun Daniels'ın işkence aşamasında yaşadığı yaralanmalardan bazılarının kırık

parmaklar ve kırık kaburgalar ile birlikte sol göz yörüngesi olduğunu hatırlayabiliyordu.

Hunter, "Ve sen her zaman burada Los Angeles'ta mı yaşadın?" diye sordu.

'Bu doğru. Boyle Heights'ta yaşıyorduk. Annem nihayet o canavardan kurtulduktan sonra, Gardena'ya taşınmadan önce BH'de bir yıl daha kaldık - ama farklı bir dairede -. Annem şu anda yeni ortağıyla birlikte San Jose'de yaşıyor ama bu adam farklı; nazik, saygılı... Shaun'a hiç benzemiyor.'

Hunter, "Bunu duyduğuma sevindim," yorumunu yaptı ve bir sonraki sorusunun tuhaf geleceğini ama aynı zamanda nihai onay olacağını bilerek duraksadı.

"Peki senin ya da annenin üşümesine neden olacak bir şey yapıp yapmadığını hatırlıyor musun?" Yani... çok mu soğuk?'

Emiliano'nun gözleri Hunter'a doğru büyüdü ve kafası karışmış bir an için nefesini tuttu. 'Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin? Annemin bile o geceden haberi yok."

Ve işte oradaydı; doğru dürüst bir cevap olmasa bile bir onay. Hunter tam da Emiliano'ya teşekkür edip konuşmayı orada bitirmek üzereydi ama Garcia merakına galip geldi.

"Ne yaptı?" diye sordu. 'Yani – burası Los Angeles. Kötü bir kış gecesinde bile sıcaklık kırk dereceye kadar düşmüyor.'

Emiliano bir anlığına başka tarafa baktı. Geriye dönüp iki dedektife baktığında gözlerindeki odaklanma yadsınamazdı; tıpkı dövüşten hemen önce bir ağır siklet şampiyonunun karşılaşması sırasındaki gibi.

'Biraz ekstra para kazanmak için' diye açıkladı, 'haftada iki ila üç gece Shaun bir yemek dağıtım şirketi için bir minibüs kullanıyordu... soğutmalı bir minibüs. Bir gece bir şey oldu. Vardiyası iptal falan oldu... Hatırlamıyorum ama eve olması gerekenden çok daha erken dönmüştü. O gece annem lokantada çalışıyordu, bu da çok sıcak bir geceydi. Evde yalnız olacağımı düşündüm, bu yüzden ben ve bir arkadaşım buzdolabından birkaç bira aldık ve Shaun kapıdan içeri girdiğinde oturma odasında biraz ot içerek dinleniyorduk. Gecelik ücretini alamadığı için zaten sinirliydi. Birkaç birasını aldığımızı görünce çılgına döndü. Arkadaşım kefaletle kurtuldu ve ben de soğutmalı minibüsün arkasında gezintiye

çıkarıldım.'

Garcia, "Burası berbat bir şey," yorumunu yaptı.

Emiliano kollarını göğsünün önünde çaprazlayarak, "Bu işin sonu değildi," diye devam etti; bu da başka bir refleksti. “Minibüsün arkasında ne kadar süre kaldığıma dair hiçbir fikrim yoktu – kırk dakika mı, bir saat mi... bilmiyorum – ama donuyordum. Minibüs sonunda durdu ve ben de öyle olduğunu düşündüm. Eve döndük; ceza bitti, biliyor musun? Ama daha iyisini bilmeliydim.” Nefes almak için durakladı. Gözlerindeki odak tam olarak olduğu yerde kaldı. 'Minibüsün arka kapısı açıldı ve o, pislik Shaun, elinde kahrolası bir su hortumuyla oradaydı.'

Bu sefer Hunter bile sinmişti.

Emiliano başını salladı. 'Tepeden tırnağa sırılsıklam oldum. Shaun kapıyı kapattı ve tekrar yola çıktık. Eve döndüğümüzde zar zor hareket edebiliyordum. Parmaklarımı hissetmiyordum. Ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Vücudum hipotermi belirtileri göstermeye yeni başlamıştı. Bundan sonra bir aydan fazla bir süre boyunca hastaydım – zatürre.' Omuz silkti ve sonunda gözlerindeki odak noktası kayboldu. ‘Nasılım

O gece ya da takip eden günlerde ölmedim, hiçbir fikrim yok. Bana o geceyi anneme anlatırsam sonuçlarının çok ağır olacağını söyledi... ikimiz için de.'

“Hiç kimseye söyledin mi?” diye sordu Garcia.

Emiliano'nun başını sallaması neredeyse fark edilmiyordu. 'Hiç kimse.

Lexy bile değil.” “Lexy mi?”

“Shaun eve geldiğinde benimle oturma odasında bira içen arkadaşım.” Emiliano başını sallayarak anıyı uzaklaştırdı. “Yani evet Dedektifler, daha önce de söylediğim gibi, o pislik başına gelen her şeyi hak etti. Ve gerçekten kötü bir şey olduğunu umuyorum.'

Otuz Dokuz

Watts'tan ayrıldıktan sonra Hunter ve Garcia, Craig'i Vermont'taki My Club

Gençlik Merkezi'ne bıraktılar; bu, terk edilmiş çocuklara ve kötü niyetli evlerden kaçan çocuklara yardım sunan bir yardım barınağıydı. Barınak, gençliğinde istismara maruz kalmış insanlar tarafından yönetiliyordu... Craig'in neler yaşadığını gerçekten anlayan insanlar.

Arabaya geri döndüğümüzde Garcia bir an hareketsiz oturdu.

'Umarım o çocuk bu şehirde kendine bir hayat kurmayı başarır. İyi bir çocuğa benziyor."

Hunter, "Öyle yapıyor," diye onayladı, gözleri gençlik merkezi olan büyük, dikdörtgen beyaz binaya döndü.

O da aynısını umuyordu ama o ve Garcia, Los Angeles'ın sert gerçekliğini biliyorlardı; birkaç kişi için bu şehir gerçekten yeryüzündeki bir cennet olacaktı, ancak Işık Şehri'ne umut ve hayallerle dolu bir şekilde inen pek çok kişi için bu şehir gerçek anlamda bir cennet olacaktı. Yeni bir başlangıç arayışında olan Melekler Şehri'nin ise tam tersi olduğu ortaya çıkacaktı: Kayıp ve çaresiz ruhlarla dolu Kırık Hayaller Şehri... masumiyetin ölmeye başladığı ve şeytanların doğduğu yer.

Garcia motoru çalıştırarak, "Peki bir sonraki adımımız ne?" diye sordu. "Çünkü teori kesinlikle doğru çıktı Robert, katilimiz." *öyle* Çocuklarına şiddet uygulayan ebeveynleri avlamak ve kaptanın söylediği gibi onlara ayni ve temettü olarak geri ödeme yapmak, bu yalnızca katilin kendi ebeveynlerinin elinde aşırı şiddet şeklinde istismara maruz kaldığı anlamına gelebilir, değil mi? ?'

Hunter başıyla onayladı. 'Aklını tamamen parçalamaya ve onu istismara uğramış bir çocuktan, diğer ebeveynlere karşı kendi mücadelesini yürüten bir katile dönüştürmeye yetecek kadar.'

Garcia, "Yani onu kıran şey ebeveynlerinin şiddetiyse" diye tahmin yürüttü. "Eğer onu bu çılgın intikam yoluna sokan şey gerçekten buysa, büyük ihtimalle onlar da onun ilk kurbanlarıydı, değil mi?" Bu adam muhtemelen kendi annesini ve babasını öldürmüştür.'

Hunter'dan bir kararlılık işareti daha. 'Muhtemelen öyledir. Ve bu her şeyin başlangıcıydı. İşte o gün zihninin tamamen parçalandığı gündü." İki parmağını Garcia'ya doğru kaldırdı. 'Teorik olarak, tacizden kaynaklanan iki tür cinayet eğilimli, parçalanmış zihinle karşılaşıyoruz: patlayıcı ve sakin. Patlayıcı, geçici

olmaması dışında "geçici delilik" ile aynı olacaktır.'

Garcia, "Yani kişi kendini kaybediyor ve öfkeyle saldırıyor" dedi. Hunter, "Kontrol edilemeyen bir öfke nöbeti içinde," diye düzeltti onu. 'Saldırı genellikle son derece şiddetli ve çok karmaşıktır ve aniden gerçekleşir; dolayısıyla 'patlayıcı' terimi de budur. Denek karşılık veriyor ve içindeki bastırılmış öfke dinene kadar vurmayı bırakmıyor. İşte kırılma noktası burası ve deneğin bilinçli zihninden doğru ile yanlış arasındaki çizgiyi tamamen silme potansiyeline sahip.'

'Yani sizin sakin, cinayet eğilimli, parçalanmış bir zihin olarak adlandırdığınız şeyin 'karşılık' olduğunu ama soğuk servis edildiğini varsayıyorum.'

"Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Aynı şekilde zihin de parçalanıyor, doğru ile yanlış arasındaki çizgi de bulanıklaşıyor ama öfke patlaması olmuyor. Bunun yerine intikam saldırısı planlanır ve riskler hesaplanır. Bunlar da aynı derecede şiddetli olma eğilimindedir, ancak çok daha düzenlidir. Ve genellikle işkence içerir. Patlayıcı türleri kadar tehlikeliler ama yakalanmaları çok daha zor.'

"Ve tabii ki," Garcia başını salladı, "bizim aradığımız tip de bu." Neden olmasın?"

Kırk

Watts'ta, Hunter ve Garcia, Memur Emiliano Esqueda ile yollarını ayırmadan önce Hunter, olası bir yarım kalmış işi bitirmek için ona son bir soru sormuştu. Ona, Shaun Daniels'ın, Emiliano'nun annesiyle birlikteyken içki ve/veya öfke sorunları için yardım isteyip istemediğini bilip bilmediğini sordu. Memurun cevabı yankılanan bir 'hiç şansı yok' oldu. Bundan çok emindi.

Sonunda gençlik merkezinden ayrılırken Garcia, "Peki bir sonraki hamlemiz ne olacak Robert?" diye sordu. 'Çünkü biraz sıkışıp kaldım. Buradaki en iyi teorimiz... aslında buradaki tek teorimiz, kurbanlarımızın terapi şeklinde yardım aradıklarıdır, değil mi? Çocuklarına uyguladıkları fiziksel şiddetin ayrıntıları böyle ortaya çıktı.'

Hunter tam anlamıyla düşünme modunda görünüyordu.

"Sorun şu ki," diye devam etti Garcia, "teorimiz doğru olsa bile, bu şehirdeki her terapist ve öfke yönetimi uzmanıyla gidip sohbet edebilecek değiliz. Güneye gitmek için sola dönerken güldü." Alameda Caddesi. 'Burada Los Angeles'tan bahsediyoruz; terapi almanın bir fincan kahve içmek kadar yaygın olduğu tartışmasız gezegendeki en nevrotik şehir. Los Angeles'ta terapistlerin, danışmanların, öfke kontrolü uzmanlarının, voodoo doktorlarının sayısı her ne ise, binlerce olmasa da yüzlerce olmalı.'

Hunter, "Zaten egzersizin bir anlamı olmayacak" dedi. 'Bu mesleklerin hepsinin bir davranış kuralları var. Hiçbiri, bizim alamayacağımız bir arama izni olmadan müşterilerinin isimlerini açıklamaz. Üstelik katil terapist, psikolog, danışman... her kimse olabilir. Bu durumda ofislerine gelip soru sorarsak tek yapacağımız katili onun peşinde olduğumuz konusunda uyarmak olur.'

Garcia'nın tek yapabildiği gülmekti. 'Yani aslında piştik, değil mi? Vaka bitti." Omuz silkti. 'Kurbanlarımızdan herhangi birinin gerçekten bunu yapıp yapmadığını bilmemize imkan yok.
Çocuklarına uyguladıkları şiddeti birileriyle konuşun. Ve birisiyle konuştuklarından emin olsak bile gerçekte kiminle konuştuklarını öğrenmemizin hiçbir yolu yok çünkü kayıt yok.' "Belki vardır," diye geri döndü Hunter.

Garcia'nın sorusu sessizce, garip bir kaş hareketiyle soruldu. Hunter, "Haklısın," diye açıkladı. 'Los Angeles'taki terapistlerin sayısı binlerce olmasa da yüzlerce olmalı ve hepsinin ortak noktası şu: hepsi zamanları için ücret alıyor. Her iki kurbanın evinde bulduğumuz tek şey nedir?'

Garcia bir anlığına bunu düşündü.

'Makbuzlar.' Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bir sürü." Hunter da gülümsedi. 'İki kurbanımız da harcamalarını belgeleme konusunda oldukça iyi görünüyor.'

Garcia, "Hepsinin üzerinden tekrar geçmemiz gerekiyor" dedi. 'Kredi kartı kayıtları da dahil ama bu sefer ne aradığımızı biliyoruz.'

Hunter başını salladı. 'Bu birinci adım.'

Garcia kaşlarını çattı. 'Başka bir adım var mı?'

Hunter şöyle açıkladı: "Terapinin her türü... tam anlamıyla ucuz değil Carlos ve kurbanlarımızdan hiçbiri tam anlamıyla zengin değildi." Tam tersine.

Hatırladığım kadarıyla Shaun Daniels öğle yemeğimizden daha sık kırmızı bölgeye girip çıkıyordu. Ve diğerlerinden çok daha az ücret alan bir terapist bulsalar bile burada hâlâ birkaç seanstan bahsediyor olurduk, çünkü tek seansla hiçbir yardım sağlanmaz. Bu, yavaş yavaş inşa edilmesi gereken bir güven artışıdır. Ucuz olsun ya da olmasın, bu seansların toplamı artıyor.'

Garcia derin, hüsran dolu bir nefes aldı. 'TAMAM. Herhangi bir fikrin var mı?'

Avcı gülümsedi. 'Bende bir tane var.'

Kırkbir

UVC Biriminin ofisine döndüklerinde Hunter ve Garcia, her iki kurbanın dairelerinde buldukları çok sayıda makbuzu hemen incelemeye başladılar. Terapi seansları için ödeme yapmanın Shaun Daniels ve Terry Wilford için biraz ulaşılmaz göründüğü sonucuna varmalarına rağmen, çevrilmemiş taş bırakmak istemediler, ancak onlara göre en önemli görev şuydu: şimdi Araştırma ekibiyle birlikte.

Ve bu görev çok basitti; destek grupları.

Garcia abartmamıştı; Los Angeles tartışmasız gezegendeki en nevrotik şehirdi. Los Angeles, Melekler Şehri'nin yanı sıra, TV ve film yıldızlarından dünyaca ünlü şarkıcılara ve müzisyenlere, film yönetmenlerinden ve yapımcılarından üst düzey sporculara kadar dünya çapında 'A Listesindeki Ünlülerin Evi' olarak da biliniyordu. O şehri çevreleyen ışıltı ve gösterişten kaçış yoktu ve her mega yıldızlıkla birlikte kendinden şüphe etme, paranoya, nevroz ve elbette depresyon da geliyordu. Yalnızca Hollywood ve Beverly Hills mahallelerinde, yıldızların terapistleri ağaçlarda yetişiyor gibiydi. Sorun, herhangi bir zihinsel sağlık sorununun yalnızca zengin ve ünlüleri etkilememesiydi, ancak Los Angeles'ın çoğu, maaş çekinden maaş çekine kadar yaşadı ve yağmurlu bir gün için neredeyse hiçbir şeyi bir kenara koyamadı. Herhangi bir terapiste para ödemek çoğu Angelino'nun ulaşamayacağı kadar uzak bir hayaldi. Bu nedenle, en endişe verici ruh sağlığı sorunlarından bazılarıyla mücadele eden vatandaşlara yardım etmek

amacıyla kurulan ücretsiz destek grupları şehrin her yerine ve şehrin dış mahallelerine yayılmış durumda.

Hunter Los Angeles'ta öfke ya da içki sorunları olduğunu bilen ebeveynlere hizmet veren ücretsiz destek gruplarının sıkıntısı olmayacağından emindi... Çocuklarına şiddet uygulayan ya da uygulamış olan ebeveynler ve bu gruplar tam da Hunter'ın aradığı şeydi. Araştırma ekibinden arama yapmasını istemişti.

Garcia masasından kalkıp iki eliyle yüzünü ovuşturduğunda saat öğleden sonra beşi biraz geçiyordu.

“Kahretsin, pörtlek gözlerin dinlenmesine ihtiyacım var.” Birkaç kez ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. 'Anlamı - tüm bu makbuzlardan dolayı burada gözlerim parlıyor. Henüz bir şey bulamadın mı?'

Hunter da kendisini bir anlığına masasından uzaklaştırdı. Geri döndüklerinden beri Shaun Daniels'ın dairesinde buldukları her makbuz ve faturanın üzerinden toplam dört buçuk yıl geçmişti. Garcia, Terry Wilford'un dairesindekileri kontrol ediyordu; neredeyse beş yıllık dağınık kağıt parçaları.

Hunter, "Beni endişelendiren hiçbir şey yok" diye yanıtladı. "Tanımlanamayan birkaç fatura var ama miktarlar toplu terapi ödemesi için yeterince büyük değil ve kendilerini tekrar etmiyorlar ki eğer sonraki bireysel seanslar için ödeme yapıyor olsaydı bunu yaparlardı." Sen?'

“Hemen hemen aynı.” Garcia kahve fincanını yeniden doldurmak için ayağa kalktı. 'Shaun Daniels'ın bütçesi oldukça kısıtlıydı. Onun terapisi, eğer varsa, içki ve sigara gibi görünüyordu.'

“Eh, hâlâ buraya gidecek oldukça fazla param var.” Hunter masasının üzerindeki yığını işaret ederek başını salladı. 'Ama bir ara da verebilirim.'

“Kahve?” diye teklif etti Garcia.

Lütfen. Hunter ona kupasını uzattı.

Garcia her iki bardağı da doldururken Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. Dahili arama. Araştırma ekibi.

Hunter aramayı kabul etti. "Shannon, ne buldun?"

'Oldukça fazla.'

Kırk iki

Hunter, Garcia'ya başıyla selam verdi ve aramayı hemen hoparlöre aldı. Shannon hiçbir ritmi kaçırmadı. *'Şu anda size Los Angeles'ta bulmayı başardığımız tüm ücretsiz ve küçük bağış destek gruplarını içeren bir e-posta gönderiyorum. Sayı gerçekten hayret verici Robert ve neredeyse her şeyin ihtiyacını karşılıyorlar. Göreceğiniz gibi, farklı gruplar da farklı terapi türleri sunmaktadır. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aşırı içki içmeyi ve madde bağımlılığını hedef alan çok sayıda kişi var - sonuçta burası Los Angeles. Size göndereceğim liste filtrelendi. Yalnızca bahsettiğiniz konularla özel olarak ilgilenen grupları içerir: alkol ve madde bağımlılığı, öfke kontrolü, ebeveynlik ve aile içi şiddet. Aile içi şiddet, şiddeti uygulayan ya da şiddete uğrayan kişiler için istismarcı ve istismarcı olmak üzere iki türe ayrılıyor. Bana anlattıklarınıza dayanarak "kötüye kullanım" kategorisini en alakalı kategori olarak işaretledim. Hepsi haftada bir kez, akşam vakti buluşuyor.'*

Harika iş çıkardın Shannon. Bunun için teşekkür ederim."

'Memnuniyetle. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.'

'Yapacak.'

Hunter bağlantıyı kesti ve o ve Garcia bilgisayarlarına geri döndüler. Shannon listeyi dört ana kategoriye göre filtrelemiş olsa da listede 101 destek grubu yer alıyordu. Bunlardan yirmi altısı yalnızca öfke kontrolüyle, yirmi beşi ise aile içi şiddetle ilgiliydi; on bir tanesi şiddetin faillerine yardım etmek için, on dördü ise şiddete maruz kalanlara yardım etmek için yemek servisi sağlıyordu.

Garcia listeyi incelerken, Vay canına, dedi. 'Shannon, grup sayısının şaşırtıcı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu, değil mi?'

"Sanırım hayır," diye cevapladı Hunter, şimdiden birkaç şeyi not etmişti.

Garcia bir dakika ayırıp bazı grupların açıklamalarını okudu. 'Peki bu konuda nasıl ilerlemek istiyorsun Robert? Demek istediğim, katil, grubu yöneten kişi de dahil olmak üzere gruptaki herhangi biri olabileceğinden, insanlara öylece gelip Terry Wilford veya Shaun Daniels'ın herhangi bir oturuma katılıp katılmadığını soramayız. Eğer katili onun peşinde olduğumuza dair uyarırsak ortadan

kaybolacaktır.'

Hunter hâlâ not alıyordu ama Garcia'ya başını salladı. “Peki ne yapmamızı öneriyorsun?”

Hunter sonunda yazmayı bıraktı ve partnerini bilgisayar ekranının ötesinden görebilmek için vücudunu sağa doğru eğdi. ‘Kendimizi katilin yerine koyun.’ Bir kalp atışı için notlarını kontrol etti. 'Eğer katil olsaydınız, kurbanları (çocuklarına şiddet uygulayan veya uygulamış olan ebeveynler) arıyor olsaydınız ve onları bulmanın en iyi yolunun destek grupları aracılığıyla olacağına karar verseydiniz, bunu en başından itibaren nasıl yapardınız? başlıyor mu?'

Garcia omuz silkmeden önce biraz düşündü. 'İki seçeneğim olduğunu söyleyebilirim. Birincisi, eğer yeterince zeki ve sabırlıysam ve ikimiz de katilimizin öyle olduğunu biliyorsak öfke kontrolü, danışmanlık, terapi... ne gerekiyorsa onu alırdım. *koşmak* bir grup. Bu şekilde her oturumda yer alacak, gruba katılan herkesle tanışacak ve anlatacakları tüm hikayeleri dinleyeceğim. Gruplar böyle çalışıyor, değil mi? İnsanlar sırayla gruba hikayelerini anlatıyorlar; yaptıkları şeyler... yaptıklarından pişmanlık duydukları şeyler vb.'

Hunter, "Dinamikler gruptan gruba farklılık gösterebilir" diye açıkladı. 'Ama evet, grup terapisinin işleyişinin ana fikri bu. Ve bu iyi bir seçenek. İkinci seçenek nedir?'

Garcia başını yana eğdi. 'Grubu yönetmeseydim, o zaman sadece birine katılır ve gözlemlerdim. Birinci seçenekle aynı prensip. Ben sadece lider değilim.' Birkaç dakika boyunca bir şeyler düşünerek durakladı. 'Ve eğer mantıklı davranırsam ikinci seçenek daha iyi bir karar olur.'

Hunter'ın nedenini sormasına gerek yoktu. Kendini bir anlığına katilin yerine koysaydı, ikinci seçeneği de seçerdi - bir grubu yönetmek yerine sadece ona katılmak - böylece her zaman aynı gruba bağlı kalmak zorunda kalmazdı. Gruptan gruba atlayarak yeni bir kurban için seçeneklerini maksimuma çıkarabilir ve aynı göz grubuna maruz kalma oranını en aza indirebilirdi.

Hunter bir kez daha "'Tamam" dedi. 'Fakat her iki seçenekte de kurbanınızı nasıl seçersiniz? Diyelim ki grupta siz de dahil olmak üzere yedi üye var ve şimdilik diyelim ki grubu siz yönetiyorsunuz - yani bir kurban için altı olası seçeneğiniz var. Nasıl seçerdin? Yoksa gruptaki herkesi belli bir süreliğine dışarı

mı çıkaracaksınız?'

Garcia, "Bu muhtemelen kötü bir fikir olur" diye yanıtladı. ‘Grubun her üyesini ortadan kaldırmak kesinlikle şüphe uyandırır.’

Hunter ona, "Ölümleri kaza ya da intihar olarak gizlediğinizi unutmayın," diye hatırlattı. ‘İnsanlar aslında öldürüldüklerini bilmiyorlardı.’

"Öyle olsa da," Garcia başını salladı. 'Aynı destek grubunun altı üyesi de bir tür kaza ve/veya intihar nedeniyle örneğin bir yıl içinde ölürse, bunun gözden kaçacağını sanmıyorum Robert. Tabii bunu birkaç uzun yıl boyunca yapmazsam.”

Hunter, "Bu çok mümkün," diye kabul etti. “Dediğin gibi katilimiz çok sabırlı görünüyor ama şimdilik zaman dilimini bir kenara bırakalım ve sizi “seçim” meselesine geri getireyim. Diyelim ki gruptan yalnızca iki üyeyi çıkarmaya karar verdiniz. Altı kişi arasından onları nasıl seçersiniz? Kriterleriniz neler olurdu?'

Garcia bunu düşünürken kahvesini yudumladı. 'Sanırım onların hikayelerini dinlerdim ve muhtemelen çocuklarına en çok şiddet uygulayan iki kişiyi seçerdim.'

‘Yani kriterleriniz “şiddet düzeyi” mi olacak?'

Garcia bir milisaniye kadar durakladı. 'Benim için 'şiddetin düzeyi' kurbanlarımı seçmede kesinlikle büyük rol oynayacaktır.'

'Başka bir şey rol oynayabilir mi?'

Garcia başını salladı. 'Zaten bildiğimizi bildiğim için evet derdim: risk yönetimi.'

'"Yalnız" faktörü, değil mi?'

"Elbette," diye onayladı Garcia. 'Şu ana kadar keşfettiğimiz iki kurbanın ikisinin de sessiz tipler olması tesadüf değil, Robert; partneri yok, yalnız yaşıyordu, çok az arkadaşı vardı, pek dışarı çıkmıyordu, kimseyle sosyalleşmiyordu. komşular ve hepsi. Shaun Daniels'ın kayıp olduğu bile bildirilmedi çünkü
kimse bilmiyordu... kimse umursamadı. Yani evet, katilimizin "yalnız" yönünü hesaba katarak riskini en aza indirdiğini düşünüyorum.'

Hunter alt dudağını sıkıştırdı ama hiçbir şey söylemedi.

“Nasıl seçerdin?” diye sordu Garcia.

'Eğer ben de mantıklı davransaydım, muhtemelen aynı şekilde; şiddet faktörünü takip eden 'yalnız' yönü.'

'*Eğer* rasyonel miydin? Neden olmayasın?'

"Senin de belirttiğin gibi," diye açıkladı Hunter, "katilimiz açıkça zeki bir insan. Cinayetleri kazara ölüm ve/veya intihar olarak gizlemek kolay bir iş değil ve bildiğimiz gibi katilimiz her zaman aynı yöntemi kullanmıyor. Bu yaratıcılık ve bilgi gerektirir. Ama onun aynı zamanda kırık bir insan olduğunu da unutma. Öldürmesinin nedeni doğuştan psikopat olması ve dürtülerinin kontrolden çıkması değil. Çünkü gençliğinde maruz kaldığı fiziksel istismarın bir sonucu olarak zihni kırılmış. Parçalanmış zihinler her zaman rasyonel değildir Carlos.'

"Peki başka hangi yolları seçebilirdi?" diye sordu Garcia.

Hunter, "Bu kadar kırılmış bir insan için hiçbir şey söylenemez," diye açıkladı. "Yalnızca ona anlamlı gelen bir şey olabilir... yalnızca kendisinin gördüğü bir şey." "Ne gibi?" diye ısrar etti Garcia.

'Herhangi bir şey. Örneğin, grup üyelerinden biri katile fiziksel olarak kendisini gençken döven kişiyi hatırlatabilir: babası, annesi, amcası, üvey babası... her kim olursa olsun. Ya da belki de bir grup üyesinden duyduğu hikayelerden biri, en şiddetlisi olmasa da, katilimizin maruz kaldığı tacize benziyor." Hunter omuz silkti. 'Grubun bir üyesi, tacizi gerçekleştiren kişi gibi giyinebilir, onlar gibi konuşabilir, onlar gibi kokabilir... Kriterleri kendisine aittir. Tetikleyici yalnızca kendisinin anlayabileceği bir şey olabilir ve eğer bu tetikleyici, maruz kaldığı istismarı doğrudan hatırlatıyorsa, her şeyden önce gelecektir.'

'Bunu düşünmedim ama tetikleyici ne olursa olsun ikimiz de katilimizin grupta olması gerektiği konusunda hemfikiriz, değil mi? Kurbanlarını seçebilmek için seanslara katılıyor. Başka yolu yok mu?'

'Mutlak...' Hunter kelimenin ortasında duraksadı ve dikkatini tekrar bilgisayar ekranındaki destek grupları listesine verdi. Shannon ve ekibi bu listedeki bilgilerin yoğunlaştırılmasında harika bir iş çıkarmıştı. Desteğin adını içeriyordu
grup, sunduğu terapi veya destek türü, ana misyonunun tek satırlık açıklaması ve onu yürüten kişinin adı. Hunter'ın dikkatini çeken isim alanıydı.

'Kahretsin!' diye fısıldadı Hunter ama ortağının kulaklarına ulaşmayacak

kadar sessiz değildi.

“Ne?” diye sordu Garcia.

Hunter nefes verdi, öne doğru eğildi, dirseklerini masasına dayadı ve parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yaptı.

Belki kurbanları seçmenin başka bir yolu vardır Carlos. Katilimizin gruplara bile katılmadığı bir yol.”

'Ne? Nasıl?'

Hunter ayağa kalktı. 'Önce sana bir şey soracağım. Sizce katilimiz bir kadın olabilir mi?'

Kırk üç

Garcia, Hunter'ın az önce sorduğu şeyi duymuş olmasına rağmen, ortağına bakmak için vücudunu bilgisayar ekranının etrafında döndürdü. “Ne?” “Sizce katilimiz...” diye başladı Hunter ama Garcia sözünü kesti.

"Ne dediğini duydum Robert. Benim "ne"m tamamen bir şaşkınlık ifadesiydi.'

Hunter başını salladı ama yine de sorusunu tekrarladı. “Peki katilimizin bir kadın olabileceğini mi düşünüyorsun?”

'Hayır, sanmıyorum. Bu katil kesinlikle fiziksel olarak çok güçlü, üstelik Randy Douglas'a göre, 7. Cadde Köprüsü'nde Terry Wilford yere düşerken gördüğü kişi de RAM kamyonu kullanan bir erkekti, hatırladın mı?'

Hunter başını salladı.

“Neden?” diye sordu Garcia. “Sizce katil bir kadın olabilir mi?” Hunter cevap vermek yerine elini Garcia'ya kaldırdı ve ikinci bir soruyla devam etti. Sesi kendine kızgın geliyordu. ‘Daha önce bahsettiğimiz ama aptalca bir nedenden ötürü asla geri dönmediğimiz bir olasılığı yeniden değerlendirmeye ne dersiniz?’

“Hangi olasılıktan bahsediyorsun Robert?”

“Bu katilin başka biriyle çalışıyor olma ihtimali.” Garcia bir anlığına tereddüt etti. “Peki o başka biri de kadın mı?” Hunter başını salladı.

Garcia bir an daha duraksadı ve gözleri panodaki fotoğraflara kaydı.

Avcı bekledi.

Garcia bu düşünceye kapıldı. 'Kardeş ve kız kardeş gibi bir şey mi düşünüyorsun belki?'

Hunter'ın kaşları partnerine doğru kalktı. 'Ya katilimiz tek çocuk değilse? Peki ya burada koruyucu çocuktan ya da buna benzer bir şeyden bahsediyorsak? Ya katilimiz istismarcı bir evde yalnız büyümediyse?'

Garcia sığ bir nefes verdi. 'Yani demek istiyorsun ki, ebeveynlerinin, koruyucu ebeveynlerinin ya da üvey ebeveynlerinin yüzünden acı çeken tek kişi o değildi... ya da her neyse.'

Hunter, "İmkansız değil" yorumunu yaptı.

'Daha sonra, *birlikte*Garcia devam etti, 'kardeşim ve kız kardeşim artık yeteri kadar olduğuna karar verdiler ve sonunda karşılık verdiler. Menéndez kardeşler gibi. İki zihin aynı anda kırılıyor."

Hunter yavaşça başını salladı.

"Siktir," dedi Garcia, dikkati yeniden tahtaya kaydı. 'Bütün bunları işlemeye çalışmam için bana bir dakika ver.'

Hunter, "Bunu sormamın nedeni," diye önerdi, "sadece aile içi şiddeti hedef alan yirmi beş destek grubundan on altısının kadın terapistler veya liderler tarafından yönetilmesi... ve diğer pek çok grup da öyle." '

Garcia'nın gözleri bilgisayar ekranındaki listeye kaydı. Garcia, "Bunu fark ettim" diye yanıtladı. "Fakat ikinci bir kişinin olma ihtimalini hesaba katmamıştım ki şimdi düşününce bu çok gerçek bir ihtimal." Hunter notlarını tekrar kontrol etti.

Garcia, "Bu şüpheyi başka yöne çekmek için neredeyse mükemmel bir yol olurdu, öyle değil mi?" diye sordu. 'İkili'nin kadın ortağı grubu yönetiyor, hikayelerini dinliyor ve üyelerle ilgili tüm bilgileri topluyor. Kimi alacaklarına... yeni kurbanın kim olacağına karar verdiklerinde... erkek partner sahneye çıkıyor.' Omuz silkti. 'Eğer akıllılarsa tek yapması gereken, kurbanın kaçırıldığı ve işinin bittiği gece halka açık bir yerde görülmek; hiçbir şekilde kimse ona parmak sallayamaz çünkü elinde bir sürü mazeret olacak. .'

"Ya da..." Hunter ofislerindeki tek pencereye yaklaşarak söze başladı. Güneş

ufkun arkasına yeni yeni batmaya başlamıştı. 'Diğer grup üyeleri tarafından fark edilme riskini en aza indirmenin bir başka yolu da grup oturumlarına dönüşümlü olarak katılabilmeleridir.'

"Yapabilirler," diye onayladı Garcia.

Hunter, "Bu iyi bir plan," diye itiraf etti.

'Hayır, bu bir *Harika* Plan," diye düzeltti Garcia. 'Ama aynı zamanda Hollywood'un gişe rekorları kıran filmlerine çok benziyor, değil mi?' Her iki elindeki başparmaklarını ve işaret parmaklarını kullanarak önünde bir film ekranını taklit eden iki L şekli oluşturdu. 'Yıllarca erkek ve kız kardeş istismara uğradı, ta ki çocuklar bir gün sonunda çatlayıp saldırıyorlar, tuhaf bir şekilde kendi ebeveynlerini öldürüyorlar ve böylece diğer istismarcı ebeveynlere karşı kendi intikam haçlı seferlerini başlatıyorlar.' Ellerini indirdi. 'Bundan harika bir film olur Robert ama sence böyle bir şey gerçek olabilir mi?'

'Gerçek hayat kurgudan çok daha tuhaftır Carlos, bunu biliyorsun. Ama bilmiyorum, sanırım ben sadece...'

"Apofeni mi?" dedi Garcia gülümseyerek.

Hunter da Garcia'nın bu kelimeyi hatırlamış olmasına şaşırarak gülümsedi. 'Her zaman.'

Garcia, sanki başka bir çıkmaz sokakla karşılaşmışlar gibi nefesini verdi. 'Tek ya da çift katil, Robert, kız kardeş ya da erkek kardeş... sorunumuz hâlâ aynı. Kimseye sormadan, Shaun Daniels ve Terry Wilford'un gerçekten bir destek grubunda yer alıp almadıklarını, eğer öyleyse hangilerinde olduğunu nasıl öğreneceğiz?' Sandalyesine yaslandı. 'Buradaki fikrin, ikimizin de bir destek grubuna veya gruplara katılmamız, yardım arayan istismarcı babalarmışız gibi davranmamız olacağını anlıyorum. Sonra gözlemliyoruz değil mi? Oturumlara katılıyoruz ve tıpkı katilin yapması gerektiği gibi diğer üyelerin hikayelerini dinliyoruz ama onu nasıl seçeceğiz? Birinci sorun bu. İkinci sorun şu ki, kimseye soramadan... ve grupların yalnızca haftada bir kez toplanmasıyla, herhangi bir ilerleme elde etmeden önce bunu aylarca, hatta yıllar boyunca yapıyor olabiliriz... eğer bunu yaparsak.'

Hunter, ofislerinin penceresinin dışında, aşağıdaki caddede, iki bebek arabasını iten genç bir annenin yolun karşısına geçmesini izledi. Gözleri kısa bir

süre iki bebekte kaldı, sonra dönüp Garcia'ya baktı.

"Belki de bir yolu vardır" dedi ve hızla masasına doğru yürüdü.

'Belki neyin bir yolu vardır?'

'Belki de grupları yöneten kişilere Shaun Daniels ve/veya Terry Wilford'un bir oturuma katılıp katılmadığını sormanın bir yolu vardır.'

"Hımm..." Garcia sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını salladı. 'Nasıl? Bunu zaten yaşadık. Katilin ya da bir suç ortağının grubu yönetmesi ihtimaline karşı kötü bir fikir."

Hunter bunu daha önce düşünmediğine inanamıyordu. Bilgisayar ekranındaki listeyi başıyla işaret ederek Garcia'ya, "Araştırma ekibimiz bir insanın yaşamını geriye doğru takip etme konusunda uzmandır, hatırladın mı?" diye hatırlattı. 'Ve elimizde terapist olsun ya da olmasın her grup liderinin ismi var.'

Garcia'nın bakışları Hunter'a kaydı, sonra hızla uzaklaştı, sonra da geriye doğru fırladı. 'Onlardan, aile içi şiddet grupları başta olmak üzere tüm grup liderlerinin (erkek ve kadın) geri adım atmalarını isteyebiliriz.'

Hunter başını salladı. 'Teorik olarak Araştırma onları çocukluklarına kadar geriye doğru izleyebilmeli, değil mi? Ebeveynlerinin kim olduğunu, nerede okula gittiklerini, sertifikalarını nereden aldıklarını vb. öğrenebilmeliler. Tamamen kişisel bir tarih."

"Evet, öyle olmalı," diye onayladı Garcia.

"Fakat eğer katilimizin ilk kurbanlarının muhtemelen kendi ebeveynleri olduğu konusunda haklıysak," diye devam etti Hunter, "o zaman büyük ihtimalle onlar öldürüldükten sonra katil ya da katiller işe başlamadan önce isimlerini değiştirmişlerdir." onların öldürme haçlı seferi.'

Garcia bir an düşündü. 'Ben de öyle yapardım, ama eğer yapmamışlarsa, bunun nedeni muhtemelen kendi ebeveynlerinin ölümlerini de kaza olarak gizlemiş olmalarıdır. Belki de onlara bu fikri ilk etapta veren şey buydu."

Hunter'dan bir selam daha. "Her iki durumda da, eğer katilimiz ya da bir suç ortağı bu destek gruplarından herhangi birini yönetiyorsa, Araştırma'nın geriye gidişi iki şeyden birini yapmalı." Parmağını Garcia'ya doğru kaldırdı. 'İsim değişikliği yapıp yoktan bir isim yaratmışlarsa geriye gidiş aniden duracaktır; isim sahte olduğu için belli bir noktadan sonra geçmiş yoktur.'

Garcia, "Bu büyük bir tehlike işareti olur," diye atladı. "Eğer isim yanlış değilse, eğer ismi başka birinden çaldılarsa, o zaman geri dönüş çok tuhaf bir sıçramayla karşı karşıya kalacak; bir hayattan tamamen yeni bir hayata. farklı biri. Başka bir büyük tehlike işareti.'

Hunter iki numaralı parmağını kaldırmadan önce, "Doğru," diye onayladı. 'Eğer katilimiz ebeveynlerinin cinayeti çok iyi gizlendiği için isim değişikliği yapmamaya karar verdiyse'
tesadüfiyse, Research'ün geri gidişi, her ikisinin de aynı olayda öldüğü iki ebeveyni bulacaktır.'

Garcia, "Ve kırmızı bayrağa geri döndük" dedi.

Hunter, "Yani bir destek grubu liderine karşı kırmızı bayrak olmaması, ona yaklaşıp Shaun Daniels ve Terry Wilford hakkında soru sormamızın sorun olmayacağı anlamına geliyor" dedi.

Garcia gülümsedi. 'Bu işe yaramalı... ve bize çok fazla zaman kazandırmalı.' Hunter bir kez daha masasındaki telefona uzandı ama Araştırma'ya bağlanamadan ofislerinin kapısı çalındı.

Garcia, "İçeri gelin" diye seslendi.

Kapı Cinayet masasından Dedektif Brighton tarafından itilerek açıldı. 'Hey çocuklar, şimdi mi geliyorsunuz, yoksa sonra mı?'

Hem Hunter hem de Garcia boş bakışlarla ona baktılar. 'Siz unuttunuz değil mi?' Soru açıkça retorikti. 'Dedektif Jenkins'in sürpriz doğum günü partisi mi? Hepimiz köşedeki Library Bar'da mı toplanacağız?'

"Elbette," dedi Garcia ayağa fırlayıp Hunter'a bir göz atarak. 'Oraya tekrar saat kaçta varacak?'

Dedektif Loretta Jenkins, neredeyse on yıl boyunca memur olarak kıçını yırtarak çalıştıktan sonra, LAPD Soygun Cinayet Masası'nda dört yıldan fazla bir süredir çalışıyordu. Gerektiğinde akıllı, korkusuz, arkadaş canlısı ve gaddardı. RH Bölümü içinde Loretta Jenkins çok beğenildi ve çok saygı duyuldu. Ayrıca masanın altındaki bölümün çoğunu da içebilirdi.

Brighton saatine baktı. 'Yaklaşık bir saat içinde.'

Hunter ona sertçe başını salladı. 'Elbette, biz...' Cümlesini bitirmek yerine bakışları havada süzülen bir noktaya kaydı ve orada kaldı. Başka bir şey

söylemedi.

Garcia da sessiz kaldı.

Brighton, Hunter'a "Orada iyi misin?" diye sordu ama yanıt

alamadı. "İyi mi?" sorusunu Garcia'ya yöneltti.

"Evet, evet," Garcia geri geldi. 'Biz iyiyiz.'

Brighton'ın bakışları Hunter'a döndü ve odadakilere hafifçe başını salladı. Siz ikiniz çok tuhaf bir ekipsiniz, bunu biliyor musunuz? Sizlerin bir şeye ihtiyacı var tatil falan.'

Garcia, "Orada olacağız" diye güvence verdi.

Brighton kapıyı arkasından kapatırken Garcia'nın dikkati Araştırma'yı aramadan telefonu bırakan Hunter'a döndü. 'Bu bakışı biliyorum Robert. Şimdi ne düşündün?'

Hunter cevap vermedi. Bunun yerine bilgisayarına geri döndü.

'Robert, ne arıyorsun?'

'Dedektif Cohen'den aldığımız Terry Wilford için Kayıp Kişiler Raporu.'

Garcia kaşlarını çattı. “Burada buldum.” Masasındaki dosya yığınını kontrol etti. 'Daha önce çıktısını almıştım. Ben böyle daha kolay buluyorum. Neden? Neye ihtiyacın var?” “Dosyayı baştan sona okuduğumda,” diye yanıtladı Hunter. “Terry'nin bir gece dışında neredeyse her gece The Varnish'te çalıştığını söylediğini hatırlıyorum; yıllardır her hafta izinli olduğu bir geceydi bu. Hangi geceydi bu?” Garcia'nın gözleri parladı. 'Kahretsin! Destek grubu oturumlarının hepsi akşamları.'

Hunter başını salladı.

Garcia aradığını bulana kadar raporu karıştırdı. 'İşte başlıyoruz - Salı günleri. Terry Wilford'un salı günleri her zaman izinliydi. Hunter bir kez daha masasının üzerindeki telefona uzandı. Bu sefer Araştırma'dan Shannon'la konuştu.

Kırk dört

Hunter'ın Shannon'a ve Araştırma ekibine verdiği görev pek de zor değildi ama

kesinlikle zahmetliydi. Bir kişinin yaşamının geriye doğru izlenmesi, özellikle araştırmacının polis dosyaları, trafik kazası belgeleri, okul kayıtları vb. gibi genel halkla sınırlı bilgilere erişimi varsa, ancak tam bir geriye doğru izleme işi için bilgisayar klavyesinin arkasından kolayca yapılabilir. , araştırmacının aynı zamanda aradıkları kişisel geçmişi elde etmek için telefonda da zaman geçirmesi, doktorlarla, öğretmenlerle, akrabalarla, vakaya bağlı olarak ihtiyaç duydukları herkesle konuşması gerekecekti. Shannon ve ekibinin bu özel durumda aradığı şey "kırmızı bayrak olmaması"ydı.

Hunter'ın Araştırma'ya verdiği ilk listede yirmi beş isim vardı ve bu şüphesiz zaman alacaktı ama Hunter ve Garcia'nın tüm bilgilere aynı anda ihtiyacı yoktu. Araştırmalar her seferinde bir ismi aktarabilirdi ve bu listenin en üstündeki iki isim Keri Liftridge ve Roberto De Souza'ydı. Her ikisi de kariyer terapistiydi ve her ikisi de özellikle şiddeti uygulayanlara yardım eden on bir aile içi şiddet destek grubundan ikisini yönetiyordu. Ve destek grupları Salı akşamları toplandı; Terry Wilford'un hafta içindeki tek izin gecesi.

Araştırmanın Keri Liftridge'in hayatını "kırmızı bayrak yok" durumuna geri döndürmesi neredeyse tam bir gün sürdü. Kişisel geçmişini doğumuna kadar takip edebildiler. Ailesi hâlâ hayattaydı ve Connecticut'ta yaşıyordu. Shannon ikisiyle de telefonda konuşmuştu.

Roberto De Souza'nın ailesinin tamamının Porto Riko'da olması nedeniyle geri dönüşü ekibin beklediğinden biraz daha uzun sürüyordu ancak tüm göstergeler onun da "kırmızı bayrak yok" listesine gireceği yönündeydi.

“Peki ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Garcia, sağ elinde açılmamış bir Dr. Pepper kutusuyla UVC Biriminin ofisine yürürken sordu. 'Bugün Perşembe, ne Keri Liftridge'in ne de Roberto De Souza'nın destek grubu Salı gününe kadar toplanmıyor, ancak ikisiyle de konuşmak için o zamana kadar beklememize gerek yok.' Kutuyu açtı. 'Bayan Liftridge'in destek grubu Monterey Park'ta toplansa da onun düzenli danışmanlık ofisi Kuzey Hollywood'dadır.'

"Evet," diye yanıtladı Hunter. 'Bunu gördüm.'

Garcia, "Roberto De Souza'nın özel ofisi yok" diye devam etti. "Gündüzleri Inglewood'daki Morningside Lisesi'nde okul psikoloğu olarak çalışıyor." Hunter saatine baktı: 16:20. ''Evet okul bitti. Yani Morningside Lisesi'ne varmak bile

boşa giden bir yolculuk olabilir.'

Garcia, Hunter'ın mümkün olduğunca habersiz gelmeyi tercih ettiğini biliyordu. Bu onlara üstünlük sağladı.

'Okul tatil olabilir ama yine de Keri Liftridge'in Kuzey Hollywood'daki ofisine uğrayabiliriz. Oraya ulaşmamız yarım saatten az sürer.'

"Yapabiliriz," diye onayladı Hunter. 'Ama bunu birlikte yapmak istemiyorum.' 'Neden olmasın? O bir "kırmızı bayrak yok".'

"Yine de" diye açıkladı Hunter. "Kurbanlarımızdan herhangi birinin bu destek gruplarından herhangi birine katılıp katılmadığını öğrenmemize bakılmaksızın, yine de hepsine katılmamız gerekecek." Garcia, Hunter'ın ne demek istediğini anlayarak başını salladı. "Ve seanslarında bir polisin bulunduğunu bilmeseler daha iyi olur." "Çok daha iyi," diye onayladı Hunter.

"Öyleyse liderle konuştuğunuz grupların oturumlarına ben de katılıyorum." "Ve tam tersi," diye kabul etti Hunter.

'Peki bugün Keri Liftridge'e kim uğrayacak?'

Hunter, "Yapabilirim," dedi ve çoktan ceketine uzandı. 'Seanslara katılabilirsiniz.'

'Haklısın. Yarın Roberto De Souza ile konuşacağım ve sen de seanslara katılacaksın.'

Avcı gülümsedi. Sonunda işe yarar bir eylem planına sahiplermiş gibi görünüyordu.

Kırkbeş

Tavan hoparlörlerinden yüksek sesli, ağır, çığlık atan metal müzik bir kez daha patladı, Jennifer'ın vücudunu başka bir ani uyanıklık sarsıntısına soktu ve baş ağrılarının son patronunu anında geri getirdi. Dehşete düşmüş ve zaten yaşlarla dolu gözleri korkuyla açıldı. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Beyni çok yorgundu, vücudu gerçeği kavrayamayacak kadar zayıftı. Zaman bir bulanıklıktan başka bir şey değildi... hayatının dokusunda ya da ondan geriye

kalan her şeyde okunamayan bir leke.

Jennifer'ın, Russell'ın onu esir almadan önce o gece restoranda ona ilaç vermesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. İlk başta, olabildiğince kesin olduğunu bildiği vücut saatine güvenerek zamanı takip etmeye çalıştı. Bu hassasiyet, her günün dakikasına kadar kontrol edildiği, vücudunun rutine alışmaya zorlandığı, bir bağımlılığa dönüştüğü on altı yıl boyunca parmaklıklar ardında geçmesi sayesinde geldi.

Jennifer ne olursa olsun günde üç kez acıkacağını biliyordu çünkü on altı yıl boyunca günde yalnızca üç kez ve çok az istisna dışında her gün aynı saatte beslendi. Bu, midesinin önce sabah 6:30'da, sonra tekrar öğlen ve son kez akşam 6:30'da açlık sinyali vereceği anlamına geliyordu. – ne daha önce ne de sonra asla. Bunlar, DNA'sına yerleşmiş gibi görünen üç farklı dahili alarmdı. Dördüncü ve son alarm gece saat onda - ışıklar kapalı - göz kapaklarının ağırlaştığının ilk işaretlerini gösterdiği zaman geldi.

Bütün bunların anlamı normal şartlarda Jennifer'ın zamanı söyleyebilmek için saate ihtiyacı olmadığıydı. Vücudu ona günün hangi saati olduğuna dair oldukça iyi bir fikir veriyordu ama bunlar normal koşullar değildi... hiç de öyle değil... çünkü kaçırıldığından beri bedeni ve zihni en çok dört şeyden mahrum kalmıştı. hayatta kalmak için önemli unsurlar.

Işık-karanlık Jennifer'ı günün yirmi dört saati boyunca kuşatıyordu, Russell'ın odada onunla olduğu zamanlar dışında. Bu her gerçekleştiğinde Russell, mum ışığındaki gölgelerden retinayı eriten parlaklığa kadar farklı bir ışık yoğunluğu kullanarak görsel korteksini kandırıyor ve yönünü karıştırıyordu.

Yiyecek ve su - her ikisi de onu esir alan kişinin takdirine bağlıydı - bazen günde bir kez, bazen hiç değil - metabolizmasına zarar veriyor ve enerji seviyelerini minimumda tutuyordu.

Ve nihayet uyku; dinlenme, Jennifer'ın neredeyse öldürebileceği ya da uğruna ölebileceği bir lüks haline gelmişti. Russell ya günde yirmi saat kadar hızlı, çığlık atan, metal müzik çalarak onu uyanık tutuyordu ya da Jennifer'ı elbiselerini ıslak tutacak ve saatlerce titretecek dondurucu su jetiyle şaşırtarak uyanık tutacaktı.

Ve 'moralin yıkıcı bir şekilde koşullandırılması' adı verilen askeri yıpratma taktiği işte böyle işe yaradı, çünkü kendisini bitkin hissetmesine rağmen... son

otuz yılda sadece üç saat uyumasına rağmen, Jennifer aslında bu sefer yüksek sesli müzikle uyandırıldığı için minnettardı. Suyu dondurmak yerine. 'Suyun donduğu' günlerde, her zaman bir buçuk metreye beş metrelik bir hayvan kafesinin içinde kilitli olarak uyanıyordu; ayağa kalkacak yer yok, etrafta dolaşacak yer yok, bacaklarını uzatacak yer yok. Kulak delici, çığlık atan metal müzik kullanıldığında Jennifer, beton duvarlı sağlam bir odada uyanıyordu. Hâlâ bir hapishane hücresiydi ama en azından bacaklarını esnetebiliyordu.

Bacaklarını esnetmek de tam olarak yaptığı şeydi ama ayağa kalkmadan. Kendini çok yorgun hissediyordu... bacakları 120 kiloluk ağırlığını bile taşıyamayacak kadar zayıftı. Ancak bacakları ağırlığını taşıyabilse bile ayağa kalkamazdı çünkü artık ayak tabanları çiğ etten başka bir şey değildi; Russell'ın işkence cephaneliğindeki başka bir silah. Her gün, en az günde bir kez onu bağlar ve kanayana kadar uzun ve ince bir bambu bastonla ayak tabanlarına şaplak atardı. Acı dayanılmazdı ama Jennifer bağlı değildi, bu da ayaklarına bir daha işkence yapmayacağı anlamına geliyordu... en azından şimdilik.

Kendini yavaşça oturma pozisyonuna zorladı ve sırtını beton duvara yasladı. Refleks olarak deri ve kemikten oluşan elleri başının yan tarafına doğru hareket etti ve kulaklarının üzerine yaslandı ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki göğüs kafesinin ve göğüs kemiğinin içinde takırdadığını hissedebiliyordu.

Sonra oda aynı şekilde ürkütücü bir sessizliğe büründü. Jennifer yönünü o kadar şaşırmıştı ki yüksek sesli müziğin beş dakika mı yoksa beş saat mi çaldığını bile anlayamadı. Gözlerini açtı ve içgüdüsel olarak soldan sağa hareket ederek odayı taramaya çalıştılar ama hiçbir yerde ışık yoktu. Onu çevreleyen tek şey karanlık ve bayat havaydı. Artık ağlamak istemiyordu ama gözlerinin alt kenarlarında gözyaşları birikmeye başlamıştı, her an dökülme tehlikesi taşıyordu çünkü Jennifer, içten içe onun o odadan asla çıkamayacağını biliyordu. En azından hayatta değil. Onun için kimsenin gelmeyeceğini biliyordu ama en kötüsü kızını bir daha asla göremeyeceğini ve yaptığı tüm hatalardan dolayı ne kadar üzgün olduğunu ona hiçbir zaman söyleyemeyeceğini biliyordu.

On altı yıllık hapis cezasının getirdiği tüm dehşete rağmen Jennifer sonunda zifiri karanlık, Allah'ın unuttuğu bir işkence odasının duvarına sırtını dayayarak tek başına otururken tüm umudunu yitirdi. Artık kavga etmek istemiyordu.

Kimseye "Lütfen..." dedi, sesi titrekti ve zorlukla duyulabiliyordu. 'Beni öldürün ve bu iş bitsin.'

Odanın karanlık köşelerinden birinden bir ses, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

'AHH!' Jennifer çığlık attı, iskeleti neredeyse derisinin dışına fırlayacaktı. Sırtını arkasındaki duvara daha da bastırdı.

'O *öyle* seni öldürüyorum. Bunu yavaş yavaş yapıyor.'

Bu sözler Jennifer'ın teninde geziniyor, avuçlarının oyuklarına süzülen terlere yapışıyor ve düzensiz nefesiyle alevlenerek burun deliklerine doğru süzülüyordu. Onu en çok rahatsız eden şey o odada yalnız olmaması değildi. Sorun, onun ricasına cevap veren sesin Russell'a ait olmamasıydı.

Bir kadına aitti.

Kırk Altı

Keri Liftridge'in psikoloji ofisi Kuzey Hollywood'da, Victory Bulvarı'nda, özel bir bankayla kolayca karıştırılabilecek koyu renkli cam cepheli bir binanın

üçüncü katında bulunuyordu. Hunter saat öğleden sonra beşi vurduğunda oraya vardı.

Binanın resepsiyon lobisinde, üçüncü ve en üst kata çıkan merdivenlere çıkmadan önce kimlik bilgilerini hızlı bir şekilde göstererek güvenliği aştı. Psikoloji ofisinin kapısı kapalıydı, üzerinde 'Lütfen giriş için zili arayın' yazan bir tabela ve ardından kapının sağındaki duvara monte edilmiş interkom ünitesini gösteren bir ok vardı. İnterkomun içine yerleştirilmiş bir kamera vardı.

Hunter düğmeye bastı ve bekledi. Birinin cevap vermesi yalnızca birkaç saniye sürdü.

'Evet, bu öğleden sonra size nasıl yardımcı olabilirim?' Minik interkom hoparlöründen gelen kadın sesi yumuşak ve biraz da rahatlatıcı bir nitelik taşıyordu. Hunter, "Bu Bayan Liftridge mi?" diye sordu.

'HAYIR. Bayan Liftridge şu anda bir müşteriyle birlikte. Bugün için randevunuz var mı?'

Hunter, "Tam olarak değil," diye yanıtladı ve kameranın görebilmesi için kimlik bilgilerini kaldırdı. “Fakat eğer mümkünse onunla kısa bir konuşma yapmak isterim. Gerçekten çok uzun sürmeyecek.'

'Hımm...'

Hunter, tereddütü hissederek, "Bu gerçekten önemli," diye ısrar etti. Kapı vızıldayarak açılmadan önce kısa bir kararsızlık anı yaşandı. *'Elbette. Lütfen içeri gelin.”*

Kapı, küçük bir resepsiyon odasına açılıyordu; orada sadece bir dosya dolabı ve bir ofis masası vardı; arkasında o kadar ufak tefek bir kadın oturuyordu ki, Hunter onu görebilmek için vücudunu bir yana eğmek zorunda kalmıştı.
bilgisayar monitörü. Kısa kesilmiş koyu renkli, düz saçları, kakül tarzında, koyu renk gözleri ve o kadar iyi prova edilmiş bir gülümsemesiyle kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu ve doğal görünüyordu.

"Lütfen içeri girin, Dedektif...?"

'Avcı. Robert Hunter.'

Ayağa kalkmadan, "Ben Janice'im" dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Dedektif Hunter. Ne yazık ki Bayan Liftridge'in seansını bölemem.' Sağındaki ve Hunter'ın solundaki kapıyı işaret etti. “Ama istersen bekleme odasında

oturabilirsin, ben de Keri'ye seansı biter bitmez burada olduğunu haber veririm." Hızla ekranındaki saati kontrol etti. 'Yaklaşık on dakika sonra olacak. Bugün seni görebileceğini garanti edemem ama deneyebilirim.'

"Bundan sonra başka bir randevusu var mı?"

'HAYIR. Bu onun günlük son seansı."

'Teşekkür ederim Janice. Bunu takdir ediyorum. Bekleyeceğim.' Hunter bekleme odasının kapısının kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Ortalama olarak, terapistlerin seansları genellikle kırk beş dakika ile bir saat arasında sürüyordu ve her zaman randevuyla yapılıyordu, izinsiz girilmiyordu. Hiçbir zaman aynı anda birden fazla müşteri beklemiyordu. Dişçiye gitmeye benzemiyordu. Bu nedenle terapistlerin bekleme odaları, danışanın klostrofobi ile mücadele etmesi durumunda, kompakt olma eğilimindeydi ancak çok da sıkışık değildi. Dekorasyon her zaman sakindi; çok fazla renk ya da abartılı mobilya yoktu, aydınlatma sıcak ve sakindi. Hunter'ın kendisini içinde bulduğu oda da farklı değildi. Sadece bir koltuk ve alçak bir sehpayla minimal bir şekilde döşenmişti. Koltuk - bir Chesterfield kulüp koltuğu - iki çerçeveli baskının sergilendiği bir duvara bakıyordu - her ikisi de çok sakin görüntülerdi. Sehpanın üzerinde kart destesi gibi yayılmış birkaç dergi vardı. Odanın karşısında, Keri Liftridge'in ofisine açılan kapının yanında çift musluklu bir su pınarı vardı.

Hunter oturmamayı tercih etti. Bunun yerine çerçeveli iki resmi inceledi; ilki, kar beyazı kumları ve bebek mavisi suları olan ıssız bir kumsalı gösteriyordu. İkincisi, gökyüzünün turuncu-kırmızıya dönüştüğü ve ufuktaki dağların siluetini oluşturduğu bir yerde gün batımının fotoğrafıydı. Hunter, parmak izlerinin neredeyse hipnotik bir etki yarattığını kabul etmek zorunda kaldı.

Tam dergilerden birini almak üzereydi ki Keri Liftridge'in ofisinin içinden bir kapının kapanma sesini duydu. Bu muhtemelen seansının sona erdiği ve müvekkilinin ofis çıkış kapısından çıktığı anlamına geliyordu. Bu, terapistlerin ofislerindeki bir başka ortak özellikti; müşteri asla bekleme odasından çıkmazdı. Müşteriyi geçmek, terapi dünyasında büyük bir hayır-hayırdı. Her zaman özel bir çıkış kapısı vardı. Birkaç saniye sonra Hunter, Keri'nin ofisinde bir telefonun çaldığını duydu. Konuşma uzun sürmedi. Bundan birkaç saniye sonra Keri Liftridge ofisinin kapısını açtı ve bekleme odasına adım attı.

"Dedektif Hunter?" dedi, narin ve bakımlı elini uzatarak. 'Ben Keri Liftridge'im. Benimle konuşmak ister misin?'

Hunter kendini tanıtırken onun elini sıktı.

LAPD Cinayet Masası mı? Keri'nin gözleri Hunter'a doğru kısıldı. Sesi gerginleşti. 'Bu neyle alakalı? Müşterilerimden birine bir şey mi oldu?' Keri Liftridge, Hunter'dan neredeyse otuz santim kısaydı ve kızıl sarı saçları düzgün bir topuz şeklinde toplanmıştı. Makyajı minimaldi ama koyu renkli gözlerini ve çıkık elmacık kemiklerini mükemmel bir şekilde vurgulayacak şekilde yapılmıştı. Açık mavi bir takım elbise, beyaz bir bluz ve kısa siyah topuklu ayakkabılarla çok profesyonelce giyinmişti. Takım elbisesinin ceketinin kolları ön kollarını açığa çıkaracak şekilde kıvrılmıştı ama Hunter'ı Keri hakkında en çok etkileyen şey, kendine olan güveniyle ilgili her şeyin - duruşu, hareketleri, konuşma şekli, ses tonu... her şeyi - yaymasıydı.

Hunter, "Ofisinizde konuşmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Keri bir anlığına tereddüt etti, gözlerinde endişe vardı. “Evet, elbette.” Kapıyı işaret etmek için döndü. 'Lütfen içeri gelin.'

Hunter, Keri'yi, içinde bulundukları bekleme odası kadar sakin ama en az iki katı büyüklükte olan bir odaya kadar takip etti. Çok güzel bir şekilde dekore edilmişti, kibirli, konforlu bir şekilde aydınlatılmış ve çok rahat görünmüyordu. Keri'nin antika ayaklı masasının dışında bekleme odasındakinin aynısı iki koltuk, Chesterfield'lı üç kişilik kanepe ve tipik bir terapist şezlongu vardı.

Keri odayı işaret ederek, Lütfen oturun, Dedektif, dedi. 'Nereye istersen.'

'Eğer sakıncası yoksa ayakta durabiliyorum.'

Hunter'ın cevabı Keri'yi daha da endişelendirmiş görünüyordu. Bunu anladı ve hızla açıkladı.

'Bu uzun sürmez.'

Keri, Hunter'ı beklediğinden birkaç saniye daha uzun süre inceledi ve sonunda başını salladı. "Nasıl istersen," dedi masasının kenarına yaslanarak. Kolları rahat ve yanlarındaydı.

Hunter hiç vakit kaybetmeden ziyaretinin nedenini çok fazla ayrıntı vermeden açıkladı.

Hunter'ın işi bittiğinde Keri, "Temel olarak" dedi. 'Bahsettiğin bu insanlardan

herhangi birinin aile içi şiddet destek grubu oturumlarımdan herhangi birine katılıp katılmadığını doğrulamamı mı yoksa reddetmemi mi istiyorsun?'

Hunter, "İhtiyacım olan tek şey bu," diye onayladı.

Keri yavaşça başını salladı. 'Ve sen bir cinayet masası dedektifi olduğuna göre, onların ya soruşturmada şüpheli ya da kurban olduklarını varsaymak yanlış olmaz.' 'Bu da doğru.'

Keri kollarını önünde çaprazladı. 'TAMAM. Peki kim bunlar?'

Hunter ona Terry Wilford'un bir fotoğrafını verdi. 'Adı Terry. Terry Wilford.' Fiili şimdiki zamanda kullanmaya dikkat etti. 'Lütfen, eğer grup oturumlarınızdan herhangi birine katılmış olsaydı, yakın zamana kıyasla bir süre önce olabileceğini unutmayın.'

Keri, Hunter'ın elinden fotoğrafı aldı ve kendinden emin bir şekilde başını sallamadan önce birkaç saniye inceledi. 'Evet onu hatırlıyorum. Salı akşamları seanslarıma gelirdi ve haklısın, uzun zaman önceydi.'

Hunter, beyni Keri'nin onayının soruşturma açısından gerçekten ne anlama geldiğini anlayınca midesinin bulandığını hissetti. “Ne kadar zaman geçti, hatırlıyor musun?” Sesini elinden geldiğince sabit tuttu.

Keri bir dakika daha bekledi. Kesin olmak zor ama en az altı ay, muhtemelen daha uzun diyebilirim ama... Bakışları Hunter'la arasındaki boşlukta bir yerlerde kayboldu.

Hunter itti.

“Ama seanslarda kullandığı ismin Terry olmadığına eminim.” Hemen elini Hunter'a kaldırdı. 'Bu hiç de sürpriz değil. Zor bir grup,
Dedektif. Katılan insanlar büyük bir dağa tırmanıyorlar; yaptıklarının yanlış olduğunu kabul ediyorlar... daha iyisini yapmaları gerektiğini kabul ediyorlar... ve yardıma ihtiyaçları olduğunu kabul ediyorlar. Bu şu ya da bu şekilde eylemlerinden, yaptıklarından utandıkları anlamına geliyor. Tamamen yabancılardan oluşan bir grupla yüzleşmek ve bunu kabul etmek cesaret ister, elbette öyle ama yine de utanıyorlar. Birçoğunun isimlerini gizli tutması şaşırtıcı değil.'

"Elbette," diye onayladı Hunter. ‘Sadece meraktan soruyorum, hangi ismi kullandığını hatırlayabiliyor musun?’

Keri'nin dikkati yeniden fotoğrafa döndü. Başını sallamadan önce birkaç saniye boyunca alt dudağını çiğnedi. 'Yüzde yüz emin değilim ama hatırlanması kolay bir şey olduğunu düşünüyorum. John ya da Paul ya da onun gibi bir şey.'

Hunter ona ikinci fotoğrafı vermeden önce başını salladı. 'Bu, ilgilendiğim ikinci kişi.' Hunter bu sefer Shaun Daniels'ın adını kullanmadı. 'Onu seanslarınızın herhangi birinden hatırlayabiliyor musunuz?'

Keri, yeni görüntüyü Hunter'ın elinden almadan önce Terry'nin fotoğrafını masasına koydu. O resmi incelerken Hunter da onu inceledi. Fotoğrafta dolaşırken gözleri biraz kısıldı. Bir kez daha alt dudaklarını ısırmadan önce dudakları büzüldü ve sola kıvrıldı. Hiçbir yerde tanınma belirtisi yoktu. Hunter daha konuşmadan önce bile cevabı biliyordu.

'HAYIR. Onu daha önce hiç görmedim. Hiçbir grup seansıma katılmadı. Yüzü hiç tanıdık gelmiyor."

Hunter'ın Keri'nin emin olup olmadığını sormasına gerek yoktu. Öyle olduğunu biliyordu. Bu da katilin seçeneklerini açıkça maksimuma çıkardığı anlamına geliyordu. Tek bir destek grubuna bağlı kalmadı. Neden yapsın ki? Ne kadar çok hareket ederse, o kadar çok hikaye duyardı. Ne kadar çok hikaye duyarsa, o kadar çok potansiyel kurbanla karşılaşacaktı. Ancak gruptan gruba atlamanın tek avantajı bu değildi. Bir de risk yönetimi tarafı vardı; bir grupta ne kadar az görülüyorsa... insanlar onun yüzünü o kadar az hatırlıyordu.

Keri, fotoğrafı Hunter'a geri verirken, "Demek burada kurbanlardan bahsediyoruz" dedi. Sesi sakin ve kendinden emindi.

Hunter gözlerini onunla kilitledi.

Keri ona hafifçe omuz silkti. 'İki farklı katilin aynı anda aile içi şiddet destek gruplarına katılma ihtimali nedir?' Hunter onun mantığını yanıltamazdı. Bir kez başını salladı. İnkar etmek anlamsızdı. Keri'nin dikkati masasına koyduğu fotoğrafa döndü. "Gerçek adı neydi?"

'Terry Wilford'

Fotoğrafa başını salladı ve gözlerindeki bakış hüzünlü bir hal aldı. Zavallı adam. Sorununu çözmek için gerçekten çok çalışıyordu. Değişmeye çalışıyordu. Bazen ne kadar duygusallaştığını hatırlıyorum. Yaptığından ne kadar da pişmandı." Fotoğrafı Hunter'a geri verdi. 'Umarım işleri düzeltme şansı ya da en

azından üzgün olduğunu söyleme şansı olmuştur.'

Hunter, "Grupta sesi çok yüksek miydi?" diye sordu.

Keri, 'Herkesi konuşmaya teşvik ediyorum' dedi. 'Grup terapisinin işe yaramasının tek yolu budur. İnsanlar konuşmalı... olayları akışına bırakmalılar. Bunu yaptıklarında hepimiz dinleriz.'

'Bunu anlıyorum ama aynı zamanda bazı grup üyelerinin diğerlerinden daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyacağını, bazılarının ise söyleyeceklerini öne çıkarmaktan daha az çekineceğini de biliyorum.'

Keri sanki Hunter'ın dikkatini yeni anlamış gibi başını salladı. 'Daha önce grup terapisine katılmıştın.'

Hunter sadece bir baş hareketiyle aynı fikirde olmayı daha kolay buldu.

"Haklısın" dedi. 'Bazı grup üyelerinin diğerlerinden biraz daha cesaretlendirilmeye ihtiyacı var.' Keri profesyonelce aldığı kaşlarının arasındaki deriyi kaşımadan önce düşünceli bir duraklama oldu. 'Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa ortalama bir üye diyebilirim. Grup terapisine katıldığınızdan beri bunun dinamiklerini anlıyorsunuz, değil mi? Bir daire içinde dolaşıp, sırayla deneyimlerimizi paylaşıyoruz ve bu deneyimlerin mutlaka doğrudan aile içi istismar veya şiddetle ilgili olması gerekmiyor. İnsanlar geçmişlerine, çocukluklarına, ebeveynlerine, okullarına, iş ortamlarına dair bir şeyler paylaşmak isteyebilirler... ne paylaşmak istiyorlarsa. Bazıları sıra kendilerine geldiğinde geçmeyi tercih ediyor, bu yüzden bir sonraki üyeye geçiyoruz; yargılama yok... baskı yok. Terry "geçen" biri değildi. Dediğim gibi gerçekten çok çabalıyordu sorununun üstesinden gelmenin tek yolu konuşarak... paylaşarak... ve o da bunu yaptı.'

'Peki onu seanslardan önce, sonra veya mola sırasında diğer grup üyeleriyle sohbet ederken gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?'

Keri'nin gözleri Hunter'ın yüzüne odaklandı ve birkaç analiz saniyesi boyunca orada kaldılar. "Beni biraz endişelendirmeye başlıyorsunuz Dedektif Hunter." Hunter hiçbir şey söylemedi çünkü Keri'nin sonucunun ne olduğunu zaten tahmin edebiliyordu.

"Eğer burada aynı soruşturmada cinayet kurbanı olan destek grubumun iki olası üyesini soruyorsanız," diye devam etti, "ve takip eden sorular onların daha

önce, soruşturma sırasında kiminle konuşmuş olabileceğiyle ilgili olacak." ya da seanslardan sonra bunun tek bir anlamı olabilir; katilin aynı zamanda bir destek grubu üyesi olduğundan şüpheleniyorsun.' Keri durakladı, düşündü ve sonra kendini düzeltti. 'Ya da daha da kötüsü – *öyle* aynı zamanda bir destek grubu üyesi; çünkü henüz yakalanmadı.'

Keri Liftridge açıkça zekiydi ve çok hızlı düşünürdü. Hunter, onun gibi bir insanı saçmalamaya çalışmanın nadiren iyi bir fikir olduğunu deneyimlerinden biliyordu. "Bay Wilford'un yaşamını mümkün olduğu kadar geriye doğru takip etmeye çalışıyoruz" diye açıkladı. 'Bu standart bir soruşturma prosedürü. Bir destek grubunda tanıştığı birinden, ara sıra sokaklarda sohbet ettiği evsiz bir adama kadar, sahip olduğu her insan bağlantısı olası bir şüphelidir. Bize onun hakkında daha fazla bilgi verebilecek diğer kişileri belirlemeye çalışıyoruz. Her küçük parça önemli ama evet, Bay Wilford'un katili destek grubunuzun bir üyesi olabilir. Şu anda herhangi biri olabilir." Keri, Hunter'ın dürüstlüğünü takdir ediyor gibiydi. Bunu anladı ve soruyu hızla ona geri getirdi.

'Peki gruptan herhangi biriyle arkadaş olup olmadığını biliyor musun? Yoksa diğerlerinden daha sık sohbet ettiği biri mi vardı?'

Keri bunu düşünürken başını salladı. 'Hatırlaması gerçekten zor. Söylediğim gibi, üzerinden çok zaman geçti ve seanslar sadece haftada bir...' Durakladı ve gözlerini kısarak hiçbir şeye bakmadı, bir yandan da işaret parmağını Hunter'a doğru kaldırdı, o da boynunu ona doğru uzattı. 'Bir dakika bekle. Sanırım vardı birisi. Evet, Terry her zaman aynı kişinin yanında oturuyordu ve sanırım konuşmaya başladılar. Aslında öyle yaptıklarından eminim.'

Hunter, "O kişinin kim olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu. 'Hala grup seanslarına geliyor mu?'

"O," diye doğruladı Keri, kısa bir an daha tereddüt etmeden önce. 'Ve bunu sorman komik, çünkü evet, birkaç yıldır seanslara geliyor sanırım.'

Hunter ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Keri, "Ama bir açılıp bir kapanıyor" diye açıkladı. 'Bütün grup terapisi üyeleri böyledir. İnsanlar bir gruba birkaç seans için katılıyorlar, sonra şu ya da bu nedenle ortadan kayboluyorlar. Bazıları başka grupları dener... bazıları seansların hiçbir faydasını göremez ve ayrılır... nedeni ne olursa olsun. Oturumlar devlet

tarafından finanse edildiğinden, yani tüm üyeler için ücretsiz olduğundan, herhangi bir taahhüt yoktur ve katılmaları gereken oturum sayısı da yoktur. Hiç kimse randevularını iptal etmek zorunda değil ya da artık gelmemelerinin nedenini açıklamak zorunda değil. Bazıları haftalar, hatta aylar sonra geri geliyor, birkaç seansa daha katılıyor ve sonra tekrar ortadan kayboluyor. Bu böyle oluyor.'

"Son zamanlarda herhangi bir seansa katıldı mı?"

Keri başını salladı. 'Hayır, bir süreliğine değil.'

'Bir süre mi?'

'Birkaç ay. En azından.'

Hunter, "Adını hatırlayabiliyor musun?" diye sordu ve hemen kendini düzeltti. "Ya da grupta kullandığı isim?"

'Hımm...' Keri sanki bir şey arıyormuş gibi yere baktı. Hunter'a sertçe başını sallamadan önce, "Michael," diye yanıtladı. 'Bize verdiği isim Michael'dı.'

Tabii ki ortak bir isim kullanacaktı, Hunter düşündü. *Hatırlanması kolay ve unutması da aynı derecede kolay bir isim.*

'Yeni üyeler nasıl katılıyor?' diye sordu. "Bir liste var mı... yoklama kağıdı... herhangi bir şey?"

'Tam olarak değil. Gruba ilk kez gelip katılmak isteyenler, arayabilir veya web formu aracılığıyla e-posta gönderebilirler. Her iki hizmetin de konumu, kuralları ve başlangıç saatini içeren otomatik bir yanıtı vardır. Bunlar arayan insanlar yardım için, kimse geri çevrilmesin diye. Tarama da yok. Bazen bir seansta on iki ila on beş kadar kişiyi ağırlayabiliyoruz.' Omuz silkti. 'Bazen sadece iki ya da üç. İnsanlar geri dönmek istediklerinde tek yapmaları gereken gece ortaya çıkmaktır. İşte bu kadar."

'Ve bu Michael'ın katıldığı seanslarda Terry Wilford'un yanında oturan kişi olduğundan eminsiniz... konuştuğu kişi mi?' 'Evet, oldukça eminim.'

'Onu bana tarif edebilir misin?'

Keri'nin başı yana eğildi.

Hunter, "Hatırlayabildiğin her ne varsa," diye ısrar etti. 'Boy... vücut tipi... hatırlayabildiğin her şey.'

'Hımm...' Keri bir an bunu düşündü. 'Uzun boylu, belki senden sadece birkaç santim kısa. O aynı zamanda... atletik mi? derdim. Temiz traşlı... kısa siyah

saç... koyu renk gözler.' Omuz silkti. 'İşte bu, gerçekten.'

'Beyzbol sahası yaşınız var mı?'

'Otuzlu yaşlarının sonlarında diyebilirim... kırklı yaşlarının çok başında olabilir.' 'Ayırt edici işaretlere ne dersiniz? Dövmeler mi? Yara izleri mi? Bir şey var mı?' Keri hatırlamaya çalışırken alt dudağını öne doğru büzdü.

'Hımm... evet,
Aslında." Hunter'ı işaret etmeden önce parmaklarını şıklattı. 'Parmaklarından birkaçı biraz... tuhaf şekilli.'

"Parmakları mı?"

'Evet, ellerinden birinde ama hangisi olduğundan emin olamıyorum. Tam olarak fark edilmiyor ama onları hatırlıyorum çünkü seans aralarında birkaç kez ona bir fincan kahve verdim ve dikkatimi çektiler.'

Hunter, "Ne bakımdan tuhaf bir şekle sahip?" diye sordu.

Başka bir omuz silkme. 'Sadece parmak eklemleri biraz garip bir şekilde kıvrıldı. Sanki daha gençken kırılmışlar ve olması gerektiği gibi iyileşmemişler gibi. Çocuklarına ya da karısına şiddet uygulamasının nedenlerinden birinin bu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Grubumuza katılmasının nedeni. Muhtemelen gençken sürekli şiddet içeren fiziksel istismara maruz kalmıştır ve bu da zamanla örnek alınma davranışına yol açabilir. İşte o zaman..."

Hunter başını sallayarak "Çocuklar ebeveynlerini taklit eder" dedi. 'Ya da örnek aldıkları herhangi biri. Eğer istismar sürekliyse beyin bunu yanlış şekilde normal olarak yorumlayabilir.
Büyüdüklerinde aynı davranışı kolayca modelleyebilirler. Baba gibi, oğul gibi bir şey."

Kesinlikle, dedi Keri. 'Çocuklarına ve/veya partnerlerine istismarcı davranan ebeveynlerin yüzde altmış ila yetmişi, aslında kendileri de istismarcı bir evde büyümüşlerdir.' İfadesi bir kez daha düşünceli hale geldi. Hunter bunu fark etti ve itti.

'Başka hatırladığın bir şey var mı?'

"Evet," Keri başını salladı. 'Az önce grup oturumlarında 'geçen' olmaktan bahsediyorduk, hatırladın mı? Michael onlardan biriydi - kesinlikle sessiz bir tipti - fazla konuşmuyordu, utangaçtı, sırası geldiğinde sık sık yanından geçiyordu...

ama başkalarına ve onların anlattıklarına karşı çok dikkatliydi.'

Hunter'ın kafasının içindeki küçük bir ses fısıldadı: *Ama elbette öyleydi.*

Kırk Yedi

Ertesi gün Garcia, Salı akşamları toplanan ikinci aile içi şiddet destek grubunu yöneten psikolog Roberto De Souza ile konuşmak için Inglewood'daki Morningside Lisesi'ne gitti.

Sabaha doğru Araştırma nihayet De Souza'nın hayatını tamamen geriye doğru izlemeyi başardı ve onu "kırmızı bayraklar yok" listesine ekledi. Tam UCLA akademik bursuyla Porto Riko'dan taşındığı on sekiz yaşından beri Los Angeles'ta yaşıyordu. Danışmanlık Psikolojisi alanında uzmanlaştı ve Morningside'da kıdemli danışman olmasının yanı sıra Los Angeles çevresinde aile içi şiddet, kendine zarar verme, depresyon ve öfke yönetimi olmak üzere dört ücretsiz terapi destek grubunu yönetti.

Morningside Lisesi'nde Garcia'nın De Souza ile öğle yemeği toplantısı sorunsuz geçti, ancak hiçbir ödül olmadı. Garcia ona Shaun Daniels'ın birkaç fotoğrafını gösterdi ama her iki fotoğrafı da incelemeye zaman ayırmasına rağmen De Souza onu hiç tanımadı. Son beş yıldır Westmont'taki aile içi şiddet destek grubunu yönetiyordu ve Shaun Daniels'ın hiçbir seansa katılmadığından emindi. Aslında Shaun'u diğer üç destek grubundan hiçbirinde görmediğinden emindi.

Sabah Hunter, Garcia'ya önceki gece Keri Liftridge ile yaptığı görüşmenin sonuçları hakkında bilgi vermişti. Tam da tahmin ettikleri gibi, katilin tek bir destek grubuna bağlı kalmama ihtimali artık çok yüksekti. Kurban seçimini maksimuma çıkararak etrafta zıpladı. Ve eğer katil bunu yapabildiyse, başkaları da yapabilir.

Farklı gruplar farklı türde destek teklif etti... farklı türde geri bildirimler, ama bundan da fazlası; birçok insan birden fazla sorun türüyle mücadele etti ve bazı sorunlar birbiriyle doğrudan ilişkiliydi: örneğin aile içi şiddet ve öfke kontrolü,

depresyon ve kaygı veya
madde kullanımı ve bağımlılığı. Bir kişinin birden fazla terapi türüne katılması veya aynı anda birden fazla destek grubuna katılması alışılmadık bir durum değildi. Terry Wilford kolaylıkla böyle bir insan olabilirdi. Ayrıca Salı akşamları aile içi şiddet destek grupları arasında geçiş yapıyor ya da ne zaman izin alsa farklı gecelerde farklı grupları deneyebiliyordu. Bu nedenle Garcia, De Souza'ya Terry'nin bir fotoğrafını da gösterdi ama De Souza da onu daha önce hiç görmemişti.

“Gitmeden önce son bir soru sorabilir miyim?” dedi Garcia ayağa kalkarak. Okul kampüsündeki C Binasındaki küçük ofisinde De Souza'nın masasının önünde oturuyordu.

"Elbette," diye yanıtladı De Souza, uzun siyah saçlarından iki gevşek bukleyi iki eliyle kulaklarının arkasına sıkıştırarak.

'Şu anda Salı akşamı destek grubunuzda Michael adında bir üye var mı?'

‘Michael?’ De Souza’nın sesi doğal olarak sessizdi, fısıltıdan sadece bir kademe yüksekti. Garcia başını salladı. 'O sessiz ve gözlemci bir tip. Grupla paylaşma sırası kendisine geldiğinde pas geçme eğiliminde, ancak başkaları konuşurken çok dikkat ediyor.'

De Souza hafızasını yoklarken sandalyesine yaslandı. "Uzun, neredeyse bir buçuk metre," diye ekledi Garcia. 'Koyu saç... atletik yapı mı? Gençken ellerinden birinde birkaç parmağını kırmıştı ve parmaklar tam olarak iyileşmemişti, bu yüzden biraz tuhaf görünüyorlardı... eklemleri biraz kavisliydi. Belki üyelerinizden birinde buna benzer bir şey fark etmişsinizdir?'

De Souza hâlâ arıyordu.

‘Lütfen mevcut üye olmak zorunda olmadığını unutmayın. Belki bir süre önce birkaç grup seansına katılmıştır, yani *herhangi* gruplarınız arasında, yalnızca aile içi şiddet grubunuzda değil.'

De Souza diliyle sol yanağını dürttü.

“Hımm...” Gözlüğünü dalgalı burnunun üzerine düzeltti. 'Şimdi bahsettiğinize göre, sanırım bir grupta böyle biri vardı.'

Garcia'nın kaşları kalktı. 'Gerçekten mi? Ne zaman?'

Daha fazla dil yanağın iç kısmına doğru yuvarlanıyor. 'Aslında o kadar da

uzun zaman önce değil. Belki dört... beş hafta. Dediğin gibi sessiz bir adam, oldukça utangaç, konuşmuyordu
çok... çok dikkatli." Sağ elini Garcia'ya doğru kaldırdı. 'Ama birçoğu bir destek grubuna yeni katıldıklarında. Suçu kabul etmek kolay olmadığı için her zaman tereddüt ediyorlar, bu yüzden konuşmak yerine sadece gözlemliyorlar.'

"Parmaklar mı?" diye sordu Garcia.

De Souza başını salladı. 'Evet. Sol elinde mi demek istiyorsun?'

'Emin değilim.'

De Souza biraz daha zaman aldı. "Ben de yapamam ama onları birkaç kez fark ettim. Seanslarımda en çok yaptığım şeylerden biri bu. Bir üye konuşurken grubun geri kalanını gözlemleme eğilimindeyim. Başkalarının ifadelerine verdikleri tepkilerden, ifadelerinden, hareketlerinden çok şey öğrenebilirsiniz.'

Garcia, "Onun hakkında fark ettiğin başka bir şey var mı?" diye sordu. 'Unutulmaz bir şey var mı? Dövmeler mi? Yara izleri mi? Herhangi bir şey?'

De Souza düşünme moduna geri döndü.

"Hayır" dedi birkaç uzun saniyenin ardından. 'Aklıma hiçbir şey gelmiyor ama...' Kafa sallandı.

'Ancak?'

'Ama söylediğin gibi o benim aile içi şiddet destek grubumda değildi.'

'Hayır mı?'

"Hayır," diye onayladı De Souza. 'Öfke yönetimi grup seanslarımdan birkaçına geldi. Ve...'

Garcia bekledi.

'Kullandığı ismin Michael olmadığından eminim ki bu şaşırtıcı değil. Çoğu grup üyesi gerçek adlarını kullanmıyor.'

"Kullandığı adı hatırlıyor musun?"

De Souza denedi ama bir süre sonra vazgeçti. 'Hayır, üzgünüm.'

Garcia ona teşekkür etti ama tam ofisten çıkmak üzereyken De Souza onu durdurdu.

"Russell" diye seslendi.

Garcia dönüp psikoloğa baktı. 'Üzgünüm?'

"Kullandığı isim." De Souza inançla başını salladı. 'Aklıma yeni geldi. Michael

değildi. Russell'dı."

Kırk sekiz

Sonraki birkaç gün büyük bir hayal kırıklığı içinde geçiyor gibiydi. Araştırma, 'kırmızı bayrak yok' listesiyle olağanüstü bir iş çıkardı; çünkü bazı isimlerin tam olarak geriye doğru izlenmesi diğerlerinden çok daha uzun sürdüğü halde, 15 Pazartesi günü öğle yemeğine kadar yirmi beş aile içi şiddet destek grubu liderinin tamamını temize çıkarmayı başardılar. Temmuz – geri dönüş maratonlarına başlamalarından sadece beş gün sonra.

Garcia, Research'ten az önce aldıkları e-postayı okurken, "Peki bu katil her kimse," dedi, "aile içi şiddet destek gruplarından hiçbirini yönetmiyor."

Hunter masasının arkasından, "Biliyorum," diye onayladı. 'Ama bu zaten beklediğimiz bir şeydi Carlos. Destek grubundan destek grubuna atlamak, mağdurun seçeneklerini maksimuma çıkarır ve fark edilme riskini en aza indirir. Ayrıca katilimizin gerçekten bu Michael, Russell ya da kullanmak istediği isim olduğu ortaya çıkarsa, o zaman onun grup toplantılarını yönetmek yerine katıldığını zaten biliyoruz.'

"Evet biliyorum" dedi Garcia kahve makinesine yaklaşırken. 'Yeniden doldurmak ister misin?

'Hayır, şimdilik iyiyim, teşekkürler.'

Garcia kendine büyük bir fincan kahve daha doldurdu ve hemen sağlıklı bir yudum aldı. Kaynayan sıcak kahveyi sanki ılıkmış gibi içebilmesiyle Hunter'ı etkilemeyi asla başaramadı. Hunter buna asbest ağzı derdi.

Garcia masasına dönerek, "Keşke grup oturumlarına katılmadan önce biraz daha konuşabilseydik" diye devam etti. 'Elimizdeki tek şey, açıkça yanlış olan iki isim, bu şehirdeki erkek nüfusun yarısına uyan bir fiziksel tanım ve küçük bir ayrıntı (parmakların eklemlerde garip bir şekilde kıvrılması) ve elimizdeki bilgilere göre bunlar öyle değil' o kadar da dikkat çekici değil.

İşte bu. Başka bir şey yok." Kıkırdadı. "Kasırgada osuruğu kovalamak gibi bir şey,

Robert. Ve osuruk bize bir ipucu verecek kadar da kötü kokmuyor." "Çok fazla olmadığına katılıyorum, ama bir hafta öncesine göre çok daha fazla, Carlos."

"Bunu tartışmayacağım." Garcia iki elini de Hunter'a doğru kaldırdı. 'Bu kesinlikle bir ilerleme, ama söylediğim gibi, keşke biraz daha devam edebilseydik, çünkü bu seanslarda gerçekten arayabildiğimiz tek şey parmak detaylarıydı.' omuz silkmek. 'Bu yüzden belki yeni bir gruba katıldığımda herkesle el sıkışabileceğimi düşündüm, ancak destek grubu tanıtımları aslında bu şekilde yapılmaz, değil mi?'

Hunter kararlı bir şekilde başını salladı. 'Kesinlikle tokalaşma yok. Bunu yaparsan herkese rozetini göstermiş olursun.'

Garcia sandalyesinde kalçalarını öne doğru eğdi, başını koltuk arkalığının üzerine doğrultarak doğrudan tavana baktı. "O halde bu gece ben Westchester'daki grubu alacağım ve sen de Carson'daki grubu alacağım, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Seans yedi buçukta başlıyor. Seninkine geç kalma.'

'Yapmayacağım.'

"Ve unutma, fazla konuşkan olma," diye hatırlattı Hunter ona. 'Utangaç davran... sanki orada olmak istediğinden hâlâ emin değilmişsin gibi.' Masasına doğru eğildi. 'Silahını ve rozetini arabada bırak, ne yaparsan yap Carlos, lütfen şaka yapmaktan kaçın. Terapiden bahsederken gerçekten pek iyi karşılanmıyorlar. Özellikle de alaycı olanların."

"Evet biliyorum" diye yanıtladı Garcia. "Bütün bunları daha önce de yaşadık." "Ayrıca," diye hatırlattı Hunter ortağına. 'Kılık değiştirmiş gibi görünen kişilere karşı gözlerinizi dört açın - peruk, şapka... bu tür şeyler.'

'Kılık değiştirmek?'

"Bu katil çok dikkatli, Carlos. Cinayetlerini kaza süsü vermek için büyük çaba harcıyor. Sistemde bir açık olduğunu fark etti. Farklı gruplarla farklı isimler kullanıyor. Görünüşünü de bu isim değişikliğine uyacak şekilde tamamen değiştirmiş olsaydı beni şaşırtmazdı. Risk yönetimi ve katilimiz bu konuda çok iyi."

"Tamam" diye kabul etti Garcia. 'Ben tetikte olacağım.'

'Ve giyinmeyi de unutma.'

Garcia dik oturdu. “Gidip karısını döven beyaz bir adam bulayım mı?” Sesi coşkulu geliyordu. 'Bunu düğmesiz, oduncu, uzun kollu bir gömleğin altına giyebilirim. Bu bana öyle bir görünüm kazandıracak, değil mi?'

'Fazla basmakalıp. İşin püf noktası *Olumsuz* dikkatleri kendinize çekin. Garcia güldü. 'Sakin ol baba. Şaka yapıyordum. Ne yaptığımı biliyorum, tamam mı?” Hunter'a yan gözle göz kırparak dilini şaklattı. 'Erkek göğsümün üzerinde birkaç parmak kalınlığında altın zincir bulunan düğmeleri açık oduncu gömleğini giyeceğim.'

kırk dokuz

O gece her iki destek grubu oturumu da saat 19.30'da başladı. keskin. Grup üyelerinin çoğuna, isterlerse konuşma şansı vermek için, oturumlar ortalama doksan dakika sürdü ve yaklaşık yarısında bir kahve molası verildi. Yoklama kağıdı yoktu... yoklama yoktu... isim kontrolü yoktu.

Garcia, seansı için soluk mavi kot pantolon, eski siyah tişört, beyaz spor ayakkabılar ve pek de düzenli olmayan bir manbun içinde saçlardan oluşan giyinmişti. Tüm seans boyunca utangaç davrandı, gözlerini aşağıda tuttu ve tek bir şaka ya da alaycı yorum yapmadı.

Garcia daha önce hiç grup terapisi seansına katılmamıştı ve bunların hepsinin çocuklarına ve/veya evdeki partnerlerine karşı şiddet uygulayan veya hala şiddet uygulayan kişiler olduğu göz önüne alındığında, herkesin ne kadar sakin ve düşünceli olduğuna şaşırdı. gerçekten öyleydi. Grubunda kendisi de dahil olmak üzere sekiz kişi vardı; beş erkek ve üç kadın; Michaels yoktu... Russells yoktu. Moderatör - diğer bir deyişle grubu yöneten kişi - ellili yaşlarının başında, Garcia'ya ortaokul müdürü Bayan Dorset'i hatırlatan çok tatlı bir kadındı.

Grup terapisi dinamiği çok basitti. Moderatörün grubun misyonunu ve birkaç kuralı hızlı bir şekilde açıkladığı küçük bir girişle başladı. Zaten bildikleri ilk kural, tüm cep telefonlarının girişteki bir kutuya bırakılması ve hepsinin ya

kapatılması ya da uçuş moduna ayarlanmasıydı. Herkes oturduktan sonra moderatör, geri dönen üye olup olmadığına bakılmaksızın, gruba neden katıldıklarını açıklayan kısa bir satır ekleyerek her kişiden kendilerini tanıtmalarını istiyordu. Üçüncü ve son kural ise düşünceli olmaktı. İşte bu kadar. Buradan grupla bir deneyim paylaşmak isteyen herkes (bu deneyimlerin doğrudan aile içi şiddet veya istismarla ilgili olması gerekmiyordu) sadece fikrini belirtebilirdi.
el ve moderatör onları çağırırdı. Herhangi bir süre sınırı yoktu ve dinleyen üyelerin sözünü kesmemeleri istendi. Hesabın sonunda üyeye diğer grup üyelerinin öneri veya yorumlarına açık olup olmadığı soruldu. Eğer 'evet' ise, moderatör gruba yorum veya öneride bulunmak isteyip istemediğini soracaktır. 'Hayır' ise moderatör, bir deneyimini grubun geri kalanıyla paylaşmak isteyen bir sonraki grup üyesine geçecek ve süreç yeniden başlayacaktı.

O akşam, sekiz üyeden yalnızca dördü grupla hesap paylaştı; üçü erkek ve biri kadın. Anlatılanlar her zaman üçüncü şahıs ağzından anlatılırdı, tıpkı Hunter'ın Garcia'ya öyle olacağını söylediği gibi. Bunun nedeni, eğer yanlış ifade edilirse, bir üyenin aslında saldırı suçunu itiraf etmiş veya daha kötüsünü yapmış olabilmesiydi. Bu nedenle, sanki bu zımnen kabul edilen bir tür sorumluluk reddi beyanıymış gibi, her anlatım 'Bu bir arkadaşımın başına geldi...' diye başlıyordu.

Garcia herkesin söyleyeceklerini tam bir sessizlik içinde dinledi. Bakışlarını yere odaklamayı daha kolay buldu, gözlerinin ara sıra hızla yukarı çıkıp belirli bir grup üyesinin ellerini aramasına izin verdi. Bu tekniği tüm seans boyunca kullandı ve bunu yaparken kimsenin onu fark etmediğinden emindi. Ancak Garcia herkesin ellerine ve parmaklarına ne kadar ustalıkla bakmış olsa da herhangi bir anormallik görmedi.

Grupla bir şeyler paylaşma sırası kendisine geldiğinde Garcia, Hunter'la birlikte prova ettiklerinin aynısını yaptı.

Moderatör "Brian" diye sordu. Sesi kadifemsi ve sakindi. 'Şu anda grupla herhangi bir şey paylaşmak ister misiniz?'

Garcia ellerini bacaklarının arasında birleştirdi. Gözleri bir süre başparmaklarında kaldı, sonra başını kaldırdı ve gruba utangaç bir şekilde başını

salladı. “Tamam.” Derin bir nefes aldı ve bir saniye kadar tuttu. 'Benim adım Brian ve ben...' Sanki gözlerinin amaçsızca dolaşmasına izin veriyormuş gibi soluna baktı. 'Bazen öfkemi kontrol etmekte zorluk çekiyorum. Bazen en küçük şeyler beni olması gerekenden çok daha fazla kızdırıyor, anlıyor musun? Ve ben... ne yaptığımı bilmiyorum. Öfke hakim oluyor... Kırmızı görüyorum ve...' Duraklama kasıtlıydı.

Moderatör “Bize bir örnek verebilir misiniz?” diye sordu. 'Ne tür bir öfkeden bahsettiğinizi anlamamıza yardımcı oluyor.'

Garcia hızla diğer grup üyelerinin yüzlerini inceledi; üçü doğrudan ona bakıyordu. Diğer iki üye yere bakıyordu ve son ikisinin gözleri kapalıydı ama hâlâ onun sözlerine dikkat ediyorlardı.

"Elbette" diye yanıtladı sonunda. ‘Bu benim bir arkadaşımın başına geldi.’ Grubun her üyesi başını sallayarak ona karşılık verdi; bu, çok eskimiş sorumluluk reddi beyanının dile getirilmemiş bir kabulüydü.

Garcia, "Karısı bu oyuncak piyanoyu oğulları için almıştı" diye başladı. 'Ve o gün - eminim pazar günüydü - arkadaşım ve oğlu oturma odasında oturuyorlardı ve oğlu o lanet şeyin tuşlarına basmayı bırakmıyordu. Onları oynatmıyorum... hayır... sadece onlara vuruyorum - ping, ping, ping, ping.' Elleriyle gösterdi. 'Arkadaşım ondan birçok kez durmasını istedi... ama çocuk devam etti; ping, ping, ping, ping. Arkadaşım kalkıp odadan çıkabilirdi... dışarıda falan oturabilirdi ama bunun yerine oğluna karşı öfkesini kaybetti... ve...' Garcia'nın gözleri sağa kaydı.

Moderatör ona başını sallayarak, "Acele etme Brian," dedi. 'Acelesi yok. Sadece derin bir nefes alın. İlk sefer her zaman en zorudur. Burada kimsenin yargılamak için bulunmadığını unutmayın, tamam mı? Hepimiz yardım etmek için buradayız.'

Garcia dudaklarını germekle tehdit eden gülümsemeyi yutmak zorunda kaldı çünkü Hunter bir kez daha çiviyi kafasına vurmuştu. Garcia'ya, eğer kelimeler arasındaki duraklamaları doğru yaparsa, doğru zamanda oyalanırsa ve bunu suçlu bir bakışla takip ederse, moderatörün ya da grup üyelerinden birinin, şöyle bir şey söyleyerek onu devam etmesi için cesaretlendireceğini söylemişti: 'Yapılacak bir şey yok. bu grupta değerlendirme yapmak' veya 'hepimiz yardım etmek için

buradayız' veya buna benzer bir şey.

Garcia yavaşça başını salladı, derin bir nefes almak için bir deneme daha yaptı ve prova ettiği hikayesine devam etti.

'Ve arkadaşım kendini tamamen kaybettiğini ve oğlunu ellerinden yakaladığını hatırlıyor. Bundan sonra - hiçbir şey. Bu bir boşluk gibi... bir çeşit bilinç kaybı, biliyor musun? Sanki hafızasından parçalar kaybolmuş gibi." Bir zorunlu duraklama daha. Birkaç üyenin ona kafa salladığını gördü.

Moderatör, "Arkadaşının hatırladığı sonraki şey nedir Brian?" diye sordu.

Garcia gözlerini kırpıştırıp başını kaldırdı. Hunter ona bunun onların kozu olduğunu söylemişti.

Garcia, 'Sonra hatırladığı şey oğlunun acı içinde çığlık atmasıydı' dedi. Bakışları sağa sola hareket ederek grubu taradı. 'Çünkü bir şekilde birkaç parmağı kırılmıştı.'

Kimsenin tepkisi Garcia'nın dikkatini çekmedi; kimse çok şaşırmış, tiksinmiş, öfkeli falan görünmüyordu. Sanki hepsi Garcia'nın nereden geldiğini tamamen anlamış gibi, hepsi kasvetli görünüyordu.

Hunter, eğer katil seansta oturuyorsa, çocukken maruz kaldığı şiddete benzeyen veya ona çok benzeyen bir fiziksel şiddetten bahsedildiğinde, bir refleks gösterme ihtimalinin çok yüksek olduğunu açıklamıştı. Tıpkı Emiliano'nun Watts'taki o kafede otururken gösterdiği gibi. Belki denek, gözlerinin, parmakları henüz tam olarak iyileşmemiş olan eline düşmesine izin verirdi... ya da sanki orada bir ağrı varmış gibi hafifçe ovuştururdu... ya da kollarını çaprazlayarak ya da yanaklarını kıvırarak bir anlığına gizlerdi. eli cebinde. İncelikli bir şey olurdu... deneğin bile yaptığını fark etmeyeceği bir şey. Ama Garcia hiçbir şey görmedi; ellere bakmak yok, ovalamak yok, saklanmak yok... hiçbir şey yok. Katil seansına devam ediyorsa, yıllar geçtikçe soğukkanlılığını koruma konusunda uzmanlaşmıştı.

Garcia'ya diğer üyelerin önerilerine veya yorumlarına açık olup olmadığı sorulduğunda cevabı basitti.

'Belki başka zaman.'

Seans sona erdiğinde Garcia birkaç dakika dışarıda sigara içiyormuş gibi yaparak vakit geçirdi. Hunter da seansının sonunda aynısını yapacaktı.

Sigara gösterisi de planın bir parçasıydı. Garcia hikayesini paylaştıktan sonra diğer grup üyelerinin yorum ve önerilerini reddettiği için dışarıda tek başına takılmak herkese ona daha özel bir şekilde yaklaşma şansı verecekti. Bu, derin destek sözlerinden 'Bu gece aferin Brian, gelecek hafta görüşürüz' gibi incelikli bir söze kadar herhangi bir şey olabilir; olası bir arkadaşlığın başlangıcına yönelik bir girişimin sinyali olabilecek herhangi bir şey olabilir. Ama kimse Garcia'ya yaklaşmadı. Diğer grup üyeleri çıkarken
binaya girdikten sonra hepsi tam bir sessizlik içinde kendi yollarına gittiler. Ve böylece gece sona erdi.

Elli

Hunter, ilk destek grubu oturumunda da bir boşluk bırakmıştı. Brian yerine Jonathan adını kullanmıştı ve grubuna anlattığı hikaye Garcia'nın kullandığı hikayeye oldukça benziyordu. Hunter'ın hikâyesindeki temel fark, arkadaşının oğlunun değil, kızının parmaklarını kırmış olmasıydı.

Research, orijinal listesinde Los Angeles'ın çeşitli yerlerine dağılmış yirmi beş aile içi şiddet destek grubu keşfetmişti; on bir tanesi şiddeti uygulayanlara yardım etmek için, on dört tanesi şiddete maruz kalanlara yardım etmek için hizmet veriyordu. Şiddeti uygulayanlara yardım eden on bir kişi akşamları bir araya geldi ve haftanın yedi gününün altısına yayıldı; ikisi pazartesi, ikisi salı, biri çarşamba, biri perşembe, dördü cuma ve biri de cuma günleri. Pazar günleri. Hunter ve Garcia iş yükünü mümkün olduğunca eşit olarak paylaştırdılar; Hunter on bir toplantının altısına, Garcia ise geri kalan beşine katılıyordu. Cuma toplantılarından ikisinin bir sonraki haftayı beklemesi gerekecekti.

Her destek grubu toplantısında, Hunter ve Garcia farklı oturumlar için farklı isimler kullandılar ancak taktikleri aynı kaldı: Utangaç davranın, gözlerini yere indirin ve herkesin ellerine ve parmaklarına bakmak için elinizden gelenin en iyisini yapın. Her grup toplantısında aynı hikayeyi, aynı şekilde anlattılar. Sorulduğunda ikisi de diğer grup üyelerinin yorum yapması veya bir şey önermesi

seçeneğini reddetti. Her oturumun sonunda, diğer tüm üyeler ayrılırken ikisi de dışarıda tek başlarına takılıp sigara içiyormuş gibi yapıyorlardı. Ancak rollerini neredeyse Oscar ödüllü performanslarda oynamalarına rağmen, Hunter ve Garcia'nın haftasının geri kalanı, ilk gecelerinin karbon kopyasıydı; parmak eklemlerinde garip bir şekilde bükülmüş parmaklar yoktu, onlara karşı öfkeli bir patlamadan bahsedildiğinde kimseden herhangi bir refleks yoktu. hayali çocuklar... ve toplantı bittiğinde ikisine de yaklaşan kimse yoktu.

Sonraki hafta başladığında, Hunter ve Garcia bir ikilemle karşı karşıya kaldılar: ikinci hafta boyunca on bir "istismarcı" aile içi şiddet destek grubunda kalmak ya da on dört "istismar gören" gruba geçmek. Bir süre bu konuyu tartıştılar ve ikisi de, istismarcı gruplarla geçirilecek tek bir haftanın neredeyse yeterli olmadığı konusunda hemfikirdi. Denemeye devam etmeleri gerekiyordu, bu yüzden Pazartesi akşamı Hunter ve Garcia bir hafta önce katıldıkları aynı destek gruplarına geri döndüler. Garcia'nın grubunda, gelmeyen aşırı kilolu bir adam dışında, önceki haftayla hemen hemen aynı grup insan vardı, ama bu sefer Garcia, paylaşma sırası kendisine geldiğinde geçti.

Hunter'ın durumunda yeni bir üye katılmıştı, önceki haftadan iki üye ise kayıptı. Yeni üye, yirmili yaşlarının sonlarında, görünüşe göre kocasına uzun süredir fiziksel tacizde bulunan bir kadındı.

Salı, Çarşamba ve Perşembe tamamen aynıydı; ikisi de bir hafta önce katıldıkları destek gruplarına geri dönüyorlardı. Garcia'nın Salı akşamı grubundaki yeni bir üye ve Hunter'ın Perşembe akşamı grubundaki yeni bir üye dışında yüzler neredeyse aynıydı. Yeni üyelerin hiçbiri ne Hunter'a ne de Garcia'ya endişelenecek bir neden vermedi.

Cuma, dört farklı destek grubunun olduğu tek akşamdı, bu da ikinci haftalarında hem Hunter hem de Garcia'nın Cuma ziyaretlerinde yepyeni gruplara katılacakları anlamına geliyordu.

On bir "istismarcı" aile içi şiddet destek grubunun tamamında kurallar tamamen aynıydı - cep telefonlarına izin verilmiyor, başka bir üye bir hesabı paylaşırken rahatsız edilmiyor ve nazik olun; herkes aynı sebepten dolayı oradaydı; kendilerini daha iyi hale getirmeye çalışmak için. Ancak katıldıkları her yeni grupla birlikte hayal kırıklıkları daha da arttı.

Elbette, neredeyse iki hafta ve grup başına ortalama altı ila on iki üyenin bulunduğu on bir destek grubundan sonra, elbette Hunter'ın ya da Garcia'nın dikkatini çeken birkaç üye vardı. Bazıları, dedektiflerden biri uydurma hikayelerini paylaştığında başını kaldırmıştı. Bazıları başlarını sallamış, gözlerini genişletmiş, hatta kırık parmaklardan bahsedince ellerini ovuşturmuştu, ama hiçbirinin parmakları eklemlerinden beceriksizce bükülmüyordu, hiçbiri yaşadıkları temel fiziksel tanımlamaya uymuyordu.
zaten vardı ve grup toplantı mekanlarının dışında tek başlarına takılırken ne Hunter'a ne de Garcia'ya kesinlikle kimse yaklaşmamıştı...

...geçen cumaya kadar.

Elli Bir

O Cuma akşamı hem Hunter hem de Garcia, on dakika kala kendi destek gruplarına ulaştılar. Hunter'ın destek grubu North Long Beach'te buluştu. Garcia'nın grubu, bu yerin sekiz mil kuzeybatısında, Memur Emiliano Esqueda ile tanıştıkları mahalle olan Watts'ta buluştu. Garcia'nın o akşamki toplantısının, tıpkı önceki destek grubu toplantılarının çoğu gibi, akşam 7:30'da başlaması planlanmıştı ama Hunter'ın toplantısı, Los Angeles merkezinin biraz daha dışında olması nedeniyle kırk beş dakika sonra, saat 8'de başladı. :15:00

Watt cinsinden, toplantı bir devlet lisesi binasının ikinci katındaki bir sınıfta yapılıyordu ve bir kez daha, toplantının başında grup moderatörü tarafından dile getirilen birkaç kural basitti: telefon yok, sakın sözünü kes ve nazik ol.

Garcia cep telefonunu 'uçuş moduna' geçirdi ve bir sepetin içine yerleştirdikten sonra uzun boylu, göz kapakları sarkık ve üzgün bakışlı bir Afrikalı Amerikalı adamın yanına oturdu. İnsanlar hâlâ gelmeye devam ederken birkaçı da içecek masasına oturmuş, kendilerine kahve, çay dolduruyor ve kurabiye kavanozunu karıştırıyordu. Garcia yerine oturduktan sadece bir dakika sonra, koyu renk saçlı, kısa at kuyruklu, kaşları vahşi tırtıllara benzeyen bir adam solundaki sandalyeye oturdu.

"Bir tane ister misin" dedi ve Garcia'ya masadan yanında getirdiği yulaf ezmeli kurabiyelerden birini ikram etti.

"Hayır, teşekkür ederim." Garcia adama utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Az önce akşam yemeği yedim.' Yalan söyledi. Moderatör Tessa, otuzlu yaşlarının başında, Kore kökenli gibi görünen ufak tefek bir kadın, herkesi hoş bir gülümsemeyle ve birkaç rahatlatıcı sözle karşıladı, ancak tam konuşmaya başlamak üzereyken uzun boylu ve yapılı bir adam geldi. kapıya. Belli ki sınıfa zamanında varabilmek için merdivenleri koşmuştu.

Nefesini toparlarken, ses tonu kararsız ve yalvaran bir sesle, "Katılmamın bir sakıncası var mı yine de?" diye sordu.

"Tabii ki" dedi Tessa, köşedeki sandalye yığınını işaret etmeden önce onu içeri soktu. 'Lütfen bir sandalye kapın ve çevreye katılın. İstediğin yere otur.' Adam cep telefonuna uzandı, ekranına birkaç kez dokundu ve telefonu telefon sepetine koydu. Bu açıkça onun ilk destek grubu oturumu değildi. Daha sonra Tessa'nın işaret ettiği yığından bir sandalye alıp gruptaki dört kadından ikisinin arasına, Garcia'nın üç sağındaki sandalyeye yerleştirdi.

Garcia, katılan on üyeden kendisini tanıtan ikinci kişiydi ve bu kez 'Jack' adını kullandı.

Tanıtımlar yapıldıktan sonra Tessa, grupla bir şeyler paylaşan ilk kişi olmak isteyip istemediğini sordu.

Garcia'nın solundaki tırtıl kaşlı adam utangaç elini kaldırdı.

'Önce ben gidebilirim' dedi. Adı Trevor'du.

Garcia'nın katıldığı önceki tüm grup toplantılarında tüm üyelerin anlatımlarında olduğu gibi, hikayeler üçüncü şahıs tarafından anlatıldı ve her biri 'Bu bir arkadaşımın başına geldi' cümlesiyle başladı. Kendilerini tanıtırken her grup üyesi daha iyisini yapmak için ellerinden geleni yaptıklarını, bir sorunları olduğunu bildiklerini ve bunun üzerinde çalışmaya istekli olduklarını vurguladı. Ancak tüm mazeretlerine ve sözlü 'feragatnamelerine' rağmen Garcia, çoğunun asla daha iyi bir performans gösteremeyeceğini biliyordu ve zaman zaman kimliğini açığa çıkarmamak için gerçekten kendini dengelemek zorunda kaldı.

Geçtiğimiz iki hafta içinde Garcia, çocuklarına, partnerlerine veya her ikisine birden fiziksel olarak zarar veren insanlardan otuz beşten fazla hikaye duymuştu.

Bütün 'arkadaşımın başına geldi' hikayelerini satır aralarını okuyan Garcia, sevmeleri gereken insanları fiziksel olarak inciten kişilerle yüz yüze oturduğunu ve bazı durumlarda onları incittiklerini biliyordu. en korkunç yollar: bir yara izinin sonsuza kadar yaşayacağı et kesmekten, derileri kabarıncaya kadar haşlamaya kadar; onları yumrukla bayıltmaktan kemik kırmaya kadar. Garcia, daha ilk grup toplantısından itibaren Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu. Eğer bu katil gerçekten çocuklarına fiziksel olarak zarar veren ebeveynlerin peşindeyse, bu destek grubu toplantıları bir hazine sandığıydı.

O akşam, on grup üyesinden yedisi hikayelerini paylaştı. Kendini George olarak tanıtan geç gelen kişi, sırası geldiğinde oradan geçen üç kişiden biriydi, ancak tırtıl kaşlı Trevor'ın paylaştığı ilk hikayeden itibaren Garcia, George'un her hikayeye ne kadar dikkatli davrandığını fark etti. söyleniyor. Sanki toplantının sonunda moderatör grubu sorgulayacakmış gibi her kelimeyi hevesle dinliyor gibiydi. Bu durum Garcia'yı hemen alarma geçirdi ve toplantının ilk kırk beş dakikası boyunca (kahve molasına kadar) Garcia George'un ellerine ve parmaklarına iyice bakmak için elinden geleni yaptı ama bunu yaparken iki sorunla karşılaştı. Birincisi, birbirlerine göre oturdukları açının garip olmasıydı, çünkü Garcia'nın sağında oturan göz kapakları düşük adam görüş açısının en az yüzde 70'ini alıyordu. Garcia, George'a bakmak için epeyce öne eğilmek zorunda kaldı ve Garcia'nın hareketi defalarca tekrarladığı birçok seferde George onu bunu yaparken yakalamıştı. Gözleri bir saniye kadar kilitlendi ve Garcia'nın bunu önemsememek için yapabileceği tek şey, sanki sadece sert boynunu uzatıyormuş gibi davranmaktı.

'Küçültme' hamlesi ilk seferde işe yarayabilirdi ama Garcia ile George'un gözleri ikinci kez buluştuğunda Garcia, George'un ona ne kadar tuhaf baktığını gördü. Belli ki artık inatçılık bahanesini kabul etmiyordu.

Garcia'nın karşılaştığı ikinci sorun, oturduğu andan itibaren George'un kollarını göğsünün önünde çapraz tutması ve ellerini rahatça koltuk altlarına sıkıştırmasıydı. Tüm toplantı boyunca onları bir kez bile çözebilmişse, bu Garcia'nın bakmadığı zamanlarda olmuştu.

45 dakikalık arada Garcia, George'un sınıftan çıktığını, muhtemelen birkaç kişinin yaptığı gibi banyo molasına gittiğini gördü. Fazla belli etmemek için on

saniye bekledi ve dışarıdaki grubu gelişigüzel takip etti. George hiçbir yerde görünmüyordu.

Ama Garcia geldiğinden beri en yakın banyonun koridorun hemen aşağısında, solunda olduğunu biliyordu. Köşeyi döndüğünde banyo kapısının kapandığını gördü. Garcia, George'un toplantı yeniden başlamadan ayrılmaya karar vermesi ihtimaline karşı beklememeyi seçti.

Burası sadece kızların okuluydu, dolayısıyla banyoda pisuar yoktu. Beş tuvalet kabini güney duvarı boyunca sıralanmıştı ve üç lavabo da tam karşısında yer alıyordu.

onlardan oda, karşı duvarda. George ellerini yıkamıyordu. Garcia tezgahlara bakmak için döndü. Bunlardan yalnızca biri işgal edildi. Yalnız olduğundan emin olmak için sağa sola baktı, sonra kabin kapısının altına bakmak için biraz eğildi ama boşluk yeterince geniş değildi ve kişinin ayaklarını tam olarak seçemiyordu. Düzgün bir görünüm elde etmesi için diz çökmesi ve yüzünü yerden sadece birkaç santim kadar kaldırması gerekiyordu. Durdu ve bir an düşündü.

Eğer bölme kapısının altına düzgün bir şekilde bakmayı denerse, birinin içeri girme ihtimali vardı ya da daha kötüsü, eğer George, eğer bölmedeki kişi gerçekten o idiyse, birdenbire kapıyı açabilir ve Garcia'yı yakalayabilirdi. röntgenci Tom – kesinlikle iyi bir görünüm değil. Ancak Garcia'nın gerçekte yapmak istediği tek şey, George'un ellerine ve parmaklarına bir göz atmak, onunla samimi bir konuşma yapmak değil - ve bunu yapmanın, George ellerini yıkarken bir sonraki lavabonun yanında olmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?

Garcia hızla bir eylem planına karar verdi. Ortadaki ikinci lavaboda aynadaki yansımasını kontrol ediyormuş gibi beklerdi. George tezgahtan ayrıldığında yalnızca iki seçeneği olacaktı; ikisi de Garcia'nın yanındaydı.

Garcia da tam olarak bunu yaptı; arkasındaki bölme kapısının açıldığını duyana kadar neredeyse iki dakika boyunca aynanın karşısında durdu ve sağ gözündeki bir şeyi kontrol ediyormuş gibi yaptı. Ama tuvalet kabininde kilitli kalan kişi George değildi. Garcia'ya yarı utanmış bir şekilde başını sallayan kişi, göz kapakları düşük bir adamdı.

İkisi de hızla ellerini yıkadılar ve destek grubu toplantısına geri döndüler. George iki kadının arasına oturmuş, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş,

ellerini koltuk altlarına sıkıştırmıştı.

Hangi cehenneme gitti? Garcia koltuğuna döndüğünde bunu merak etti. Paylaşma sırası Garcia'ya geldiğinde onlara, dudaklarından o kadar doğal gelen hikâyeyi anlattı ki, yalan makinesinde başarılı olabileceğini hissetti. Hikayesini anlatırken hüzünlü ses tonu ve amaçsız görünen baş ve göz hareketleri mükemmelden başka bir şey değildi ve şu sözleri söylediği anda kesinlikle emin oldu: 'arkadaşımın hatırladığı bir sonraki şey şuydu: oğlunun acı içinde çığlık atmasının sesi çünkü bir şekilde birkaç arkadaşı parmakları kırılmıştı' - gelişigüzel öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve bakışları sağa, George'a doğru kaymıştı. İşte o zaman gördü.

George'un elleri ve parmakları değil, gözlerindeki bakış... alt çenesinde istemsizce seğiren kas... çapraz kollarının sanki ellerini daha da gizlemek istercesine göğsündeki tutuşunu açıkça sıkılaştırması.

Garcia, George'un onun ne kadar rahatsız göründüğünü fark ettiğini fark edip etmediğinden emin değildi ama bu kez George'un gözleri biraz beceriksizce başka tarafa kaydı.

Garcia boğazına bir yumrunun geldiğini hissetti.

Hikayesini anlatmayı bitirdikten sonra Garcia sandalyesine yaslandı ve George'un ellerine ve parmaklarına bir daha bakmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Buna ihtiyacı yoktu.

İç sesi ona haklı olduğunu söylüyordu.

Elli iki

Toplantının sonunda herkes sınıftan ayrılırken Garcia herkesten önce otoparka varmak için adımlarını hızlandırdı. Plan başından beri aynıydı; dışarıda herkesin görebileceği bir yerde takılmak, eğer isterlerse diğer grup üyelerine ona yaklaşma şansı vermek. Ancak Garcia arka kapıdan okulun otoparkına çıktığında durdu, gözleri daha önce fark etmediği bir şeye kısıldı - Honda Civic'inin yaklaşık dört

boşluk soluna park edilmiş bir kamyon - koyu renkli, çift kabinli, Dodge RAM kamyonet. Kamyonu daha önce fark etmemesinin nedeni, destek grubu toplantısının başlamasına on dakika kala geldiğinde kamyonun orada olmamasıydı. O kamyonu kullanan kişi toplantıya ondan sonra gelmişti.

Garcia arkasına bakmak için döndü; okul binasından henüz kimse çıkmıyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde kamyona ulaştı ve arkasındaki model rozetini kontrol etmek için kamyonun etrafından dolaştı. Emin olması gerekiyordu.

Garcia'nın kalbi tekledi.

Siyah bir Dodge RAM 3500 kamyonetine bakıyordu; tıpkı Randy Douglas'ın Terry Wilford'un cesedinin yere düştüğünü gördükleri gece 7. Cadde Köprüsü'nde gördüğü kamyona benziyordu.

Garcia okul binasını tekrar kontrol etmek için başını kaldırdı. Birkaç kişi merdivenlerden yeni inmişti ama ikisi de kamyonete doğru gitmiyor gibiydi. Biri sigara yakmak için durmuş, diğeri ise sola dönüp ellerini ceplerine sokmuş ve ara sokakta gözden kaybolmuştu. Otoparktaki zayıf aydınlatma ve Garcia'nın kamyonun arkasından ve çift kabinin içinden onlara bakması nedeniyle ikisinin de tam olarak kim olduğunu anlayamadı ama Garcia paniğe kapılmadı. Sonuçta arabası orada park edilmişti. Suçüstü yakalanmak üzere değildi çünkü
ait olmadığı bir yerde gizlice dolaştı. Vücudunu doğrulttu, rahat bir şekilde
arabasına doğru yürüdü ve içeri girdi.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca her akşam, destek grubu toplantıları bittiğinde Hunter ve Garcia, toplantılarının nasıl geçtiğini birbirlerine bildirmek için ya mesaj atıyor ya da arıyorlardı. Metinleri, sade bir İngilizce olsa da, bazı yarım yamalak uyuşturucu satıcılarının şifreleri gibi okunuyordu: 'Bu gece meyve suyu yok, yarın görüşürüz' veya 'Bütün gece tuhaf şekilli parmaklar yok. Sabah görüşürüz.

Garcia, George'un ya da adı gerçekte her neyse, Garcia'nın toplantı boyunca ona gösterdiği ilgiyi tam olarak fark edip etmediğinden yüzde yüz emin değildi, ama Garcia'nın kesin olarak bildiği tek şey insanların kolayca korkuttuğuydu... ve suçlu insanlar daha da kolay korktu. Tam o sırada Garcia, George'un onu takip etmeden toplantıdan ayrılması halinde ne kendisinin ne de Hunter'ın onu bir

daha göremeyeceği hissine kapıldı.

Garcia tam Hunter'a bir mesaj yazıp bir şüpheliyi takip etmesi gerektiğini açıklayacakken şoför kapısının hemen dışında bir varlık hissetti.

Garcia onun geldiğini hiç görmemişti; sanki o uzun figür birdenbire belirmiş, karanlık gölgelerin içinden çıkıp Garcia'nın arabasının yanında ortaya çıkmış ve ona tepki vermesine zaman tanımamıştı.

Vızıltı.

Garcia boynunun dibinde keskin bir acı hissetti ve hemen ardından o kadar güçlü bir elektrik şoku geldi ki sanki eti derisinin altında pişiyormuş gibi hissetti. Garcia'nın vücudu şiddetle yerinde sarsıldı. Cep telefonu elinden uçup ön cama ve gösterge paneline çarptıktan sonra yolcu koltuğuna düştü. Başı sert bir şekilde koltuk başlığına çarptı ve tam bayılmak üzereyken, gözleri yukarıya doğru yuvarlanırken, Garcia arabasının dışındaki adamın şunu söylediğini duydu:

'Beni mi arıyorsunuz?'

Elli Üç

North Long Beach'te, Hunter'ın son aile içi şiddet destek grubu toplantısı, son iki hafta içinde katıldığı diğer tüm toplantılar gibi geçti; tuhaf şekilli parmaklar yoktu, uydurma hikayesini anlatırken kendini belli eden refleksler yoktu ve kimse yaklaşmıyordu. Toplantının sonunda dostça bir sohbet için onunla. Sonunda sigarasını söndürüp arabasına bindiğinde başını direksiyona yaslayıp nefes verdi.

Kendi kendine başını sallayarak "Bu tam bir çılgınlık" dedi.

Hunter hayal kırıklığına alışkındı. Bu işin bir parçasıydı. Cinayet soruşturmalarının çoğu yavaş yavaş ilerliyordu, her seferinde küçük parçalar halinde, bazıları ise salyangoz hızıyla geride kalıyordu. Bazen delil veya ipucu eksikliği nedeniyle tüm soruşturma durma noktasına geliyordu... ve Hunter, bu davada olanın da tam olarak bu olduğunu biliyordu.

Los Angeles'ın çeşitli yerlerine dağılmış ve kolaylıkla istismarcı ebeveynler kategorisine girebilecek kişilere yardım eden yüzden fazla farklı destek grubu

varken, o ve Garcia bunu bir yıl boyunca her gece yapabilir ve tek bir şüpheliyi bile tespit edemezlerdi, ancak Hunter bunu yapmadı. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Araştıracak bir olay yeri, yeni ipuçları umuduyla inceleyecek yeni bir adli tıp raporu yoktu... ve son iki haftadır zaten gittikleri yol dışında izleyecekleri başka bir yol yoktu.

O ve Garcia'nın yeniden toplanıp yeniden düşünmesi gerekiyordu.

Hunter cep telefonunu almak için ceketinin cebine uzandı ve son bir 'yarım yamalak uyuşturucu satıcısı' mesajı yazmaya başladı.

Yine bu gece çarpık parmaklar ya da şüpheli tepkiler yok. Yaklaşımımızı yeniden değerlendirmemiz gerekiyor.

Ancak Hunter 'gönder' düğmesine basmadan önce durakladı.

Garcia'dan mesaj yoktu.

Saati kontrol etti: 21.58.

Garcia'nın destek grubu toplantısının bir saat önce bitmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar bir tür mesaj olması gerekirdi. Toplantıları bittikten sonra her zaman beş ila on dakika içinde birbirlerine mesaj atıyorlardı.

Hunter sesli mesaj servisini aradı; yeni mesaj da yoktu. Bir

şeyler doğru değildi.

Hunter önsezilere, altıncı hisse, kehanete, alametlere, bu günlerde insanlar ona ne ad veriyorsa ona inanmıyordu. Ama her zaman içgüdülerine güvenmişti. Onu doğru yola yönlendirmiş ve hatırlayabildiğinden çok daha fazla kez hayatını kurtarmıştı ve tam o sırada içgüdüsü ona bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu.

Hızla ortağının numarasını çevirdi. Arama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Bıraktığı mesaj basit ve anlamlıydı: *Carlos, hangi cehennemdesin? Beni geri ara.*

Hunter bağlantıyı kesti ve Dispatch'i arayarak Garcia'nın cep telefonunun konumunu takip etmelerini istedi.

Beklerken yazdığı orijinal mesajı sildi ve az önce bıraktığı sesli mesajın aynısı olan yepyeni bir mesaj yazdı. 'Gönder' tuşuna bastıktan beş saniye sonra elindeki telefonu çaldı.

'Dedektif Hunter mı?' Hunter çağrıyı alırken hattın diğer ucundaki genç erkek sesi sordu. *'Benim adım Milton, LAPD COMPSTAT'tanım. Az önce talep*

ettiğiniz gibi Dedektif Garcia'nın cep telefonunun konumunu takip ettik. GPS'si ve izleme çipi normal şekilde sinyal veriyor ancak aramalarına cevap vermiyor. Arabasında bir ünite olduğu için PD telsizi aracılığıyla da onunla iletişime geçmeye çalıştık ama hiçbir yanıt alamadık.'

"Peki nerede?" diye sordu Hunter. 'Cep telefonu. Onu nereye kadar takip ettin?' *'Watts'taki bir lise otoparkına.'*

Hunter, Garcia'nın o akşam destek grubu toplantısının yapılacağını söylediği okulun adını hatırlayarak, "Thomas Riley Lisesi mi?" diye sordu.

'Tam olarak bu' Milton yanıtladı.

'Ve cep telefonunun okul binasının içinde değil, otoparkta göründüğünden eminsin.'

'Eminim,' Milton açıklamadan önce doğruladı. *'Herhangi bir yüksek yapı müdahalesi olmadan, normal GPS takip sistemleri yaklaşık on altı feet'lik bir yarıçap dahilinde doğru sonuç verir, ancak LAPD dedektiflerinin cep telefonları bir izleme çipi ile donatılmıştır ve bu da üç feet'lik bir yarıçap içinde doğru sonuç verir. Cep telefonu kesinlikle otoparkta, okul binasında değil.'*

Hunter bunun Garcia'nın cep telefonunun toplantılar başlamadan önce elden ele dolaşan telefon sepetinde olmadığı anlamına geldiğini biliyordu.

'Hâlâ telefonu takip ediyor musun? Yani şu anda mı?'

'Evet öyleyiz.'

'Hareket halinde mi yoksa sabit mi?'

'Sabit. Birkaç dakika önce yerini tespit ettiğimizden beri hareketsiz durumda." Yarı tereddütlü bir duraklama oldu. *"Görünüşe göre Dedektif, eğer bana fikir verirseniz, Dedektif Garcia cep telefonunu arabasının içinde bırakmış." Belki de sadece bir lise basketbol maçı falan izliyordur."*

Hunter, "Hayır, mesele bu değil" diye yanıtladı. 'Telefonunu arabasında unutmadı.' Motorunu çalıştırdı. 'TAMAM. Bana iki iyilik yapmanı istiyorum Milton. Öncelikle cep telefonunun tam yerini bana göndermeni istiyorum.'

'Bana bir saniye ver... işim bitti.'

Hunter cep telefonundan gelen bir ping sesi duydu.

"İkinci olarak, Dispatch'i aramanızı ve onlardan hemen o bölgeye siyah-beyazlı birini göndermelerini istemenizi istiyorum; muhtemelen tehlikede

olan bir polis memuru."

'Bu konuda.'

Teşekkür ederim ve ben oraya gelene kadar cep telefonunu takip etmeye devam edin. Şimdi yoldayım.'

'Sorun değil' Milton yanıtladı. *'Herhangi bir durum değişikliği olursa sizi bilgilendireceğim.'*

Hunter bağlantıyı kesti ve arabasını vitese taktı.

İç sesi daha önce ona bağırıyorsa, şimdi bir ses duvarının içinden tam gelişmiş bir metal konseri veriyordu; bir şeyler kesinlikle ters gitmişti.

Elli Dört

Garcia gözlerini kırpıştırarak uyandı ya da en azından öyle olduğunu sanıyordu. Gözleri açıkmış gibi hissediyordu ama mutlak karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Ama bu bir rüya değildi, bu bir kabus değildi - Tanrı biliyordu ki bunlardan bolca görmüştü ve hiçbirinde fiziksel acı hissetmemişti, o anda hissedebildiği tek şey buydu... mide bulandırıcı, zayıflatıcı ağrı. Boynunun arkası yanıyormuş gibi hissediyordu; sanki yanan bir kömür taşı derisinin üzerinde duruyor, altındaki ete kadar yanarken onu kavuruyor ve kabartıyordu. Bu ıstırap verici his boyun kaslarını spazm noktasına kadar kasmaya zorlamış, acı parçacıkları omurgasının tabanına ulaşana kadar aşağı doğru ilerlemiş ve bu noktada her yöne dağılmıştı. O zamanlar 'her şey acıyor' ifadesi hiç bu kadar gerçekçi gelmemişti. *Zing*.

İşte yine oradaydı - boynundan gelen patlayıcı bir acı, sanki vücudunun her köşesine ateş eden havai fişekler gibi, görünüşe göre tendonları ve kasları parçalayarak sahip olduğu ve bazılarının varlığından bile haberdar olmadığı tüm sinir uçlarını yakıyor. .

Refleks olarak eli acının kaynağına doğru ilerlemeye çalıştı ama fazla uzağa gidemedi. Aslında hiç hareket etmiyordu çünkü her iki kolu da bileklerinden sert bir şeye bağlıydı.

'Ne oluyor?'

Garcia pek bir şey hatırlayamadığı için yoğun acı beynine de parçalar göndermiş gibi görünüyordu.

Hangi cehennemdeydi ve neden oradaydı?

Ne zaman düşünmeye çalışsa, sanki kafatasının içinde keskin usturalardan oluşan bir kaleydoskopu harekete geçirmiş gibi hissediyordu.

Zing.

Daha fazla havai fişek onu çenesini sıkmaya ve vücudunu olduğu yerde sarsılmaya zorladı ama yine de Garcia hatırlamaya çalışmak için acıyı elinden geldiğince beynine itti. Ne olduğunu hatırlayabilseydi, muhtemelen daha iyi bir şansa sahip olurdu... Tam olarak ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Düşün dostum... düşün, diye ısrar etti.

Kafasının içindeki kaleydoskop yeniden döndü.

Keskin usturalar konfeti gibi düştü.

Daha fazla acı.

Daha sarsıcı.

Ama sonunda çenesinin kasılmasının ardından bir şeyin parçaları ona geri dönmeye başladı. Ve hızla geri geldiler - okul sınıfı... destek grubu... kendine George diyen geç gelen kişi... dışarıdaki park yeri... siyah kamyonet... arabasının içinde oturan... ve sonra hiçbir şey... ta ki bu karanlık cehennemde uyanana kadar.

Hunter'ın ona bir keresinde Garcia'nın hafızasındaki boşluğa "seçici amnezi" adı verildiğini açıklamıştı. Genellikle bir tür travmatik olaydan kaynaklanır. Kişiyi travmatik olayın neden olabileceği türden psikolojik kırılmalardan korumak için beyin, olayın sadece bir kısmını unutmayı seçecektir. Bu yüzden kendisini bilinçsiz hale getiren saldırının hemen öncesine kadar bütün geceyi hatırlayabiliyordu. Hafızasında eksik olan tek şey, olayın en travmatik kısmı olan saldırının kendisiydi.

Garcia ellerini tekrar hareket ettirmeye çalıştı. Bunu yaparken bileklerine bir şeyin battığını hissetti ama vücudunun etrafında dolaşan acı o kadar yoğundu ki bileklerindeki kazıma bir yaz esintisi gibi geliyordu.

Garcia ellerini vücuduna getiremediğinden, içinde bulunduğu durumu daha

iyi anlamaya çalışarak parmaklarını kullanarak etrafı yokladı. Bileklerindeki bağların ne kadar sıkı ve ne kadar ince olduğuna bakarak bunların fermuar olduğunu tahmin etti. Bileklerinin bağlı olduğu şey, metal bir tüp veya benzeri bir şey gibi sert ve silindir şeklindeydi.

Garcia aynı zamanda onun yatar pozisyonda olduğunu, bacaklarını altına uzattığını ve ayak bileklerinin muhtemelen başka bir çift fermuarla yerine sabitlendiğini de hissedebiliyordu. Varabileceği tek sonuç bir tür hastane yatağına ya da sedyeye bağlanmış olduğuydu.

Garcia, toplayabildiği tüm gücü kullanarak vücudunu yukarı doğru çekmek için kalçasını itti. Bu çaba omurgasının yukarısına ve aşağısına bir acı dalgası daha gönderdi ama o başka bir şeyi de çözmeyi başardı. Sadece vücudu sarsıldı. Yatması gereken yatak bir santim bile hareket etmiyordu, bu da ona ya çok ağır bir yatak olduğunu ya da yere cıvatalanmış olduğunu gösteriyordu.

Flaş.

Bir anda ışıklar açıldı.

Sonunda gözlerinin gerçekten açık olduğu doğrulandı, çünkü ışık gözbebeklerinden geçip retinalarına ulaştığında sanki bir iğne korneasını delmiş ve şimdi göz küresini kazımaya başlamış gibi hissetti. Acının tamamen yeni bir boyutu yaratıldı ve acıyla birlikte çılgın bir renk patlaması meydana geldi ve görüşünü bulanıklaştırdı.

Garcia içgüdüsel olarak gözlerini mümkün olduğu kadar sıkı kapattı ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Acı çoktan sinirlerine yayılmıştı ve renkler gelmeye devam ediyordu.

Yüzünü buruşturdu ve yüzünü buruşturdu, bu da boyun kaslarının sanki kopmak üzereymiş gibi daha da gerilmesine neden oldu.

"Senin için çok mu parlak?"

Erkek sesi Garcia'yı şaşırttı ama o bakma dürtüsüne direndi ve gözlerini sımsıkı kapalı tuttu. Eğer o anda onları açarsa zaten hiçbir şey göremeyeceğinin farkındaydı. Tanrı bilir ne kadar süredir karanlıktaydı, bu yüzden uyuşturulmamış olsa bile, ki öyle olduğundan emindi, gözbebekleri doğal olarak büyüyecekti. Olan tek şey, gözlerinin odadaki ışığı yutması ve ışık, zaten her şeyi tüketen acı ateşini daha da körüklemesi olurdu.

Bunun yerine Garcia burnundan nefes aldı ve sese konsantre olmaya çalıştı.

'Sizin için ışıkların rengini azaltmamı ister misiniz?'

Garcia bu sesi daha önce duymuştu. Olduğunu biliyordu.

Hâlâ gözlerini kapalı tutarak cevabını başını salladı.

Garcia göz kapaklarının ince derisinden ışıkların karardığını hissetti. "Acele etmeyin" dedi ses. 'Fazla hevesli olmayın. Öğrencileriniz yakında alışacaktır.

Elbette Garcia bu sesi daha önce duymuştu. Aynı destek grubu toplantısında oturuyorlardı; geç gelen George, değil mi? Garcia yeniden gözlerini açmaya çalıştı. Önce sadece bir saç teli... sonra bir kısmı... sonra da yarısı.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi ses onu. 'Yavaşça yapın, yoksa ışık cehennemden gelen bir yıldırım gibi hissedilecek.'

Garcia sonunda gözlerini tamamen açmayı başardı. Bunu yaparken, ışık düğmesinin yanında duran adam, ışığı tam güce döndürdü ve odayı öyle bir parlaklığa boğdu ki, bu Garcia'nın bronzlaşmasına neden olabilirdi.

"Siktir!" diye bağırdı Garcia, hemen göz kapaklarını tekrar çarparak kapattı ama artık çok geçti. Acı gözlerinin arkasında patladı, beynini sardı ve mengene gibi sıkıştırdıktan sonra vücudunun her atomuna bir tsunami gibi yayıldı.

"Gerçekten mi?" Adam güldü. 'Bunu senin için daha keyifli bir deneyim haline getirmek için burada olduğumu mu düşünüyorsun? Sen de lanet bir masaj ister misin? Ben bu konularda iyiyim.'

Garcia yaklaşan adımları duydu. Birkaç saniye sonra adam tekrar konuştu ama bu sefer sesi Garcia'nın kulağının dibindeydi.

'Şu anda hissettiğin o küçük acının tadını çıkarsan iyi olur - ve bu *biraz* acı – çünkü karşınıza çıkacak şey ruhunuzun gemiyi terk etmek istemesine ve bedeninizi burada çürümeye bırakmasına neden olacak. Ne dediğimi anlıyor musun?'

Acı o kadar yoğundu ki Garcia'nın başı dönüyordu... aslında çok başı dönüyordu. Tekrar bayılmak üzereydi ama bir gecikme olmuştu... gözlerini açmasıyla ışık düğmesini tutan adamın onu yeniden tam güce getirmesi arasında bir tereddüt vardı. Sadece küçük bir boşluktu ama Garcia'nın odadaki diğer kişiyle gözlerini kilitlemesini sağlayan bir boşluktu ve işte o zaman yanıldığını anladı.

Kendisinden sadece birkaç metre uzakta durduğunu gördüğü kişi, destek grubu toplantısına geç gelen George değildi. Bu, tırtıl kaşlı adam Trevor'dı.

Elli Beş

Sıçrama.

Dondurucu su dolu kova tam olarak yapması gerekeni yaptı; Garcia'yı yeniden uyandırdı.

Bu kez, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde korkuyla uyandı, umutsuzca nefes nefeseydi. Kalbi göğsünün içinde öyle şiddetli atıyordu ki göğüs kafesini kırıp kucağına düşeceğini sandı. Kan çanağına dönmüş gözleri yeniden odaklanmaya çalışırken çılgınca kırpıştı.

Bu tam olarak adamın alışık olduğu 'Neo Patlama' değildi ama Garcia da tam olarak mahzeninde isteyebileceği türden bir kurban değildi. Ama tıpkı söylendiği gibi; her şeyin bir ilki vardı.

"Ve işte buradasın." Adamın sesi odada yankılandı. Gerçekte ne olduğundan hala emin olamayan Garcia'nın beyni, kimyasalların yol açtığı bir uykunun sersemliği ile suyun yüze çarptığı sert uyanış arasında sıkışıp kalmış, ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu.

Garcia kendini bir kez daha karanlık bir odada buldu ama bu sefer oda ilk geldiği zamanki kadar karanlık değildi. Yine de gözleri yeniden odaklanmaya başlamadan önce bir süreliğine loş ışıkla mücadele etmek zorunda kaldı.

Garcia'nın fark ettiği ilk şey artık yatar pozisyonda olmadığıydı. Oturuyordu. El ve ayak bilekleri hala sıkı bir şekilde bağlıydı, muhtemelen içinde bulunduğu sandalyenin bacaklarına ve kollarına bağlıydı, ama bu sefer sandalyenin yüksek kısmından dışarı çıkan iki kalın tahta çubuğun arasına yerleştirilmiş kafası da öyle. arkalık. Garcia'nın başka bir fermuar olduğunu tahmin ettiği ince bir şerit alnına dolandı, başını geriye doğru bastırdı ve onu tamamen hareketsiz hale getirdi. Hiçbir yolu yoktu
başını herhangi bir yöne çevirebilir veya hareket ettirebilirdi. Garcia'nın o belirli

noktada yapabileceği tek şey paniğe kapılmamaya çalışmaktı.

Gözbebekleri yavaş yavaş zayıf ışığa alışmaya başladıkça etrafındaki karanlık farklı şekillere ayrılmaya başladı. Çevresini tanımlamaya çalışmak için gözleri sağa sola hareket ediyordu, ancak herhangi bir kafa hareketi olmadan görüş alanı son derece sınırlıydı; çoğunlukla sadece dümdüz ileri ve dümdüz ileride görebildiği tek şey, birkaç metre önünde duran bir adamdı.

Adam masaya benzeyen bir şeye yaslanarak, "Tekrar hoş geldiniz" dedi.

Garcia, bakışlarının yüzüne yerleşmesine izin vermeden önce ilk önce onun -uzun boylu, yapılı, geniş omuzlu- tüm vücudunu inceledi. Bunda tanıdık bir şeyler vardı ama Garcia ayrıntıların hiçbirini tanıyamıyordu - küçük burun, düşük elmacık kemikleri, tıraşlı kafa, açık kahverengi gözler ve kaşların olmaması, tüm yüzünün tuhaf görünmesine neden oluyordu.

Garcia konsantre oldu, beyni onu hafızasında en ön sıradaki görüntüye yerleştirmeye çalışıyordu çünkü daha önce, tekrar bayılmadan hemen önce elektrik düğmesinin yanında dururken gördüğü adamın tırtıl olduğundan emindi. kaşları Trevor.

Adam Garcia'yı açık bir kitap gibi okuyordu.

Kollarını önünde kavuşturup tıpkı Trevor gibi ses çıkararak, "Sesime konsantre ol" dedi. 'Yüzüm beni doğru bir şekilde yerleştiremeyeceğiniz kadar farklı.' Durakladı ve sanki kaşları olsaydı yukarıya doğru kıvrılıp gözlerini genişletecekmiş gibi görünüyordu, ancak kaşlarının yerinde kesinlikle hiçbir şey yoktu. olması gerektiği gibi, yüz hareketi zaten tuhaf olan yüzünün ya komik ya da korkutucu görünmesine neden oldu. Garcia hangisi olduğunu anlayamadı.

"Ayrıca," diye devam etti adam, sakin bir sesle, "'özellik dikkatinin yer değiştirmesi' adı verilen bir numara kullandım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?'

Garcia derin bir nefes aldı. Bu Hunter'ın yıllar önce Lucien Folter adında bir suçluyu kovalarken ona açıkladığı başka bir şeydi.

Uzun metrajlı dikkatin yer değiştirmesi, birisinin bir kılık değiştirmesi ve bu kılık değiştirmenin bir veya iki yönünü aşırı vurgulamasıydı.
sıradışı görünüyor - çok kalın kaşlar, ekstra gür bıyık, yara izi, topallama... sıra dışı bir şey. Bunun gerçekte yaptığı şey, diğerlerini dikkatlerini bu tuhaf özellik

üzerinde yoğunlaştırmaya itmekti. Bu gerçekleştiğinde beyinleri çoğunlukla diğer her şeyi göz ardı ediyordu. Bir şeyler ters giderse ve yetkililere söz konusu kişinin tarifini vermesi için bir tanığın çağrılması durumunda, hafızaları tuhaf bir duruma dönmeye devam edecek, pratikte başka hiçbir şey hatırlamayacak hale gelecekti.

"Ve ben de buna bir amatör gibi aşık oldum," diye yanıtladı Garcia, sesi neredeyse fısıltı halindeydi. 'Tırtıl kaşları, değil mi?' Sözcükler oradaki savunmasız dokuya kırık cam gibi çarptığında boğazını acıttı. Ancak o zaman yaşadığı acı, daha önce hissettiği acının yanında hiçbir şey gibi gelmiyordu. Boyun spazmları sona ermişti... acının havai fişekleri dağılmıştı... gözlerinin arkasındaki jilet kaleydoskopu kaybolmuştu.

Adam güldü ve başını salladı. 'Tırtıl kaşları. Trevor'dan hatırlayabildiğin hemen hemen hepsi bu, değil mi?'

Adam haklı olduğu için Garcia kendini aptal gibi hissetti. Trevor'ın yüzünden hafızasında kalan tek şey tırtıl kaşlarıydı. "Evet, şimdi çok daha iyi görünüyorsun." Garcia yorumun alaycı tavrından kurtulmak için hiçbir çaba göstermedi. 'Haşlanmış yumurta görünümü sana çok yakışıyor.'

Adam dönüp ona baktı ve gülümsedi; kaşların yokluğuyla eşleşmeyen başka bir yüz ifadesi.

Garcia bunun korkutucu olduğuna karar vermişti. Komik değil.

"Peki adın ne?" Garcia bir soru sorma cesaretinde bulundu, sesi biraz da olsa gücünü yeniden kazanmaya başlamıştı. 'Gerçek ismini kastettim. Çünkü onun Trevor... ya da Michael... ya da Russell olmadığından eminim.'

Adam açıkça şaşırmıştı. Garcia'nın bunların hiçbirini bilmesini beklemiyordu.

"Etkilendim." Adam kollarını açtı ve sağına doğru bir adım attı. 'Sana güvenebileceğimden daha fazlasını biliyorsun.'

Adam sağa adım attığında ışık, yaslandığı masanın üzerine yerleştirilmiş farklı nesnelerden yansıyordu.

Garcia'nın oturduğu yerden tanıdığı iki nesne bir tabanca ve bir şişe suydu.

Adam sol elini kullanarak masanın üzerindeki nesnelerden birine uzandı. Tabanca değil. Bunun yerine yedi inçlik paslanmaz çelik bir bıçağı seçti. "Dürüst

olmak gerekirse" dedi, sanki inceliyormuş gibi bıçağı gözlerinin önünde hareket ettirerek. 'Artık bilmiyorum bile ama aslında bir önemi yok, değil mi?'

Adam bıçağı hareket ettirdiğinde Garcia sonunda onu gördü. Sol işaret parmağı ve orta parmakları ilk eklemden itibaren hafifçe dışa doğru kıvrılıyordu. İnce ama yine de dikkat çekici.

Adam yenisini almadan önce bıçağı bıraktı; bu sefer büyük, paslanmaz çelik bir et satırı. 'Bir isim sadece bir isim, değil mi?' Artık satırdaki kendi yansımasına bakıyormuş gibi görünüyordu. 'Ben olmam gereken kişiyim... ve bu zaman zaman değişiyor. Michael... Russell... Trevor... *Carlos*...kim olursa olsun. Sonuçta onlara hak ettiklerini veren sadece benim.' Adamın gözleri satırdan Garcia'ya kaydı. 'Ben intikam getirenim.'

Garcia da "Çok tatlı" dedi. "Bu ismi kendin mi buldun?" Adam tekrar gülümsedi.

Garcia bir anlığına adamın bakışlarına odaklandı. 'Kusura bakmayın ama bıçağın değişmesi ve aşağıya bakmanın beni korkutması mı gerekiyor?'

Adam omuz silkti. 'Bilmiyorum. Bu seni korkutuyor mu?'

"Hayır, pek değil." Garcia durakladı, kaşları hafifçe kalktı. 'Eh, belki birazcık. Ancak bunun nedeni muhtemelen kaşlarınız olmadan alnınızın haftalarca uzamış gibi görünmesidir. Gerçekten nerede başlayıp nerede bittiğini biliyor musun?'

Adam satırı bıraktı. "Hiç şu deyimi duydun mu – alaycılık esprinin en aşağı biçimidir?" Masanın üzerindeki başka bir şeye uzandı; bir mutfak kaynak makinesi.

"Elbette var" diye yanıtladı Garcia. 'Fakat bu düşünce eksik. Aslında söylediği şu ki, alaycılık esprinin en düşük biçimidir ama zekanın en yüksek biçimidir; Oscar Wilde bunu söylemişti.'

'Ah.' Adam etkilenmiş gibi görünmeye çalıştı. 'Eğitimli bir polis. Bu şaşırtıcı."

'Gerçekten mi? O halde ortağımla tanışmalısın Trevor. Sana Trevor diyebilir miyim, yoksa diğer isimlerden birini mi tercih edersin? Bir ismin olmasını, olmamasını tercih ederim.'

"Russell."

'Vay be!'

Fısıldayan isim Garcia'yı tamamen şaşırttı ve olduğu yerde sıçramasına neden oldu. Karşısındaki adamdan gelmemişti. Sağında bir yerden geliyordu. Ve bu onu çok korkuttu.

Refleks olarak başını o yöne çevirmeye çalıştı ama kafa hareket etmiyordu. Öte yandan gözleri sağa doğru fırladı ama konuşan her kimse karanlık gölgelerin arasında gizlenmişti ve görüş alanının çok dışındaydı. Zayıflığına rağmen Garcia sesin kadın olduğunu açıkça tanımlayabildi.

"Kim var orada?" diye sordu.

Cevap yok.

Garcia'nın gözleri önündeki adama döndü. 'Kim var orada? Burada benimle kim var Trevor?'

Kadın sesi tekrar, "Russell," dedi.

“Kimsin sen?” diye sordu Garcia.

Adam kaynak makinesini bıraktı. “Kim o?” Sesi kafası karışmış gibi geliyordu. "Onun için burada olduğunu sanıyordum."

Garcia'nın kalbi, midesinin dibinde kurşun ağırlığına dönüşene kadar battı. Adam ancak yeni bir kurbandan bahsediyor olabilirdi. Zaten günlerdir işkence ettiği biri.

'Ama onun için burada değilsin, değil mi?'

"Dinle," dedi Garcia, odada onunla birlikte olan herkese hitap ederek ve kendinden emin görünmek için elinden geleni yaparak. 'Her şey yoluna girecek, tamam mı? LAPD'de dedektifim. Seni buradan çıkaracağız.'

Russell güldü. "Bundan emin misiniz, Bay En Yüksek İstihbarat Biçimi, LAPD Dedektifi?" Çünkü benim durduğum yerden bakıldığında durum senin için pek iyi görünmüyor.'

Garcia gözlerini Russell'dan ayırmadı.

Russell, “Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?” diye sordu.

Garcia sessiz kaldı.

'TAMAM. Sana göstereyim.”

Russell, Garcia'nın oturduğu yere doğru yürüdü ve sandalyesinin etrafında döndü. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Garcia.

Russell ona cevap vermek yerine tekerleklerin kilidini açtı ve sandalyeyi

doksan derece sağa çevirdi.

Orada karanlıktan başka bir şey yoktu.

“Merhaba?” Garcia tereddütle seslendi.

Russell sağa hareket etti ve yeni bir duvar anahtarına bastı.

Loş bir ışık canlandı ve Garcia'nın yaklaşık bir buçuk metre ilerisindeki bir noktayı aydınlattı.

Gördüğü şey karşısında gözleri büyüdü. Aynı zamanda midesinde bir çukurun açıldığını hissetti.

Garcia bir buçuk metreye bir metreden daha büyük olamayacak bir hayvan kafesine bakıyordu. İçinde ancak bir kadın kırıntısı olarak tanımlanabilecek şeyler vardı. Garcia onun kim olduğunu bilse bile onu tanıyabileceğinden şüpheliydi. Gerçekten de artık üzerinde hiç et kalmamış gibi görünüyordu; yalnızca derisi ve kemikleri vardı; bunların bir kısmı ince derisini yırtıp dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu. Kanla kaplanmış, çirkin bir top şeklinde kıvrılmış yerde yatıyordu. Gözleri yuvalarının içinde neredeyse gevşemiş gibiydi... yanakları ağzına çökmüştü... ve dudakları tamamen kaybolmuş, yerini ince, renksiz bir çizgiye bırakmış gibiydi. Işığın sarkık teninden yansıyan şekli, yalnızca koyu damarlarını vurgulamaya hizmet ediyordu ve onu Hollywood gişe rekorları kıran bir yapımdan fırlamış bir zombi gibi gösteriyordu. Bulunduğu konum nedeniyle Garcia, çiğ et ve topaklanmış kan karışımından başka bir şey olmayan ayak tabanlarını görebiliyordu.

O ölüyordu. Bu konuda hiçbir soru yoktu.

"Seni canavar orospu çocuğu," dedi Garcia, bakışlarını hayvan kafesinin içindeki incecik figüre dikerek.

“Ne?” dedi Russell arkasından. 'Bu sefer alaycı şaka yok mu? Sorun nedir Bay LAPD Dedektifi? Senin için yeterince komik değil mi?' Yerdeki kadın Garcia'ya bakmaya çalıştı ama o kadar zayıftı ki başı yere düştü.

Garcia boğazının sıkıştığını hissetti.

Bir insan ne kadar kötü olabilir?

Russell, Garcia'nın sandalyesini orijinal konumuna döndürdü, tekerlekleri kilitledi ve alet masasına geri döndü. Bunu yaparken el cihazını eline aldı yine kaynak makinesi.

Russell, Garcia'ya doğru iki adım atıp kaynak makinesini yakarak, "Sana birkaç soru soracağım" dedi. 'Bu yangının teninize ne kadar yaklaşacağı cevaplarınıza bağlı olacaktır.'

Sessizlik.

Russell, "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

Garcia'nın derisi tüylerim diken diken oldu. *Biz*. 'Beni' değil 'bizi' nasıl buldunuz? Kendinden ve kafesteki kadından mı yoksa kendisinden ve suç ortağından mı bahsediyordu?

"Biz mi?" Garcia şansını denedi. 'Biz kimiz?'

Russell, Garcia'ya kaşlarını çattı, bu da yüzünün bir kez daha kaşsız, yabancı görünmesine neden oldu. "Gerçekten hiçbir şey hakkında hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?" Masanın olduğu yere doğru yürüdü ve diğer taraftaki başka bir ışık anahtarına uzanmadan önce kaynak makinesini oraya geri götürdü. Bu, masanın birkaç metre solundaki bir ampulü ateşledi; zayıf ışığı Garcia'nın görüş alanına düştü.

"Tanrım!" Garcia nefesini tuttu, kalbi artık boğazının dibinde atıyordu. Gerçekten baktığı şeye inanamıyordu.

O ve Hunter yanılmışlardı.

İkisi yoktu.

Üç tane vardı.

Elli Altı

Gecenin o saatinde Hunter, siren sesleri eşliğinde North Long Beach'i Watts'tan ayıran sekiz mili on dakikadan kısa bir sürede kat etti. Milton'ın aynı anda cep telefonuna ve araba navigasyon sistemine gönderdiği GPS koordinatları, Hunter'ı Firth Bulvarı'na ve Thomas Riley Lisesi otoparkının girişine götürdü.

Otoparkın tamamı yarı karanlıktaydı ve yalnızca iki elektrik direği çalışıyordu. İlki bulvar üzerinde, otopark giriş kapısının hemen dışındaydı. İkincisi ise arsanın diğer tarafındaki okul binalarından birinin yanındaydı. Garcia'nın arabası iki

elektrik direğinin tam ortasına park edilmiş, neredeyse gölgelerin arasına gizlenmişti. Hemen arkasında LAPD'nin siyah beyaz bir birimi park edilmişti. Yanıp sönen ışıkları açıktı ve Hunter, araçlarının dışında iki üniformalı memuru görebiliyordu. Garcia'nın Honda Civic'ini kontrol ediyor gibiydiler.

Hunter polis aracının yanına park etti ve hemen arabasından indi. Bunu yaparken Honda'nın sürücü kapısının yanında duran polis memuru yüzünü ona çevirdi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, değil mi?" dedi polis memuru, el fenerinin ışığı dedektife doğru ilerlerken gözleri Hunter'a doğru genişledi. Hunter ancak o zaman memurun Emiliano Esqueda olduğunu anladı. “Burada neler oluyor?” diye sordu Emiliano, bakışları Hunter'ın üzerindeydi. Yolcu camından Garcia'nın arabasına bakan ikinci polis memuru vücudunu doğrulttu ve şapkasını başına taktı. Hunter başını sallayarak, "Bu Dedektif Garcia'nın arabası," diye yanıtladı. "Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Emiliano başını salladı.

Hunter, "Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

“Buraya yeni geldik.” Emiliano diğer memura baktı.

"Sizden yaklaşık bir dakika önce" diye onayladı.

Emiliano, Hunter'a omuz silkip otoparkı işaret ederek, "Dispatch'ten tehlikede olan olası bir polis memuru için telsiz aldık" diye açıkladı. 'Burada bu yalnız araç dışında bunların hiçbiri yok. Siz geldiğinizde biz de kontrol ediyorduk.”

Hunter Garcia'nın arabasına yaklaştı. Sürücünün camı ardına kadar açıktı ama zorla girme ya da boğuşma belirtisi görmedi. Kapıda kan yoktu... koltuklarda kan yoktu... arabanın dışındaki yerde de kan yoktu. Hunter yolcu koltuğunda ortağının cep telefonunu gördü.

Hunter, "Bagajı henüz kontrol etmedin mi?" diye sordu.

"Dediğim gibi," diye yanıtladı Emiliano. ‘Buraya yeni geldik. Siz geldiğinizde biz de arabayı kontrol etmek üzereydik. Henüz hiçbir şeye dokunmadık.”
“Güzel,” dedi Hunter, üç çift lateks eldiven almak için arabasına doğru yürürken. ‘Burası muhtemelen bir polis memurunun kaçırıldığı sahne. Bu yüzden dokunduğunuz her şeye çok dikkat edin.' Her birine birer çift eldiven verdi. “Bir polis memurunun kaçırılması mı?” diye sordu Emiliano, gözleri

Hunter'dan ikinci polis memuruna, sonra tekrar Hunter'a kaydı. "Buradan mı?"

Hunter arabanın etrafından dolaşıp yolcu kapısını açtı. "Dedektif Garcia bu akşam erken saatlerde bu okulda bir destek grubu toplantısına katılıyordu." Garcia'nın cep telefonuna uzandı. 'Bir saat kadar önce gerçekleşen toplantı bittiğinde bana mesaj atması gerekiyordu. O yapmadı."

"Destek grubu toplantısı mı?" Emiliano dönüp okul binasına baktı. 'Ne tür bir destek grubu?'

Hunter, "Bu devam eden bir soruşturmanın parçası" diye açıkladı. 'İkimiz de toplantılara gizli olarak katılıyorduk.'

Hunter, Garcia'nın cep telefonunu uyandırmak için yan düğmeye bastı ve ekranına dokundu. O ve Garcia uzun zaman önce böyle bir şeyin olması ihtimaline karşı cep telefonu ve bilgisayar giriş şifrelerini paylaşmışlardı.

İkinci memur, "Yani sen de toplantıda olan birinin onu götürdüğünü düşünüyorsun?" diye sordu.

"Mantıklı sonuç bu olurdu." Hunter başını salladı.

Garcia'nın cep telefonunda her zaman kullandıkları kısa mesaj uygulamasına giderek Garcia'nın ona gönderdiği son mesajı kontrol etti. Gönderen bir mesajdı önceki akşam, Garcia'nın destek grubu toplantısı bittikten sonra - *Ve yine... hayır... bu gece hiçbir şey yok. Sabah görüşürüz.*

Hunter son çağrıyı kontrol etti. O akşam saat 19:09'da Garcia'nın karısı Anna'ya yapılmıştı.

Hunter, Garcia'nın cep telefonunu henüz cebine koymuştu ki, kısa boylu ve tıknaz, Hintli Amerikalı bir adam okul binasından çıkıp durdukları yere doğru ilerledi.

Yaklaşınca "Burada bir sorun mu var?" diye sordu. Hunter da

karşılık olarak "Sen kimsin?" diye sordu.

Adam, "Ben okul bekçisi Pakesh'im" diye yanıtladı, bakışları grubu dolaşıyor, işaret parmağı okul binasını işaret ediyordu. 'Polis ışıklarını gördüğümde otoparkın kapısını kilitlemeye geliyordum.'

Hunter, "Bu otoparkta herhangi bir CCTV kamerası var mı, Pakesh?" diye sordu, pek umut beslemiyordu. Durduğu yerden hiçbir şey göremiyordu. Bekçi, "Hayır, burada hiçbir şey yok" diye yanıtladı. "Burası çok sessiz bir okul."

“Sadece kadınlar var, değil mi?” dedi Emiliano başını sallayarak.

"Doğru" diye onayladı Pakesh. 'Bu, LA Birleşik Okul Bölgesi'nin bir parçası olan hamile küçükler ve genç anneler için özel bir okul. Binanın birkaç koridorunda birkaç CCTV kameramız var ama hepsi bu.'

Hunter, Garcia'nın arabasındaki torpido gözünü açma düğmesine basarken nefes verdi. Orada ortağının silahını ve rozetini buldu. Bu kötüydü; Garcia'yı kim kaçırmışsa onu şaşırtmıştı çünkü silahına uzanma şansı bile olmamıştı. Fail ayrıca Garcia'nın cep telefonunu ve arabasını geride bırakacak kadar akıllıydı. Artık onu GPS ile takip edebilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Hunter, Pakesh'e, "Bu gece okulda bir destek grubu toplantısı yapılacağını biliyor muydun?" diye sordu.

Pakesh başını salladı. "Bu Bayan Kimura'nın destek grubu." Teresa Kimura ama kendisine Tessa denilmesinden hoşlanıyor. O çok hoş bir bayan. Yıllardır her Cuma akşamı buradaki grubu yönetiyorum.'

Hunter, "Bu akşamki toplantı için hangi sınıfı kullandıklarını biliyor musun?" diye sordu.

Pakesh bir kez daha okul binasına dönerek "Evet" diye yanıtladı. ‘Sınıf 233, şuradaki binada.’

Hunter tekrar, "O koridorda CCTV kamerası var mı?" diye sordu.

‘Evet ama kapalı.’

Emiliano, “Kapalıysa güvenlik kamerasının ne anlamı var?” diye sordu. Pakesh, "Tessa'nın isteği" diye yanıtladı. ‘Üyelerinin anonimliği için.’ ‘Hangi destek grubu?’ Emiliano tekrar. 'Kimi destekliyor?' Pakesh, 'Aile içi şiddetle mücadele eden insanlara yardım eden bir grup' diye doğruladı.

Emiliano'nun gözleri, sakin bir şekilde tekrar Pakesh'e hitap eden Hunter'a doğru kaydı.

'Grup bu akşam erken saatlerde toplantıdan ayrılırken sıra dışı bir şey gördünüz mü?'

“Sıra dışı mı?” Pakesh emin görünmüyordu.

Emiliano, "Garip bir şey var mı?" diye açıklamaya çalıştı. 'Bir tartışma olabilir mi? İki veya daha fazla grup üyesi arasında bir tür tartışma mı var? Otoparkta kavga mı var? Yüksek sesle bağırmak mı? Herhangi bir şey?'

Bekçi bir kez daha başını salladı. 'Bu gece grubun ayrıldığını bile görmedim. Ben diğer binada birkaç masayı tamir ediyordum." Omuz silkti. 'Benim böyle şeylerle aram iyidir, biliyor musun? Kendin Yap şeyler.'

Hunter vücudunu doğrulttu ve boş otoparka baktı; aklı elindeki birkaç seçeneği gözden geçiriyordu.

Destek grubu moderatörü Teresa Kimura ile temasa geçebilirdi ama Teresa Kimura nasıl yardımcı olabilirdi? Hunter, kendisinin ve Garcia'nın son iki hafta içinde katıldığı tüm destek gruplarında olduğu gibi, Teresa Kimura'nın yoklama kağıdı tutmadığından emindi. Yoklama ve isim kontrolü yapılmadı. O akşam grup toplantısına katılan herkesi hatırlasa bile bunun ne faydası olacaktı? Ne yapabilirdi? Bir eskiz sanatçısına altı, sekiz... on farklı eskiz mi vereceksiniz? Peki LAPD'nin hepsini bulması ne kadar sürer?

Hunter kendi kendine başını salladı. Yapabileceği en iyi şey, otoparka mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde bir adli tıp ekibi göndermek ve Garcia'nın arabasından bir şey çıkarabileceklerini ummaktı; belki kapılardan birinden parmak izi ya da
Aracın içinde bir yerden saç kökü alınmış ama o da karanlıkta çekilmiş bir çekim.

Garcia arabasına iyi bakmıştı ama Hunter en az birkaç haftadır arabasını yıkatmaya vakti olmadığını biliyordu. Adli tıp onlarca farklı parmak izi ve/veya DNA profili ortaya çıkarabilir. Ve bunların hepsi zaman aldı... Garcia'nın aldığından çok daha fazla zaman aldı.

Hunter, deneyiminden dolayı, bir failin bir polis memurunu rehin aldığında bunun temelde yalnızca iki nedeni olduğunu biliyordu. Fail, kendisini köşeye sıkıştırılmış bulursa ya memuru pazarlık kozu olarak kullanacak ya da o memur öldürülecekti. Ve bu suçlu herhangi bir köşeye sıkıştırılmadığına göre neden Garcia'yı pazarlık kozu olarak kullansın ki?

Elli Yedi

Loş ışığa rağmen Garcia, Russell'ın durduğu yerin solundaki iki kişiyi açıkça

görebiliyordu. İkisi de tekerlekli sandalyede oturuyorlardı... tıpkı Garcia gibi ama ikisi de sandalyelerine bağlı görünmüyordu. Orada oturup sessizce odada olup biteni izliyorlardı.

'Ne oluyor?' Bu sözler sönük bir nefeste duyuldu.

Garcia bir adamla bir kadına bakıyordu. İkisi de seksenli yaşlarında görünüyordu ama Garcia kolaylıkla yanılıyor olabilirdi. Kesin olarak söylemek imkansızdı çünkü ikisi de neredeyse mumyalanmış görünüyordu. Pullu derileri tuhaf bir şekilde vücutlarında kalan etlere yapışmıştı. Yüzleri sanki yıllardır güneşi görmemişler gibi çökmüş ve hayalet gibi beyaz görünüyordu. Neredeyse bulutlu gözlerinin çevresinde tuhaf çizikler vardı ve bakışları tamamen kaybolmuş gibiydi... hatta katatonik. Dudakları çatlamış, tırnakları kırılmış, iskelet görünümlü elleri karaciğer lekeleriyle kaplıydı ve dişleri ve diş etleri koyu renkteydi... muhtemelen çürüyordu. Adamın saçlarının tamamı dökülmüştü ve kafasındaki deri lekeli ve pul pul olmuştu. Kadının durumu pek iyi değildi, kafasında yalnızca birkaç çözülmüş saç teli kalmıştı.

Tavandaki loş ışık üzerlerine düştüğünde birkaç kez gözlerini kırpıştırdılar. Adam sanki ışık gözlerini acıtıyormuş gibi bir kez irkildi. Bu ikisinin Hunter ve Garcia'nın şüphelendiği gibi Russell'ın suç ortakları olmadığı açıktı... Onlar onun kurbanlarıydı.

Russell yaşlı çifti işaret ederek, "Sizi annem ve babamla tanıştırayım" dedi.

Garcia'nın bakışları ona kaydı ve ardından uzun bir tereddüt yaşadı.

"Bunlar... senin ailen mi?" diye sordu, gözleri iri iri açılmış, kaşları çatık.

Russell yanıt olarak "Tek ve aynı" dedi. "İstersen onlara teşekkür edebilirsin." Garcia'nın ifadesi kafa karışıklığını ele veriyordu.

Russell omuz silkerek, "Biraz önce bana canavar bir orospu çocuğu dedin," diye açıkladı. 'Eh, olduğum her şeyi...olduğum her şeyi onlara borçluyum. Beni onlar yarattı." Yaşlı çifte gülümsedi. 'Ve demek istediğim *yaratıldı*Yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Garcia o anda gerçekte ne olduğundan pek emin değildi. Russell,

"Gerçekten çocuğunuz var mı, Dedektif?" diye sordu.

'Hayır, bilmiyorum.'

"Ama ebeveyn olmanın önemini anlıyorsun, değil mi?" Russell bir cevap

beklemedi. 'Dedikleri gibi, bunun bir sevgi emeği olması gerekiyordu. Anne baban seni bu çılgın dünyaya getiriyor ve onların temas kuracağın ilk insanlar olması gerekiyor... bu gezegendeki başka bir insan yaşamıyla ilgili ilk deneyimin. Onlar seni büyütmesi ve seninle ilgilenmesi gerekenler... yanında güvende hissetmen, zarardan korunman gerekenler... senin yanında olması gerekenler... ne olursa olsun seni desteklemesi ve savunması gerekenler. Gömleğinin son düğmesini açtı. 'Aslında sen onların bir parçasısın... onların kimliğinin bir uzantısısın. Aynı eti, aynı DNA'yı, aynı kanı paylaşıyorsunuz. *Aile*. Çok şey ifade etmesi gereken o kutsal kelime.'

Bakışları Garcia'ya döndü ve Garcia gözlerinde ateş gördüğüne yemin edebilirdi.

'Seni sevmeleri gerekiyor *koşulsuz olarak*Russell, Garcia'nın onu daha iyi görebilmesi için ışığa doğru adım attı. "Pekala... izin verin size ailemin tek çocuklarını ne kadar sevdiğini göstereyim, Dedektif." "Aile" kelimesi onlar için ne kadar anlamlıydı.' Gömleğini çıkarıp yere düşürdü.

Çenesi açık kalırken Garcia'nın gözleri büyüdü. Neye baktığını anlamak zordu.

Russell sanki boynunun tabanından karnının alt kısmına kadar gövdesinin çoğunu kaplayan kalın, çirkin, kösele gibi yara izlerinden oluşmuş gibiydi: küçük yara izleri, büyük yara izleri, yara izlerinin üstünde yara izleri, çapraz yara izleri. Vücudu bir zulüm halısıydı. Dikiş izleri net bir şekilde görülebildiğinden, bazılarında (büyük olanlar) dikilmişti, ancak dikişlerin bir amatör tarafından kabaca uygulandığını görmek kolaydı. İçlerinde hiçbir simetri yoktu, hiçbir kesinlik yoktu... sadece kaba bir "bu işe yarar" tarzı bir işti. Karnının altında-
Düğmeye bastığında Garcia sigara yanığı izlerine benzeyen yara izlerini görebiliyordu ve sağ meme ucu yokmuş gibi görünüyordu. Onun yerine Garcia'nın görebildiği tek şey, açıkça ateşle kavrulmuş kösele ve buruşuk bir deri parçasıydı.

Russell, Garcia'nın arkasını görebilmesi için arkasını döndü.

'Tanrım, kahrolası Tanrım!'

Daha fazla yara izi – onlarca. Kalçasının hemen üstünde iki yara izi etine batıyordu, neredeyse kurşun yaralarına benziyordu ama o kadar derin değildi.

Russell gövdesini işaret etti. ‘Kaburgalarımdan üçü kırıldı.’ Sol elini kaldırdı. ‘İki parmağım kırıldı.’ Ayaklarını işaret etti. “Ayak parmaklarımdan dördünün yanı sıra.” Sol kulağını işaret etti. ‘Delinmiş bir kulak zarı ve kırık bir yörünge kemiği.’ Gömleğini almak için eğildi. 'Hayır, asla askere gitmedim ve hiç savaşa katılmadım. Benim savaşım burada yapıldı.' Geniş bir şekilde evi işaret etti. “Ve burası.” Başını işaret etti. 'Çok küçük yaştan beri neredeyse her gün dövüldüm. Aslında her şeyin ne zaman başladığını hatırlamıyorum ama on sekiz yaşıma kadar hâlâ küçük bir çocuktum.' Russell gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemeye başladı. 'Hiç arkadaşım olmasına izin verilmedi. Dışarı çıkmama izin verilmedi. Eğer onların kabul etmediği bir şey yaptıysam – önce benimle konuşulmadan konuştum... onların izni olmadan su içtim... masada uyuyakaldım çünkü gecede altı saatten fazla uyumama asla izin vermiyorlardı – herhangi bir şey Kabul etmedikleri bir şey yaptım, dayak sebebi oldu. *Disiplin*, onu aradılar. Ne kadar nazik olursa olsun, ne kadar masum olursa olsun herhangi bir durum, farklı bir ses tonu, bağlam dışı olduğunu düşündükleri bir gülümseme, benim hiçbir zaman anlayamadığım bir öfke krizini tetikleyebilir. Ve onlardan kaçış yoktu. İlk başta denedim. Koşup saklanırdım - yatağın altında... kanepenin arkasında... bir dolabın içinde...' Hatırladığını hatırlayarak başını salladı. 'Yatakların altında saklanan canavarların gerçekten var olması ve başka bir dayakla yüzleşmek yerine beni almaları için dua ederdim.'

Garcia da tek çocuktu ama Russell'ın çocukluğunun nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Sadece bir korku evine kilitlenmiş, endişeden patlayan ve her iki ebeveyninden de kesinlikle taşlaşmış küçük bir çocuk. Söyleyecek kimsesi olmadığı için tüm korkularını, tüm acılarını içeride kilitli tutmak zorunda kalan bir çocuk... dinleyecek kimse yoktu.

Russell devam etmeden önce ailesiyle yüzleşmek için döndü.

“Ve sana gerçekten zarar verebilecek canavarların var olduğunu da bu şekilde öğrendim.” Ses tonu o kadar sakindi ki sanki bir çocuk kitabından bir hikaye okuyormuş gibiydi. 'Ama onlar gardırobun arkasında, kıyafetlerinin arkasında gizlenen gölgeler değil. Yatakların altında, dolaplarda ya da ormanda saklanmazlar. Kabuslarınızdan fırlamıyorlar ve sadece geceleri ortaya çıkmıyorlar. Hayır. Gerçek canavarlar, sizi gerçekten incitebilecek olanlar... sizi gerçekten

korkutabilecek olanlar, sandığımızdan çok daha yakında. Her tarafımızdalar. Ve benim durumumda, bu canavarların benim "Anne" ve "Baba" dediğim insanlarla aynı kişiler olduğu ortaya çıktı.'

Russell'ın ailesinden herhangi bir tepki gelmedi.

Tekrar Garcia'ya bakmak için döndü. 'Küçük bir çocukken sadece elle dayak yiyordum ama kısa sürede bu durum kemerlere, tahta sopalara ve ayakkabılara dönüştü.' Omuzlarını silkti. "Yaşlandıkça dayaklar daha da şiddetli hale geldi; kırbaçlar, zincirler, tel halatlar... sanki beni böyle görünmem için şekillendiriyorlarmış gibi cildi kırabilecek ve başka bir güzel yara izi yaratabilecek her şey. Eğer merak ediyorsanız dedektif, evet, on sekiz yaşıma geldiğimde zaten ucube gibi görünüyordum. Annemle babam evden her çıktığında beni buraya kilitlerlerdi... bir duvara zincirlerlerdi. Bazen günlerce burada kalıyordum.'

Russell'ın sözlerinde o kadar acı vardı ki Garcia'nın bile tüyleri diken diken oldu ama buna şaşırmadı. İnsanoğlu olarak kişiliğimizi çok erken yaşta geliştirmeye başladığımızı, aslında henüz bebekken, gerçek anılar oluşmadan önce, kişiliğimizin başkalarıyla, en yakın insanlarla olan ilişkilerimizden büyük ölçüde etkilendiğini ve şekillendiğini anlamıştı. bize: yani ebeveynlerimize. Garcia'nın duyduğuna göre Russell'ın durumunda bu daha en başından tam bir felaket olurdu. Çocukluğunda yaşadığı psikolojik yıkım, yetişkin yaşamında da ağır bir travma olarak açıkça kendini gösterdi. Kısacası, eğer bir kişi canavarlarla çevrili olarak büyürse, o kişinin bir canavardan başka hiçbir şeye dönüşemeyeceği ortaya çıkar.

"Ama tüm bunlar on sekiz yaşına geldiğimde sona erdi," diye devam etti Russell, dudaklarında bir sırıtış vardı. 'İşte bu, tüm niyet ve amaçlarla, annemle babamın vefat ettiği ve babamın gizli mahzeniyle birlikte bu evi rahatlıkla bana bıraktığı zamandı.'

İşte biz bu noktadayız Garcia düşündü. *Russell'ın evinin altındaki bodrumda kilitli.*

Russell ebeveynlerinin vefatından bahsederken Garcia, tekerlekli sandalyedeki kadının, yani Russell'ın annesinin başını çevirerek ona baktığını gördü. Garcia, biraz önce Russell'ın gözlerinde alevlerin yandığını görmüşse, onun gözlerinde saf, katıksız üzüntüden başka bir şey görmemişti. Öte yandan babası kılını

kıpırdatmadı.

"Yani," diye devam etti Russell. 'Dediğim gibi beni yarattılar... beni bugün olduğum kişi yaptılar. Yani eğer benim bir canavar olduğumu düşünüyorsanız Dedektif, bunun için onlara teşekkür edebilirsiniz çünkü ben yaratılmış bir canavarım. Ben onların yarattıkları canavarım.' Kollarını iki yana açtı - çarmıha gerilmiş durumda - ve ailesine bakmak için döndü. 'Benimle, annemle ve babamla gurur duymuyor musun? Oğlunuzla gurur duymuyor musunuz? Olmamı istediğin şey bu değil miydi? Baba gibi, oğul gibi, değil mi baba?'

Russell'ın annesi gözlerini oğlundan ayırıp tekrar Garcia'ya odaklandı. Russell nefes verdi ve enstrüman masasına doğru yürüdü. 'Babamın kendi işinin olması ve evden çalışması iyi bir şeydi. Annem hayatında bir gün bile çalışmadı. O her zaman tembel bir kaltaktı.' Russell'ın annesinden herhangi bir tepki gelmedi.

'İkisinin de çok fazla arkadaşı yoktu, dolayısıyla ölümlerinin hikâyesini anlatmak o kadar da zor değildi.'

"Annenle babanı hayatta tuttun," diye sordu Garcia, "on sekiz yaşından beri de bodrumunda mı kilitliyorsun?"

'On yedi yıl.' Russell neredeyse o son kelimeyi söyledi.

"Kahretsin!" diye fısıldadı Garcia. Öfkenin büyüklüğünü, anne babanızı on yedi yıl boyunca esir tutmak için gösterilen özveriyi anlamak imkânsızdı. Bu, ne kadar zaman geçerse geçsin bir türlü dağılmayan türden bir nefretti. Bu, pişmanlığa, merhamete, pişmanlığa yer bırakmayan türden bir nefretti. Russell otuz beş yaşındaydı ve görünüşe göre hayatında bir kez bile kimseden sevgi görmemişti. Eğer vücudunda bu kadar çok yara izi varsa, zihninin gerçekte ne kadar parçalanmış olduğunu bilmek imkânsızdı.

Sağından gelen Garcia, hayvan kafesindeki kadının nefes aldığını duydu. O da sanki başka bir destek grubu toplantısına katılıyormuş gibi Russell'ın anlattıklarını dinliyordu.

"Durun, Dedektif." Russell ellerini kaldırdı. 'Ben o kadar zalim değilim, eğer düşündüğün buysa. Onları burada kilitli tuttum evet ama onlara bir kez bile dokunmadım. Ne babama ne de anneme vurmadım. Sonuçta onlar benim *aile*. Ve aile kutsaldır, unuttun mu?'

Garcia'nın ensesinde bir ter damlası belirdi ve omurgasından aşağıya doğru

kaydı.

Russell, 'İlk başta yapacağımı düşündüm' dedi. 'Onlara fiziksel olarak zarar vermek. Sonunda onları buraya getirdiğimde, tıpkı bana yaptıkları gibi onları duvarlara zincirleyip döveceğimi düşündüm. Bende bıraktıkları her küçük yara izinin... aklımdan çıkmayan her kabusun... döktüğüm her gözyaşının... hayatımın her kayıp gününün bedelini onlara ödet.' Durakladı, bakışları uzaklara gitti ve açıkça onu yıllar öncesine götürdü. 'Sonunda bir şeyler yapma cesaretini kazanmam yıllarımı aldı. Onlardan o kadar korkardım ki, karşı koymaktan o kadar korkardım ki, bir zamanlar asla kurtulamayacağıma inandığım bir dönem vardı... Bu evden asla çıkamayacağıma.' Duraklama bir gülümsemeyle geldi. 'Ama o gece yaptım. On sekizinci doğum günümden önceki gece." Russell, ailesine bakmak için döndü. "O geceyi hatırlıyor musun?"

Russell'ın annesinden bir kez daha yanıt gelmedi ama Garcia, onun gözlerinden yaşların akmaya başladığını gördü.

Russell, "Yatmadan önce her zaman içki içerlerdi" diye açıkladı. 'Yani kolaydı... hayal ettiğimden çok daha kolaydı. Her bardağa sadece birkaç damla ve hepsi bu. Uyuyakaldıklarında onları buraya sürükledim ve duvarlara zincirledim ama iş canlarını yakmaya gelince... Cesaretimi kaybettim. Bunu yapamadım. Onlar hâlâ benim babam ve annemdi." Russell nefes almak için bir süre durakladı. 'Bu yüzden onları incitmek yerine dışarı çıktım. Sadece bu evden, uzun süredir yaşadığım cehennemden çıkmak istiyordum. Güneş doğana kadar saatlerce yürüdüm. Sabah, bir parkta bir yerde oturdum ve ne yapacağımı bilmeden, sadece gelip geçen insanları izledim... bir şeyler bulmak için... içimin derinliklerine inmeye çalıştım... belki biraz umut. Umarım işler daha iyi olur. Umarım zaten çok fazla batırmamışımdır." Russell omuz silkti. 'Ama içimde hiç umut yoktu. Sevgi yoktu, şefkat yoktu... hiçbir duygu yoktu. İçimde kilitlediğim tek şey üzüntü ve ailemin bana verdikleriydi. Bu mahzende bulduğum tek gerçek şey. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Dedektif?'

"Öfke mi?" diye cesaret etti Garcia.

"Karanlık," diye düzeltti Russell. 'İçimde bulabildiğim tek şey karanlıktı. O kadar derin bir karanlık ki içinde boğuluyormuşum gibi hissettim. Böylece, on sekizinci doğum günümün sabahı, o parkta tek başıma otururken, yapacağım

şeyin tam olarak bu olduğuna karar verdim: boğulmak. Bir daha bu eve geri dönmemeye karar verdim... Annemle babamı bu Allah'ın unuttuğu bodrumda duvarlara zincirlenmiş halde bırakacaktım ve o banktan kalkıp okyanusu görmeye gidecektim.'

Garcia'nın gözlerindeki soru gözden kaçmadı.

Russell, "Daha önce hiç görmemiştim" diye açıkladı. 'On sekiz yaşındaydım. Bunca yıl birçok farklı plajın bulunduğu bir şehirde yaşadım. Ve bir kez bile okyanusu görmemiştim. Ailem beni asla plaja götürmedi.'

Garcia'nın bakışları Russell'ın ebeveynlerine kaydı ama ikisinden de herhangi bir tepki gelmedi.

"Böylece bu hayattaki son eylemim olarak," diye devam etti Russell, "kendime on sekizinci doğum günü hediyem olarak, gidip okyanusu görmeye ve sonra da içine girmeye karar verdim. Zaten karanlıkta boğulmakta olan biri için okyanus çok daha iyi bir seçenek gibi geliyordu.'

"Ama yapmadın," diye dürttü Garcia. Kaçma planı yoktu ama bir şekilde Russell'ı bir şey düşünene kadar konuşturması gerektiğini biliyordu... eğer aklına bir şey gelirse.

Russel başını salladı. 'Hayır, yapmadım. Küçük bir kıza ve babasına teşekkürler."

Elli sekiz

Russell küçük kız ve babasından bahsettikten sonra başka bir şey söylemedi. Bunun yerine tekrar alet masasına döndü ve Garcia bunun iyi bir hareket olmadığını hemen anladı... en azından kendisi için.

"Küçük bir kız mı?" diye sordu. *Onu konuştur... yeter ki konuştur.* 'Hangi küçük kız?'

Russell masanın üzerindeki enstrümanları inceleyerek bu sefer hangisini alacağına karar vermeye çalıştı.

"Adı Nancy'ydi" diye yanıtladı. 'Ama o zaman bunu bilmiyordum. Onu daha önce hiç görmemiştim. Dediğim gibi bu evden asla çıkmama izin verilmedi. Tam

parkta ne yapacağımı bulmaya çalışırken, ailemi bodrum duvarına zincirlenmiş halde bırakıp kendimi boğmak üzere olduğum fikrine kafa yorarken bu küçük kızı ve babasını gördüm. yanından geç. Onu kolundan o kadar sıkı çekiyordu ki, bir bez bebek gibi görünüyordu. Zavallı kız gözyaşları içindeydi... minik bacakları babasının onu ne kadar hızlı sürüklediğine ayak uydurabilmek için çok çabalıyordu. Oturduğum bankın yanından geçerken ona bağırdı ve kolunu daha sert çekti. Gömleğinin arka kısmı biraz yukarıya doğru kalkmıştı. O sırada morlukları gördüm. Tam o sırada küçük kız başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı.' Russell hiçbir şey yapmadan başını salladı. 'Küçük gözlerinin içinde çok fazla üzüntü ve acı vardı. Anladığım türden bir üzüntü ve acı. Çok iyi bildiğim türden bir üzüntü ve acı. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Bir bakışta onun hayatının nasıl olduğunu tam olarak anladım.' Bakışları Garcia'nınkilerle buluştu. 'İşte o zaman yalnız olmadığımı anladım. Yaşadığım cehennemi yaşayan tek kişi ben değildim. Başkaları da vardı... binlercesi daha. İşte o zaman ailemin bana verdiği karanlığın -içimin derinliklerinde yaşayan karanlığın- bir lanet olması gerekmediğini fark ettim. Bunu bir hediyeye dönüştürebilirim; on sekizinci doğum günü hediyesi.'

"Yani kanunsuz olmaya mı karar verdin?" diye sordu Garcia. "On sekiz yaşında mı?" "Hayır," diye yanıtladı Russell. 'Onlara yardım etmeye karar verdim. Benim gibi insanlara yardım etmeye karar verdim... *aile* hiçbir zaman bir aile olmadı... yara izlerinden oluşan insanlar... tıpkı benim gibi. Böylece kendimi boğmak yerine bu eve döndüm ve hayatımı yeniden planlamaya başladım. Artık bu evin üzerinde ipotek yoktu. O zamana kadar hepsi ödenmişti ve babamın benim birkaç yıl geçinmeme yetecek kadar birikimi vardı.'

Mizahsız bir kahkaha. 'Sonunda babam doğru bir şey yapmıştı.' Garcia sonunda hareketin Russell'ın babasından geldiğini gördü. Oğluna bakmak için yavaşça başını çevirdi ve alt çenesindeki bazı hareketsiz kaslar bir kez seğirdi.

Russell da bunu gördü ama umursamıyor gibiydi.

'Yani' diye devam etti, 'yıllarca biriktirdiğim parayı öğrenmek ve eğitmek için kullandım. Güçlenmeye ihtiyacım vardı çünkü on sekiz yaşımdayken on yaşındaki bir çocuğun vücuduna sahiptim." Garcia'ya gerçekçi bir şekilde omuz silkti. 'Kas kazanmak zordu. Uzun zamanımı ve çabamı aldı ama öğrenmek...'

Dudaklarını büzerken başını salladı. 'Bu tamamen farklı bir oyundu. Çok mantıklı ve analitik bir zihne sahip olduğum ortaya çıktı, bu da hızlı öğrendiğim anlamına geliyor. Programlama, tıp ve borsa gibi sayılarla ilgili her şey gibi bazı konular bana diğerlerinden daha anlamlı geliyor. Bu yüzden üç kitapta da iyi oluncaya kadar kitap üstüne kitap okudum. Özellikle tıpta başarılı olmam birkaç yılımı aldı. Bunu yapabilmen için pratik yapman gerekiyor." Gülümsedi. 'Benim için şanslıyım ki bodrumumda zaten oldukça iyi donanımlı bir ameliyat odası vardı. İhtiyacım olan tek şey pratik konulardı. İlk pratik dersimin kim olduğunu tahmin etmek ister misin?'

Garcia bir düşünceye göz kırptı. 'Küçük kızın babası.'

Russell'ın var olmayan kaşları yeniden havaya kalktı.

Garcia, "O sabah onları eve kadar takip ettin," sonucunu çıkardı.

Russell başını salladı. 'Yaptım ama bu dört, neredeyse beş yıl sonraydı. O sıralarda yirmi üç yaşına girmek üzereydim. Hâlâ aynı evde yaşayıp yaşamayacaklarını bilmiyordum.' Başını bir yana eğdi. 'Öyleydi. Değildi." Garcia bekledi.

Russell şöyle açıkladı: 'Annesi, karısı nihayet bıktı ve çekip gitme cesaretini topladı. Kendisinin de dövüldüğü ortaya çıktı. O bir sarhoştu. Bir gece bir barda ona yaklaştım.

Ona birkaç içki ısmarladım ve içlerinden birine sakinleştirici koydum. Onu buraya getirdiğimde, onun küçük kızına ve karısına nasıl zarar verdiyse, onu da aynı şekilde incittim. Ve bunu yavaşça yaptım. Bir seferde sadece bir yaralanma. O gidene kadar. Ölmesi neredeyse iki ay sürdü. Ama bana onun gibi başkalarını nasıl bulacağım fikrini veren oydu.'

Garcia, "Grupları destekleyin" dedi.

Russell burnunu ovuşturdu. "Buradaki ilk gecesinde acı içinde çığlıklar atarak merhamet dilenirken bana bir sorunu olduğunu bildiğini, iyileşmeye çalıştığını ve destek grubu toplantılarına katıldığını söyledi. O zamana kadar bunu düşünmemiştim ama çok mantıklıydı. Onları aramaya gerek duymadım. Bana geleceklerdi. Tek yapmam gereken oturup beklemekti... ne söylediklerine dikkat etmek ve *ta-da* – uygulama konuları sanki sihirli bir şekilde kendilerini gösterecekti. Mükemmeldi çünkü isminin gizli kalmasını isteyen insanlardan

bahsediyoruz. Toplantılarda sahte isimler kullanıyorlar ki bu aslında pek de önemli değil çünkü bu tür destek grupları toplantılarına kimlerin katıldığına dair kayıt tutmuyor. Anonim olabileceğimiz kadar anonimiz ve üyeler de tıpkı ebeveynlerim gibi yalnız tiplerden olma eğilimindedir; arkadaşlarım yok... umursayacak gerçek bir ailem yok. Eğer ne dediğimi anlıyorsan, gerçekten çok özlenen türden insanlar değiller.' Russell'ın yüzü yeni bir ifadeye büründü ama kaşları olmadığından Garcia bunu tam olarak çözemedi. "Ayrıca, onların ölümlerini kazaymış gibi gizlemek dahiyane bir hareket, sizce de öyle değil mi, Dedektif?" Onlara akla gelebilecek her şekilde zarar verebilirim ama yine de bu yanına kâr kalır.'

Hayvan kafesindeki kadın yeniden öksürdü ve Garcia'nın gözleri sağa doğru kaydı ama işe yaramadı.

Russell öksürüğünü ipucu olarak kullandı. "Örneğin onu al." Kafesi işaret etti. 'Gerçek adı - Jennifer Mendoza - dört yaşındaki kızını oturma odasında bir kafeste kilitli tutan, o da yatak odasında uyuşturucu parası için erkeklerle sikişen kahrolası değersiz bir keş. Kafası iyileştiğinde kızını günlerce beslemedi. Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı, kızının ayak tabanlarına da vuruyordu. O idi *dört yaşında*Kafesteki Jennifer'a seslenmek için döndü. Bütün bunlar şimdi nasıl hissettiriyor Jennifer? İyi?'

'Ben... seviyorum... kızımı...' Sanki bu dört kelimeyi söylemek Jennifer'ın tanrıların gücüne ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Russell yanıt olarak, "Ama tabii ki öyle," dedi. 'Seviyorum *Benim* Ebeveynleri." "Kaç tane?" diye sordu Garcia, alacağı cevaptan korktuğu için ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Az önce bana ilk kurbanını yirmi üç yaşındayken aldığını söyledin; bu on iki yıl önceydi. Bu on iki yılda kaç kişiyi öldürdün?"

İşte yine oradaydı; kaşsız kaş hareketi. ' kelimesini tercih ederim *cezalandırıldı*.'

"Kaç kişiyi cezalandırdınız?" Garcia soruyu yeniden sordu. Dikkatsiz bir omuz silkme. "Ben yaptığım şeyi sayılar için yapmıyorum, Dedektif. Bunu yapıyorum çünkü bu insanlar kendi ilaçlarından bir doz almayı hak ediyorlar. Kendi oğullarına ve kızlarına yaptıkları şeyler... inanamazsınız." Russell bir kez

daha gövdesindeki yara izlerini gösterdi. 'Yara izinden şekil bozukluğuna, kemik kırılmasından ölüme kadar. Ve bunun neden olduğu zihinsel sağlık tahribatından bahsetmeyeceğim bile. İdeal olarak bir sevgi eylemi yoluyla bu dünyaya bir çocuk getiriyorlar. Ama onların verdikleri bu değil... bizim elde ettiğimiz şey bu değil. Aldığımız şey nefret... ve öfke... ve viski nefesleri... ve ruh hali değişimleri... ve var olduğumuz basit gerçeğinden dolayı... var olduğumuz basit gerçeğinden dolayı ceza. *Burada*. Ama bil bakalım ne oldu, anne ve baba?' Russell kollarını iki yana açarak tekrar anne ve babasına döndü. Bir sonraki cümle gıcırdayan dişlerin arasından söylendi. 'Burada olmayı ben istemedim. Bir ucube gibi görünmek istemedim. Bütün bu acıyı... bütün bu acıyı ben istemedim.' Onlara gülümsedi. 'Ama yaptın.'

"Kaç kişiyi cezalandırdınız?" diye tekrar sordu Garcia, Russell'ın ailesine olan öfkesini yarıda keserek.

'Altmış üç.'

Cevap herkesi şaşırttı çünkü cevap Russell'dan gelmemişti. Annesinden geldi.

Elli Dokuz

Russell'ın annesinin sesi zayıf olmasına rağmen silah sesi gibi odada yankılandı ve Garcia ile Russell'ın gözlerini doğrudan ona yöneltti. "Öyle mi anne?" diye sordu Russell, ses tonu sertti.

"Altmış üç," diye tekrarladı. Gözleri oğlununkilerle buluşmadı. 'On iki yıl.'

Kocası yavaşça ona baktı ve onaylayarak başını salladı. Russell'ın davranışlarında tüyler ürpertici olmanın ötesine geçen bir şeyler vardı. annesi kocasının da kabul ettiği şekilde cevap vermişti. Sanki ikisi de oğullarının başarılarından gurur duyuyormuş gibiydi.

Garcia'nın midesi düğümlendi. On iki yıldır radarın altında ve kendi arka bahçesinde faaliyet gösteren bir seri katile bakıyordu. Muhtemelen altmış üç kurbanı olduğunu iddia eden bir katil - kesinlikle kendisi ve Hunter'ın şimdiye

kadar karşılaştığı en üretken seri katillerden biri - ve onların bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Bu nasıl mümkün oldu? Bir hata olmalıydı.

“Nereden biliyorlar?” diye sordu Garcia. "Annenle baban altmış üç kurban olduğunu nereden biliyor?"

‘Çünkü bize izletiyor.’ Russell'ın annesi bir kez daha onu dövdü. Sesi birkaç dakika öncesine göre biraz daha sakindi. ‘Eğer reddedersek, gözlerimizi açmaya zorlamak için göz spekulumunu kullanıyor.’

Garcia'nın nefesi kesildi. Gözlerinin etrafındaki tuhaf çiziklerin nedeni buydu.

'Şunu izle' diye devam etti. ‘İzlememizi istediğinde kullandığı komut bu – *bunu izle*.'

Garcia'nın şaşkın ve sorgulayan gözleri Russell'a dönmeden önce ona çevrildi. “Sen... insanlara işkence edip öldürürken onları izlemeye mi zorluyorsun?”
Russell ona yan gözle baktı. "Sizce de adil değil mi, Dedektif?" Onlara verdikleri psikolojik hasarın en azından bir kısmını geri verin.
Ben?'

Garcia'nın bakışları yoğunlaştı.

“Sana söylediğim gibi.” Russell bunun önemsiz gibi görünmesini sağladı. 'Ben yaratılmış bir canavarım. Ben onların yüzünden bu haldeyim. Ne yarattıklarını görmelerinin adil olduğunu düşünmüyor musun? Sırf onların oğulları olduğum için neler yapabileceğimi izlemek için mi?' Sonunda masadan bir alet aldı: cerrahi bir neşter. Ben onların kendi sanat eseriyim Dedektif; daha derin bir karanlıktan yontulmuş karanlık, isterseniz. Ben onların kendi etiyim... onların kanıyım... onların DNA'sıyım. Ben onların mirasıyım, bu yüzden onların sevgi dolu emeklerinin meyvelerine tanık olmalarına izin vermemin adil olduğunu düşünüyorum.' Kendisini işaret etti. *'Ben.'*

Garcia, Russell'ın babasının yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördü ama o hareket etmedi. Bunun yerine karısı eğildi ve parmak uçlarıyla yanaklarını sildi.

Russell da bunu gördü ama tekrar Garcia'ya doğru yürümeden önce yaptığı tek şey homurdanmaktı. “Artık üzücü hikayeler sona erdiğine göre, Dedektif, nihayet soruma geri dönmek istiyorum.” Garcia'yı gömleğinden yakaladı.

Garcia güldü. 'Korkutma eylemini bırakmalısın. Bunu sana zaten söylemiştim. Çalışmıyor. Bana zarar vermeyeceksin.' Gerçekten yüksek sesle, kafasında olduğundan daha kendinden emin bir ses çıkmasını umuyordu.

Russell ona kaşlarını çatmış gibi baktı. 'Öyle mi, Dedektif? Nasıl anladın?'

Garcia, "Çünkü aptal değilsin" diye yanıtladı. Ben LAPD'de bir cinayet masası dedektifiyim, bir vakayı araştırıyorum... sizin davanızı. Bütün bunları tek başıma yaptığımı mı sanıyorsun?' Russell'ın sorusuna cevap vermeyeceğini bilmesine rağmen durakladı. "Bu resmi bir LAPD soruşturması. Notlar, dosyalar, raporlar var... beni sana yönlendiren bir sürü keşif haritası var." Garcia omuz silkti. 'Soruşturma kapsamında bir destek grubu toplantısına katıldığım gece birdenbire ortadan kayboluyorum. Ne olacağını düşünüyorsun? Ekibim sanki her şey yolundaymış gibi devam mı edecek?'

Russell, Garcia'nın gömleğini bıraktı ve gülümsedi. O kadar yakındı ki Garcia onun keskin nefesinin kokusunu alabiliyordu.

LAPD kendilerinden birinin kaybolmasını pek hoş karşılamıyor. Ellerindeki her şeyle peşinize düşecekler; SWAT ekipleri... SIS... polisler...
eserler. Sizce kapıyı çalmaları ne kadar sürer?' Garcia bu sefer etki
yaratmak için durakladı.

"Bitti, Russell... Michael... Trevor... hangi ismi kullanmak istersen." Sen bunu biliyorsun, ben de biliyorum. Şu anda tüm ekibim tüm notlarımı, tüm soruşturma dosyalarımı, sana ulaşmak için izlediğim yolun aynısını inceliyor. Henüz kapını tekmelemediklerine şaşırdım."

Russell vücudunu doğrulttu.

"Yapabileceğin en iyi şey neşteri bırakıp beni serbest bırakmak... ve kendini teslim etmek. Bunu yaparsan seni vurmayacaklarını garanti ederim." Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin, buna hiç şüphe yok ama en azından hayatta olacaksın.'

Russell, Garcia'ya bir politikacı gülümsemesi göndermeden önce bunu düşünüyormuş gibi yaptı.

Garcia'nın önünde yürümeye başlarken, "Sen iyi bir saçmalıksın Dedektif" dedi. 'Ama yeterince iyi değil.'

"Öyle mi?" Garcia geri geldi. 'Nasıl *Sen* figür?'

Russell, "Sizce ne zamandır buradasınız, Dedektif?" diye sordu.

Garcia tereddüt etti. 'Bilmiyorum. Sen bana söyle."

Russell, "Seni günlerce uyuşturdum" dedi. 'Gözlemlemek... beklemek... haberleri kontrol etmek... ve hiçbir şey. Kapım hâlâ orada... tekmelenmemiş." Garcia'yla yoğun göz temasını sürdürürken dudaklarını yavaşça yaladı. "Kimsenin sizi takip etmesine, en azından bana geri dönmesine imkan yok Dedektif." Arabanı okulun otoparkına bıraktım. Silahın ve rozetin torpido gözünde kaldı. Telefonunuzu tam olarak düştüğü yerde bıraktım. Ve yeni bir yalan denemeden önce, kamyonumu kontrol ettikten sonra seni gözlemlediğim için mesaj atmadığını veya kimseyi aramadığını biliyorum.'

Garcia cevap verecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama elinde hiçbir şey yoktu.

Russell, "O okulun otoparkında CCTV kamerası yoktu" diye devam etti. 'Olanların kaydı yok... seni yakaladığıma şahit olacak kimse yok. Toplantılara ilişkin yoklama formu bulunmamaktadır. İsim yok. Adres yok. Hiç bir şey. Görüyorsunuz Dedektif, kimse size ulaşamıyor çünkü kimse nerede olduğunuzu bilmiyor. Kimse bana ulaşamaz çünkü kimse kim olduğumu bilmiyor ve ben geride kimsenin takip edebileceği hiçbir şey bırakmadı." Tıraşlı kafasını ve kaşlarını işaret etti. "Tıl yok." Yaklaştı ve Garcia'ya parmak uçlarını gösterdi. Ateş nedeniyle üzerlerindeki deri tamamen yaralanmıştı. 'Parmak izi yok.' Derin bir nefes aldı ve bir saniyeliğine gözlerini kapattı. 'Ben bir hayaletim, Dedektif. Bir hayalete ulaşamazlar.'

"Eh, sana ulaştım, değil mi?" Garcia karşı çıkmaya çalıştı.

Bu sefer Russell başını geriye atıp yüksek sesle güldü. Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yoktu. Her iki toplantıdan birinde."

İki toplantı mı? Garcia düşündü. *Neyden bahsediyor?* Garcia şaşkınlığını pek gizleyemedi çünkü Russell bunu anlamıştı. "Hâlâ hiçbir fikrin yok, değil mi?" Bunu takip eden duraklama endişeliydi. 'Peki, seni aydınlatmama izin ver.'

Altmış

Russell devam etmeden önce aletlerin bulunduğu masaya doğru yürüdü ve bir şişe suya uzandı. Kapağını açıp şişeden bir yudum aldı. “Susadınız mı?” diye sordu Garcia'ya.

"Artık değil" diye yanıtladı Garcia.

“Kendine göre.” Russell omuz silkti ve sonunda açıklamadan önce bir yudum daha aldı. 'Bir hafta önce Westchester'daki pazartesi akşamı destek grubu. Mavi kot pantolon, siyah tişört ve beyaz spor ayakkabı giyiyordun. Ben solunuzda iki sandalye oturuyordum. Grupla paylaşımda bulunan ikinci kişi bendim.'

Bu Garcia'nın ilk destek grubu toplantısıydı.

Hafızasını araştırdı ve bulduğu şey onu şaşırttı çünkü çok iyi hatırlıyordu - o akşam sekiz üyeden sadece dördü grupla hesap paylaşmıştı - üçü erkek ve biri kadın. Paylaşan ikinci kişi, uzun dağınık saçlı, ince kaşlı ve dolgun yanaklı, uzun boylu ve kilolu bir adamdı. Kesinlikle Russell ya da Trevor'a benzemiyordu.

O anda Garcia ne kadar aptal olduğuna inanamadı. Hunter, katilin gruptan gruba geçerken kılık değiştirebileceği ihtimali konusunda onu uyarmıştı.

Russell bir kez daha Garcia'nın gözlerindeki şaşkınlığı okudu.

"Kendinizi suçlamayın, Dedektif," dedi, ses tonu gururluydu. 'Yıllar geçtikçe konu kılık değiştirme konusunda bir nevi uzman oldum.' Bir duraksama ve ardından yan bir bakış. 'O gece seni gördüm. Başkalarına tuhaf bir şekilde baktığınızı fark ettim. Sanki bir şey arıyormuşçasına, kollarına ya da ellerine özellikle dikkat ediyormuşsun gibi görünüyordu. Bu beni düşündürdü. Farklı sebeplerden dolayı orada olabilirdin; belki eski kocasından, babasından, üvey babasından ya da başka birinden dayak yiyen biriyle çıkmaya başlamıştın ve onu bulmaya ve ona bir şeyler öğretmeye karar vermiştin.
ders. Ya da belki benim sulandırılmış bir versiyonum olabilirdin... yaptığım şeyin – sadece o ucubelerden bazılarını cezalandırmak için. Gerçekten emin olamadım ama yardım aramak için orada olmadığını biliyordum. Gerçekten de orada belirli birini arıyormuşsun gibi görünüyordu... tanımlanabilir bir fiziksel özelliği olan birini, dövme gibi... bir doğum lekesini...” Russell neşteri sol elinden sağ eline

geçirdi, böylece parmağını sallayabildi. sol elinin parmakları Garcia'ya doğru. '...ya da tuhaf şekilli parmaklar.'

Garcia tepki vermemek için elinden geleni yaptı.

Russell şöyle devam etti: "Sonra, toplantı bittiğinde, seni dışarıda takılırken gördüm." Sende kesinlikle biraz tuhaf bir şeyler vardı ama yine de bu toplantılara katılan insanların çoğu tuhaf. Seni Watts'taki toplantıda gördüğümde çanlar gerçekten çalmaya başladı. Bütün bu süre boyunca gözlerimi senin üzerinde tuttum. İlk karşılaşmamıza çok benzer bir davranıştı ama geç gelen adamla oldukça ilgilenmiş görünüyordun; George, adının bu olduğunu söylemişti, değil mi?'

Garcia'nın içinde öfke hızla ivme kazanmaya başladı. Bunların hiçbirini fark edemediği için kendine kızıyordu.

Russell, "Ama seni dışarıda gördüğümde işler gerçekten değişti" diye itiraf etti. 'Kamyonumu kontrol ederken orada beni aradığınızı biliyordum ama hâlâ kim olduğumu tam olarak bilmediğinizi anladım. Muhtemelen sahip olduğunuz tek şey birkaç küçük ayrıntıydı: erkek, muhtemelen aile içi şiddete veya öfke kontrolü destek gruplarına katılıyor, karanlık bir kamyonet ve çarpık parmaklar. Sonra birden aklıma geldi." Neşteri Garcia'ya salladı. 'Elbette çarpık parmaklar. Oğlunun parmaklarının kırıldığına dair saçma hikayene uyuyordu, değil mi? Muhtemelen gruptaki birinden bir tür anlatı refleksi bekliyordunuz, değil mi?'

Garcia etkilenmişti. Russell yalnızca analitik zekaya sahip, zeki bir insan değildi. Aynı zamanda çok anlayışlıydı.

Garcia sessiz kaldı.

Russell onun tam önünde durdu. "Sizin için gelecek kimse yok, Dedektif." Sesi tüyler ürperticiydi. Neşter sol eline döndü. 'Tıpkı kimsenin hiçbiri için gelmediği gibi... asla... çünkü kimse benim kim olduğumu bilmiyor. aynen yapmadın. Kamyonumu fark ettiğin için şanslıydın. Hepsi bu kadar. Onu kimin kullandığını bile bilmiyordun."

Kalp atışlarının endişeyle birlikte kekelediği uzun bir duraklama oldu.

'Bana göre tek yapmam gereken kamyonumdan kurtulmak ve Los Angeles'taki destek gruplarına biraz izin vermek.' Gülümsedi. "Fakat Los Angeles dışında da destek grupları var, bunu biliyor muydunuz?" Russell'ın sözlerinden

alaycılık damlıyordu. Garcia'nın yanına yürüdü ve neşteri dedektifin boynuna dayadı. “Ama haklıydınız Dedektif. BT *öyle* üzerinde. Senin için.'

Altmış Bir

Garcia kolayca korkan bir tip değildi ama Garcia'nın oturduğu yere hızla yaklaşırken Russell'ın gözlerinde yanan şey, korkunun pompalanan kan gibi vücuduna yayılmasına neden oldu. Bu oyunu kaybediyordu - bunu biliyordu - ve bu da son düdüktü.

"Bekle," diye seslendi Garcia, sesi istediği kadar istikrarlı değildi. 'Ne yapıyorsun?'

Russell, hızlı ve yumuşak bir hareketle bıçağı Garcia'nın boynundan göğsüne doğru hareket ettirdi, gömleğini oradan uzaklaştırdı ve cerrahi neşteri gömleğe saplayarak dedektifin gövdesini açığa çıkarmak için gömleği yukarıdan aşağıya doğru kesti.

"En iyi yaptığım şeyi yapıyorum," diye yanıtladı, neşteri arka cebine koydu, masaya geri döndü ve çenesi anne babasına doğru hareket etmeden önce bir kez daha mutfak kaynak makinesini aldı. “Onlara izlettiriyorum.” Anne ve babasına seslendi. 'Şunu izle.'

Yaşlı çift sanki hipnotize olmuş gibi gözlerini kırpmadan gözlerini öne doğru dikip doğrudan Garcia'ya baktı. Russell'ın emri onları pratikte robotlara dönüştürdü.

Vücudundaki her kas gerilirken Garcia göğüs kemiğinin hemen altında bir panik atak dalgasının sarmalandığını hissetti.

Russell kaynak makinesini yaktı ve Garcia'nın olduğu yere doğru yürüdü. 'Bu soruları yalnızca bir kez soracağım, Dedektif. Eğer cevap vermezsen ya da bana yalan söylersen...'

Garcia gözlerini Russell'a dikti.

'Kamyonum hakkında sahip olduğun bilgi neydi?'

Garcia yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

"Az önce söylediğin gibi - koyu renkli bir Dodge RAM kamyoneti - ya 2500 ya da 3500 modeli." İşte bu kadar. Tek bildiğimiz buydu."

'Peki bu bilgiye nasıl ulaştınız?'

Garcia, "Kamyonunuz 7. Cadde Köprüsü'nde görüldü" diye yanıtladı. 'Terry Wilford'u oradan çıkardığın gece.'

Russell, bu yanıttan hoşlanmadığına karar vermeden önce bir süre Garcia'nın ifadesini inceledi.

'Saçmalık.' Meşaleyi Garcia'nın gövdesinin sol tarafına, altıncı ve yedinci kaburgaların hemen arasına getirdi.

Garcia ateşin hemen kabardığını, ardından derisinin etten sıyrıldığını hissetti. Bazı nedenlerden dolayı hissettiği şeyle çıkardığı gırtlaktan çıkan çığlık arasında iki saniyelik bir gecikme vardı. Ölüleri uyandırabilecek kadar ilkel bir çığlık. Daha önce hiç hissetmediği türden bir acıyla baş etmeye çalışırken vücudu sandalyede şiddetli bir şekilde sarsıldı.

'Orospu çocuğu' diye yüksek sesle bağırdı. Bir saniye sonra burun delikleri yanmış insan etinin kokusunu aldı; Garcia bunun yanmış hayvan etinden oldukça farklı bir koku olduğunu deneyimlerinden biliyordu. 'Ne oluyor? Sorunuzu yanıtladım. Ahhhhhhhh, kahretsin, bu acıtıyor!'

"Hayır," Russell geri geldi. 'Bana saçma bir cevap verdin, öyle yaptın. O gece köprüde kimse yoktu. Kontrol etmediğimi mi sanıyorsun?' Garcia dişlerinin arasından, "Köprüde değil," diye yanıtladı, sesi tizdi. Acı o kadar şiddetliydi ki görüşünü bozdu ve ciğerlerindeki havayı emdi. 'Altında, seni kibirli pislik. O akşam iki LASAN işçisi beton kanalı temizliyordu. Kamyonunuzu fark edenler onlardı.' Russell bir kez daha Garcia'nın yüzünü inceledi ama orada saf ıstırap ve acı ifadesinden başka hiçbir şey yoktu.

Bu cevap da hoşuna gitmedi.

'Daha fazla saçmalık.'

Russell bu sefer ateşi Garcia'nın göğsünün ortasına getirdi ve yavaş, yukarı-aşağı hareketlerle göğüs kaslarının tam ortasında üç inçlik bir deri parçasını yaktı. Alevi, Garcia'nın kaburgalarını yakarken olduğundan en az üç saniye daha uzun süre orada tuttu.

Beyaz-sıcak bir acı o noktadan patladı ve Garcia'nın vücudundaki her sinirde

yıldırım hızıyla seyahat ettikten sonra tekrar beyninde buluşup orada bir nükleer bomba gibi patladı. Kulağa yabancı gelen vahşi bir çığlık daha attı. Bu tükürükle çevrelenmişti ve Garcia'nın ağzından her yöne uçuşuyordu. Vücudundaki her kas o kadar gergindi ki kaval kemiğine ve önkollarına kramplar girmeye başladı. Russell alevi Garcia'nın kabarcıklı ve kömür siyahı derisinden - altındaki et kırmızı, çiğ ve nemli - uzaklaştırdıktan sonra bile sarsılmaya başladı ve saniyeler boyunca sarsılmaya devam etti.

Yanmış etin iğrenç, neredeyse çürümüş kokusu çok geçmeden Garcia'nın burun deliklerine çarptı, midesine daha da hızlı ilerledi ve yemek borusundan yukarı çıkmadan önce orada bulabildiği her şeyi topladı.

Garcia'nın görüşü bulanıklaştı ve kustu.

Russell bunun geleceğini biliyordu ve zamanla kenara çekildi. Kusmuk, Garcia'nın çenesinden göğsüne doğru aktı ve orada taze yanmış nemli et parçası bulundu. Keskin safra açık yarayla temas ettiğinde, yeni, devasa bir acı ahtapotu dokunaçlarını yukarı, aşağı ve yana doğru yayarak dokunduğu her siniri yakalayıp sıktı. Oda Garcia'nın etrafında dönmeye başladı.

'7. Cadde Köprüsü'nün altındaki beton kanalda duran herhangi birinin kamyonumu bu derece teşhis edebilmesine imkan yok. Önceki gece köprüdeki elektrik direğini patlatmıştım. İşte burada durdum. Yeterli ışık yoktu. Süpermen bu mesafeden köprünün üzerinde siyah bir Dodge RAM 3500'ü göremezdi.'

Garcia sanki tüm vücudu yanıyormuş gibi hissetti. Gözeneklerinden soğuk ve sıcak terler akıyor, teninin sanki duştan yeni çıkmış gibi parlamasına neden oluyordu. "İşçilerden biri," diye yanıtladı Garcia sonunda nefesi boğazında, "kamyon meraklısı." Bir kamyonu sadece siluetinden anlayabilirsiniz.' Nefesini yeniden kazanmayı başardı ama dengesini sağlayamadı. Oda hâlâ onun etrafında dönüyordu. '2500 ve 3500 çok farklı bir tasarıma sahip.'

Garcia bir yanığa daha dayanamayacağını biliyordu. Eğer bunu yaparsa bayılırdı. Russell durakladı ve Garcia'nın sözlerini bir kez daha analiz etti. *Garcia gibi acı çeken birinin anında bulması çok makul bir cevaptı.* Kabul etmeye karar verdi.

'Pekala, peki ya parmaklar? Bunu nasıl öğrendin? Ve cevap vermeden önce düşünün, Dedektif, çünkü yalan söylediğinizden şüphelenirsem, bir sonraki şeyi

yakarım...' Russell bu kez dramatik bir etki yaratmak için durakladı. 'Senin lanet gözbebeklerinden biri olacak. Anlaşıldı mı, Dedektif?'

Tam o sırada Russell ebeveynlerinin oturduğu yerden bir ses duydu.

'Her nasılsa... gerçekten öyle düşünmüyorum.'

Altmış İki

Tanımlanamayan sesin onu tamamen şaşırtmasına rağmen, Russell'ın tepkisi hem şaşırma hem de hazırlıklı olmanın birleşimiydi. Yerinde sıçradı ama aynı zamanda yumuşak ve hızlı bir hareketle elindeki kaynak makinesini düşürdü, vücudunu döndürdü ve arka cebine koyduğu cerrahi neştere uzandı.

Neşter Garcia'nın boynundaydı ve Russell da Garcia'nın oturduğu sandalyenin tam arkasındaydı. Tüm hareket sanki Russell bunu daha önce birçok kez prova etmiş gibi sadece bir saniye sürdü.

Gözleri hızla davetsiz misafiri buldu.

Hunter silahını Russell'ın üzerine doğrultmuştu ama sonunda o çılgın işkence odasına adım attığında gözleri o odada Garcia'nın, suçlunun ve tekerlekli sandalyedeki yaşlı çiftin dışında başka bir kişiyi daha gördü. Odaya girmeden önce kapı.

Hunter'ın durduğu yerin karşısında, suçlu ve Garcia'nın hizasında ama birkaç metre solunda Hunter, sağındaki neredeyse mumyalanmış çift gibi insan gibi görünmeyen başka bir figür gördü: yerde bir kadın. , bir hayvan kafesinin içinde. Bir deri bir kemikten başka bir şey değildi, ayakları kan içindeydi ve hareket etmiyordu.

Hunter onun bir tehdit olmadığına karar vermeden önce bir anlığına nişan aldı.

Silah faile geri verildi.

Neşteri Garcia'nın boynuna dayayan adam, "Yavaş ol," dedi, gözlerinde şaşkınlık ve öfke parlıyordu. 'Şükran Günü'nde arkadaşının boynunu hindi gibi kesmemi istemezsin, değil mi?'

Hunter ona göz kırptı. Her kimse, tamamen kazınmış kafası ve kaşları olmadan biraz uzaylıya benziyordu.

Bu bodrum, Avcı düşündü: *tam bir ucube gösterisi olduğu ortaya çıkıyor.* Hunter, "Carlos," diye seslendi, kararlı bir tavırla. 'İyi misin?'

Garcia sonunda nefesine kavuşmuş görünüyordu. 'Mangalda kızartıldım, orası kesin.'

“Evet, kokusunu alabiliyorum.” Hunter başını salladı. "Hanımefendi... Efendim..." sağındaki tekerlekli sandalyede oturan yaşlı çifte seslendi ama gözleri Garcia'nın sandalyesinin arkasındaki adamdan hiç ayrılmadı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Sesli bir yanıt gelmedi ama Hunter göz ucuyla ikisinin de yavaşça başlarını salladıklarını gördü.

Hayvan kafesindeki bayana iyi olup olmadığını sormanın anlamsız olacağını biliyordu. Eğer çoktan ölmemişse, kesinlikle ölümün kapısını çalıyordu. Hunter, "Neşteri neden bırakmıyorsun?" dedi ve tıraşlı adama sertçe başını salladı.

Adam, "Bu olmayacak," dedi. ‘Olacak olan şu; silahını bırakıp buraya tekmeleyeceksin.’

Garcia gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturdu. Russell'a hitaben, "Sizi ekibimle tanıştırayım" dedi.

Hunter'ın gözleri, içinde çok net bir soruyla ona kaydı. *Takımın mı?* Garcia acıdan dişlerini gıcırdattı. 'Robert, Russell'la tanış... ya da Trevor... ya da Michael... sadece istediğini seç.'

"Pekala, Robert," dedi Russell, çenesi Hunter'a doğru dönerek. 'Az önce söylediklerimi duydun mu? Lanet silahını bırak ve şuraya tekmele.’ Neşteri Garcia'nın boğazına daha sıkı bastırdı.

Garcia irkildi ve Hunter, ortağının boynundan aşağı akmadan önce neşterin ucunda bir damla kanın belirdiğini gördü.

“Evet.” Hunter'ın kaşları hafifçe kalktı. ‘Bu da olmayacak.’

Russell kıkırdadı. “Gerçekten beni test etmek mi istiyorsun?” Dudaklarını Garcia'nın sol kulağının yaklaşık bir inç yakınına getirdi. ‘İkna etsen iyi olur *senin takımın* Silahını bırak Dedektif, yoksa duyacağınız bir sonraki ses kendi kanınızı

öğürmeniz olacak.'

"Bunu yapmayacak," dedi Garcia, gözleri Hunter'ın üzerindeyken.

“Gerçekten mi?” diye sordu Russell, bıçağı Garcia'nın etine biraz daha derine çekerken. Boynundan aşağı küçük bir kan şelalesi akmaya başladı. 'Biraz daha derine inersem şah damarına vuracağım. Bunu yaptığımda oyun biter. Bunu biliyorsun değil mi?' Hunter odanın diğer ucundan, "Oyun zaten bitti," dedi.

Russell'ın dikkati ona kaydı.

Hunter, "Bu işin içinden çıkamayacaksın ve bunu biliyorsun," diye açıkladı. “Evin etrafı muhtemelen LAPD memurları tarafından kuşatılmış durumda ve her an bu cehennem gibi bodruma inebilecekler ve buraya kaşıntılı tetik parmakları ve dolu silahlarla gelecekler. Bu bodrumdan canlı çıkmak için tek şansınız o neşteri bırakıp teslim olmanızdır. Bunu yaparsanız yaşarsınız. Sen... Hunter başını salladı. ‘Seni vurarak öldüreceklerinden oldukça eminim.’

"Evet, saçmalık," diye yanıtladı Russell. 'Başka kimse gelmeyecek. Buraya tek başına arkadaşının peşinden geldin, değil mi?'

"Ben yaptım," diye onayladı Hunter. "Ama gerçekten mutfağınızda gizli bir bodruma açılan o gizli kapıyı bulduğumda, bir bodrum katındaki gizli bodruma ineceğimi mi sanıyorsunuz? *çoklu cinayet zanlısının evi*, destek çağırmadım mı?' Hafifçe başımı salladım. 'Bu bir Hollywood filmi değil. Gerçek hayatta tehlikeyi hissederiz, işi şansa bırakmayız; süvarileri çağırırız. Burada kimse oyun oynamıyor.'

'Bunu yapsan bile' diye yanıtladı Russell, 'kimse bir şey yapmayacak. Tabii arkadaşının boynu fışkırmış ve cansız bir halde geri dönmesini istemiyorsan.”

Hunter omuz silkti. "O bir polis... Los Angeles Polis Dedektifi." Bu işe kaydolduğumuzda risklerin hepsi oldukça iyi açıklanmıştı. Birçoğumuz görev sırasında hayatımızı kaybediyoruz. Bu böyle ve hepimiz de bunda bir sakınca görmüyoruz. Eğer pazarlık kozu istiyorsanız bir sivili almalıydınız.”

Garcia'nın yüz ifadesi Hunter'a gerçekten de Hunter'ın sadece blöf yaptığını umduğunu söylüyordu.

“İpucu için teşekkürler.” Russell, Hunter'a tuhaf bir gülümsemeyle baktı. “Şanslıyım ki burada bunlardan biri var.” Kafasını sağa doğru salladı ve Jennifer'ın hayvan kafesindeki yerini gösterdi.

Hunter, dikkati Russell'a dönmeden önce ona baktı. Göz ucuyla tekerlekli sandalyedeki çiftin bir an bile hareket etmediğini görebiliyordu.
henüz kas Russell'a, "Senden yaklaşık bir buçuk metre uzakta olduğunu söyleyebilirim" dedi. 'Oldukça büyük bir boşluk. Benim kurşunum sana ulaşmadan ona ulaşabilecek misin sanıyorsun?' Hunter kafesin içindeki kadının başını kaldırıp ona bakmak için elinden geleni yaptığını gördü. Bu çaba onu yormuştu ve kafasının tekrar yere düşmesine izin verdi. Russell'dan bir gülümseme daha. "Yapabilirim... eğer arkadaşını da yanımda getirirsem." Ayağını kullanarak Garcia'nın sandalyesinin tekerleklerinin kilidini açtı. 'Çünkü tüm o 'görev başında ölmek' saçmalıklarına rağmen ateş etmeyeceğini biliyorum.' Russell tekerlekli sandalyeyi doğru açıya getirmek için birkaç metre geriye çekerken neşteri Garcia'ya dayadı. boyun. Tekerlekli sandalyeyi yavaş yavaş Jennifer'ın kafesine doğru sürmeye başlarken meydan okurcasına, "Yani," dedi. 'Bu loş ışıkta atış yapacak kadar nişanına güveniyor musun? Arkadaşını buradan vurabilirsin.' Hunter ve Russell'ın bakışları kilitlenmişti; Hunter analitikti... Russell meydan okuyordu.

"Bakın," dedi Russell, tekerlekli sandalye Jennifer'ın kafesine giderek yaklaşıyordu. 'Hepsi saçmalık... dediğim gibi. Lanet bir atış yapmayacaksın.'

Tam o sırada Hunter, Garcia'nın kendisine gülümsediğini gördü.

Hunter da gülümsedi.

'Öyle yaparsam kusura bakmayın.'

Tetiğe bir kez bastı.

Altmış Üç

Gülümseme bunun sinyaliydi.

Garcia ortağının uzman bir nişancı olduğunu biliyordu. Hunter, yirmi beş fitlik bir mesafeden, bir ip parçası üzerinde sallanan bir çörek deliğine bir kurşun sıkabilirdi. Garcia'nın tekerlekli sandalyesini Jennifer'ın kafesine doğru ilerletmek için Russell'ın sağ elini kullanarak sandalyeyi itmesi gerekiyordu. Bu, sol eliyle

neştere uyguladığı baskının büyük ölçüde azaltılması gerektiği anlamına geliyordu. Bunu yaparken kolunu daha iyi açığa çıkaracak kadar duruşunu gevşetti. Garcia bıçağın derisinde rahatladığını hissettiğinde Hunter'a işaret verdi.

Şut mükemmeldi, Russell'ı sol kürek kemiğinin tam üstüne vurdu. Kurşun omuz kemiği başını parçalamadan ve arkadan çıkmadan önce subdeltoid bursasını patlattı. Kan, kızıl bir bulut halinde havaya sıçradı ve damlacıklar Russell ile Garcia'nın yüzlerine yayıldı.

Bu kadar yakın bir mesafede, kurşun/omuz etkisi Russell'ı geriye doğru itip yere fırlatacak kadar güçlüydü. Kolu anında gevşedi ve neşteri düşürmekten başka seçeneği yoktu. Bunu yaparken, acı ve öfke dolu gırtlaktan bir homurtu çıkardı. Yakın zamanda bu kolu kullanmasına imkan yoktu.

'Orospu çocuğu!' diye bağırdı, kan fışkırırken sağ eli hızla yeni yaraya doğru ilerledi.

Hunter hedefini vuracağını biliyordu, bu yüzden tetiği çekerken neredeyse aynı anda koşmaya başladı ve Russell'la arasındaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar kat etti.

"Kıpırdamaya cesaret etme" dedi, silahı artık Russell'ın yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Ortağına bakarak, “Nasılsın Carlos?” diye seslendi. 'Bu kusmuk sana mı ait?'

'Hayır, barbekü sosu. Sen geldiğinde biz de tam parti başlatmak üzereydik.”

Hunter, silahını hâlâ Russell'ın üzerine doğrultmuş haldeyken eğilip yerden kalktı ve Garcia'nın tekerlekli sandalyesinin hemen arkasına düşen neşteri aldı. 'Anna iyi mi? Ne zamandır kayıptım? Kaç gün?” “Günler mi?” dedi Hunter, neşteri kullanarak Garcia'nın sağ elini kesip bıçağı ona verirken. 'Yaklaşık üç, üç buçuk saattir kayıpsın, ver ya da al.'

Garcia hızla sol elini kelepçeleyen fermuarı kesti ve sonunda kafasını sandalyenin arkalığından kurtardı. Fermuar kravatından kaynaklanan derin bir deri izi alnının bir ucundan diğer ucuna kadar uzanıyordu. Russell'a baktı. 'Seni yalancı orospu çocuğu.'

“Ne?” diye sordu Hunter.

Garcia ayaklarını serbest bırakarak, "Sonra açıklarım" dedi. 'Peki neden bu kadar uzun sürdü? Sana açık talimatlar bıraktım.”

Hunter, “Fotoğraf mı?” diye sordu.

Garcia, "Evet, fotoğraf" diye yanıtladı. 'Başka ne? Gün ışığı kadar berrak.”

Altmış Dört

Birkaç saat önce – Thomas Riley Lisesi otoparkı

Hunter arabasının kaputuna yaslandı ve saatine baktı - 22:32. Yaklaşık beş dakika önce adli tıp uzmanlarını aramış ve onlardan Watts'taki Thomas Riley Lisesi'nin otoparkına acilen bir ekip göndermelerini istemişti.

Arabasının önünde Hunter'ın yanına gelen Memur Emiliano, "Dedektif," diye seslendi. 'Burada kalmamıza mı ihtiyacınız var? Yapmamızı istediğin bir şey var mı?” Hunter asıl meseleyi anlamadı. Ne yapabilirlerdi? Beklemesine yardım mı edeceksin? Hunter başını salladı. 'Hayır, gidebilirsiniz. Burada adli tıp ekibinin gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok.'

Emiliano başını salladı ve gözleri önündeki dedektifi inceledi. Tamam, dedi sonunda kalemine ve not defterine uzanarak. “Şu anda vardiyamdan çıkıyorum ama herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa.” Numarasını yazdı. "Saatler sonra bile... görev dışındayken... bunun bir önemi yok." Sayfayı yırttı ve Hunter'a uzattı. 'Bana bir ses ver, tamam mı? Yapabilirsem yardım etmeyi çok isterim.'

Hunter kağıt parçasını aldı ve Emiliano'ya teşekkür etti.

Memur siyah-beyaz birimine doğru yürürken Hunter saatini tekrar kontrol etti; son kontrol etmesinden bu yana iki dakika geçmişti. Emiliano'nun ona verdiği kağıt parçasını katladı ve ceketinin cebine koydu. Bunu yaparken parmakları Garcia'nın birkaç dakika önce oraya koyduğu cep telefonuna dokundu. Ekranı açıp Garcia'nın şifresini yazmadan önce birkaç saniye ağırlığını ellerinde hissederek onu aldı.

Telefon canlandı.

Hunter bir an ana ekranına baktı. Garcia'nın ona mesaj göndermediğini biliyordu. Zaten kontrol etmişti. Ama tıpkı anahtarını kaybeden ve aynı cebi

tekrar tekrar kontrol eden biri gibi,

Hunter kısa mesaj uygulaması simgesine dokundu ve Garcia'nın ona gönderdiği son mesaja geri döndü. Hiçbir şey değişmemişti. Bu hâlâ Garcia'nın önceki gece ona gönderdiği mesajdı: *Ve yine... hayır... bu gece hiçbir şey yok. Sabah görüşürüz.*

"Siktir!" Hunter sol elinin topuğuyla alnını ovuşturdu. Arama kaydını bir kez daha kontrol etti - orada da hiçbir şey değişmemişti - Anna'ya akşam 7:09'da son çağrı yapıldı.

'Siktir... siktir... siktir et!'

Onu kim aldıysa, Avcı düşündü: *oldukça hızlı bir şekilde kendisine ulaştı.*
Başka ne yapacağını bilemeyen Hunter, Garcia'nın cep telefonundaki fotoğraf galerisi simgesine dokundu ve 'Albümlerim' başlıklı bir ekran ortaya çıktı. Ekranda, her biri telefonda kayıtlı farklı bir fotoğraf albümünü temsil eden bir dizi küçük resim görülüyordu. Garcia'nın cep telefonundaki ilk albümün (sol üst köşede) adı 'kamera'ydı ve küçük resim Hunter'ın hemen dikkatini çekti. Çok net bir fotoğraf değildi ama bir kamyonetin küçük resmine benziyordu.

'Ne oluyor?'

Hunter hızla küçük resme dokundu ve ekran, kamera albümünün içeriğini gösterecek şekilde yenilendi. Bir kez daha sol üst köşedeki küçük resme, yani o albüme eklenen en son fotoğraf olan kamyonetin fotoğrafına dokundu. Görüntünün tamamı ekrana yüklendi ve Hunter kalbinin donduğunu hissetti.

Fotoğraf yaklaşık on beş metre öteden çekilmişti ve Garcia'nın mavi Honda Civic'inin yaklaşık dört boşluk soluna park etmiş siyah bir Dodge RAM kamyonetini gösteriyordu. Işıklandırma berbattı ama her iki araç da hâlâ kolaylıkla tanınabiliyordu ve fotoğrafın aynı okulun otoparkında çekildiği konusunda hiç şüphe yoktu.

Hunter başını kaldırıp baktı, gözleri çevreyi araştırıyordu. Fotoğrafta her iki araç da önden görülüyordu. Garcia, arabasına gitmek için binadan çıktığında ve kimse otoparka ulaşamadan onu okul kapısından almıştı.

*O*Hunter, diye düşündü, *çok akıllıca bir hareketti*.

Altmış Beş

Shannon'ın Hunter'a verdiği plaka numarasının adresini vermesi iki dakikadan az sürdü. Bu adres onu Hollywood Hills'in yükseklerinde bir çıkmaz sokağa götürdü.

Hunter'ın farlarını kapatıp sağa, ıssız yola döndüğünde fark ettiği ilk şey, o sokakta sadece beş ev olduğu ve aralarında bir sürü ağaç olduğuydu. Evlerden ikisi boş görünüyordu ve ön bahçelerinde "Satılık" tabelası vardı. Aradığı şey çıkmaz sokağın en tepesindeki son mülktü.

İki katlı ev yeterince geniş görünüyordu; üç büyük ön penceresi (ikisi altta ve biri üst kattaydı), üçgen çatısı, yamalı bir ön bahçesi ve çiftlik tarzı bir ön verandası vardı. Evi çevreleyen demir çit güvenlik nedeniyle değil estetik nedenlerden dolayı oradaydı ve bu da Hunter'ın çiti kolaylıkla aşmasına olanak tanıyordu.

Hiçbir yerde ışık göremiyordu.

Evin sağında iki araçlık bir garaj vardı. Oraya giden araba yolu, çoğu çatlak ve eğrilmiş, birleşim yerlerinden çimen ve yabani otların fışkırdığı, kötü yerleştirilmiş ve düzgün olmayan beton levhalardan oluşuyordu. Garaj kapısı kapalıydı ve ne garaj yoluna ne de evin önüne park edilmiş bir araç yoktu.

Hunter hızla garaja doğru yürüdü ve kapıyı denedi. Şaşırtıcı bir şekilde kilidi açılmıştı. Menteşelerin çok fazla gıcırdamamasını umarak kapıyı dikkatlice kaldırdı ama ancak altına eğilebileceği kadar. Menteşeler hiç çığlık atmıyordu.

Hunter garajın içinde yan yana park edilmiş iki araç buldu: 2020 Cajun Kırmızısı Chevrolet Impala ve 2021 Dodge RAM 3500 kamyonet.
Kısa bir süre önce Shannon'dan bulmasını istediği Dodge RAM kamyonetinin aynısı. Her iki araç da kilitlendi ve açıkça alarm verildi.

Hunter garajdan çıktı ve eve doğru yürüdü. Her iki ön camı da kapatan perdeler kapalı olmasına rağmen arkalarından ışık gelmediğini görebiliyordu.

Ön kapıyı denedi; kilitliydi.

Pencereleri denedi; kilitliydi.

Hunter evin arka tarafındaki çit onu daha fazla ilerlemekten alıkoyana kadar

mülkün çevresinden dolaşabildiği kadar dolaştı. Yolda iki pencerenin daha önünden geçti; perdeler kapalıydı... ışık yoktu... ikisi de kilitliydi.

Çitten sadece birkaç metre uzakta, evin sağ tarafında cam panelli bir kapı vardı. Hunter içeriye bakmak için el fenerini panellerden birine tuttu. Kapı büyük bir eşya odasına benzeyen bir yere açılıyordu. Hunter dışarıdan pek bir şey göremiyordu; sadece bir çamaşır makinesi, bir çamaşır kurutma makinesi, konserve yiyeceklerle dolu birkaç raf ve üst üste yığılmış birkaç karton kutu vardı.

Kapının kolunu denedi; kilitliydi.

Polis protokolü, önce kapı zilini çalması ve kapıya gelen kişiyle konuşması gerektiğini söylüyordu... eğer biri geldiyse. Ama eğer doğru yerdeyse -ve içindeki his ona öyle olduğunu söylüyordu- o zaman kapı zilini çalmak yalnızca içeride kim varsa onu uyarmaya yarardı ve Hunter'ın bunu yapmaya niyeti yoktu.

Kaliforniya eyalet yasalarına göre, bir memurun, sahibinin izni olmadan özel bir mülke girmek için izin alması gerekiyordu. Ancak her yasada olduğu gibi bunun da istisnaları vardı. Bu istisnalardan biri, memurun mülk içinde bir hayatın tehlikede olabileceğine inanması için bir nedeninin olmasıydı.

Hunter dirseğini kullanarak cam panellerden birine sertçe vurdu. Cam parçaları içerideki paspasın üzerine düştüğü için çok fazla ses çıkarmadan parçalandı. Kalan cam parçalarını temizledi ve dikkatlice kapının kilidini açtı.

Alarm yok.

Elinde silah ve el feneri olan Hunter kapıyı açtı ve sonunda eve girdi.

Altmış Altı

Hunter haklıydı; cam panelli kapı büyük ama nispeten boş bir alet odasına açılıyordu. Hunter, odaya girmeden önce evin dışından tavan köşelerinde hareket monitörleri olup olmadığını kontrol etti - yoktu. Bir yığın boş karton kutunun hemen yanından geçerek diğer taraftaki kapıya ulaşmak için hızla odayı geçti. Bu yeni kapı masif ahşaptan yapılmıştı; cam panel yoktu. Hunter kulağını kapıya dayadı ve bir süre dinledi; ses yoktu. Kolu denedi; kilidi açıldı.

Bir sonraki oda, asimetrik tasarımlı, siyah-beyaz kareli zemini ve hem yüksek hem de alçak birçok dolabı olan etkileyici derecede büyük bir mutfaktı. Hunter odaya adım atmadan önce bir kez daha tavan köşelerinde hareket monitörü olup olmadığını kontrol etti ve bir kez daha bulamadı. Mutfak temiz kokuyordu. Pişmiş yemek kokusu ya da tarihi geçmiş hiçbir şey yoktu.

Hunter bulaşıklık üzerinde yalnızca bir tabak, bir bardak ve bir çatal bıçak takımı görebiliyordu.

Mutfağın diğer ucundaki kapı zaten açıktı, arkasında ışık yoktu. Hunter ona ulaştı ve duraklayarak yan odadan ya da evin derinliklerinden gelen sesleri dinledi. Sakinlik ve sessizlikten başka hiçbir şeyi yoktu. Yine hareket monitörü yok.

Kapı, dört kişilik küçük bir masa, uzun, cam kapılı bir teşhir ünitesi, boş bir içecek arabası ve başka pek bir şey olmayan bir yemek odasına açılıyordu. Batı duvarındaki pencere evin ön tarafındaki iki pencereden biriydi. Hunter bir kez daha odayı hızla boşaltıp içecek arabasının sağındaki yan kapıya ulaştı. Bu kapı kapalıydı. Kulağını dayadı ve birkaç uzun saniye dinledi. Bir ses duyamadı. Kolu denedi; kilidi açıldı.

Yemek odası, az mobilyalı bir oturma odasına doğrudan bağlanıyordu ve bu da odayı olduğundan daha da büyük gösteriyordu.

Hareket monitörü de yok.

Hunter odaya girdi ve gözleriyle alanı... gölgeleri... köşeleri... saklanma noktalarını... orada başka birisinin varlığına dair işaretler bulmak için dikkatlice taramaya izin verdi. Hiçbirini bulamadı. Doğu duvarındaki üç kişilik kanepenin hemen arkasında, arka bahçeye ve havuz alanına açılan bir dizi Fransız kapı vardı. Havuzda su tamamen boştu ve hiçbir yerde havuz evi ya da kulübe gibi bir şey yoktu. Hunter kanepeden odaya baktığında üç kapıyı görebiliyordu. Solunda yemek odasından girdiği kapı vardı. Önündeki kapı zaten açıktı ve bu kapının onu evin giriş lobisine götüreceğini ve en üst kata çıkan merdivenlere erişim sağlayacağını görebiliyordu. Sağındaki kapı kapalıydı. Daha sonra bunu denedi.

Kapıya kulak verin – bir dikizleme bile değil.

Kapı kolu – kilidi açık.

Tavan köşeleri – hareket monitörü yok.

Hunter, güney duvarındaki pencereye bakan bir masanın bulunduğu

konforlu bir ofis/çalışma odasına adım attı. Hunter masanın üzerinde üçlü monitöre sahip etkileyici bir bilgisayar düzeneği görebiliyordu.

Hunter masanın üzerindeki bilgisayara doğru yürüdü ve boşluk tuşuna bastı. Her üç monitör de canlandı, farklı grafikler ve hisse senedi grafikleri sergiledi (CCTV kamera görüntüleri değil), Hunter'ın umduğu da buydu.

Batı duvarındaki pencere evin ikinci ön penceresiydi. Diğer iki duvar ise yukarıdan aşağıya bilgisayar programcılığı, ekonomi, ticaret ve tıpla ilgili kitaplarla kaplıydı.

Hunter oturma odasına dönüp şansını üst katta denemek üzereydi ki durdu... o evde bir şeyler pek doğru gelmiyordu. Kurbanlarını kaçırıp canlarına kıymadan önce günlerce işkence yapmak isteyen katillerin tam olarak bunu yapabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı: Kurbanlarını günlerce işkence ederken esir tutmak ve Hunter, bu tür katillerin bunu geçmişte yapmadığını deneyimlerinden biliyordu. onlardan bağımsız olarak yatak odaları

yalnız yaşayıp yaşamamak. Bu katil muhtemelen kurbanlarını yıllardır, hatta onlarca yıldır esaret altına alıyordu. Şu ana kadar öğrendiklerine bakılırsa düzenli ve titizdi. Böyle birinin en azından güvenli bir odası olurdu... kurbanlarının kaçma şansının olmayacağı bir oda... onlara gönül rahatlığıyla işkence yapabileceği ve kimsenin ses duyamayacağı bir oda. Bu tür odalar neredeyse her zaman yeraltında veya zemin katta oluşturulmuştur. Lojistik nedeniyle nadiren daha yüksek seviyelerde var oldular.

Elbette Hunter, bu tür odaların bulunduğu vakaların çoğunda uzak yerlerde bulunduğunu da biliyordu: ormanda bir kulübe, dağların tepesinde bir kulübe, ormanda gizlenmiş bir sığınak, şehrin eteklerinde kullanılmayan bir depo. bir kasaba... failin sadece konuma bağlı olarak biraz olsun huzur duyabileceği kadar izole bir yer. Ve elbette Hunter katilin Garcia'yı tuttuğu yerin burası olabileceğini biliyordu. Ancak Hunter sahip olduğu şeyle çalışmak zorundaydı ve sahip olduğu şey Garcia'nın cep telefonundaki fotoğraftı; hemen dışarıdaki garaja park edilmiş siyah Dodge RAM 3500.

Mantıksal varsayım, bunun, zanlının Garcia'yı bilincini kaybettiği okul otoparkından tutsak tutulduğu yere taşımak için kullandığı kamyonetin aynısı olduğu yönündeydi. Eğer Garcia başka bir izole yerde tutuluyorsa nasıl oldu da

3500'lük kamyonet garaja park edilmişti?

Avcı *vardı* sahip olduğu şeyle çalışmak istiyordu ve bir şeyi kaçırdığına dair korkunç bir içgüdüye sahipti ve kaçırdığı şey her ne ise yukarıda olmayacaktı. Yani zihninde bu ona tek bir seçenek bırakıyordu; bir yerlerdeki gizli bir oda.

Evin arka bahçesinde havuz evi ya da kulübe bulunmadığından Hunter, eğer bu ev gizli bir oda saklıyorsa, bunun dışarıda değil içeride - ya bir duvarın arkasında ya da altında - olacağını düşündü.

Bulunduğu odanın iki duvarında pencere vardı, bu yüzden bunlar otomatik olarak atıldı. Diğer ikisi yukarıdan aşağıya kitaplarla kaplıydı - bu mümkün - ama iki kitaplıktan küçük olanının bulunduğu doğu duvarında aynı zamanda oturma odasından girdiği kapı da vardı. O duvarın arkasında gizli bir oda yoktu. Bu da Hunter'a bir kez daha tek bir olasılık bıraktı: Kuzey duvarının yanındaki kitaplık. Oraya yaklaştı ve

hemen bir sorun gördü; kitaplık duvara monte edilmemişti. Muhtemelen bir DIY mağazasından satın alınan ahşap modüllerden (kendin yap tipi) inşa edilmişti. Bunlar bir Murphy kapısını gizleyebilecek türden kitap rafları değildi.

İşte o zaman Hunter'ın aklına geldi.

Tuhaf bir şekilde tasarlanmış mutfak zemini.

Mutfağın zemini tipik, eski tarz, İtalyan, siyah-beyaz damalı zemini andırıyordu, ancak kareleri asimetrikti (sadece boyut olarak değil, aynı zamanda yön açısından da) ve neredeyse saykodelik bir etki yaratıyordu. Neden biri mutfağında saykodelik bir zemin istesin ki?

Bir tuzak kapısını gizlemek için. Hunter'ın aklına gelen ilk cevap buydu.

Hızlıca evin içinden geçerek mutfağa doğru ilerledi. Orada uzun bir süre hareketsiz durdu ve elinden geldiğince dikkatle dinledi.

gözleri el fenerinin yerdeki ışınını dikkatle takip ediyor, sahnedeki solo balerini takip eden bir spot ışığı gibi yavaşça hareket ediyordu. Hiç bir şey.

Hunter tek bir ses duyamıyordu ve ne kadar dikkatli bakarsa baksın, onu gizli bir yer altı odasına yönlendirebilecek gizli bir zemin panelinin belirtisini de göremedi.

Ama görememesi orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Hunter bunu çok iyi biliyordu.

Uzun yıllar boyunca aşırı şiddet içeren suçları araştırdıktan sonra Hunter, kendisini gizli odalara yönlendiren birkaç Murphy kapısına rastlamıştı. Bazıları kötü inşa edilmişti, bir gardırobun veya merdivenin altına gizlenmişti ve fark edilmesi nispeten kolaydı, ancak bazıları o kadar ustalıkla yaratılmıştı ki, etkinleştirilmedikçe bulunmaları neredeyse imkansızdı.

Murphy kapıları genellikle ya bir yere gizlenmiş bir düğmeye basılarak ya da bir kolu iterek etkinleştirilirdi; o mutfakta ikisini de saklayacak pek çok yer vardı.

Kuzey duvarındaki yüksek dolaplara doğru yürüyen Hunter, el fenerini kullanarak altlarına baktı ve parmak uçlarıyla kenarlarını ve köşelerini yokladı. O duvara dayalı beş dolap vardı ama Hunter bunların altında hiçbir şey bulamadı; ne bir düğme, ne bir kol, ne de sahte bir panel.

Daha sonra tüm dolapları açtı, bir adım geri attı ve durakladı. Dördünün her birinde çeşitli eşyalar vardı - tavalar, tencereler, bardaklar, tabaklar, kavanozlar, bardaklar, mutfak eşyaları, mutfak malzemeleri - çoğu mutfakta bulmayı beklediği normal eşyalar - ama dolaplardan birinde, ilk biri en sağda, alt rafta ise yalnızca iki kutu ton balığı vardı. İşte bu kadar. Başka bir şey yok.

Hunter bir milisaniye boyunca bunu düşündü.

Eğer bir yerde bir tür tuzak kapısını serbest bırakmak için sürekli olarak gizli bir mekanizmayı harekete geçirmek zorunda kalsaydı, ona hızlı bir şekilde erişmek isterdi. Açma mekanizması bir dolabın içinde saklı olsaydı o dolabı bir şeylerle doldurmazdı, aksi takdirde mekanizmaya ulaşmadan önce tüm eşyaları aradan çıkarmak zorunda kalacaktı. Etkinleştirildiğinde her şeyi orijinal yerine geri taşıması gerekecekti. Ve gizli odasına her girmek istediğinde bunu yapmak zorunda kalacaktı. Tam olarak pratik değil.

Hunter ilk dolaba döndü ve iki kutu ton balığını bir kenara itti.

Hiçbir şey göremedi.

El fenerini sol eliyle tutarken sağ eliyle dolabın içindeki arka paneli yokladı.

Gizli sahte paneller için en çok kullanılan mekanizma olan tıklamalı yay mekanizmasını arayarak kenarlarına bastırdı.

Üst kenara bastı; hiçbir şey olmadı.

Alt kenar – hiçbir şey.

Orta – tıklayın.

Panel yerinden çıktı.

Hunter'ın kalbi kekeledi.

Bir kaldıraç bulmak için kapıyı açtı.

"Bingo," diye fısıldadı koluna uzanıp aşağı indirirken. Bunu yaparken arkasından yeni bir tıklama sesi geldiğini duydu. Hunter el fenerinin ışığını tekrar yere doğrultup arama yaptı ama hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Hiçbir gizli kapı açılmamıştı... hiçbir siyah ya da beyaz kare yerinden çıkmamıştı.

Ama kolu çevirdiğinde kesinlikle yeni bir tıklama sesi duymuştu. Bir yerlerde başka bir sahte arka panel olmalı.

Arkasında tüm dolaplar lavabonun altındaydı. Hunter dizlerinin üstüne çöktü ve hepsini açtı. Onu bulması sadece birkaç saniyesini aldı. Haklıydı; ikinci bir sahte panel açılmıştı; bunda yuvarlak, metal bir düğme ortaya çıkıyordu. Hunter düğmeye bastı ve birkaç metre sağında açılan bir kilidin sesini duydu.

Ve işte oradaydı.

Hunter'ın katilin işkence odası olduğunu bildiği yere inen gizli, ağır ve sağlam bir zemin kapısı.

Derin bir nefes aldı, silahını kontrol etti ve merdivenlerden aşağı indi.

Altmış Yedi

Hunter evin bodrumuna inen beton basamakları elinden geldiğince dikkatli bir şekilde attı, attığı her adımı saydı ve hemen şaşırdı. Burası çok derin bir mahzendi. Sağlam zemine ulaşması on sekiz adım sürdü. Ve aşağısı zifiri karanlık ve soğuktu.

Hunter kerpiç zeminin son basamağını inerken durdu, el fenerinin ışığı bulunduğu odayı çevrelerken gözleri mümkün olan her şeyi taradı.

İlk oda dikdörtgen şeklindeydi ve pek geniş değildi. Duvarlar kabaydı ve sağlam beton bloklardan yapılmış gibi görünüyordu. Tavanın ortasında, ağır hizmet tipi metal kafesli bir kutunun içinde tek bir ampul duruyordu. Havalandırma, düzensiz aralıklı deliklere sahip kalın bir PVC borunun tavanın

kenarları boyunca uzanıp odadaki tek kapıdan kaybolduğu derme çatma bir sistem aracılığıyla sağlanıyordu... o cehennem mağarasının daha derinlerine açılan bir kapı. Aşağıdaki havanın ağır ve bayat gelmesine şaşmamalı.

Duvarlardan birine itilen Hunter, büyük kapasiteli, sağlam kapaklı, kapak mandalından kalın bir asma kilit sarkan derin dondurucuyu gördü.

Asma kilit açılmıştı.

Hunter dondurucuya doğru yürüdü ve kapağını kaldırdı - boş ve fişi çekilmişti - ama Hunter'ın kalbinin midesinin dibine düşmesine neden olan şey, kapağın iç kısmında ve dört iç duvarın tamamında gördüğü çizikler ve kan lekeleriydi. Baktığı dondurucu yiyeceklerin bozulmasını önlemek için kullanılmıyordu. İnsan dondurma kabı olarak kullanıldı.

Shaun Daniels o kutunun içinde donarak ölmüştü. Hunter'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

Hunter, farklı bir odaya girmeden önce üst katta yaptığı gibi kapının yanında durdu ve mağaranın derinliklerinden gelen sesleri dinledi, ama hepsi çalışır durumdaki derme çatma havalandırma sisteminin hafif uğultusunu duyabiliyordu.

Fiziksel bir kapısı olmadığı için daha çok bir geçiş yolu olan kapı, sonunda sola doğru L şeklinde bir koridora açılıyordu, ancak iki kapıyı daha geçmeden önce - ikisi de soldaydı. Yine hareket monitörü yok.

Bu lanet kiler ne kadar büyük? Hunter merak etti. Gerçekten evin zemin katının tamamı kadar büyük olmamasını umuyordu. Öyle olsaydı burası çok büyük olurdu ve bu asla iyi bir şey değildi.

Elinde silah ve el feneri olan Hunter koridora girdi ve iki kapıdan ilkine dikkatlice yaklaştı. Açıktı ve tıpkı Hunter'ın geldiği oda gibi zifiri karanlıktı.

Kapı eşiğinde durdu ve el fenerinin ışığıyla odanın etrafında tur attı.

Bir oda değildi. Bu bir tutma hücresiydi; kare şeklindeydi ve iki metre uzunluğunda ve iki metre genişliğindeydi. İçerisindeki hava dışkı, idrar, kusmuk ve acı insan teri kokusuyla doymuştu.

Yerde, hücrenin arka duvarına yaslanmış, kirli, kan lekeli, tek kişilik bir yatak vardı. Yastık yok... battaniye yok. Yatağın her iki ucunda, duvarlardan bilek ve ayak bileği prangalı zincirler fırlıyordu. Hunter'ın sağında, odanın köşelerinden

birinde, üzerinde metal kapak bulunan kirli plastik bir kova vardı. Hunter'ın o kovanın hücrenin tuvaleti olduğunu anlamak için kontrol etmesine gerek yoktu. Hunter, tavanda, hareket monitörleri yerine başka bir metal kafesli kutunun içinde hoparlörleri görebiliyordu.

Nezarethanenin duvarları ses geçirmezmiş gibi görünüyordu ki Hunter bunun anlamsız olduğunu düşünüyordu. Evin o kadar derinliklerindeydiler ki, birisi üst kattaki mutfağın zeminine kulağını sertçe dayamış şekilde yatıyor olabilirdi ve o ölüm mahzenindeki sıradan kapalı bir kapının arkasından gelseydi silah sesini duyamazlardı. bırakın bir insan çığlığını.

Hunter koridora döndü ve yandaki kapıya doğru ilerledi. Başka bir hücre daha ama bu Hunter'ın az önce geldiği hücreden daha büyüktü. Bir kez daha duvarlar ses geçirmezmiş gibi görünüyordu. Arka duvara yaslanan tek kişilik şilte önceki hücredekine göre çok daha iyi durumdaydı - kan lekesi yoktu - ve burada bir yastık ve bir yastık vardı.

battaniye. Duvarlardan aynı zincirler ve bilek kelepçeleri de fırlıyordu ama kapının sağındaki tuvalet metal kapaklı basit bir plastik kovadan ibaret değildi. Bu, çıkarılabilir bir atık tankına sahip, uygun, ağır hizmet tipi, portatif bir tuvaletti.

Önceki hücreyle karşılaştırıldığında bu bir Başkanlık Süitiydi. Bu yeni hücre de öncekiyle aynı kokulara doymuştu ama havada yeni bir koku vardı; tarif edilmesi zor bir koku çünkü Hunter'ın şimdiye kadar soluduğu en tuhaf aroma kombinasyonlarından biriydi: acı. ... ter... ekşi... keskin... tutarlı ama az miktarda... ağır ama hafif... hepsi bir arada. Tarif etmesi zor olsa da Hunter bu kokunun ne olduğunu tam olarak biliyordu çünkü onunla daha önce çok kez karşılaşmıştı.

Hunter bunun insan korkusunun kokusu olduğunu biliyordu.

Hunter koridorun solda L şeklinde olduğu yere ulaştı ve duvarın kenarında durdu, bir kez daha sesleri dinledi ve bir kez daha hiçbir şey duymadı ki bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü artık odaların orada olduğunu biliyordu. O cehennem çukurunun aşağısı ses geçirmezdi.

Hunter dikkatlice köşeyi dönerek iki hücre daha buldu - bunlar sağ duvardaydı - ve bunlar önceki koridorda gördüğü iki hücrenin hemen hemen

kopyasıydı. Birincisi ikinciye göre daha küçük ve bakımsızdı.

Ne oluyor? Hunter, el fenerinin ışığı yeniden alanı tararken düşündü. *Bu katil ne yapıyor? İyi davranışlara bağlı olarak kurbanlarını daha iyi esaret koşullarına mı yükseltecek?*

Hunter'ın geldiği sonraki kapı sağındaki veya solundaki duvarların üzerinde değildi, tam önündeydi ve aralık bırakılmıştı. Hunter parmaklarının ucuna basarak oraya doğru ilerledi ve durakladı. Kapının arkasından ne ışık geliyordu, ne de ses.

Hunter kapıyı açtı ve yeni bir alana adım attı. Burası büyük bir odaydı; üst kattaki oturma odasından daha büyüktü.

El feneri bir kez daha boşlukları... köşeleri... saklanma noktalarını... orada başka birisinin izlerini aradı. Hiçbiri yoktu ama oda Hunter'ı iliklerine kadar soğutmuştu çünkü bu odayı biliyordu. Daha önce de benzerlerinin içindeydi... pek çok kez.

Lanet olsun!

Hunter bir ameliyathanenin kapısında duruyordu... kolaylıkla otopsi salonu olarak da kullanılabilen bir ameliyat odası. Hunter'ın o odanın kurbanlara işkence yapmak için kullanıldığına hiç şüphesi yoktu. Orada insan korkusunun garip kokusu çok yoğundu ama temizlik maddeleri, antiseptikler ve dezenfektanların kokularıyla çarpışıyordu.

'Ahhhhhh!'

Hafif çığlık Hunter'ın kulaklarına bir sevgilinin fısıltısı gibi ulaştı, onu tamamen şaşırttı ve olduğu yerde ürpermesine neden oldu. Kalbi, göğsünün içinde, kalkıştaki bir jet uçağı gibi hızlandı ama gözleri, loş sesin geldiği yöne doğru ateş eden el fenerini takip ederken sabit kaldı.

Başka bir kapı, Hunter'ın durduğu odanın tam karşısında ve biraz solunda.

Hunter bu sefer boşlukları, köşeleri ya da saklanma noktalarını aramadı. Boğuk olmasına ve fısıltı gibi ses çıkarmasına rağmen Hunter bu çığlığın Garcia'dan geldiğini kolaylıkla anlayabiliyordu.

Hunter elinden geldiğince gizlice ve hızlı bir şekilde yeni kapıya ulaştı ve kilidi açmayı denedi. Kapıyı çerçevesinden çıkaracak kadar dikkatlice çekti. Bunu yaparken yan odadan da ışık geldiğini gördü.

'İşçilerden biri' Hunter, Garcia'nın söylediklerini duydu ama sesi zorlayıcı, ağır ve acı doluydu. Her kelimede nefes almak için savaşıyormuş gibi görünüyordu. *'...bir kamyon tutkunu. Bir kamyonu sadece silüetinden anlayabiliriz.'*

Hunter kapı açıklığından baktı ama hiçbir şey göremedi. Kapı, bir buçuk metre uzunluğunda, duvarlarla çevrili, hiçbir şey olmayan bir şerite açılıyordu; ana odanın önündeki mini giriş koridoru gibi, solda yer alıyordu ve bu bir şanstı. Bu, Hunter'ın kapıyı tamamen açıp odaya girebileceği ama yine de duvar tarafından korunacağı anlamına geliyordu.

Ve yaptığı da tam olarak buydu; hızlı ve sessizce.

Hunter odaya girdiğinde vücudunu mini giriş koridorunun kenarındaki duvara yasladı, sola baktı ve hızlıca göz attı. Gördükleri onu şok etti.

Koridorun hemen ilerisinde, birkaç metre sağda tekerlekli sandalyeli bir çift gördü. Yaşlı görünüyorlardı - gerçekten yaşlı - ama Hunter yanılıyor olabilirdi çünkü gerçekte ikisi de ölümün eşiğinde görünüyorlardı... hatta mumyalanmışlardı. Sanki hipnotize olmuşlar ya da gözlerini alamadıkları bir şeyi izliyorlarmış gibi bakışları kırpılmıyordu ve dümdüz ileriye bakıyordu.

Her kim olursa olsun Hunter, Garcia'yı kaçıranların onlar olamayacağını biliyordu. Peki onlar kimdi?

Hunter'ın vardığı sonuç, onların sadece ölmeyi bekleyen tutsak kurbanlar olmaları gerektiğiydi.

Çiftin solunda Hunter, çoğu bir tür bıçak olan, silahlarla kaplı aletlerle dolu bir masa gördü.

'Elbette.' Hunter odanın derinliklerinden gelen yeni bir ses duydu. Ses erkeksiydi, güçlü ve tehditkardı. *'Peki ya parmaklar? Bunu nasıl öğrendin? Cevap vermeden önce bir düşünün Dedektif çünkü bundan şüphelenirsem yalan söylüyorsun, yakacağım bir sonraki şey... senin kahrolası gözbebeklerinden biri olacak.'* Harekete geçme zamanı.

Hunter düz sırt pozisyonundan vücudunu 180 derece sola döndürerek onu odanın açıklığına indirdi. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı çift onun biraz sağında ve birkaç metre ilerisinde, görüş alanının hemen sınırındaydı. Hunter'ın kolları iki yana açılmış, silahını iki kez kavramıştı. Gözleri hedefini bulmak için sol, sağ ve

ortayı aramaya hazırdı ama buna gerek yoktu. Hedef onun yaklaşık yirmi beş metre önündeydi, yüksek arkalıklı bir sandalyeye bağlanmış, korkmuş görünen ve gömleksiz Garcia'nın önünde biraz eğilmişti.

"Anlaştık mı, Dedektif?"

Hunter silahını adamın sırtına doğrulttu. 'Her nasılsa... gerçekten öyle düşünmüyorum.'

Altmış Sekiz

İşkence odasına döndüğünde Garcia hâlâ Hunter'dan bir cevap bekliyordu.

"Yani," diye tekrar sordu. 'Neden bu kadar uzun sürdü? Buradaki Bay GrillChef beni hamburgere dönüştürmek üzereydi.'

Hunter, "Telefonunu yanına almış olsaydı ya da onu orada, otoparkta yok etmiş olsaydı, seni asla bulamazdım, değil mi?" diye karşı çıktı.

Russell yerden Hunter'a gözlerinde saf bir nefretle baktı. "Elleriniz arkanızda," diye emretti Hunter, tek dizinin üstüne çöktü ve sol elini kullanarak Russell'ı yüzü yere bakacak şekilde... Hunter'a doğru yuvarladı. Hareket hassas değildi.

'Ahhhhhh! Garcia, Hunter'ın yere düşmesine yardım ederken, Russell'ın yüzünü sertçe beton zemine bastırırken, Hunter da Russell'ın bileklerini arkasından kelepçelerken Russell bağırdı.

Parçalanmış bir kol kemiği başıyla, arka kolun bükülmesi, omuz ekleminin dikenli tel üzerinde yuvarlanıyormuş gibi hissedilmesine neden olurdu. Russell çığlık attı ve tekmeledi; dudaklarından tükürük uçtu, yere sıçradı ve kanla kaplı yüzüne, burnuna, gözlerine, ağzına, her yerine geri döndü.

Hunter silahını kılıfına koydu, Russell'ı gömleğinin arkasından yakaladı ve onu arka duvara doğru oturur pozisyona kaldırdı. Jennifer'ı kontrol etmek üzereydi ki o ve Garcia arkalarından yeni bir ses geldiğini duydular.

'James'

Hunter ve Garcia, göz açıp kapayıncaya kadar dönüp baktıklarında Russell'ın

babasını alet masasının yanında dururken buldular.

Dikkatleri Russell'ı emniyete almak ve ellerini kelepçelemek üzerindeyken ikisi de Russell'ın babasının tekerlekli sandalyesinden kalkıp masadaki silahlara yaklaştığını fark etmedi.

Sıkıca tuttuğu tabancayı doğrudan önündeki iki dedektife nişan alarak seçti. Silah zayıf ellerinde devasa görünüyordu. "Efendim..." dedi Hunter, elleri havada, avuçları "teslim olma" hareketiyle öne doğru bakıyordu. 'Lütfen silahı indirin.'

Yaşlı adam, "Gerçek adı James" dedi. 'James Richard Whitely. Russell değil... Trevor değil... Michael değil... James değil."

"Efendim," Hunter tekrar denedi. 'Lütfen...'

Ancak James'in babası dinlemiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerindeki kararlılık sarsılmaz görünüyordu.

'Ve sen onu vurdun... oğlumu vurdun.'

Oğlun mu? Hunter düşündü ama tüm şaşkınlığına rağmen ne sesi ne de ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Efendim" diye tekrar denedi. 'Bunun ne kadar kötü göründüğünü biliyorum ama...'

James'in babası, Hunter'ın söylediği her kelimeyi görmezden gelerek, "Ne düşündüğünü biliyorum" diye devam etti. 'Ben çok yaşlıyım... silah kullanamayacak kadar zayıfım, değil mi?' Dedektiflere cevap verme şansı vermedi. 'Eh, sanırım bunu öğrenmek üzereyiz.'

James, Hunter'ın arkasından, "Vur onları baba," diye seslendi. 'Vurun onları.' 'Efendim, bunu yapmak istemezsiniz.' Hunter'ın sesi sakin ama kesindi. 'İnan bana. Gerçekten yapmıyorsun.'

Yaşlı adamın bakışları Hunter'a dönmeden önce bir saniye kadar karısına kaydı. 'Öyle düşünüyorsun. *Bunu izle.*'

Tetiği sıktı.

İki kere.

Altmış Dokuz

Garcia için zaman, sanki onu kontrol edebiliyormuşçasına yavaşlıyordu. James'in babasının "bunu izle" dediğini, ardından silahın tetiğini ilk kez çektiğini duydu ve merminin silahın namlusunu terk edip havada santim santim ilerlediğini gördüğüne yemin edebilirdi. Sonunda yumuşak dokuyla temas edene kadar hızlı bir şekilde hedefine doğru ilerledi.

Mükemmel atış.

Oyun bitti.

Mermi hedefin kafasının içinde kayboldu, ancak diğer taraftan çıkıp beraberinde kemik parçaları, yumuşak doku, gri madde, kan, saç ve yaşamın sonunu getirdi.

James'in 'izleyin şunu' dediği sırada babası kolunu sağa savurmuş, silahını kendi karısına doğrultmuş ve tetiği çekmişti.

Zaman o kadar yavaşlamıştı ki Garcia onun sanki bunu baştan beri planlamışlar gibi dudaklarında bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. Çarpmanın etkisiyle kafası neredeyse paramparça oldu.

James'in babası tetiğe basar basmaz kolunu hızla kendine doğru çekti ve daha kimsenin gözünü bile kırpmadan silahın namlusunu ağzına soktu ve tetiği bir kez daha sertçe çekti.

Kafasının arkası patladı ve beyin ve kafatası kalıntılarıyla dolu ıslak bir kan sisi yarattı. O ağır insan katliamı topu, tavana sıçrayana kadar yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Eşinin cansız bedeni tekerlekli sandalye üzerinde yuvarlanırken, kendisi ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı. Kan yerde hızla birikmeye başladı ve her ikisinin de vücudunu hızla saran koyu kırmızı bir halı oluşturdu.

"Hayır!" diye bağırdı James karşı duvardan. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Garcia elini omzuna, sol omzuna koyarak onu durdurdu.

'Ahhhhhh! Seni sikik!'

James yere çöktü, gözleri kocaman açıldı, acı o kadar yoğundu ki sanki bayılacakmış gibi görünüyordu.

“Tanrım!” dedi Garcia, bakışları Hunter'a işaret ediyordu. 'Burada ne oldu?'

Hunter'ın tüm dikkati yerdeki yaşlı, cansız çiftteydi. Kalbi düşünceleriyle uyumsuz bir şekilde atıyordu çünkü kendisinin ve Garcia'nın ölmesi gerektiğini biliyordu. 'Sonunda bir çıkış yolu buldular' diye yanıtladı. “Ne?” diye sordu Garcia.

Hunter, "Buradaki hikayeyi bilmiyorum" diye açıkladı. “Ama tahmin etmem gerekirse, ne kadar süredir bu bodrumda kendi oğulları tarafından esir tutulduklarını söyleyebilirim.”

"On yedi yıl" dedi Garcia.

Hunter Garcia'ya baktığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Garcia başını salladı. “On yedi yıldır burada kilitliler.” Hunter'ın bunu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Görünüşe göre birbirlerinden ayrı tutulmuşlar," diye devam etti Hunter, çenesini dehşet mahzenine açılan kapıya doğru çevirerek. ‘Her biri kendi hücresinde, tahmin ediyorum ki ya her zaman duvarlara zincirlenmişlerdi ya da kendi hayatlarına son vermesinler diye ağır bir şekilde uyuşturulmuştu.’ Dönüp yerdeki James'e baktı. ‘Bu onların eline geçen ilk fırsattı... ve onu değerlendirdiler.’

James, Hunter'a tükürmeden önce, "Siktir git," diye öfkelendi. Hunter'ın pantolonuna çarptı.

Hunter hareket etmedi. Gözleri James'in üzerindeydi ama Garcia'ya seslendi. 'Tetiği çekmeden hemen önce söylediği 'şunu izle' sözünün bizim için olmadığını hissediyorum."

Garcia kendinden emin bir şekilde başını salladı. ‘Hayır, değildi.’ Ama daha bu komutun anlamını açıklayamadan, hepsi odanın kapısından gelen yeni bir ses duydu.

Hunter bir anda yarı otomatik tabancasını çıkardı ve ileri doğru nişan aldı. Bir saniye sonra, Memur Emiliano Esqueda, elinde silahla, gözleri fal taşı gibi açılmış, ölü çiftin arkasında belirdi.

LAPD, diye bağırdı ve hemen Hunter ve Garcia tarafından kesildi. İkisi de hep bir ağızdan "Kolay... kolay" diye bağırdılar.

Hunter, "Biziz," diye seslendi. 'Sadece biziz. Derin bir nefes al ve silahını bırak

Emiliano. Sadece biziz.”

Çocuk gözle görülür şekilde titriyordu, nefesi ağırlaşıyordu ve gözleri korkuyla doluydu. 'Ne... siktir mi?'

Emiliano nefesini tuttu. Silahını hâlâ iki koluyla tutuyor, ileriye doğru nişan alıyordu ama bakışları her yerdeydi, az önce üzerine yürüdüğü şeyin ne olduğunu açıkça anlamaya çalışıyordu.

Tekrar “Burada ne oldu?” diye sordu. 'Bu lanet yer neresi? Bütün bu insanlar kim?”

İşte o zaman Garcia'nın aklına geldi.

Hunter'la yüzleşmek için döndü.

"Süvari mi o?" diye sordu, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı.

Hunter dönüp ona baktı. 'Ne?'

"Süvariler," diye tekrarladı Garcia. “Bunun bir Hollywood filmi olmadığını ve mutfakta gizli kapıyı bulduktan sonra süvarileri çağırdığını söyledin.” Garcia, Hunter'a kaşlarını kaldırırken başını Emiliano'ya doğru eğdi. 'O mu? Süvari mi?'

Hunter omuz silkti. ‘Yardım etmeye istekliydi.’

Garcia umutsuzluk içinde nefesini verdi.

Yetmiş

İki gün sonra
Polis İdare Binası – 16:00

Yüzbaşı Blake, az önce okuduğu raporu taşıyarak Hunter ve Garcia'nın ofisine girerken, "Altmış üç kurban mı?" diye sordu. “On iki yıl ve altmış üç kurban mı?” Bakışları dedektiflerin arasında gidip geliyordu. 'Buna dair herhangi bir kanıtımız var mı?'

"Henüz değil," diye yanıtladı Garcia başını sallayarak. Gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açmış, masasında oturuyordu ve göğsündeki devasa bandaj işine bakıyordu. "Adli tıp hâlâ evde Kaptan," diye açıkladı. 'Ve o bodrumla

birlikte muhtemelen bir hafta sonra da orada olacaklar - muhtemelen daha uzun süre - ama şu ana kadar hiçbir kayıtla karşılaşmadılar: ehliyetlerle dolu bir kutu yok, o hücrelerde esir tutulan cesetlerin veya kurbanların fotoğrafları yok. , video kaydı yok, kurbanlarından herhangi birinin nasıl alınacağına dair şema veya ayrıntılı plan yok, isim listesi yok, kurban ganimet sandığı yok... hiçbir şey. Eğer James Richard Whitely'de son on iki yılda kaçırdığı tüm kurbanların bir listesi varsa, onu henüz bulamadık.'

Hunter, "Öyle bir şey bulamayacaklar" diye bilgilendirdi onları. Kaptan, “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

Hunter açıklama yapmadan önce omuz silkti. 'Çünkü James Whitely bir *yapılmış* psikopat, Kaptan – doğuştan değil. İşkence etme ve öldürme arzusu, içindeki derinlerdeki açıklanamaz bir dürtüden gelmiyordu. Bu bir görev duygusundan geliyordu. Doğru şeyi yaptığına inanıyordu ve bu da çocuklarına şiddet uygulayan ebeveynleri cezalandırmaktı. Kurbanlarının kayıtlarını tutmaya hiç niyeti yoktu. O, cinayet eyleminin ardından tüm eylemi yeniden yaşayabilmek için görüntülere veya hatıralara geri dönecek türden bir katil değil. Tam tersine, yapmak istediği onlardan kurtulmaktı. Narsistlik yoktu cinayetleriyle ilgili... cesetlerin gösteriş için poz verilmesi yok... yaptığı şeyin herhangi bir yönüne dikkat çekilmiyor. Cinayetlerini kaza süsü vermesi ve bunu kendini korumak için yapması dışında, kendi başına bir "imzası" bile yoktu. Öldürmek için de tercih ettiği bir yol yoktu. O sadece onların başkalarına yaptığını onlara yaptı.” Hunter kendinden emin bir şekilde başını salladı. 'Elinde bir isim listesi, bir hazine sandığı, hatıralar ya da herhangi bir şey olmayacak. Kurbanları ganimet değildi... onlar onun işiydi.”

Raporu Hunter'ın masasına koyan Yüzbaşı Blake, "Yani bu sayı tamamen annesinin hesabına dayanıyor" dedi. On yedi yıl boyunca bir mahzende kilitli, duvarlara zincirlenmiş bir kadın. Muhtemelen kocası onu kafatasından çıkarmadan önce beyni zaten lapa halinde olan bir kadın.'

“Doğru,” diye onayladı Garcia, sonunda gözlerini kaldırıp kaptanına baktı. “Ama onun bu numarayı yanlış anladığını düşünmüyorum, Kaptan.”
“Muhtemelen anlamadı,” diye onayladı Hunter masasındaki dosyayı göstererek.

“Raporu okudunuz, Kaptan. James, ilk kurbanından itibaren ebeveynlerine izlettirdi ve her kurbana günlerce, haftalarca, hatta aylarca işkence yaptı. Başka yere bakamadılar... gözlerini kapatamadılar.' Ellerini ona doğru kaldırdı. 'Anılara tam olarak güvenilemeyeceği doğru; çarpıtılıyorlar, parçalanıyorlar... ve orijinaline hiç benzemeyen şekillerde yeniden bir araya getiriliyorlar; ancak bu durumda James'in annesinin anılarını çarpıtacak veya parçalayacak hiçbir şeyi yoktu. . Sonsuz bir hiçlik ve karanlık döngüsü içinde o mahzende kilitli kalmışlardı. Son on iki yıldır gördüğü tek şey oğlunun başkalarına işkence etmesiydi. Bunu bir dakikalığına düşün. Bu tür anıları unutmak zordur Kaptan. Eğilmeleri zordur... ve parçalanmazlar.”

"Eh, bundan sonra ne olursa olsun," dedi Garcia araya girerek, "bunun artık bizimle hiçbir ilgisi yok." Biz işimizi yaptık. Artık top tamamen savcının sahasında.”

Yüzbaşı Blake kıkırdadı. “Evet, sanki onu konuşmaya ikna edeceklermiş gibi değil mi?” Başını salladı. ‘Bu, mahkeme salonunda yapılan başka bir savaş olacak.’

Hunter ona, ‘Bundan vazgeçmeyecek, Yüzbaşı,’ dedi. 'Ama o da bu konuda herkes kadar mağdur. Ailesi daha başlamadan onun hayatına son verdi - tüm bu şiddet ve taciz... hiç sevmedi - bir canavar dışında büyüyebileceği hiçbir şeyi yoktu. Onun hapse değil, yardıma ihtiyacı var. Savcı bile bunu anlıyor. James Whitely hayatının geri kalanını hapiste geçirecek, buna hiç şüphem yok ama bu normal bir hapishanede olmayacak. Bölge savcısı muhtemelen onun Kaliforniya'daki en güvenli ve ülkedeki en iyi psikiyatri hastanelerinden biri olan DSH Patton'a gönderilmesini önerecektir. Orada yardım alma şansı başka herhangi bir yerden daha fazla olacaktır.'

"Kurbanlardan bahsetmişken," diye sordu Yüzbaşı Blake, "Bayan Mendoza nasıl?" "Çok zayıf," diye yanıtladı Hunter. 'Ama kavga ediyor. Doktorlar açlığın son aşamalarına girdiğini söyledi. İşte o zaman vücut, kalp de dahil olmak üzere protein için kendi kaslarını tüketmeye başlar. Mümkün olan her türlü besin maddesinin eksikliği nedeniyle anemi geliştirdi ve beriberinin ilk belirtilerini gösteriyor.' Hunter başını salladı. 'Ama o bir savaşçı, doktorları bile öyle söylüyor. Yapabileceğimiz tek şey beklemek ve en iyisini ummak.'

Yüzbaşı Blake'in bakışları son kez Hunter'ın masasındaki rapora takıldı.

"Biliyor musun?" dedi, sesi normalden biraz daha alçaktı. 'James Whitely'nin bir canavar olduğuna hiç şüphe yok. Ama o daha kötü canavarların peşine düşen bir canavardı. Aldığı insanlardan bazıları muhtemelen başına gelenleri hak etti." "Eh, ben hak etmedim," dedi Garcia göğsündeki bandajı göstererek. "Bu arada işler nasıl gidiyor?" diye sordu Blake.

'Çok uzun süre ızgarada bırakılan Teksaslı antrikot bifteği gibi. Bu böyle gidiyor. Ve bunu al, değil mi? Bunlar karımın bu sabah bandajlarımı değiştirirken söylediği sözlerin aynısıydı.' Garcia aptalca bir ses çıkardı. "Birkaç erkeksi yara izinin olmasının vakti geldi, değil mi?" Garcia odada başını salladı. "Yani – ne oluyor?" Ellerini kaldırdı ve Hunter ile Kaptan Blake'e avuçlarındaki UVC Birimi ile yaptığı ilk araştırmadan kalma derin yara izlerini gösterdi. 'Bunların ne olduğunu düşünüyor? Doğum lekeleri mi?'

Hepsi gülmeye başladı.

Hunter ayağa kalktı ve ceketine uzandı.

Garcia da aynısını yaptı.

Hunter, "Tam da öğle yemeği yemeye gidiyorduk, Kaptan," dedi. 'Gelmek ister misin?'

'Nereye gidiyorsunuz?'

Hunter ortağına baktı. "Güzel bir Teksas antrikot bifteği yiyebileceğimiz bir yer düşünüyorum... orta pişmiş."

Garcia, "Ah, artık şakaların var, değil mi?" dedi.

Yüzbaşı Blake gülümsedi. 'Bunun yerine Brezilya'daki bir barbekü evine gitmeye ne dersin? "Bodrumda" adında harika bir tane biliyorum."

Hep birlikte UVC Biriminin ofisinden çıkarken Garcia ellerini havaya kaldırdı. 'Harika, bugün herkes komedyen.' İlerledi. 'Ve nereye gidersek gidelim... hepimiz sadece salata yiyoruz.'

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, uzun yıllardır profesyonel hayatımın büyük bir parçası

olan birkaç özel kişiye, bir yazarın sahip olabileceği en iyi temsilci olduğu için menajerim Darley Anderson'a yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. Ve Mary Darby, Georgia Fuller, Salma Zarugh, Rebeka Finch, Francesca Edwards ve ajanstaki tüm ekibe, sadece sihir yaratabildikleri için. Simon & Schuster'daki editörüm Katherine Armstrong'a taslaklarımı her zaman on kat geliştirdiği için teşekkür ederim. Ullstein, Almanya'daki editörüm Monika Boese'ye tüm inanılmaz çalışmaları ve desteği için teşekkür ederim.

Ayrıca Richard Vlietstra, Harriett Collins ve Simon & Schuster'daki tüm ekibe de büyük bir teşekkür borçluyuz. Bana hâlâ inandığın için çok teşekkür ederim. Siz harikasınız.

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2024

Telif Hakkı © Chris Carter, 2024

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılığın 100. Yılı Kutlanıyor

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

www.simonandschuster.co.uk

www.simonandschuster.com.au

www.simonandschuster.co.in

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Ciltli ISBN: 978-1-4711-9761-1
Karton Kapaklı Ticaret ISBN: 978-1-4711-9762-8
e-Kitap ISBN: 978-1-4711-9763-5
Ses ISBN'si: 978-1-3985-2879-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.